

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**วิกฤตยุทธศาสตร์ขั้นที่สาม (ตอนที่451)**

เจียนอันศปีที่ยี่สิบห้า เดือนสาม โจโฉบุตรผู้ใหญ่ของโจโฉได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ จากพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้สืบทอดตำแหน่งวุยอ่องแทนโจโฉผู้บิดา โจโฉได้เริ่มต้นการปราบดาภิเษกต่างๆ ที่พระเจ้าเหี้ยนเต้ยังคงเสวยราชย์อยู่ โดยประกาศตั้งศักราชใหม่ เลื่อนอิสริยยศของโจโฉเป็นวุยอ่อง แต่งตั้งอัครมหาเสนาบดีด้วยตนเอง และคิดกำจัดโจสิดและโจทิมผู้น้องซึ่งไม่ยอมสวามิภักดิ์

ฝ่ายโจทิมผู้น้องของโจโฉครองเมืองเซียวหวย ครั้นทราบข่าวโจโฉผู้พ่อถึงแก่ความตาย ก็สำคัญว่าโจโฉผู้พี่ซึ่งมักใหญ่ใฝ่ในอำนาจจะคิดอ่านกำจัดพี่น้อง จึงเกิดความกลัว ไม่กล้าเข้าไปเฝ้าพระศพบิดาตามประเพณี ครั้นได้ทราบข่าวโจโฉผู้พี่ถึงแก่ความตายก็ยิ่งตกใจกลัวเป็นอันมาก ไม่เห็นทางออกประการอื่นจึงผูกคอตายที่ในสวนของเจ้าเมืองเซียวหวยนั้น

กองทัพที่โจโฉส่งมาจึงยกเข้าเมืองเซียวหวยได้โดยไม่มีการต่อสู้ใดๆ ครั้นทราบข่าวโจทิมผูกคอตายแล้ว จึงนำความกลับไปทูลให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความก็สงสารน้องชาย จึงสั่งให้แต่งการพิธีศพของโจทิมตามประเพณีเชิดพระวงศ์ใหญ่ และให้จารึกความไว้น่าหฤหรรษ์ศพของโจทิมว่าที่ฝังศพเจ้าเมืองเซียวหวย

ทางด้านโจสิดผู้น้องของโจโฉอีกคนหนึ่งครองเมืองลิมฉี เมื่อได้ทราบข่าวบิดาถึงแก่ความตายก็กลัวว่าโจโฉจะทำอันตรายจึงไม่กล้าเข้าไปเฝ้าพระศพเช่นเดียวกับโจทิม ครั้นได้ทราบข่าวโจโฉผู้พี่ถึงแก่ความตายจึงปรึกษากับเต้งหวิ เต้งอี่ ซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

สองที่ปรึกษาจึงเสนอว่า โจโฉคิดครองอำนาจเป็นใหญ่ไม่เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง จึงให้ยกกองทัพมาดังนี้ถึงแม้จะยอมจำนนสวามิภักดิ์ โจโฉก็จะคิดอ่านสังหารในภายหลัง กระนั้นเลยควรจะต้องสู้ให้รู้ฝีมือกันเสียก่อน แล้วว่าแม้โจโฉจะได้ครองอำนาจแทนวุยอ่องก็จริง แต่เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ยังไม่สามารถบังคับบัญชาทหารให้เป็นปกติได้ ตัวยทหารผู้ภักดีเข้าด้วยกับโจสิดก็อาจได้รับชัยชนะ นับได้ว่าเป็นการเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย ดีกว่าการยอมจำนนซึ่งมีแต่หนทางตายสถานเดียว

ขณะที่ปรึกษาอยู่นั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า โจโฉได้แต่งทูตมาเจรจา โจสิดจึงให้ทหารรักษาการณ์ไปนำทูตเข้ามาพบ ทูตของโจโฉเข้ามาหาโจสิดแล้วมิได้คำนับตามธรรมเนียม เต้งอี่ ไม่ปล่อยให้ทูตเอ่ยปากก็กล่าวต่อว่าต่อขานขึ้นก่อนว่า เมื่อครั้งที่วุยอ่องยังมีชีวิตอยู่ มีดำริที่จะแต่งตั้งให้โจสิดนายเราสืบทอดตำแหน่งแทน แต่เพราะค่าคนสอพลออยู่ยงใฝ่ร้ายป้ายสี วุยอ่องจึงขุนเคื่องนายเราแต่บัดนั้น บัดนี้วุยอ่องเพ็งสิ้นบุญ โจนโจโฉจึงคิดอ่านผลาญญาติพี่น้องไม่เกรงแก่คำครหาดอกหรือ

เต้งหวิได้ยินคำเต้งอี่ดังนั้นจึงกล่าวสาทักซ้ำว่า โจสิดนายเรามีสติปัญญาปรีชาสามารถ ควรที่จะได้ครองอำนาจแทนบิดา คนทั้งปวงก็จะมีความสุข ทูตของโจโฉได้ฟังคำเต้งอี่และเต้งหวิดังนั้นก็ทำท่าจะเอ่ยปากท้วงติง แต่โจสิดไม่เปิดโอกาส สั่งทหารให้ลากตัวทูตของโจโฉออกไปด้านนอกและสั่งให้เอาตะบองไล่ตีออกไปจากเมือง

ทูตออกจากเมืองแล้วกลับไปทูลกองทัพและให้ทหารเดินสารแจ้งความให้โจโฉทราบ โจโฉทราบความก็โกรธเป็นอันมาก สั่งเคาหูให้คุมทหารอีกสามพันยกไปสมทบ และกำชับให้จับตัวโจสิดมาให้จงได้

เคาหูยกทหารไปสมทบกับกองทัพซึ่งตั้งอยู่หน้าเมือง และยกเข้าตีเมือง ทหารในเมืองด้านทานไม่ได้ก็ละทิ้งหน้าที่เสีย เคาหูจึงพาทหารเข้าไปในเมืองถึงสวนของโจสิด เห็นโจสิด เต้งอี่ และเต้งหวิ ต่างเมาสุราพบบ่อยภายในสวน จึงให้ทหารมัดตัวไว้ทั้งสามคน และให้ทหารไปควบคุมตัวบุตรภรรยา บ่าวไพร่ในสวนของโจสิดไว้ทั้งสิ้น

เคาหูแต่งทหารรักษาเมืองลิมฉีเป็นการชั่วคราว แล้วคุมนักโทษทั้งนั้นใส่เกวียนพากลับไปเมืองเจียนกุนนำเข้าไปถวายแก่โจโฉ และทูลรายงานความทั้งปวงให้โจโฉทราบ

โจโฉทราบความแล้วออกคำสั่งให้ประหารชีวิตเต้งอี่และเต้งหวิ พร้อมกับบ่าวไพร่คนสนิทของโจสิดเสียทั้งสิ้น สำหรับโจสิดและบุตรภรรยาให้จำขังไว้ในคุกเมืองเจียนกุนนั้น

ฝ่ายมารดาของโจโฉ ครั้นได้ทราบข่าวว่าโจทิมบุตรผูกคอตาย และโจโฉสั่งให้จำขังโจสิดไว้ก็เสียใจร่ำไห้เข้าไปหาโจโฉแล้วอ้อนวอนว่า โจสิดน้องของเจ้าผู้นี้มีแต่อารมณ์รักใคร่พิณ มักเสพสุราเป็นอาชญา หาใช่คู่แข่งแย่งชิงของเจ้าไม่ ถึงแม้จะอวดรู้วอดดีก็มีได้เป็นอันตรายต่อเจ้า ขอจงเห็นแก่มารดาและความเป็น

พี่น้องร่วมอุทร อย่าได้ประหารผลาญชีวิตกันเลย หากเจ้าไว้ชีวิตของโจลิดแล้ว ถึงแม้จะเอาชีวิตของมารดาแทน ตัวแม่อีกจะยอม มิได้เสียตายแก่ชีวิตเลย

โจผีเห็นมารดาต้องให้อ้อนวอนดั่งนั้นก็สงสาร จึงกล่าวว่าโจลิด น้องข้าพเจ้าเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ข้าพเจ้าก็มีความรักเป็นอันมากมิได้คิดที่จะผลาญชีวิตให้ดับดับ ซึ่งลงโทษจงจำทั้งนี้หวังให้เป็นทีหลาบจำ มิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวง มารดาอย่าได้ห่วงใยเลย

มารดาของโจผีได้ยินคำดั่งนั้นก็วางใจว่าโจผีจะไม่ประหารชีวิต โจลิดผู้บุตร จึงกลับไปอยู่

เมื่อมารดา กลับออกไปแล้วโจผีจึงสั่งให้เรียกประชุมขุนนางข้าราชการ และให้เอาตัวโจลิดเข้ามาในที่ประชุม ในระหว่างที่ทหารถือคำสั่งออกไปจากที่ว่าการเพื่อจะเบิกตัวโจลิดมาจากคุกนั้น ฮั้วหิมได้ทูลถามโจผีว่า การทั้งนี้มีมาแต่เหตุที่มารดาของท่านได้ร้องขอชีวิตของโจลิดใช่หรือไม่

โจผีจึงว่าจริงดังคำท่าน มารดาได้มาร้องขอให้ไว้ชีวิตแก่โจลิด และเราได้ยกโทษตามที่มารดาได้ว่าวอนนั้นแล้วฮั้วหิมจึงว่า โจลิดคนนี้เป็นหลักแหลมอยู่ อันจะไว้ชีวิตนั้นมิได้ นานไปจะเป็นอันตราย ขอบที่จะกำจัดให้พ้นทางจะได้สิ้นกังวลจากเสียนนามภายใน

โจผีจึงว่าเราได้ยกโทษให้ไว้กับมารดาแล้ว ซึ่งจะกลับคำนั้นไม่สมควร ฮั้วหิมจึงกล่าวสลับไปว่า โจลิดนี้มีความสามารถเชิงกายกอลอน แลกายกอลอนนั้นเป็นสื่อสะท้อนความคิดจิตใจของผู้เป็นกวี ดังนั้นจึงควรที่ท่านจะได้ลองความคิดของโจลิดเสียก่อน ให้โจลิดแต่งโคลงกลอนแล้วพิเคราะห์ดู หากเห็นว่าโจลิดสุจริตต่อท่านก็แล้วกันไปเถิด แต่ถ้าเห็นว่าโจลิดไม่ซื่อตรงก็คงจะต้องกำจัดมิให้เป็นทีกังวลสลับไป

ครู่หนึ่งทหารก็คุมตัวโจลิดเข้ามายังที่ว่าการ โจลิดเห็นโจผีนั่งที่ว่าการเป็นสง่าก็กลัว คุกเข่าลงกราบขอโทษขอชีวิตกับโจผีว่าไม่เคยมีความคิดริษยาหรือจะแย่งชิงเอาสมบัติผู้พี่แต่ประการใด อันชีวิตนี้มิได้ปรารถนายศศักดิ์อัครฐาน ต้องการก็แต่สุราและการกวีพอเป็นที่สำราญใจเท่านั้น

โจผีจึงว่าเราสองคนเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดา บัดนี้ที่ได้รับพระบรมราชโองการให้สืบทอดตำแหน่งแทนท่านพ่อ ขุนนางข้าราชการทั้งปวงต่างนอบน้อมยำเกรงพี่ทั้งสิ้น แต่ใจนเล่าน้องเราจึงแข็งข้อขัดขึ้นอยู่ดังนี้แล้วโจผีจึงว่า กิตติศัพท์เล่าลือว่าน้องเราชำนาญการกายกอลอน แต่เกรงว่าจะไม่เหมือนคำคน ฉะนั้นจะลองให้น้องเราแต่งบทกวีสักบทหนึ่งให้แล้วเสร็จภายในชั่วเดินเจ็ดก้าว แลเนื้อความซึ่งจะพรรณนา ในบทกลอนนั้นให้เป็นเรื่องความสัมพันธ์ในหมู่พี่น้องจะเปรียบเทียบกับประการใดก็สุดแต่ใจน้องเรา แต่อย่าให้ระบุชื่อพี่น้องคนใดเลย หากน้องเราทำได้ดังคำเล่า พี่ก็จะไม่เอาโทษ ถ้ามาตรแม้นทำไม่ได้จริง สิ่งที่เราเล่าลือก็เป็นเพียงเรื่องจอมปลอมที่จำจะต้องลงโทษประหารชีวิต

โจลิดจึงว่า หากมันเป็นการสงครามก็พ้นปัญญาข้าพเจ้านัก แต่เมื่อเป็นเรื่องกายกอลอนก็พอจะทำการสนองแก่พี่ท่าน ขอได้โปรดกำชับให้คนทั้งปวงสงบปากคำสักครู่หนึ่ง

โจผีจึงบอกให้คนทั้งปวงสงบถ้อยคำลง โจลิดออกก้าวเดินพลางปากก็กล่าวกลอน ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณได้แปลความไว้อย่างไพเราะว่า

เถาถั่ว เผาต้มถั่ว
ร่ำระรัว ถั่วในกระทะ
รวมรากเกิดแล้วจะ
เร่งเผาผลาญกันทำไม

ในขณะที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แปลเนื้อความโคลงของโจผีบทนี้ว่า ถั่วถั่ว เอาถั่วมาเป็นพื้ในไฟไฟ เมล็ดถั่วในกระทะจะไหม้ ก็เพราะถั่วติดรากอันเดียวกันนั่นเอง เหตุใดจึงเร่งไฟเข้าให้หนักนัก บทกวีของโจลิดดังกล่าวนี้ได้เปรียบเทียบกับโลกนิตยของจีนที่พรรณนาถึงความคับแค้นโศกเศร้าเป็นล้นพ้นของต้นถั่ว ว่าเกิดแต่การใช้เถาถั่วซึ่งกำเนิดแต่รากเดียวกันไปต้มหรือคั่วถั่ว อันมีความหมายว่าความเศร้าโศกอาดูรของพี่น้องญาติตระกูลเดียวกัน ไม่มีเรื่องใดยิ่งใหญ่ล้ำลึกกว่าการที่พี่น้องต้องล้างผลาญกันเอง

โจผีได้ยินบทกวีดั่งนั้นก็หวนรำลึกถึงครั้งยังเยาว์ เคยเล่นหัวกับน้องๆ อย่างอบอุ่น ก็สงสารน้อง น้ำตาไหลซึมบนใบหน้าโดยไม่รู้สีกตัว พอถึงขณะนั้นนางผู้เป็นมารดาของสองพี่น้องเดินออกมาจากด้านหลัง ได้ฟังบทกวีของโจลิดทั้งสิ้นแล้ว จึงร้องให้เดินออกมายังท้องพระโรงที่ว่าการ แล้วว่าโจผีเจ้าเป็นพี่ รับค่าเราแล้ว ใจนเล่ายังคิดอ่านจะผลาญชีวิตน้องอีก

โจผีได้ยินเสียงของมารดาจึงเหลียวไปมอง เห็นมารดาเดินออกมาจากด้านหลังก็ตกใจ ลูกขึ้นเดินลงมาจากที่วราสารคาม คำนับมารดาแล้วว่าเป็นอย่างธรรมเนียมแผ่นดิน ผู้ใดผิดแล้วต้องทำโทษ ถ้ามีทำก็จะเสียชนบธรรมเนียมไป

แล้วว่าโทษโจลิดซึ่งแข็งเมืองนั้นถึงตายอยู่แล้ว แต่เพราะลูกสำนึกถึงความเป็นพี่น้อง ทั้งมารดาท่านได้ว่าวอนขอชีวิต เหตุนี้ลูกจะเว้นโทษตายให้กับโจลิด แต่การที่จะไม่ลงโทษเสียเลยนั้น คนทั้งปวงก็จะเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ไม่ยำเกรงบทกฎหมายพระอัยการศึกสืบไป จำจะต้องลงโทษเป็นให้ปรากฏไว้ในแผ่นดิน

ผู้เป็นมารดาได้ยินว่าโทษโจลิดไม่ถึงตายดังนั้นก็ค่อยคลายใจ โจผีมองมารดาก็รู้ว่าเห็นชอบ จึงสั่งให้เนรเทศโจลิดออกจากแดนเมืองหลวง แต่ตั้งให้มีตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองอันเชียง ซึ่งเป็นหัวเมืองชั้นจัตวาอยู่ปลายแดน และสั่งให้ปล่อยบุตรภรรยาของโจลิดเสียทั้งสิ้น

โจลิดรับคำสั่งโจผีโดยดุษณีแล้วคำนับลามารดาและโจผีออกไปรับบุตรภรรยาที่คุกหลวง จัดแจงข้าวของและบ่าวไพร่แล้วออกเดินทางไปยังเมืองอันเชียง

โจผีจัดแจงการด้านพี่น้องสายเลือดเดียวกันเสร็จสิ้นแล้ว จึงพาทหารและขุนนางทั้งปวงไปเมืองสุโขทัยและนับแต่บัดนั้นโจผีก็กำเริบอำนาจขึ้นกว่าแต่ก่อน ชมเหษรยาเยงพระเจ้าเหียนเต๋ให้ตรอมพระทัย ยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่โจผียังมีชีวิตอยู่เป็นอันมาก

ขุนนางซึ่งมีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเหียนเต๋เห็นโจผีข่มเหงพระเจ้าเหียนเต๋และส่อลัษณาการว่าจะล้มราชบัลลังก์แย่งชิงเอาราชสมบัติดังนั้น จึงแจ้งข่าวสารไปให้แก่เล่าปี่ที่เมืองเสฉวน เล่าปี่ได้ทราบความก็ตกใจ เรียกประชุมที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวง ปรารภความว่าบัดนี้โจโฉถึงแก่ความตายแล้ว โจผีผู้บุตรได้ครองอำนาจแทน แต่ประพฤติดนเป็นทรราชยิ่งกว่าโจโฉผู้บิดาเสียอีกฝ่ายขุนกวนนั้นเล่าก็ยอมเข้าสวามิภักดิ์กับโจผี

เล่าปี่เอื่อยถึงชื่อขุนกวนแล้ว ความอาฆาตแค้นที่กวนอุกขุนกวน ประหารชีวิตก็พลุ่งขึ้นในหัวอก กล่าวสืบไปในทันทีว่า บัดนี้เราคิดว่าจะให้ยกทัพไปรบขุนกวนเมืองกังตั๋ง แก่แค้นแทนกวนอุ แล้วจึงจะยกไปกำจัดไอ้ศัตรูแผ่นดินเหล่านี้ให้ราบ

ดำริของเล่าปี่ดังนี้กระทบต่อยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามที่ได้วางไว้แต่ครั้งไปเชิญขงเบ้งที่เขาโจ่งก้ง อย่างหนักหน่วงรุนแรงที่สุด เพราะตามยุทธศาสตร์นั้นได้กำหนดให้ฝ่ายเหนือรบโจโฉ ฝ่ายใต้ให้สามัคคีกับขุนกวน เมื่อกำจัดโจโฉได้แล้วจึงค่อยกำจัดขุนกวนซึ่งอาจ เอาชนะได้โดยไม่ต้องรบ ก็จะสามารถรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งได้โดยสะดวก ซึ่งเล่าปี่ได้ยึดถือปฏิบัติอย่างมั่นคงตลอดมา แต่มาบัดนี้กลับดำริใหม่คิดจะทำศึกกับเมืองกังตั๋งเพื่อล้างแค้นให้แก่กวนอุ ซึ่งจะทำลายยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามอย่างสิ้นเชิง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ข้าต่างเจ้า (ตอนที่ 452)

โจผีครองอำนาจแทนโจโฉแล้วฟังคำยุของขุนนางก่อกวนสยาลือ จนนใจหิมผู้น้องผูกคอตาย โจลิดผู้น้องอีกคนหนึ่งพ้นจากความตายเพราะมารดาว่าวอนขอชีวิตไว้จึงถูกเนรเทศไปอยู่ต่างเมือง แต่นั้นมาโจผีก็กำเริบในอำนาจข่มเหงพระเจ้าเหียนเต๋ ความทราบถึงเล่าปี่ แต่พลันที่หวนรำลึกถึงกวนอุเล่าปี่ก็ปรารถนากองทัพไปตีเมืองกังตั๋งแทนที่จะยกไปตีเมืองสุโขทัย

เลียวฮัวซึ่งเป็นคนสนิทของกวนอุมาแต่ก่อน ได้ยินดังนั้นก็ร้องไห้รำลึกถึงกวนอุแล้วทูลเล่าปี่ว่าซึ่งกวนอุเสียที่แก่ข้าศึกจนตัวตายนั้น เป็นเพราะเล่าสอง เบ้งตัด ไม่ยกกองทัพจากเมืองซงหยงไปช่วย สองคนนี้มี ความผิดโทษถึงตาย ขอบที่พระองค์จะได้ประหารชีวิตแก่แค้นให้กับกวนอุ เล่าปี่ได้ฟังก็เห็นชอบ แต่ขงเบ้งกลับทัดทานว่าบัดนี้การสงครามก่อเค้าทั้งจากฝ่ายเมืองกังตั๋งและจากฝ่ายเมืองสุโขทัยเป็นสามเส้าใหญ่หลวงอยู่ หากว่าความทำการดังนั้นเกรงว่าเล่าสองและเบ้งตัดทราบความแล้วจะแปรพักตร์ไปเข้ากับข้าศึก การข้างหน้าก็จะยิ่งยุ่งยากสืบไป ขอบที่ฮันต๋งอ๋องจะได้แยกสลายคนคู่นี้เสียก่อน แล้วค่อยทำการต่อภายหลังก็จะสำเร็จโดยง่าย

เล่าปี่ได้ยินคำทัดทานของขงเบ้งก็เห็นด้วย จึงแต่งตั้งให้เล่าสอง เป็นเจ้าเมืองบิ่ตัก ให้เบ้งตัดเป็นเจ้าเมืองซงหยง แล้วให้พนักงานเชิญตราตั้งไปให้แก่สองขุนนางที่เมืองซงหยง

ฝ่ายแพะเลียซึ่งเป็นสหายสนิทกับเบ้งตัดอยู่ในที่ประชุมปรึกษา ทราบความดังนั้นจึงทำเป็นหนังสือลับพรรณนาความทั้งปวง และให้คนสนิทถือไปส่งให้แก่เบ้งตัด คนสนิทรับหนังสือแล้วออกเดินทางจากประตูเมืองเสฉวนทางด่านทิศใต้จะไปเมืองซงหยง

ทางด้านม้าเจียวซึ่งทำหน้าที่ควบคุมรักษาความปลอดภัยตามแดนนอกของเมืองเสฉวน ได้คุมทหารลาดตระเวนตรวจตราเหตุการณ์ตามปกติ เห็นคนสนิทของแพะเลียเดินทางอย่างลึกลับลุลกลนและเป็นพิรุณ จึงสั่งทหารให้คุมตัวมาสอบสวน ครั้นค้นตัวก็ได้หนังสือของแพะเลีย ม้าเจียวจึงเปิดหนังสือนั้นออกอ่านดู เนื้อความสั้นแล้วก็แจ้งว่าแพะเลียเป็นกบฏต่อฮั่นตั้งอ่อง จึงยึดหนังสือและให้คุมคนสนิทของแพะเลียไว้ แต่ทหารคนหนึ่งติดตาม มากับคนสนิทนั้นหนีรอดจากการจับกุมไปได้ จึงหนีไปหาเบ้งตัดที่เมืองซงหยง ม้าเจียวคุมทหารคนสนิทที่จับได้ พร้อมกับหนังสือลับของแพะเลียกลับไปเมืองเสฉวน

ม้าเจียวกลับเข้าถึงเมืองเสฉวนแล้วสั่งทหารให้คุมคนสนิทของ แพะเลียไปปรออยู่ที่กองทหาร ตัวม้าเจียวเองแสวงวะไปเยือนแพะเลียที่เรือนเห็น แพะเลียก็ตรงเข้าไปคำนับทักทายกันตามธรรมเนียม แพะเลียเห็นม้าเจียวมาเยี่ยมก็มีความยินดี เชิญม้าเจียวเข้าไปนั่งที่ห้องรับรอง หลังจากสนทนาปราศรัยกันด้วยเรื่องทั่วไปเป็นที่ชอบอกชอบใจแล้ว แพะเลียจึงเอาสุรามาลี้นม้าเจียว และนั่งสนทนากันต่อไป

ม้าเจียวดื่มสุรากับแพะเลียจนเห็นว่าแพะเลียชุ่มไปด้วยสุราแล้ว จึงแสวงกล่าวว่าตัวท่านนี้มีสติปัญญาและความชอบเป็นอันมาก แต่ก่อนมาพระเจ้าเล่าปี่ได้ท่านบำรุงเลี้ยงดูท่านเป็นอันดี แต่ขณะนี้เห็นเห็นทางร้างราไป เป็นแต่เหตุอันใดหรือ

แพะเลียว่าสุราครึ้มใจถึงขนาด ทั้งได้สนทนากับม้าเจียวเป็นที่ถูกอกถูกใจ พอได้ยินคำม้าเจียวดังนั้น ก็กล่าวขึ้นด้วยความน้อยใจว่า ไอ้เล่าปี่เดาคนนี้นั้นเป็นคนกลับกโลกไม่ยั่งยืน เมื่อไรได้ทีเราจะแก้แค้นให้จงได้ ม้าเจียวได้ยินดังนั้นก็เห็นว่า แพะเลียเอาใจออกหากเล่าปี่ สอดคล้องกับความตามหนังสือที่ค้นได้จากคนสนิท จึงแสวงกล่าวว่าตัวข้าพเจ้าเองนับแต่มาอยู่กับเล่าปี่ก็ได้รับการเอาใจใส่ดูแล เสมือนหนึ่งถูกหลอกลวงไว้ใช้สอย ข้าพเจ้าจึงคับแค้นใจยิ่งนัก แต่มีรู้ว่าจะทำประการใด

แพะเลียจึงว่า เมื่อเราสองคนมีหัวอกอย่างเดียวกันจะนี้จึงมาร่วมมือกันคิดอ่านทำการ ขอให้ท่านยกทหารในบังคับบัญชาไปสมทบกับทหารของเบ้งตัด แล้วยกเข้าตีเมือง เสฉวน ข้าพเจ้ากับพรรคพวกจะคิดอ่านเป็นไส้ศึกอยู่ภายในเมือง เห็นจะกำจัดเล่าปี่ได้โดยง่าย

ม้าเจียวได้ฟังคำแพะเลียดังนั้นก็ได้ความชัด ว่าบัดนี้แพะเลียเป็นกบฏต่อเล่าปี่ จึงแสวงว่าแผนการของท่านทั้งนี้ดีนัก ข้าพเจ้าจะไปเตรียมการให้พร้อมแล้วจะกลับมาปรึกษากับท่านอีกครั้งหนึ่ง ครั้นได้เวลาอันสมควรม้าเจียวจึงคำนับลาแพะเลีย ตรงไปที่กองทหาร คุมตัวคนสนิทของแพะเลียไปที่จวนของเล่าปี่ รายงานความทั้งปวงแล้วส่งมอบหลักฐานหนังสือลับของแพะเลียแก่เล่าปี่

เล่าปี่ทราบความดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารไปจับตัวแพะเลียแล้ว ให้จำขังไว้ในคุก และเชิญเบ้งมาปรึกษาปรารภความเรื่องแพะเลียแล้วถามเบ้งว่า แพะเลียมีความชอบมาแต่ก่อน แต่บัดนี้คิดขบถจะเลี้ยงไว้ต่อไปหรือจะทำประการใดดี

เบ้งจึงว่าแพะเลียผู้นี้แม้มีความรู้วิชาการเป็นอันมาก แต่สติไม่สมประกอบ คล้ายกับคนบ้า ประเดี๋ยวดีประเดี๋ยวร้าย เอาแน่นอนสิ่งใดไม่ได้ บัดนี้เมื่อเป็นกบฏแล้ว ซึ่งจะเลี้ยงไปภายหน้าเห็นจะเป็นอันตราย เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงมีคำสั่งลงโทษจำคุกแพะเลียไว้ตลอดชีวิต

ฝ่ายทหารของแพะเลียซึ่งหนีรอดการจับกุมไปได้ ครั้นถึงเมือง ซงหยงแล้วจึงแจ้งความทั้งปวงให้เบ้งตัดทราบ เบ้งตัดทราบความก็ตกใจ พอดีทหารซึ่งเล่าปี่ให้ถือตราตั้งเดินทางมาถึงเมืองซงหยง มอบตราตั้งแก่เล่าสองให้เดินทางไปรับตำแหน่งเจ้าเมืองบิตกแล้วมาหาเบ้งตัด และมอบตราตั้งให้เป็นเจ้าเมืองซงหยง

เบ้งตัดรับตราตั้งและทราบความดังนั้น เห็นสมกับความซึ่งทหารของแพะเลียรายงาน ก็รู้สึกประหวั่นพรั่นเมื่อเล่าสองไปครองเมืองบิตกแล้ว เบ้งตัดก็เสมือนหนึ่งขาดคู่คิดให้รู้สึกเปล่าเปลี่ยวว่าเหว่นัก เกรงว่าจะไม่พ้นจากอาญาของเล่าปี่ จึงเรียกซินต้าและซินหิงสองนายทหารคนสำคัญของเมืองซงหยง ซึ่งเป็นพี่น้องกันมาปรึกษา

เบ้งตัดได้ปรารภว่าเราและหวดเจ้งได้ทำความชอบในพระเจ้าเล่าปี่เป็นอันมาก หวดเจ้งจะว่ากล่าวสิ่งใด พระเจ้าเล่าปี่ก็เกรงใจเชื่อฟัง แต่หวดเจ้งมาตวนสิ้นบุญเสียก่อน พระเจ้าเล่าปี่จึงลืมนความชอบของเราแต่หนหลัง มาครั้งนี้คิดจะทำร้ายเราอีก จะคิดอ่านแก้ไขประการใดจึงจะพ้นอันตราย

ซินต้าจึงว่า แม้ท่านตัดใจจากเล่าปี่จริงแท้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะคิดอ่านมิให้ท่านเป็นอันตราย

เบ้งตัดได้ฟังก็เร่งถามว่าแผนการของท่านเป็นประการใด ชินตำจึงว่าข้าพเจ้าจะแจ้งความจริงแก่ท่านว่า ข้าพเจ้ากับชินหึง สองพี่น้องได้ตกลงเป็นใจเข้าด้วยโจผีแล้ว รอคอยแต่วันเวลาที่จะไปอยู่ด้วย หากท่าน ตัดขาดจากเล่าปี่ก็ขอให้ท่านทำหนังสือถึงเล่าปี่ ตาหนิตเดียความผิดพลาดทั้งปวงให้ปรากฏ เพื่อให้เล่า ปี่เจ็บใจ ส่วนตัวท่านให้รับหนีไปอยู่กับโจผี ข้าพเจ้าสองคนพี่น้องจะตามไปในภายหลัง เห็นว่าพระเจ้าโจผี จะชูปเลี้ยงท่านให้เป็นใหญ่ยิ่งกว่าทุกวันนี้

เบ้งตัดได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือตัดพ้อต่อว่าเล่าปี่ฉบับหนึ่งว่า เบ้งตัดเจ้าเมืองชงหยงขอ คำนับมายังฮันต่งอ๋อง ด้วยอุบายของฮันต่งอ๋องคิดอ่านผลาญชีวิตข้าพเจ้านั้น ขุนนางของพระองค์ได้แจ้ง ความให้ข้าพเจ้าทราบสิ้นแล้ว อันความคิดของฮันต่งอ๋องทั้งนี้ไม่สมควร เพราะข้าพเจ้าได้ทำความชอบไว้ แก่ท่านเป็นอันมาก แต่ท่านลืมนความชอบนั้นเสีย เห็นแต่พรรคพวกพี่น้องยิ่งกว่าความชอบของข้าพเจ้า ซึ่ง ข้าพเจ้าไม่เคยยกกองทัพไปช่วยกวนอูนั้นก็เพราะว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่ต้องรักษาเมืองชงหยงประการหนึ่ง ทั้ง กวนอูก็ถูกทหารเมืองกั๋งตั้งล้อมไว้เป็นแน่นหนา แม้จะยกไปช่วยก็ไม่สามารถเอาชนะแก่ทหารเมืองกั๋งตั้ง ได้ จึงไม่เพียงจะเสียกวนอูเท่านั้น แต่จะเสียเมืองชงหยงและไพร่พลอีกเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าเห็นว่ การทั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้ทำความผิด แต่เมื่อฮันต่งอ๋องไม่คิดไว้ชีวิตฉะนี้ ข้าพเจ้าจึงจำต้องขอลาไปอยู่กับพระ เจ้าโจผีสืบไป

ครั้นแต่งหนังสือเสร็จเบ้งตัดจึงฝากหนังสือนั้นกลับไปกับทหารที่เชิญตราตั้ง กำชับให้ส่งแก่เล่าปี่ให้จงได้ ครั้นทหารผู้เชิญตรากลับไปแล้ว เบ้งตัดจึงพาครอบครัวบุตรภรรยาหนีไปอยู่กับโจผีแต่ในวันนั้น

พระเจ้าเล่าปี่ได้ทราบความตามหนังสือเบ้งตัดก็โกรธเป็นอันมาก เพราะรู้ดีว่าความตามหนังสือของเบ้งตัด นั้นเป็นการเยาะเย้ยให้ได้ความเจ็บใจ จึงปรารถนาด้วยเสียงอันดังว่า ไอ้ศัตรูคิดกบฏต่อกูแล้ว ให้มีหนังสือ มาเย้ยกูอีกเล่า กูจะให้ยกกองทัพไปจับเอาตัวมาให้ได้

ขงเบ้งได้ฟังจึงห้ามเล่าปี่ว่า ท่านอย่าเพื่อยกทหารไปให้ได้ความยากลำบากเลย ขอบที่จะทำให้เล่าสอง และเบ้งตัดฆ่ากันเองจึงจะควร ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึงเล่าสอง สั่งให้ยกกองทัพไปจับเบ้งตัดจะดีกว่า ถ้าเล่าสองจับเบ้งตัดได้ก็นำตัวมามอบ หากมันจับไม่ได้เล่าสองก็จะมาทูลรายงานให้ทราบ ถึงเวลานั้น แล้วจึงค่อยฆ่าเสียทั้งสองคน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือให้เล่าสองทำการตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ

ทางฝ่ายเบ้งตัดหนีออกจากเมืองชงหยงแล้วเข้าไปสวามิภักดิ์กับโจผี พระเจ้าโจผีเห็นเบ้งตัดก็ระแวงว่า เป็นอุบายของเล่าปี่ เข้าสวามิภักดิ์เพื่อคิดร้ายในภายหลัง

เบ้งตัดจึงทูลแก้ตัวว่า ข้าพเจ้ามาสวามิภักดิ์ต่อด้วยอ้อมโดยสุจริต เพราะเล่าปี่เห็นว่าข้าพเจ้ามีความผิดที่ไม่ ยกกองทัพไปช่วยกวนอู จึง คิดประหารข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าตกที่รอนดั่งนี้จึงต้องหนีมาพึ่งเย็น โจผีได้ฟัง คำแก้ตัวก็ยังไม่คลายสงสัย ในขณะนั้นหน่วยสอดแนมได้เข้ามาทูลโจผีว่าบัดนี้เล่าปี่สั่งให้เล่าสองยก กองทัพจากเมืองชงหยงติดตามมาจับตัวเบ้งตัด ขณะนี้กองทัพของเล่าสองยกมาถึงเมืองย้งหยงแล้ว

โจผีได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวกับเบ้งตัดว่า หากท่านเข้าสวามิภักดิ์ต่อเราโดยสุจริต ก็จงคุมทหารออกไปรบกับ เล่าสอง ตัดศีรษะเล่าสอง มามอบแก่เรา เราจึงจะเชื่อ เบ้งตัดจึงว่าซึ่งเล่าสองยกมาครั้งนี้เป็นด้วยขัดคำสั่ง ของเล่าปี่มิได้ อันเล่าสองกับข้าพเจ้าเป็นสหายอันสนิท ไม่จำต้องยกกองทัพไปต่อสู้กันให้ได้ยากแก่ ทหาร ข้าพเจ้าจะขอเอาแต่ทหารคนสนิทห้าคนไปว่ากล่าวเล่าสองให้ยอมสวามิภักดิ์ต่อท่านให้จงได้

โจผีได้ฟังคำเบ้งตัดดังนั้นก็หายสงสัย จึงแต่งตั้งให้เบ้งตัดเป็น เจ้าเมืองชินเสีย ว่าราชการครอบคลุมไปถึง เมืองย้งหยงและเมืองอ้วนเซียด้วย และสั่งให้เบ้งตัดออกไปว่ากล่าวกับเล่าสอง

เจียนอันศกปีที่สี่สิบห้า เดือนเก้า เบ้งตัดรับอาสาโจผีแล้วเดินทางไปเมืองย้งหยงซึ่งขณะนั้นชิหลงและ แสเฮาเซียงได้รับคำสั่งจากโจผีให้เป็นผู้รักษาเมือง ครั้นเบ้งตัดไปถึงในเมืองก็แจ้งความซึ่งโจผีสั่งให้มา เกลี้ยกล่อมเล่าสองให้ชิหลงและแสเฮาเซียงฟังทุกประการ แล้วถามว่าขณะนี้กองทัพของเล่าสองยกมา ตั้งอยู่ ณ ตำบลใด

ชิหลงและแสเฮาเซียงจึงว่า เล่าสองยกกองทัพมาตั้งที่ปลายแดนห่างจากตัวเมืองย้งหยงห้าร้อยลี้ เบ้ง ตัดได้ฟังก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือฉบับหนึ่งแล้วให้ทหารถือไปให้แก่เล่าสอง ชักชวนให้เล่าสองเข้า สวามิภักดิ์กับโจผี

เล่าสองเห็นหนังสือของเบ้งตัดก็โกรธว่าเบ้งตัดทำผิดคิดขบถต่อเล่าปี่แล้วยังมีพอ ยังมาชักชวนให้เราเป็น ขบถด้วยเล่า คิดดังนั้นแล้วเล่าสองจึงฉีกหนังสือของเบ้งตัดทิ้งเสีย และสั่งให้เอาคนถือหนังสือนั้นไป ประหารชีวิต

เบ้งตัดทราบความดังนั้นจึงปรึกษากับซิหลงว่า เมื่อเล่าสองยึดถือว่าเป็นข้าต่างเจ้า ปิดไม้ตรีไม้ยอมอ่อน น้อมแต่โดยดี ก็จำที่จะจับตัวเล่าสองไปถวายพระเจ้าโจผีให้ได้ ระหว่างทางจากค่ายของเล่าสองมายัง เมืองยังหยงนี้ สองข้างทางเป็นที่ป่า ให้ท่านยกทหารไปชุมไว้ทั้งสองข้างทาง ข้าพเจ้าจะทำให้ออกไปทำ ารกับเล่าสอง แล้วจะถอยหนีมาทางนั้น เมื่อเล่าสองไล่ตามข้าพเจ้ามา ขอให้ท่านทั้งสองยกทหารเข้า ใจมดี เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ซิหลงและแฮเสาเซียงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ ครั้นเวลาใกล้รุ่งจึงยกทหารไปที่ค่ายของเล่าสอง ครั้นถึง แนวป่าสองข้างทาง ซิหลง และแฮเสาเซียงก็คุมทหารแยกออกไปชุมไว้ในป่าสองข้างทาง ส่วน เบ้งตัดก็ คุมทหารตรงไปที่หน้าค่ายของเล่าสอง

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทยาคม

ปรากฏการณ์แห่งสวรรค์? (ตอนที่453)

เบ้งตัดคิดขบถต่อเล่าปี่แล้วเข้าสวามิภักดิ์เป็นข้าของโจผี และอาสาโจผีออกไปเกลี้ยกล่อมเล่าสองซึ่งรับ คำสั่งเล่าปี่ให้ยกกองทัพมาจับตัวเบ้งตัด เล่าสองไม่ยอมเข้าด้วย เบ้งตัดจึงวางแผนชุมทหารไว้สองข้าง ทางแล้วยกออกไปทำารกับเล่าสอง

เล่าสองทราบว่าเบ้งตัดยกทหารมาจึงพาทหารออกไปเผชิญหน้ากับเบ้งตัด แล้วชี้หน้าด่าเบ้งตัดว่าไอ้ข้า ขายเจ้า ไอ้บ่าวขายนาย ทยศต่อข้าแดงแกงร้อนของพระเจ้าเล่าปี่ แล้วมีหนายังเข้ามาชวนให้เราเป็น กบฏด้วยเล่า เบ้งตัดจึงว่า ตัวมึงถึงที่ตายแล้ว กูยังเห็นแก่ไม้ตรี คิดหาทางให้พ้นจากอันตรายก็หาไม่ ความ สานึกไม่ ยังมีหนามาคาดว่ากูอีก

เล่าสองได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชีมาเข้ารบกับเบ้งตัด ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้เพียงสามเพลง เบ้งตัดทำที่เป็นผู้ ไม้ได้ ชักม้าผละหนีพาทหารกลับไปตามเส้นทางเดิม เล่าสองไม่รู้กลก็ชีมาพาทหารไล่ตามตีเบ้งตัด พอ เล่าสองไล่ตามมาได้สองร้อยเส้นถึงจุดชุมก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณตั้งสนั่นกองราวป่า ซิหลงและแฮ เสาเซียงได้ยกทหารซึ่งชุมรอที่อยู๋เข้าจู่โจมกองทหารของเล่าสองโดยไม่ทันได้รู้สึกตัว เบ้งตัดได้ยินเสียง ประทัดก็สั่งทหารกลับเข้ารบ ทหารทั้งสามกองของโจผีล้อมกระหนาบกองทหารของเล่าสอง แต่เล่าสองก็ ต่อสู้ป้องกันเป็นสามาร

เล่าสองคุมทหารต่อสู้อยู่ท่ามกลางวงกระหนาบพักหนึ่งเห็นเหลือกำลังนัก จึงพาทหารซึ่งสนิทดีฝ่าออก จากที่ล้อมถอยกลับไปทางเมืองชงหยง ทหารของโจผีทั้งสามกองได้ทีก็ไล่ตามตีกองทหารของเล่าสอง ไป ในขณะที่กำลังไล่ตามตีนั้นซิหลงเฉลียวใจว่าเล่าสองอาจถอยกลับไปเมืองเสฉวน จึงกล่าวกับเบ้งตัด และแฮเสาเซียงว่าขณะนี้ได้ที่อยู่แล้ว เห็นว่าเล่าสองจะหนีกลับไปเมืองชงหยง และถ้ารักษาเมืองชงหยง ไม้ได้ เล่าสองก็จะพาทหารถอยไปทางเมืองห้องเหลง เพื่อกลับไปเมืองเสฉวน แลเมืองห้องเหลงนี้มี ทหารอยู่แต่เบาบาง ข้าพเจ้าจะยกทหารไปยึดเอาเมืองห้องเหลงไว้เสียก่อน หากเล่าสองแตกถอยจาก เมืองชงหยงแล้วจะได้สกัดจับตัวได้โดยง่าย

เมื่อปรึกษาเห็นพ้องกันแล้ว ซิหลงจึงคุมทหารแยกไปเมืองห้องเหลง ส่วนเบ้งตัดและแฮเสาเซียงได้ยก ทหารไล่ตามเล่าสองไป ซิหลงยกทหารแยกไปถึงเมืองห้องเหลง ทหารซึ่งรักษาเมืองมีไม่กี่คนเห็นกอง ทหารของโจผียกมาดังนั้นก็ไม่คิดต่อสู้ ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี ซิหลงจึงเข้ายึดเมืองห้องเหลงได้ โดยสะดวก

ทางฝ่ายซินต้าและซินหึงสองนายทหารเมืองชงหยง ซึ่งได้คบคิดให้เบ้งตัดไปเข้าสวามิภักดิ์กับโจผี ตั้งตา คอยที่ที่จะทำการเอาความชอบ ครั้นทราบว่าเล่าสองรับคำสั่งจากเล่าปี่ยกกองทัพไปตามจับเบ้งตัด เห็น เป็นโอกาสจึงคุมสมัครพรรคพวกเข้ายึดอำนาจปกครองเมืองชงหยงไว้ได้โดยสะดวก และให้ทหารขึ้น รักษาเชิงเทียนค่ายคูประตูหอรบไว้

พอหน่วยสอดแนมเข้ามารายงานว่า บัดนี้เล่าสองเสียทีแก่ข้าศึกกำลังยกทหารถอยกลับมาทางเมือง ชงหยง ซินต้าและซินหึงจึงขึ้นไปบัญชาการอยู่บนหอรบเมืองชงหยงคอยที่เล่าสอง ครั้นเห็นเล่าสอง พา ทหารมาถึงประตูเมือง ร้องเรียกให้ทหารเปิดประตูเมืองรับ ซินต้า จึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ลงไป ราวกับห่าฝน ทหารของเล่าสองไม่ทันรู้ตัวว่าซินต้าและซินหึงแปรพักตร์ยึดเมืองชงหยงไว้แล้ว จึงถูก เกาทัณฑ์ล้มตายลงเป็นอันมาก เล่าสองเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักม้าพาทหารออกไปนอกรัศมีเกาทัณฑ์ ซินต้า

เห็นดังนั้นก็ร้องบอกแก่เล่าสองว่า อย่าได้ตกใจเลย เราทั้งสองยึดเมืองขงหยงไว้ในอำนาจและเข้าอ่อนน้อมกับโจผีแล้ว

เล่าสองได้ยินดังนั้นก็โกรธ คิดจะยกทหารหักเข้าตีเมืองขงหยง ทันใดนั้นได้ยินเสียงทหารโห่ร้องไล่ตามมา เหลียวกลับไปดูเห็นเป็นกองทหารของเบ้งตัดและแฮเสาเซียงไล่ตามใกล้เข้ามา เห็นว่าจะเข้าตีเอาเมืองไม่ได้ ครั้นจะหันกลับไปต่อสู้เล่าก็เกรงทหารในเมืองขงหยงจะยกออกตีกระหนาบ

เล่าสองคิดดังนั้นแล้วจึงพาทหารหนีไปทางเมืองห่องเหลง เล่าสองพาทหารไปถึงคูเมืองห่องเหลงก็รู้สึกประหลาดใจ ไม่เห็นธงประจำกองทัพของเล่าปี่ปักอยู่เหมือนอย่างเคย เห็นแต่ธงผืนหนึ่งสีขาว จารึกว่าเมืองนี้เป็นข้าของพระเจ้าโจผี ในขณะนั้นซิวหลงได้ยกทหารออกจากเมืองเข้าโจมตีกองทหารของเล่าสองอย่างรวดเร็ว เล่าสองไม่ทันตั้งตัวทหารก็แตกตื่น จึงขับม้าหนีไปทางเมืองเสฉวน ซิวหลงเห็นได้ทีก็ไล่ตามตี ฆ่าฟันทหารของเล่าสองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

เล่าสองพาทหารที่รอดตายหนีกลับไปเมืองเสฉวน จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่ ร้องให้แล้วกราบทูลรายงานความให้ทราบทุกประการ พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังความแล้วก็โกรธเล่าสอง ด่าเล่าสองผู้เป็นบุตรบุญธรรมด้วยเสียงอันดังว่า ไร้ลูกถ้อย เกิดมาให้เสียชาติ ยังมีหน้ามาหากูเล่า เล่าสองได้ฟังก็ทูลรายงานต่อไปว่า ซึ่งกวนอูขอให้ยกกองทัพไปช่วยนั้นข้าพเจ้าได้จัดแจงกองทัพจะยกไปช่วยตามที่ท่านอาทูนอบอกมาแล้ว แต่เบ้งตัดได้ห้ามปรามไม่ให้ยกกองทัพไป อ้างว่าถ้ายกไปช่วยแล้วทหารในเมืองขงหยงก็จะเหลืออยู่แต่น้อยจะเสียทีแก่ข้าศึกโดยง่าย

เล่าปี่ได้ฟังคำแก้ตัวแล้วยังไม่คลายแค้น กล่าวสับไปว่า มึงเป็นกอนดินต้นไม้หรือ จึงหาไม้จิ้มฟันมาแทงไม่ควรรู้หรือฟังคำไถ่ยกภูศัตร์ ไม่ยกกองทัพไปช่วยกวนอูให้เสียการทั้งนี้ เล่าปี่ยิ่งกล่าวก็ยิ่งโกรธ ใจก็ประหวัดถึงกวนอู แรงแค้นประดัง แขนในอก จ้องมองเล่าสองด้วยนัยน์ตาสีแดงดังสีเลือด แล้วออกคำสั่งให้ทหารจับตัวเล่าสองไปประหารชีวิต

พอทหารประหารชีวิตเล่าสองผู้บุตรบุญธรรมแล้ว เล่าปี่ก็ระลึกได้ว่าหน่วยสอดแนมเคยมารายงานไว้ว่า เบ้งตัดเคยมีหนังสือมาเกลี้ยกล่อมเล่าสองให้เข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจผี แต่เล่าสองฉีกหนังสือของเบ้งตัดทิ้งเสีย และสั่งตัดศีรษะทหารผู้ถือหนังสือนั้น ราลิกได้ดังนั้นแล้วก็ตระหนักว่าเล่าสองยังคงซื่อสัตย์ภักดี แต่ที่ไม่ยกไปช่วยกวนอูคงเป็นเพราะขัดคำเบ้งตัดไม่ได้ เล่าปี่คิดดังนั้นแล้ว ก็เสียดายเล่าสองยิ่งนัก ราลิกถึงความหลังแต่ครั้งรับเล่าสองเป็นบุตรบุญธรรม น้ำตาเล่าปี่ก็หลั่งรินลงอีกครั้งหนึ่ง

แต่น้ำใจหนึ่งเล่าปี่ก็หวนรำลึกถึงกวนอู เกิดความรักอาลัยเป็นล้นพ้นจนเกิดอาการเวียนศีรษะแล้วล้มลง หลังจากนั้นเล่าปี่ก็ป่วย ไม่เป็นอันที่จะคิดอ่านทำการสงครามสืบไป

ทางฝ่ายโจผีครั้งจัดการปกครองบ้านเมือง สืบทอดอำนาจของโจโฉเป็นปกติแล้ว หวังจะแสดงอำนาจอิสริยยศให้ปรากฏในแผ่นดิน จึงยกทหารสามสิบหมื่นเป็นขบวนพยุหยาตราทางสถลมารคไปเที่ยวเมืองไพก๊ก ซึ่งเคยอยู่มาแต่ก่อน

บรรดาชาวเมืองเห็นขบวนแห่แหนของโจผีประหนึ่งขบวนแห่แหนของฮ่องเต้ก็มีความยินดี ชื่นชมโสมนัสในبارมีเป็นอันมาก ด้วยมีความรู้สึกผูกพันว่าโจผีนั้นเป็นคนเมืองไพก๊ก จึงแต่งของบรรณาการและเครื่องบูชาตลอดสองข้างทาง

ในระหว่างที่โจผีกำลังเที่ยวเล่นอยู่ในเมืองไพก๊กนั้น มาเร็วได้เข้ามารายงานว่า แฮหัวตุ้นซึ่งป่วยอยู่ที่เมืองเจียนกุนนั้นบัดนี้อาการกล้า เห็นจะมีชีวิตอยู่ไม่นานนัก โจผีได้ทราบรายงานดังนั้นก็ตกใจ รีบยกทหารไปที่เมืองเจียนกุน หวังจะเยี่ยมอาการไข้ของแฮหัวตุ้นผู้เป็นขุนพลเก่าของบิดา

พอโจผีไปถึงบ้านของแฮหัวตุ้น แฮหัวตุ้นก็สิ้นใจตาย พระเจ้าโจผีจึงสั่งให้แต่งการศพของแฮหัวตุ้นตามประเพณีขุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้เชิญศพไปฝังไว้ที่สุสานหลวง

เจียนอันศกปีที่ยี่สิบห้า เดือนสิบเอ็ด เป็นเทศกาลฤดูหนาว เจ้าเมืองเซ่งเซ็กได้ส่งใบบอกเข้ามาทูลโจผีว่ามีหงส์บินร่อนเข้ามาในเมือง ร้องเสียงดังกังวานเสนาะโสดเป็นที่แปลกประหลาดนัก ในขณะเดียวกันนั้น ก็มีใบบอกเข้ามาแต่เมืองลิมโจว่า มีราชสีห์เข้ามาท่องเที่ยวในเขตแดนเมืองเป็นที่อัศจรรย์

โจผีทราบความตามใบบอกแล้ว รู้ว่าเป็นนิมิตหมายมงคล ก็มีความยินดียิ่งนัก จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางข้าราชการทั้งปวงที่ปราสาททงกุงทองแดง ในขณะที่กำลังแต่งโต๊ะเลี้ยงสุราอยู่นั้น ฟ้าครันดังกึกก้องราวกับฝนหาใหญ่ใกล้จะตก ท้องฟ้าที่มืดด้วยเทศกาล ฤดูหนาวกลับกลายเป็นกลางวัน เมฆบนอากาศแปรเปลี่ยนเป็นสีเหลือง เคลื่อนไหวระยิบเป็นรูปพญามังกรท่องอยู่บนคลื่นเมฆขุนนางผู้หนึ่งเห็นปรากฏการณ์

ดังนั้นจึงชี้ให้เพื่อนขุนนางดูแล้วบอกต่อๆ กัน ต่างคนต่างลุกขึ้นดู โจฬีมองไปบนอากาศก็เห็นเป็นรูปมังกรสีเหลืองค่นองเดชท่องอยู่ในหมู่เมฆ เห็นเป็นนิมิตมงคลอัศจรรย์ยิ่งนัก

โจฬีเห็นปรากฏการณ์มังกรท่องนภาดังนั้นแล้ว คำนึงประกอบเข้ากับใบบอกเรื่องหงส์บินเข้ามาในเมืองเซงเช็ก และราชสีห์เข้ามาเที่ยวในเมืองลิโม เห็นเป็นนิมิตมงคลใหญ่สามประการ จึงเรียกลิดก เคาจี้ ซึ่งเป็นขุนนางกรมโหรเข้ามาถามต่อหน้าขุนนางทั้งปวงว่า นิมิตหมายสามประการทั้งนี้มีความหมายประการใด

ลิดกและเคาจี้ซึ่งเห็นปรากฏการณ์มังกรเหลืองท่องนภาและทราบความเรื่องใบบอกจากโจฬีแล้ว ปรึกษากันตามตำราพยากรณ์ เห็นพ้องต้องกันว่าเป็นการมงคลใหญ่ จึงทูลโจฬีว่า เกิดอัศจรรย์ปรากฏในเมืองเรานี้เป็นมงคลอันใหญ่ จะให้เจ้าเรียวศรีสวัสดิ์แก่ท่าน บุญนำมาเกิดที่วู่ฮ้องในชาตินั้นใหญ่หลวงนัก ควรจะได้ราชสมบัติเป็นเจ้าแผ่นดิน

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ปรากฏการณ์มหัศจรรย์สามประการคือ มีหงส์และกิเลนปรากฏขึ้นที่เมืองเซงเช็กและเมืองลิโม และมีมังกรเหลืองปรากฏขึ้นเหนือหน้าฟ้าเมืองเจียบกุน แลมังกรเหลืองนั้นเป็นสีของธาตุประจำตำแหน่งของวู่ฮ้อง และสอดคล้องเป็นสีเดียวกันกับสีของธาตุประจำเมืองสุโตแห่งแคว้นวูย ถือเป็นปรากฏการณ์มงคลอันแสดงว่าโจฬีมีบุญญาธิการจะได้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน

บรรดาขุนนางทั้งปวงในที่นั้นได้ยินคำพยากรณ์ของสองขุนนางผู้เฒ่าจึงกล่าวพร้อมกันว่า สวรรค์ได้ให้สัญญาณเป็นปรากฏการณ์แจ้งชัดว่าบัดนี้ราชวงศ์อันถึงกาลดับสูญแล้ว วู่ฮ้องจะได้ครองตำแหน่งฮ่องเต้สถาปนาพระราชวงศ์ใหม่แทนราชวงศ์อัน ฉะนั้นจึงสมควรจัดการพิธีเวียนคั้นราชสมบัติจากพระเจ้าเหียนเต๋แก่วู่ฮ้อง และสถาปนาวู่ฮ้องขึ้นเป็นฮ่องเต้สืบต่อไป

โจฬีและบรรดาขุนนางทั้งปวงปรึกษาพร้อมกันดังนั้นแล้ว จึงพากันกลับไปเมืองสุโต บรรดาขุนนางทั้งปวงได้เข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ โดยฮัวทิมเป็นหัวหน้า กราบบังคมทูลต่อพระเจ้าเหียนเต๋ว่า โจฬีเป็นวู่ฮ้องแทนโจโฉบิดานั้นมีบุญมาก แล้วก็มิสติปัญญาครอบครอง โอบอ้อมไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ราษฎรทั้งปวงก็อยู่เย็นเป็นสุข ข้าพเจ้าขุนนางทั้งปวง แลทหารผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน ปรึกษาพร้อมกันเห็นสมควรแล้วที่จะปกป้องรักษาแผ่นดินสืบไปได้ ขอให้พระองค์มอบราชสมบัติแก่โจฬีเถิด พระองค์ก็จะได้เป็นสุขหาความทุกข์ระทมไม่

พระเจ้าเหียนเต๋ตั้งแต่แรกที่ทอดพระเนตรเห็นบรรดาขุนนางทั้งปวงขอเข้าเฝ้าด้วยอาการอันประหลาดกว่าแต่ก่อนก็หลกพระทัย ครั้นได้ฟังคำกราบบังคมทูลดังนั้นก็ทรงนิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ทอดพระเนตรดูหน้าขุนนางทั้งปวง บรรดาขุนนางเหล่านั้นแม้ฝึกฝดด้วยโจฬีแล้ว แต่ยังคงมีความละเอียดใจ มิได้มีผู้ใดกล้าสบพระเนตร ทุกคนได้แต่ก้มหน้ามองดูพื้น

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ทรงกันแสง แล้วมีกระแสพระราชดำรัสด้วยความสลดพระทัยว่า เราคิดถึงพระเจ้าฮั่นโกโจซึ่งเป็นต้นเชื้อพระวงศ์ของเรา แลพระญาติพระวงศ์ได้ราชสมบัติสืบๆ กันมาช้านานประมาณสี่ห้าร้อยปี แล้วจึงถึงเรา เราเป็นเด็กอ่อนสัดก็จริง แต่ว่าได้รักษาสมบัติของท่านแต่ก่อนไว้โดยสัตย์โดยธรรม ยังหามีความผิดไม่เลย ซึ่งเราจะยกราชสมบัติให้แก่ผู้อื่นนั้นเห็นไม่บังควร ขอให้ขุนนางทั้งปวงพร้อมกันปรึกษาอีกครั้งหนึ่งก่อน

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

การชิงราชสมบัติ (ตอนที่454)

โจฬีได้ครองตำแหน่งวู่ฮ้องแทนโจโฉบิดาแล้ว ได้ประกาศตั้งศักราชใหม่ซึ่งเป็นการเริ่มต้นของการชิงราชบัลลังก์ ปรานดาภิเศกขึ้นเป็นฮ่องเต้ จากนั้นจึงทำการทดสอบกำลังทางการเมือง ระดมขุนนางข้าราชการและทหารกว่าสามสิบหมื่นออกไปท่องเที่ยวต่างเมือง เมื่อเห็นคนทั้งปวงพร้อมเพรียงแล้วจึงเดินแผนถอดพระเจ้าเหียนเต๋ออกจากตำแหน่ง

ฝ่ายฮัวทิมและขุนนางทั้งปวงได้ฟังรับสั่งพระเจ้าเหียนเต๋ที่ให้ทบทวนข้อเสนอที่ให้สละราชสมบัติ จึงสั่งทหารให้ไปตามลิดกและเคาจี้สองขุนนางผู้เฒ่าแห่งกรมโหรมาเข้าเฝ้า แล้วกราบบังคมทูลว่า โหรจารย์เฒ่าทั้งสองคนนี้เป็นขุนนางเก่าในพระองค์ เป็นผู้แจ้งการในภายหน้า ล่วงรู้วาลิขิตสวรรค์กำหนดประการใดขอพระองค์ทรงไต่ถามสองขุนนางผู้เฒ่า แล้วมีพระบรมราชวินิจฉัยตามที่ควรเถิด

พระเจ้าเหียนเต๋ได้ยินดังนั้นก็ทราบความนัยว่า สองขุนโหรเฒ่าบัดนี้ได้ทรมต่อราชสำนัก ไปฝึกฝดด้วยโจฬีแล้ว จึงมิได้ตรัสความประการใด ฮัวทิมหันไปมองหน้าลิดกและเคาจี้แล้วพยักหน้าให้ ลิดกและเคาจี้เห็นดังนั้นก็รู้ที จึงเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ โดยลิดกกราบบังคมทูลก่อนว่า โจฬีสืบอำนาจแทน

ยอ่อง ประกอบด้วยสติปัญญาบารมีเป็นอันมาก มีสติปัญญาหลักแหลมเอื้ออาทรต่อราษฎรทั้งปวง บัดนี้ สวรรค์ได้สำแดงอาการให้ปรากฏว่าโจผีเรืองบุญฤทธิการ สมควรขึ้นครองแผ่นดินเป็นฮ่องเต้ จึงบันดาลให้ หงส์ก็มาร้องในเมือง ราชสีห์ก็เข้ามาเที่ยวในขอบเขตหิมา พญามังกรก็มาเลื้อยลอยอยู่ในอากาศกลาง เมือง อัศจรรย์ใหญ่นัก และนับแต่โจผีได้เป็นที่ยอ่องแล้ว แผ่นดินก็ร่มเย็นเป็นสุข ฝนฟ้าตกต้องตาม ฤดูกาล ธัญญาหาร ภักษาหารและมังสาหารอุดมสมบูรณ์ทั่วราชอาณาจักร เมื่อสวรรค์บ่งบอกว่า ยอ่อง เรืองกฤษดาภภาพอันควรครองราชสมบัติดังนี้แล้ว หากมันขัดขืนลิขิตสวรรค์ อันตรายก็จะบังเกิดแก่ มนุษย์ ขอพระองค์จงดำริโดยควร

ลี้ดึกกราบบังคมทูลแล้วก็ถอยกลับมายืนในตำแหน่งเดิม เคาจีจึงกราบบังคมทูลต่อไปว่า เวลากลางคืน ข้าพเจ้าเห็นดาวประจำพระองค์ รัชมีก็เศร้าหมองวิปริตนัก สำแดงเหตุว่าพระองค์สิ้นบุญแล้ว ฝ่ายดาว ประจำตัวโจผีดวงใหญ่มีรัชมีสว่างนัก สำแดงเหตุว่าโจผีมีบุญนักพันที่จะพรรณนา อนึ่งเทพยดาก็นิยมยก ยอ่องโจผี จึงสำแดงอัศจรรย์อันใหญ่ทั้งสามประการให้ปรากฏแก่คนทั้งปวง

เคาจีกราบบังคมทูลต่อไปว่า ปรากฏการณ์อันเป็นนิมิตจากสวรรค์และปรากฏการณ์อันเป็นนิมิตจาก มนุษย์โลก บังเกิดจากเทพยดาบันดาลให้ปรากฏสอดคล้องต้องกันแล้ววาระวงศ์ขึ้นถึงกาลจะสิ้นสุญ และราชวงศ์ใหม่จะได้ครองราชย์สืบไป จึงควรที่พระองค์จะได้เวนคืนราชสมบัติให้แก่ยอ่อง

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นเคาจีถวายบังคมแล้วกลับไปยืนในตำแหน่งเดิมจึงมีพระราชกระแสว่า ท่านว่าทั้งนี้เป็นความโกลาต เราอย่าเชื่อไม่ ซึ่งเราจะยกราชสมบัติอันเป็นของพระญาติวงศ์สืบต่อกันมา นั้นให้แก่เขา เรายังไม่เห็นควร

อองลองซึ่งเป็นขุนนางเก่าแห่งราชสำนักชั้นอีกคนหนึ่ง ฟังพระราชกระแสแล้วออกไปยืนอยู่เบื้องหน้าพระ ราชบัลลังก์ ถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า อันทรัพย์สมบัติทั้งปวงและราชสมบัติทั้งหลายในโลกนี้นั้นเป็น ของประจำแผ่นดิน มิใช่ของส่วนตัวของคนใดคนหนึ่ง หรือราชวงศ์ใดราชวงศ์หนึ่ง มีรุ่งเรืองขึ้นแล้วก็ย่อม เสื่อมสูญตกได้แก่ผู้มีบุญอื่นตามกาลสมัยเป็นแบบอย่างธรรมเนียม ที่มีมาแต่โบราณ อันราชวงศ์อันได้ สถาปนามากว่าสิริร้อยปีแล้ว ผ่านระยะเวลารุ่งเรืองรุ่งโรยหลายครั้งหลายหน บัดนี้ถึงกาลสิ้นสุดแล้ว อุปมา ดังต้นไม้ใหญ่มีอายุยาวนาน ถึงกาลเปื่อยยุ ไม่เป็นประโยชน์อันใดแก่อาณาประชาราษฎรแล้ว ขอพระองค์ ทรงสละราชสมบัติเวนคืนให้แก่ผู้มีบุญบารมีคนใหม่คือยอ่องนั้นเถิด หากมันขัดขืนลิขิตแห่งฟ้าดินก็จะ เป็นอันตรายเป็นมั่นคง

พระเจ้าเหียนเต๋เห็นขุนนางทั้งปวงผันแปรไปดังนั้นจึงทรงพระกันแสง มิได้มีกระแสพระราชดำรัสประการใด ก็เสด็จลุกขึ้นจากพระราชบัลลังก์ เสด็จกลับเข้าไปข้างใน

เหล่าขุนนางซึ่งชักชวนกันมาเป็นอย่างดีแล้ว เห็นอาการของพระเจ้าเหียนเต๋ดังนั้นก็ชวนกันหัวเราะเยาะ เย้ยอย่างครั้นครน โดยมิได้สำนึกถึงคุณข้าวแดงแกงร้อนและเบี้ยหวัดผ้าปีที่เคยได้รับพระกรุณา พระราชทานแม้แต่สักน้อยนิด ครั้นเห็นพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จกลับเข้าไปในพระวิสุตรแล้ว บรรดาขุนนาง เหล่านั้นจึงพากันกลับออกไป ทูลความทั้งปวงให้โจผีทราบ

โจผีทราบความก็หัวเราะ พลองว่าท่านทั้งปวงทำคุณแก่ข้าพเจ้าใหญ่หลวงนัก เมื่อใดที่ได้ครองราชสมบัติ แล้วจะทำนุบำรุงดูแลพวกท่านให้เป็นสุข บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำโจผีดังนั้นก็รู้ความนัยว่าจะทำ ประการใดต่อไป

ในวันรุ่งขึ้นบรรดาขุนนางทั้งปวงจึงพากันเข้าไปที่ท้องพระโรง ฮัวหิมได้สั่งขันทีให้เข้าไปกราบบังคมทูล เชิญพระเจ้าเหียนเต๋ให้เสด็จออกนั่งพระราชบัลลังก์ที่ว่าการ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบความจากขันที แล้วก็ตกพระทัยกลัว พอดีพระมเหสีโจเฮาซึ่งเป็นบุตรของโจโจและเป็นน้องสาวของโจผีเสด็จเข้ามาถึงที่ ประทับ ทราบความดังนั้นก็มีความเสาวนีย์ว่า ก็แลเมื่อบรรดาขุนนางทูลเชิญเสด็จออก ใจนเล้า พระองค์จึงทรงนิ่งเฉยอยู่เล่า

พระเจ้าเหียนเต๋เห็นว่าพระมเหสีไม่ทราบความจึงทรงพระกันแสง และเล่าความทั้งปวงที่บรรดาขุนนาง กราบบังคมทูลให้สละราชสมบัติแก่โจผี เพราะเหตุที่พระองค์ทรงถูกบังคับดังนี้จึงไม่ยอมเสด็จออก พระ มเหสีไม่ทรงเชื่อว่าโจผีผู้พี่ชายจะคิดบงกชล้มราชบัลลังก์ จึงมีพระราชเสาวนีย์ต่อว่าพระเจ้าเหียนเต๋ว่า พระองค์หลงคำใครจึงตรัสดังนี้ พระมเหสีตรัสสั่นคาลงก็ได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาในที่ประทับ ทั้งสอง พระองค์หลีกวพระพักตร์ไปดู เห็นโจทองและโจฮิวแต่งตัวในชุดออกสงครามในมือถือกระบี่อันเป็นการ ล่วงละเมิดกฎหมายเหี้ยมโหด และกำลังเดินตรงเข้ามาหา

สองนายทหารของโจผีมิได้ถวายบังคมตามธรรมเนียม แต่กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า บัดนี้ขุนนางทั้งปวง พร้อมอยู่ในท้องพระโรงแล้ว ขอทูลเชิญฮ่องเต้ให้เสด็จออกในบัดนี้

พระมเหสีโจเฮาเห็นดังนั้นก็รู้ว่าโจผีผู้พิชิตลัทธิราชบัลลังก์แน่แล้ว จึงตรัสกับสองนายทหารว่า ไอ้พวกเหล่านี้มียศศักดิ์เพราะใคร บัดนี้มาเป็นศัตรูคิดกบฏต่อแผ่นดินอีกเล่า เมื่อครั้งบิดาเรายังอยู่ ทำความชอบหาผู้เสมอไม่ว่า จัดแจงบ้านเมืองให้ราบคาบบริบูรณ์ราษฎรทั้งปวงก็นิยมยินดีรักใคร่ แล้วก็มิสง่า ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเกรงกลัวนัก บิดาเราก็มิได้คิดประทุษร้ายต่อพระเจ้าแผ่นดิน บัดนี้พี่ชายเราได้แทนบิดา ยังมีทันไรจะคิดอ่านชิงเอาราชสมบัติ คนอย่างนี้หาเจริญไม่ เทพยดาาก็มิได้อวยพร

สองนายทหารไม่ฟังพระราชเสาวนีย์ ยังคงยืนจ้องหน้าพระเจ้าเหียนเต๋ พระมเหสีโจเฮาเห็นดังนั้นก็รู้ว่าไม่อาจขัดขวางห้ามปรามใดๆ ได้อีก จึงทรงพระกันแสง แล้วเสด็จเข้าไปที่ข้างใน บรรดานางสนมกำนัลในพระตำหนักเห็นเหตุการณ์ก็สงสาร พวกนี้ร้องไห้ตามพระมเหสี

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเสียงร้องไห้ของเหล่าพระสนมกำนัลร้องไห้ดังแข่งแซ่ฮื้ออิงไปทั้งพระตำหนัก สองนายทหารเห็นพระมเหสีโจเฮาเสด็จไปแล้ว ต่างคนต่างกระซิบกระปี่ในมือแล้วกราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ว่า บรรดาขุนนางรอพระองค์อยู่ที่ท้องพระโรงช้านานแล้วจงเสด็จออกเถิด พระเจ้าเหียนเต๋ถูกบังคับขัดมิได้ก็ลุกขึ้นประทับยืน ถอดเสื้อคลุมมังกรประจำพระองค์โยนลงกับพื้น และเอาฉลองพระองค์แบบคนธรรมดาสามัญมาสวมแทน และเสด็จออกไปที่ท้องพระโรง

พอพระเจ้าเหียนเต๋เสด็จประทับนั่งบนพระราชบัลลังก์แล้ว ฮัวหิมได้ก้าวออกมายืนอยู่เบื้องพระพักตร์แล้วถามขึ้นด้วยเสียง อันตั้งว่าพระองค์จะยอมเวนคืนราชสมบัติให้แก่ผู้อ้างตามคำปรึกษาของบรรดาขุนนางทั้งปวงหรือไม่ ถ้าพระองค์ยอมให้แล้วก็เป็นสวัสดิ์ หากเป็นอันตรายไม่

พระเจ้าเหียนเต๋ได้ฟังก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสว่า ขุนนางแต่โบราณก็ได้ยศศักดิ์เบี้ยหวัดผ้าป่าในกษัตริย์เชื้อพระวงศ์เร้าสืบมา ลูกหลานก็ได้ทำราชการต่อกันมา เหตุใดจึงไม่คิดถึงพระเดชพระคุณเลย มาคิดอ่านประทุษร้ายดังนี้

ฮัวหิมได้ยินดังนั้นจึงกราบทูลต่อไปว่า ความต้องการของอาณาประชาราษฎรและขุนนางทั้งปวงคือเสียงโองการสวรรค์ ที่ต้องการให้พระองค์สละราชสมบัติให้แก่ผู้อ้าง หรือว่าพระองค์จะขัดขืนลิขิตแห่งสวรรค์ หากพระองค์ไม่ทำตาม เห็นว่าอันตรายจะบังเกิดแก่พระองค์ในวันนี้วันพรุ่งเป็นมั่นคง

พระเจ้าเหียนเต๋จึงรับสั่งถามว่า ท่านกล่าวฉะนี้หรือว่าจะคิดอ่านทำร้ายเรา ฮัวหิมกราบทูลต่อไปว่า ข้าพระองค์และขุนนางทั้งปวงมิได้ คิดร้ายต่อพระองค์ ทุกคนล้วนมีความปรารถนาดีมิให้พระองค์เป็นอันตราย จึงได้ปรึกษากันกราบทูลเพื่อให้พระองค์คล้อยตามลิขิตสวรรค์

พระเจ้าเหียนเต๋ตรัสถามต่อไปว่า ถ้าหากพวกท่านไม่คิดอ่านทำอันตรายเราแล้ว จะมีใครใดที่จะทำอันตรายเราเล่า ฮัวหิมจําแนกต่อถ้อยคำตามรับสั่ง ไม่อาจเล่นเล่ห์เจรจาต่อไปได้ ก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันตั้งว่า ราษฎรทั้งปวงเห็นว่าพระองค์ความคิณน้อย ไม่รอบคอบ หารูปปกป้องรักษาสมบัติไม่ ก็เกิดโจรผู้ร้ายกำเริบขึ้นทำอันตรายราษฎร ทุกบ้านทุกเมืองก็จะยับเยินไป โจผีกระทำการทั้งนี้ไซ้ว่าจะแก่งก้างจัดพระองค์หาไม่ได้ ทำการทั้งนี้ด้วย มีความเอ็นดูพระองค์จะมีความสุข ปรารถนาจะให้บ้านเมืองราบคาบ พระองค์หาเห็นคุณแลโทษไม่ พระองค์มิยินยอมทั้งนี้ ปรารถนาจะให้ราษฎรกำเริบขึ้นทำอันตรายแก่พระองค์หรือ

ฮัวหิมได้เปิดเผยท่าทีและเหตุผลแบบโจรนาโจรโดยไม่เกรงกลัวพระราชอาญาอีกต่อไป ซึ่งได้เผยให้เห็นแผนการและกระบวนการในการชิงราชสมบัติลัทธิราชบัลลังก์อย่างชัดเจน ครั้นพระเจ้าเหียนเต๋ได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าบรรดาขุนนางเหล่านี้กำลังยื่นคำขาดต่อพระองค์ หากไม่สละราชสมบัติแล้วก็จะถูกสังหารเป็นแน่แท้ จึงตกพระทัยเป็นอันมาก รีบเสด็จลงจากพระราชบัลลังก์ และเสด็จกลับเข้าไปที่ข้างใน

ฮัวหิมตกตะลึงมิรู้ที่จะทำประการใด ออกลองขุนนางเฉาเห็นดังนั้นจึงพยักหน้าให้กับฮัวหิมเป็นที่ให้ตามเสด็จเข้าไปที่ข้างในด้วย ฮัวหิมเห็นดังนั้นก็รู้เชิง รีบก้าวเท้าอย่างเร็วตามพระเจ้าเหียนเต๋เข้าไป ที่ข้างในพอทันแล้วจึงยุตชายฉลองพระองค์ไว้ ตีสีหน้าบึ้งตึงและกล่าวด้วยเสียงอันตั้งว่า ที่ประชุมยังปรึกษาข้อราชการไม่เสร็จสิ้น พระองค์จะเสด็จหนีไปทีใด พระองค์จะยอมตามที่บรรดาขุนนางปรึกษาหรือไม่ ก็ขอบที่จะเสด็จออกไปว่ากล่าวในท้องพระโรง

พระเจ้าเหียนเต๋ถูกฮัวหิมบังคับดังนั้นก็ยิ่งตกพระทัย ตัวสั่น ตรัสประการใดมิได้ พอดีใจหลงและโจฮิวเดินถือกระบี่ตามเข้ามาสมทบ ได้ยินเสียงโจฮิวกล่าวด้วยเสียงอันตั้งว่า ตราพระราชลัญจกรสำหรับแผ่นดินเก็บไว้ที่ไหน จงรีบมอบให้แก่เรา

เจ้าปิดซึ่งเป็นพนักงานรักษาตราพระราชลัญจกรประจำตำแหน่งพระมหากษัตริย์ ได้ยินเสียงโจรหอนดังนั้น จึงกล่าวว่า ตราพระราชลัญจกรอยู่ในความดูแลรักษาของข้าพเจ้า แต่จะมอบให้แก่ผู้ใดนั้นจะต้องมีรับสั่งของฮ่องเต้ก่อน

โจรหอนได้ยินคำเจ้าปิดดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้คุมตัวเจ้าปิดเอาไปประหารชีวิต เจ้าปิดถูกจับแล้วก็มิได้เกรงกลัวต่อความตาย ร้องตะโกนตำโจรหอนว่าคิดคบฏต่อแผ่นดิน จนกระทั่งถูกประหาร

พระเจ้าเหียนเต๋เห็นเจ้าปิดถูกจับตัวออกไปประหารดังนั้น พระพักตร์ก็ซีดเผือดด้วยความตกใจกลัว ในทันใดนั้นได้ยินเสียงทหารเป็นจำนวนมากเดินเข้ามาใกล้พระตำหนักที่ประทับ จึงเหลือบพระเนตรไปมองเห็นทหารกว่าห้าร้อยนายพร้อมอาวุธครบมือกำลังตบเท้าเดินตรงเข้ามา ทรงเหลียวแลหาทหารราชองครักษ์และทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ แต่ไม่เห็นผู้ใดแม้แต่สักคนเดียว เพราะทหารเหล่านั้นถูกโจผีสั่งถอนกำลังออกไปจนหมดสิ้นแล้ว

พระเจ้าเหียนเต๋เห็นเช่นนั้นก็ทรงทราบสถานการณ์ว่าคับขันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้อีกต่อไปก็ทรงพระกันแสงและตรัสว่า เราจะยอมให้ราชสมบัติแล้ว แต่ขอชีวิตเราไว้เถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ล้นศักราชเจียนอัน (ตอนที่455)

พระพุทศานายกाल่วงแล้วเจ็ดร้อยสี่สิบสามพรรษา ตรงกับปีคริสต์ศักราชสองร้อยยี่สิบ เดือนสิบเอ็ด โฉมคิดอ่านชิงราชสมบัติ ล้มล้างราชบัลลังก์ ให้ขุนนางและเหล่าทหารบังคับพระเจ้าเหียนเต๋ให้สละราชสมบัติ

กาเซียงซึ่งเป็นพี่พี่ภรรยาของวุยอ่องได้ยินคำตรัสของพระเจ้าเหียนเต๋ว่าทรงยินยอมตามคำบังคับที่จะสละราชสมบัติแล้ว จึงกราบทูลว่าเมื่อพระองค์ทรงยินยอมตามคำปรึกษาของขุนนางทั้งปวง เห็นจะไม่เป็นอันตรายต่อพระองค์ อย่าทรงพระวิตกไปเลย และเมื่อพระองค์ปลงพระทัยแล้ว ก็ขอได้โปรดจัดทำพระบรมราชโองการ มอบราชสมบัติให้แก่วุยอ่องเถิด

พระเจ้าเหียนเต๋จึงมีดำรัสสั่งให้ด่านก๊วยและเหล่าขุนนางทำพระบรมราชโองการตามความต้องการของโจผี มีเนื้อความว่า เราได้สละราชสมบัติปกป้องราษฎรได้อยู่เย็นเป็นสุขมาช้านานถึงสามสิบสองปีแล้ว บัดนี้ดาวประจำตัวเศร้าหมอง น่าใจขุนนางและราษฎรทั้งปวงก็เห็นว่าเราไม่ควรแก่ราชสมบัติแล้ว ฝ่ายดาวประจำตัวโจผีก็รุ่งเรืองสว่าง บุญนั้นก็ควรแก่ราชสมบัติแล้ว ขุนนางทั้งปวง และราษฎรทั้งปวงก็มีความยินดีจะให้ราชสมบัติแก่โจผี บัดนี้เราจึงมอบราชสมบัติให้แก่โจผีตามความปรารถนาของคนทั้งปวง

สามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณานความพระบรมราชโองการสละราชสมบัติ มีความว่า ข้าครองราชย์มาสามสิบสองปี แผ่นดินต้องประสบเภทภัยปราศต่อโจร โชคดีที่ยังได้อาศัยวิญญานอันศักดิ์สิทธิ์ของบรรพชนแก้ไขสถานการณ์คับขันรื้อแล้ว แล้วกลับเหลือฟื้นคืนมา แต่ทว่าบัดนี้แห่งมองดูสภาวะการณโบนทอ่งฟ้าก็มึศีระพิจารณาจิตใจประชาชน ในเมื่อชะตาฤตพระอัคคีอันบริสุทธิ์ได้สิ้นสุดลง โชคชะตาอันรุ่งเรืองโคจรอยู่ที่ตระกูลโจ เรื่องโดยบุรพสองเต้ได้ทรงสร้างวีรกรรมอันศักดิ์สิทธิ์เป็นอัศจรรย์ บัดนี้ท่านอ่องได้เปล่งรัศมีคุณธรรมอันเจิดจ้า เพื่อสนองต่อกาลเวลา ชะตาที่ผ่านมาได้แจ่มแจ้ง ได้รู้ทราบกันดีอยู่แล้ว อันมรรคาที่ยิ่งใหญ่ โลกเป็นของส่วนรวม พระเจ้าถึงเจียวมิเห็นแก่ตัวเพื่อบุตรของพระองค์ และพระเกียรตินามได้แพร่กระจายชั่วนี้รันดร์ ข้าลอบบูชาเสื่อมใสมีเสื่อมคลาย บัดนี้ต่อไปจะได้เจริญรอยตามพระราชพิธีของพระเจ้าเจียวเต้ ข้าจะสละราชสมบัติราชบัลลังก์มอบให้ท่านสมุหนายกวุยอ่อง (โจผี) และท่านอ่องคงไม่ปฏิเสธ

ครั้นทรงลงพระปรมาภิไธยและประทับตราพระราชลัญจกรแล้ว ฮัวหิมและบรรดาขุนนางทั้งปวงจึงเชิญพระบรมราชโองการนั้น พร้อมกับตราพระราชลัญจกรสำหรับพระมหากษัตริย์ไปมอบแก่วุยอ่องที่วัง โจผีรับพระบรมราชโองการแล้วมีความยินดียิ่งนัก ให้อ่านประกาศพระราชโองการท่ามกลางขุนนางทั้งปวง

ครั้นอ่านพระบรมราชโองการเสร็จแล้ว สุมาอี้ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ขุนนางที่โจโจสั่งเสียให้ท่านบารงโจผี ได้เข้ามาทูลโจผีว่าพระองค์อย่าเพิ่งรับราชสมบัติและตราพระราชลัญจกร จงยับยั้งปฏิเสธไว้ก่อนเพื่อป้องกันมิให้เป็นที่ครหานินทาแก่คนทั้งปวงว่ามักได้ใครซึ่งเอาราชสมบัติ เมื่อครั้งพระเจ้าเหียนเต๋พระราชทานตำแหน่งวุยอ่องแก่วุยอ่ององค์ก่อนนั้น ก็ทรงปฏิเสธถึงสามครั้งสามคราเพื่อให้เห็นว่ามิได้มักใหญ่ใฝ่สูง มิได้ปรารถนาในอำนาจวาสนา คนทั้งปวงก็สรรเสริญ ขอพระองค์ทรงดำเนินรอยตามพระบิดานั้นเถิด

โจผีได้ฟังคำท้วงตังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งภูิกากราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ว่าซึ่งมีพระมหากษัตริย์คุณแก่อาณาประชาราษฎร สละราชสมบัติเวนคืนแก่ข้าพระพุทธเจ้านั้น ข้าพระพุทธเจ้าอ่อนด้อยด้วยสติปัญญาความสามารถ ไม่อาจรับพระราชภาระอันหนักหน่วงได้ ขอได้โปรดมีพระบรมราชวินิจฉัยมอบราชสมบัติให้แก่ปราชญ์เมธาผู้ปรีชาสามารถเถิด แผ่นดินจะได้เป็นสุขสืบไป

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นภูิกากราของโจผีดั่งนั้น ก็ทรงประหลาดพระทัยว่ามีเล่ห์กลอุบายประการใด จึงรับสั่งถามฮัวหิมอัคมหาเสนาบดีพรรคพวกของโจผีที่นำภูิกากราและตราพระราช ลัญจกรคืนมาทูลเกล้าว่า วุยอ่องถ่อมตัวดั่งนี้มีประสงค์สิ่งใด

ฮัวหิมได้ที่จึงกราบทูลว่า เมื่อครั้งที่พระองค์พระราชทานอิสริยยศวุยอ่องแก่โจโฉนั้น วุยอ่องโจโฉก็ได้ปฏิเสธสามครั้งสามคราจึงยอมรับ วุยอ่องโจผีจึงดำเนินรอยตาม ขอพระองค์ทรงมีพระบรมราชโองการสละราชสมบัติอีกครั้งหนึ่งจึงจะควรด้วยธรรมเนียม

พระเจ้าเหียนเต๋ได้ยินดั่งนั้นก็ทรงรู้ความอันเป็นกลนัยและธรรมเนียมโจร จึงจำต้องทำตามความเห็นของฮัวหิม มีพระบรมราชโองการสละราชสมบัติมอบแก่วุยอ่องโจผีอีกครั้งหนึ่งและให้ขุนนางเชิญพระบรมราชโองการพร้อมกับตราพระราชลัญจกรไปพระราชทานแก่โจผีที่วังโจผีรับพระบรมราชโองการและตราพระราชลัญจกรแล้ว จึงให้อ่านประกาศพระบรมราชโองการในท่ามกลางขุนนางอีกครั้งหนึ่ง มีเนื้อความว่า โจผีนี้สมควรอยู่แล้วที่จะรับราชสมบัติแทนเรา ด้วยเราคิดถึงโจโฉนัก แต่ก่อนบ้านเมืองเกิดศึก ราษฎรก็ยับเยินไป อาศัยอยู่ป่าดงมาก เพราะโจโฉปราบปรามซ้ำคึก บ้านเมืองก็ราบคาบ ราษฎรก็อยู่เย็นเป็นสุข บัดนี้โจโฉหาบุญไม่แล้ว โจผีได้แทนบิดา เห็นมีบุญมากกว่าบิดาอีก ราษฎรทั้งปวงก็นิยมยินดีรักใคร่กัน ขอให้ท่านเสวยราชสมบัติแทนเราเถิด

พออ่านพระบรมราชโองการจบ โจผีจึงกล่าวแก่ขุนนางทั้งปวงว่า แม้พระเจ้าเหียนเต๋จะมีพระบรมราชโองการเวนคืนราชสมบัติแก่เราสองครั้งแล้ว แต่ถ้าหากรับไว้ก็อาจไม่พ้นคำคนครหานินทา แล้วถามกาเซียงซึ่งเป็นพี่ปรึกษาว่าท่านจะมีความเห็นประการใด

กาเซียงจึงทูลว่า เมื่อพระองค์ทรงวิตกฉะนี้ก็ชอบที่จะกราบบังคมทูลปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ตามแบบอย่างของวุยอ่องโจโฉนั้น กาเซียงกล่าวแล้วก็หันหน้ามาทางเตียวอิมขุนนางประจำราชสำนักฝ่ายการพระราชพิธี ซึ่งร่วมเชิญพระบรมราชโองการมามอบแก่โจผีว่า เมื่อท่านกลับเข้าไปที่ข้างใน กราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ถึงความที่วุยอ่องไม่ยอมรับราชสมบัตินั้น เมื่อพระเจ้าเหียนเต๋จะมอบราชสมบัติในครั้งที่สาม จงกราบบังคมทูลเสนอว่าจงปลูกโรงอภิเษกให้สูงมีพื้นสามชั้น ให้ประดับประดาตามอย่างธรรมเนียม ครั้นฤกษ์ดีแล้วให้ประชุมขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยให้พร้อมกันในโรงนั้น ให้ท่านนั่งบนที่สูง ให้ขุนนางทั้งปวงนั่งที่ต่ำถวายบังคม ให้พระเจ้าเหียนเต๋ถือพระแสงกระบี่ แลตราหยกสำหรับกษัตริย์ขึ้นไปมอบให้แก่ท่าน ถ้าพระเจ้าเหียนเต๋ทำตามดั่งนี้แล้วท่านก็จะพ้นนิทา

โจผีได้ยินคำกาเซียงกำหนดแผนการมอบราชสมบัติเป็นการใหญ่เปิดเผยเอิกเกริก คล้ายกับเป็นธรรมเนียมแต่โบราณ ก็เห็นว่าสามารถทำให้อาณาประชาราษฎรปลงใจเชื่อโดยสนิทใจว่าพระเจ้าเหียนเต๋สละราชสมบัติโดยมิได้ถูกบังคับ และเป็นการเวนคืนราชสมบัติโดยสมัครใจเองก็มีความยินดี จึงทำภูิกากราไม่ยอมรับราชสมบัติ แล้วสั่งให้เตียวอิมเอาตราพระราชลัญจกรและภูิกากรานี้เข้าไปทูลเกล้าถวายอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ฮัวหิมและคณะนายทหารกำกับเตียวอิมไปด้วย

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นภูิกากราของโจผีที่ปฏิเสธไม่รับราชสมบัติเป็นครั้งที่สอง จึงรับสั่งถามเตียวอิมว่าเรามอบราชสมบัติถึงสองครั้งแล้ว โจผียังปฏิเสธอีกเล่า จะทำประการใด

ฮัวหิมซึ่งกำกับเตียวอิมมาด้วยนั้น ชิงกราบทูลแทนเตียวอิมว่า ซึ่งพระองค์พระราชทานราชสมบัติทั้งสองครั้งนั้นไม่ชอบด้วยขนบธรรมเนียม แล้วทำที่ถามเตียวอิมว่าขนบธรรมเนียมเป็นประการใด ท่านจงกราบบังคมทูลให้แจ้งเถิด

เตียวอิมแม้มีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเหียนเต๋ แต่ก็เห็นสถานการณ์ชัดเจนแล้วว่า โจผีจะได้ครองราชสมบัติเป็นสองต่อพระองค์ใหม่ จึงคล้อยตามคิดที่ว่าเป็นนกดองเลือกกึ่งเกาะ ดั่งนั้นจึงกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ตามคำของกาเซียงทุกประการ และกราบทูลต่อไปว่าเมื่อพระองค์ทรงกระทำพิธีเวนคืนราชสมบัติดั่งนี้แล้ว เห็นว่าวุยอ่องโจผีจะน้อมใจรับสนองพระราชประสงค์เป็นมั่นคง

พระเจ้าเหียนเต๋ได้ฟังคำเตียวอิมดั่งนั้น ก็รู้ว่าเตียวอิมแปรพักตร์เป็นข้าชายเจ้าไปอีกคนหนึ่งแล้ว ทั้งทรงรู้สึกรำคาญพระทัยพวกปล้นชิงราชสมบัติแล้ว ยังเสกสรรปั้นแต่งพิธีการฟอกตัวให้อาณาประชาราษฎรหลงเชื่อ ว่าได้ราชสมบัติมาด้วยความบริสุทธิ์ จึงทรงสายพระเศียร พลาญทอดถอนพระทัยใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันนั้นก็ทรงรับสั่งให้ฝ่ายการพระราชพิธีแต่งการพระราชพิธีมอบราชสมบัติแก่โจผี

เจียนอันศกปีที่สี่สิบห้า เดือนสิบสอง ขึ้นห้าค่ำ เพลากลางรุ่งเป็นวันเวลาฤกษ์ดี การพระราชพิธีมอบราชสมบัติแก่โจผีได้จัดขึ้นที่โรงประำพิธิด้านทิศใต้ของพระบรมมหาราชวัง โจฬีนั่งบนแท่นพิธีซึ่งตั้งอยู่กลางโรงพิธีชั้นสาม บรรดาที่ปรึกษาขุนนางชั้นผู้ใหญ่กว่าสิริยคนนั่งเรียงรายเต็มโรงประำพิธิตั้งสามชั้น ที่พื้นล่างมีทหารสี่สิบหมื่นล้อมรอบตามตำแหน่ง พอถึงเวลาฤกษ์ พระเจ้าเหียนเต๋แห่งพระทัยถือพระแสงกระบี่แลตราหยกสำหรับกษัตริย์ กับหนังสือมอบราชสมบัติใบหนึ่งเสด็จขึ้นไปมอบแก่โจฬีนบนโรงพิธีชั้นที่สาม โจฬีรับพระบรมราชโองการเวนคืนราชสมบัติและตราพระราชลัญจกรจากพระเจ้าเหียนเต๋แล้ว วางตราพระราชลัญจกรลงบนแท่นตราหน้าที่นั่ง และให้เจ้าพนักงานอ่านประกาศพระบรมราชโองการ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มิได้ระบุเนื้อความประกาศพระบรมราชโองการครั้งนี้ แต่สามก๊กฉบับสมบูรณระบุความและถอดความตรงกับฉบับภาษาจีนว่า ประกาศพระบรมราชโองการสละราชสมบัติและมอบราชสมบัติแก่โจฬีมีความว่า

“ข้าได้ขอความเห็นจากงุ่ยอ๋อง ในยุคโบราณกาลก่อน พระเจ้าถังเจี๋ยว ทรงสละพระราชสมบัติให้พระเจ้างอสู่ง งอสู่งก็ทรงพระบัญชามอบให้พระเจ้าอู่เต๋ ชะตาของสวรรค์ย่อมคืนสู่ผู้มีคุณธรรม มรรคาแห่งฮั่นถูกลงโทษอย่างทารุณ แผ่นดินสูญเสียระเบียบแบบแผนทรุดต่ามาถึงวรกายข้า ยังมีมืดมัวเกิดจลาจลวุ่นวาย พวกเหล่าร้ายยิ่งตามอย่างกำเริบเลิบบาน จะล้มล้างคว่าจักรวาล ด้วยอาศัยการรบคดโกงของ งู้อ๋องโจโจ ช่วยปลดเปลื้องภัยทั้งสี่ทิศ คือได้กระทำให้แคว้นฮั่วเห่ (ชื่อประเทศจีนยุคโบราณ) ได้เจียนสงบ เพื่อป้องกันคุ้มครองศาลบุษามุขบุษามุขได้สุขสวัสดิ์ โฉนจะเป็นเพียงข้าผู้เดียวที่ได้ได้อยู่เย็นเป็นสุข ทำให้ข้าได้ทรงฉลองมังกรซึ่งแท้จริงได้รับการประทานมา บัดนี้อ๋อง (สมเด็จพระเจ้าโจฬี) ได้เคารพบูชาสืบต่อจากเค้าเดิม แสงอันชั่ววาลย์ได้เกิดจากคุณธรรมกลับคืนกิจกรรมใหญ่ทั้งปวงมีคืนมา ได้ประจักษ์แจ้งว่าท่านมีความแข็งแกร่งขอบธรรมอย่างมหาศาล พระผู้เป็นเจ้าอันศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์ได้ทรงประทานให้เป็นมิ่งขวัญ ทั้งมนุษย์เทพดาประกาศชัดแจ้งเป็นหลักฐาน เกิดแสงสว่างสียวยงามเป็นสำคัญ และเป็นแบบแผนประทานชีวิตข้า ทุกคนกล่าวว่าท่านได้ผ่านข้ามการมีชัยประจวบพระเจ้างอสู่ง ใช้หลักยึดถือระเบียบแบบแผนแห่งยุคถังโบราณ ขอเคารพนบนอบทรงสละราชสมบัติให้ท่านขึ้นครอง โอ้อนิจจาชะตาสวรรค์ที่ผ่านไปจะอยู่กับกายท่าน ท่านจงได้เคารพพล้อยตามปกครองประเทศอันยิ่งใหญ่มหาศาล ได้เสวยความสุขนานาประเทศเคารพปฏิบัติสืบต่อจากชะตาสวรรค์เทอญ”

ประกาศพระบรมราชโองการฉบับนี้ ได้นำมาแสดงไว้เพื่อให้เห็นถึงความเหลวไหลเลอะเทอะ และเหตุผลแบบโจราณโจร ที่ฟอกสีด่าให้กลายเป็นสีขาว ฟอกการปล้นชิงราชสมบัติให้กลายเป็นการได้ราชสมบัติโดยบริสุทธิ์ และเป็นประจักษ์พยานว่าอันการปล้นชิงสมบัติท่านนั้น แม้จะใช้ลีลาร้อยเรียงอักษรสารให้ไพเราะงดงามลุ่มลึกประการใด แม้จะอิงอ้างเทพดาฟ้าดินและอาณาประชาราษฎร์สักกี่ครั้งก็คำก็ตามที่ย่อมไม่อาจปกปิดความจริงซึ่งเป็นการปล้นชิงราชสมบัติของท่านได้ อุปมาดังเครื่องหอมอันวิเศษที่โรยโดยรอบศพ ก็ไม่อาจกลบความเน่าเหม็นให้เป็นความสดหอมไปได้ อุปมาฉันใดก็อุปไมยฉันนั้น การปล้นชิงสมบัติครั้งนี้แม้ผ่านกาลเวลาร่วมสองพันปี แต่ความเน่าเหม็นและร่องรอยของการปล้นชิงที่อยู่ภายใต้เนื้อความแห่งพระบรมราชโองการอันสละสลวยด้วยเหตุผลครอบคลุมน่าพิศมัยก็ยังคงต้องถูกเปิดเผยออกมาจนได้

แต่ก็น่าเห็นใจเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ที่ไม่อาจแปลความในพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ดังกล่าวได้ ซึ่งอาจเกิดด้วยกระแสและความขัดแย้งทางการเมืองอันต่อเนื่องมาจากการผลัดเปลี่ยนแผ่นดินในเวลานั้น ศักราชเจียนอัน อันเป็นศักราชประจำพระองค์ของพระเจ้าเหียนเต๋จึงลึกลง ณ บัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

บิดาที่ประเสริฐ? (ตอนที่456)

พระพุทธศาสนายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบสามพรรษา เดือนสิบสอง ขึ้นห้าค่ำ โจฬีลัทธิราชบัลลังก์ของพระเจ้าเหียนเต๋ปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ เฉลิมนพระนามาภิไธยว่าพระเจ้าอวี้วโยไซ และสถาปนาประเทศ มีขอบเขตชันขาสีมาตลอดทั้งแคว้นเว่ย ตั้งชื่อว่าประเทศต้าเว่ย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เมื่อโจโฉปราบดาภิเษกขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว ก็ตั้งเมืองสุโต้นันให้ชื่อเมืองไถยูกัก แล้วสั่งให้เลิกส่วยสาอากรขนอนตลาด มิให้เรียกเอาแก่ราษฎรสามปี จึงให้ปล่อยนักโทษในคุก แล้วให้จารึกอักษรที่กุฎีฝ่งศพบิดานันใหม่ ให้ชื่อพระเจ้าไท่ลู่ฮ่องเต้ สามก๊กฉบับสมบูรณัระบุนความตรงกับฉบับภาษาจีนว่า เมื่อโจโฉได้ปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้แล้ว ก็ได้เปลี่ยนศักราชจากที่ตั้งไว้เมื่อครั้งได้รับพระราชทานอิสริยยศเป็นทูลย์อ่อง คือจากเอี้ยงคังศก เป็นอึ้งซอศก ซึ่งหมายความว่าป็นศักราชแห่งความมั่งคั่ง

โจโฉใช้ระยะเวลาเพียงเก้าเดือนหลังจากโจโฉสิ้นบุญในเดือนสามและปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ในเดือนสิบสอง ในครั้งแรกที่ได้สืบทอดตำแหน่งวุยอ่องจากโจโฉก็ได้ตั้งศักราชใหม่ เสมือนหนึ่งตั้งตนเป็นฮ่องเต้และสถาปนาพระราชวงศ์ใหม่ ต่อจากนั้นก็ทดสอบกำลังทางการเมือง เห็นมั่นคงแน่นอนแล้วจึงให้ขุนนางบังคับพระเจ้าเหียนเต้ให้สละราชสมบัติ ถึงแม้ว่าจะเสกสร้างพิธีกรรมให้เห็นว่าได้ราชสมบัติโดยบริสุทธิ์ โดยความเต็มใจเวนคืนจากพระเจ้าเหียนเต้ แต่ความจริงก็คือการปล้นเอาสมบัติท่านนั่นเอง การใหญ่ถึงเพียงนี้ดำเนินไปอย่างราบรื่นภายในระยะเวลาเก้าเดือน ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงการจัดวางรากฐานการล้มราชบัลลังก์ที่ลึกซึ้งแน่นหนาามาแต่ครั้งของโจโฉ

กล่าวถึงที่สุดแล้วโจโฉก็คือผู้รับผิดชอบในการวางแผนการ และดำเนินแผนการชิงสมบัติท่าน แต่โจโฉไม่กระทำด้วยตนเอง เพราะเกรงค่าคนครหานินทา มิหนำซ้ำยังอวดอ้างแม้กระทั่งยามใกล้จะสิ้นใจว่าชั่วชีวิตได้ท่านบำรุงพระเจ้าเหียนเต้ ทำให้แผ่นดินราบคาบเป็นสุข โจโฉเกรงค่าครหาสำหรับตัว จึงปลักภาระรับคำครหาว่าปล้นสมบัติท่านให้แก่โจผีผู้บุตร โดยนัยยะดังนี้โจโฉไม่เพียงแต่จะถูกเรียกว่าเป็นทรราช เป็นศัตรูแผ่นดิน คิดคดกบฏต่อพระมหากษัตริย์เท่านั้น ย่อมเรียกได้ด้วยว่าไม่ใช่บิดาที่ประเสริฐ เพราะผลักความชั่วไปให้ลูก แทนที่จะรับภาระผิดชอบชั่วดีไว้แทนตนเพื่อให้ความบริสุทธิ์และความประเสริฐบังเกิดแก่นบุตรโดยสมบูรณั

สามก๊กบางฉบับระบุว่า เมื่อพระเจ้าเหียนเต้สละราชสมบัติแล้วเป็นอันสิ้นสุดราชวงศ์ฮั่น แต่บางฉบับก็ว่าราชวงศ์ฮั่นยังไม่สิ้นสุดเพราะยังคงเหลือพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อสายของพระเจ้าฮั่นเก๋งเต้ สายเลือดของพระเจ้าเล่าปี่ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ซึ่งได้ปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ในเวลาต่อมา

แต่ถึงกระนั้นเจี้ยนอันศักราชย่อมเป็นอันสิ้นสุดตามการสิ้นสุดแห่งรัชกาล การอ้างอิงเวลาแต่ไปจึงจำต้องอาศัยการนับศักราชใหม่ โดยจะเกาะยึดกับพระพุทธศักราช เพื่อให้เรื่องราวที่ดำเนินไปเกาะกุมอยู่กับเวลาอันเป็นที่หมายได้ชัดเจน

โจโฉสิ้นบุญไปก่อนแล้วในขณะที่มีฐานันดรเป็นวุยอ่อง แต่โจผีก็ได้สืบประเพณีแต่ก่อนมา สถาปนายกย่องให้โจโฉเป็นฮ่องเต้ ซึ่งประเพณีที่ว่านี้ก็ยังคงตกทอดสืบมาในชั้นหลังๆ แม้กระทั่งในทุกวันนี้ก็ยังมีความประเพณีในการสถาปนาฐานันดรและอิสริยยศให้แก่เชื้อพระวงศ์องค์สำคัญที่ได้ล่วงลับไปก่อนแล้ว

เมื่อโจผีปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้แล้ว ฮัวหิมจึงทูลว่า ประเพณีแต่ก่อนหามีเจ้าถึงสองไม่ พระองค์จะให้พระเจ้าเหียนเต้ไปอยู่แห่งใด ตำบลใด หรือจะให้เป็นประการใดแล้วแต่จะโปรด ในขณะที่ฮัวหิมกราบทูลนั้นก็ได้ทวาดให้พระเจ้าเหียนเต้หมอบกราบถวายบังคมพระเจ้าโจผี ซึ่งพระเจ้าเหียนเต้ก็จำต้องปฏิบัติตามแต่โดยดี

พระเจ้าโจผีฟังคำของฮัวหิมแล้ว จึงแต่งตั้งให้พระเจ้าเหียนเต้มีตำแหน่งเป็นขุนนางมีอิสริยยศเป็นกงหรือสมเด็จเจ้าพระยามิชื่อว่าขันเอียงกง และให้ไปอยู่ที่เมืองขันเอียง ไม่มีตำแหน่งเฝ้า ไม่มีเบี้ยหวัดผ้าป่า สิ้นเสียงรับสั่งของพระเจ้าโจผี ฮัวหิมก็ทวาดขันเอียงกงแล้วว่าประเพณีการปราบดาภิเษกแต่ก่อนมายุ่อมต้องประหารเจ้าองค์ก่อน แต่พระเจ้าโจผีมีน้ำพระทัยกรุณาไม่ประหารชีวิตท่าน ควรถือเป็นพระมหากษัตริย์คุณอันไม่อาจลืมนัดตลอดชีวิต แต่นี้ต่อไปหากไม่มีรับสั่งให้เข้าเฝ้า ห้ามย่ำกรายเข้ามาในแดนเมืองหลวงเป็นอันขาด กล่าวแล้วก็ชี้มือไล่ขันเอียงกงให้ออกไปจากท้องพระโรง

พระเจ้าเหียนเต้หน้าตาไหลพราก แต่มีรูที่จะกล่าวประการใด ทั้งไม่อาจขัดขืนใดๆ ได้ จึงกล่าวลาขุนนางทั้งปวงว่า เราขอลาท่านทั้งหลายไปก่อน จากนั้นจึงถวายบังคมพระเจ้าโจผี แล้วออกไปจัดแจงข้าวของส่วนตัว พาครอบครัวไปอยู่ที่เมืองขันเอียง

ราษฎรเมืองขันเอียงทราบความว่าพระเจ้าเหียนเต้ถูกถอดออก จากตำแหน่งฮ่องเต้และถูกเนรเทศมาอยู่ที่เมืองขันเอียงได้รับความลำบากก็สงสารพากันไปเยี่ยมเยียนใต้ถ้ำมสารทุกข์สุขดิบเป็นเนืองนิจ

เมื่อเนรเทศพระเจ้าเหียนเต้แล้ว พระเจ้าโจผีจึงปรึกษารบราดาขุนนางทั้งปวงว่า ซึ่งเราทำการทั้งนี้ชอบด้วยขนบธรรมเนียมประเพณี แต่โบราณแล้วหรือหาไม่ ขุนนางทั้งปวงจึงกราบบังคมทูลพร้อมกันว่า การทั้งปวง

นั้นชอบด้วยแบบแผนแต่โบราณ และเมื่อเริ่มต้นเสวยราชย์แล้ว ชอบที่จะแต่งการพระราชพิธีบวงสรวง
สังเวทเพราภิเษกหลักเมือง ตลอดจนบุพการีและผู้มีพระคุณทั้งปวงเพื่อเป็นสวัสดิมงคลแก่รัชกาล

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำทูลก็ทรงเห็นชอบ จึงให้แต่งการพิธีขึ้นที่นอกพระตำหนักใหญ่ในเมืองสุโขทัย สามก๊ก
ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เมื่อพระเจ้าโจผีออกมาเช่นเทพยดาแลเจ้านั้น บังเกิดพายุใหญ่พัด
หนัก ฐูปเทียนดับไปสิ้น ทราบก็ปลิวขึ้นไปในอากาศ ก่อนศิลาภก็ลิ่งไป ให้บังเกิดมีดินมน คนนั่งอยู่ใกล้ก็ไม่
เห็นตัวกัน

บรรดาอากาศที่มีมืดมิดและแรงด้วยลมพายุทำให้โจผีและบรรดาขุนนางทั้งปวงตื่นตระหนกสั่นขวัญหาย
พระเจ้าโจผีนั้นตกพระทัยจนสิ้นสติสมประดี พลัดตกลงจากพระที่นั่ง ขึ้นที่ซึ่งอยู่ใกล้ได้เข้าไปประคอง
พระองค์และเรียกหมอหลวงมาแก้ไขพระอาการจนฟื้นคืนเป็นปกติ แล้วอัญเชิญเสด็จเข้าไปในพระตำหนัก
หลังจากวันนั้นแล้วพระเจ้าโจผีก็ทรงพระประชวร มิได้เสด็จออกท้องพระโรงเป็นเวลาหลายวัน

ครั้นอาการพระประชวรค่อยทุเลาแล้ว ได้เสด็จออกขุนนาง โปรดเกล้าให้แต่งตั้งและเลื่อนชั้นขุนนางตาม
ตำแหน่งและธรรมเนียม แต่โบราณทุกประการ หลังจากเสด็จออกขุนนางแล้ว อาการพระประชวรก็กำเริบ
อีก

โจผีรำลึกถึงเหตุการณ์ปีศาจหลอกหลอนวุ่นวายโจโจ และต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันแล้ว ทรงมีพระราชดำริ
ว่าในพระบรมมหาราชวังนี้มีปีศาจสิงสถิตเป็นจำนวนมาก จึงเบียดเบียนให้เป็นผู้ไม่รู้สร้างหาย หาก
ประทับอยู่ในพระบรมมหาราชวังนี้สืบไปก็จะมีไม่มีความสุข จึงมีรับสั่งให้สร้างพระบรมมหาราชวังใหม่ที่เมือง
ลกเอียง ตามแบบแปลนแผนผังที่ยอดสถาปนิกชาวอวดได้จัดทำถวายวุ่นวายโจโจทุกประการ ครั้นสร้าง
พระบรมมหาราชวังใหม่เสร็จแล้ว พระเจ้าโจผีจึงเสด็จแปรพระราชฐานไปประทับอยู่ที่เมืองลกเอียงแต่นั้น
มา

ทางฝ่ายเล่าปี่ครั้นได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าโจผีได้ชิงราชสมบัติ ล้มราชวงศ์ฮั่นปราบดาภิเษก
ขึ้นเป็นฮ่องเต้ เกลี้ยศักราชใหม่และต่อมาก็ได้ทราบข่าวเล่าลืออีกว่า โจผีได้สั่งให้ลอบสังหารพระเจ้า
เหียนเต๋เสียแล้ว ก็ร้องไห้อาลัยรักพระเจ้าเหียนเต๋เป็นอันมาก สั่งให้บรรดาขุนนางและราษฎรทั่วทั้งเมือง
เสวนนุ่งขาวห่มขาวไว้ทุกข์ให้แก่พระเจ้าเหียนเต๋ตามประเพณี และสั่งให้ทำสุสานจำลองที่เมืองเสฉวน
จารึกพระนามไว้ในกระดานไม้หอมหน้าสุสานว่า พระเจ้าเหียนเต๋ และให้แต่งการพิธีบวงสรวงสังเวท
ดวงพระวิญญาณตามประเพณีทุกประการ

ความโศกเศร้าอาดูรในใจของพระเจ้าเล่าปี่แต่การเสียกวนอูยังไม่เสื่อมคลาย เมื่อประสบกับความร้ายจาก
ข่าวลือเรื่องพระเจ้าเหียนเต๋ถูกลอบปลงพระชนม์แล้ว สุขภาพของพระเจ้าเล่าปี่ก็อ่อนแอลง และประชวร
ติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ไม่สามารถออกจากราชการได้ตามปกติ แต่เพื่อมิให้งานราชการต้องเนิ่นช้า เล่า
ปี่จึงมอบหมายให้ขงเบ้งเป็นผู้สำเร็จราชการตลอดเวลาที่ป่วยไข้นั้น

ขงเบ้งเห็นเล่าปี่ป่วยไข้ไม่ฟื้นอันออกจากราชการก็วิตกเป็นอันมาก แต่ยังคงกังวลด้วยความบ้านเมือง จึง
เรียกเคาเจ้ง เจาจิ๋ว และ ขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า เมื่อโจผีชิงเอกราชบัลลังก์ ตั้งตนเป็นพระมหากษัตริย์
แล้ว หากเชื้อสายของพระเจ้าฮั่นโกโจมิได้ปราบดาภิเษกขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ ก็จะทำให้ราชวงศ์ฮั่น
สิ้นสุดลง จึงสมควรปราบดาภิเษกพระเจ้าเล่าปี่ขึ้นเป็นฮ่องเต้ เพื่อสืบสายราชวงศ์ฮั่นให้เจริญสถาพร
สืบไป

เจาจิ๋วซึ่งเป็นโอรสประจำเมืองได้ฟังคำปรึกษาดังนั้นจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าดูชอบซัดหยาเมืองเสฉวน เห็น
อัครราชย์ประหลาดหลายประการ อนึ่งดวงดาวประจำตัวเล่าปี่ก็มีรัศมีสว่างดังพระจันทร์ ซึ่งจะยกเล่าปี่ให้
เป็นเจ้าสืบพระวงศ์นั้นควรแล้ว

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ขงเบ้งจึงแต่งหนังสือทูลพระเจ้าเล่าปี่ตามที่ได้ปรึกษากับบรรดาขุน
นาง พอเล่าปี่เห็นหนังสือดังนั้นก็ตกใจ กล่าวขึ้นในทันใดนั้นว่า ขุนนางทั้งปวงทำดังนี้จะไม่ให้เราตั้งอยู่ใน
สัตย์ธรรม ขงเบ้งจึงทูลว่าหากแม้พระองค์ไม่ทรงรับก็เท่ากับยินยอมให้ราชวงศ์ฮั่นดับสูญไปพร้อมกับพระ
เจ้าเหียนเต๋ พระองค์จะตรากหน้าไปหาพระเจ้าเล่าปี่ในสัมปรายภพได้อย่างไร

พระเจ้าเล่าปี่จึงว่า ถ้าเรายอมเป็นเจ้าแผ่นดินดังนั้น ถึงเราไม่ได้ชิงราชสมบัติก็เห็นเป็นชิงราชสมบัติเหมือน
อ้ายศัตรุสนั้น ว่าแล้วเล่าปี่ก็ลุกหนีกลับเข้าไปที่ข้างใน ขงเบ้งและบรรดาขุนนางทั้งปวง จึงจำเป็นต้องแยก
ย้ายกันกลับไปเรือน

เพราะความอันใดทูลเสนอนั้นเป็นความจำเป็นอันไม่อาจกล่าวล่วงได้ เมื่อเล่าปี่ไม่ยอมรับขงเบ้งจึงเรียก
บรรดาขุนนางทั้งปวงเข้าไป เฝ้าพระเจ้าเล่าปี่อีกครั้งหนึ่ง แล้วยืนยันว่าความซึ่งปรึกษากันนี้สอดคล้องกับ

ความเห็นของอาณาประชาราษฎรทั้งปวง ซึ่งปรารถนาจะให้พระองค์สืบทอดพระราชวงศ์สืบให้จรัสยังยืนสืบไป หากไม่ทรงรับคนทั้งปวงก็จะเสียน้ำใจ

เล่าปีจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นหลานพระเจ้าเกดก็จริง แต่ทว่าบุญน้อย ไม่ควรที่จะเป็นเจ้าแผ่นดินปกครองราษฎร ถ้าเราฟังคำท่านยกตัวขึ้นเป็นเจ้า ก็เห็นว่าเราไม่ค่อยตรงต่อแผ่นดิน

ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงได้ทูลยืนยันถึงเหตุผลและความจำเป็นอีกสองสามครั้ง แต่เล่าปีก็ไม่ฟัง ขงเบ้งจึงจำคำนับลาแล้วพาขุนนางทั้งปวงออกมาที่ขานด้านหน้าตำหนักของเล่าปี

ขุนนางทั้งปวงได้รุมล้อมขงเบ้งแล้วปรารภความว่า เมื่อพระเจ้าเล่าปีไม่ยอมรับตามคำปรึกษา กุณซื่อจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงว่า ธรรมดาที่ปรึกษาจะคิดอ่านอุบายกระทำต่อผู้เป็นนายนั้นไม่สมควร แต่ครั้งนี้เป็นการสำคัญของแผ่นดิน เพื่อสืบสายราชวงศ์สืบให้จรัสสืบไป จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ว่าแล้วขงเบ้งจึงกระซิบความแก่บรรดาขุนนางเหล่านั้น คนทั้งนั้นทราบความก็มีน้ำใจยินดี กล่าวพร้อมกันว่าตกลงทำตามความเห็นของกุณซื่อก็แล้วกัน

หลังจากวันนั้นแล้ว เหล่าขุนนางก็พลัดเปลี่ยนเวียนกันไปทูลพระเจ้าเล่าปีว่าขงเบ้งป่วย มีอาการลำไส้ไม่ได้ออกจากราชการ หะแรก เล่าปีคิดว่าอาการเป็นแต่น้อย ก็ผลัดวันจะไปเยี่ยม ครั้นผ่านมา สองสามวันข่าวคราวอาการป่วยของขงเบ้งก็หนาหูว่าอยู่ในอาการสาหัส เล่าปีจึงออกจากวังไปเยี่ยมขงเบ้งถึงบ้าน

เล่าปีเข้าไปหาขงเบ้งถึงเตียงนอน เห็นขงเบ้งนอนจมอยู่ในผ้าห่มผืนหนา ผินหน้าเข้าหาผนัง ก็ทักว่าท่านอาจารย์ป่วยเป็นประการใด ขงเบ้งได้ยินเสียงเล่าปีก็พลิกตัวกลับมา ยกมือขึ้นคำนับเล่าปี แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงอันอ่อนอืดโรยว่า ในอกข้าพเจ้าให้ร้อนดังไฟเผา ซึ่งจะจำเริญสืบไปเห็นหาไม่แล้ว

เล่าปีจึงถามว่ากุณซื่อกังวลด้วยสิ่งอันใด จึงเป็นทุกข์หนักดังนี้เล่า ขงเบ้งได้ยินคำเล่าปีแล้วกลับตาไม่ตอบคำ เล่าปีคะยั้นคะยอถามความอีกสองสามครั้ง ขงเบ้งจึงลืมหูลืมตาขึ้นแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นใช้ครั้งนี้หนักนัก ดาทั้งสองให้มืด พุดมิใคร่จะออก

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

สองเต้แห่งจ๊กก๊ก (ตอนที่457)

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบสี่พรรษา เดือนสี่ ขงเบ้งและบรรดาขุนนางเมืองเสฉวนได้ปรึกษาร่วมกับจะยกเล่าปีขึ้นเป็นสองเต้สืบทอดพระบรมราชวงศ์สืบ เพื่อมิให้ดับสูญตามพระเจ้าเหี้ยนเต้ และเพื่อให้เล่าปีมีฐานะเสมอกับโจผี แต่เล่าปีปฏิเสธ ขงเบ้งจึงต้องวางอุบายเพื่อให้เล่าปีจำต้องยอมรับ

เล่าปีสังเกตเห็นว่าแม่น้ำเสียงขงเบ้งจะอ่อนล้าอืดโรยคล้ายคนป่วย แต่ใบหน้ายังคงผ่องใส ไม่เหมือนกับคนเป็นไข้โดยทั่วไปก็สงสัย จึงถามขงเบ้งว่าอาจารย์ทุกข์ร้อนในใจอย่างไร โฉนจึงไม่บอกให้ข้าพเจ้าทราบเล่า

ขงเบ้งทำทีถอนใจใหญ่ แล้วว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าออกจากบ้านมาทำราชการอยู่ด้วยท่านจนได้เมืองเสฉวน ข้าพเจ้าก็ขอบคุณท่าน ด้วยจะว่าประการใดท่านก็ทำตามทุกสิ่งทุกประการ บัดนี้ถ้าโจผีคิดกบฏต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าเห็นเต้แลขุนนางเสีย ชิงเอาราชสมบัติ ขุนนางทั้งปวงที่เป็นพรรคพวกมันก็ยกโจผีให้เป็นเจ้าแผ่นดิน บัดนี้ขุนนางทั้งปวงฝ่ายเราพร้อมกันจะยกท่านให้เป็นเจ้าแผ่นดิน จะได้ยกทัพไปกำจัดโจผีศัตรูแผ่นดินเสีย ท่านไม่ยอม ข้าพเจ้าเห็นว่าขุนนางจะเสียน้ำใจ นานไปจะเอาใจออกหากท่าน ถ้าขุนนางเอาใจออกหากแล้ว ขุนกวน โฉน ข้าศึกสองฝ่ายนี้จะมาทำอันตรายท่าน เห็นเมืองเสฉวนจะขัดสนเสีย มันคง เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเป็นทุกข์หนัก

เล่าปีจึงว่า ไข้ว่าข้าพเจ้าจะไม่คล้อยตามที่กุณซื่อและขุนนางปรึกษากัน แต่เกรงว่าราษฎรทั้งปวงยังไม่พร้อมใจแล้วจะเกิดข้อครหาขึ้นมาขึ้น

ขงเบ้งจึงท้วงว่า ถ้าคนหาสติปัญญาไม่ มิได้เป็นที่พึ่งราษฎรเลย ราษฎรก็ไม่รักใคร่ แยกตัวเองให้เป็นใหญ่ คนทั้งปวงจะนิทา นี่ท่านเป็นชาติเชื้อกษัตริย์สืบมา ประกอบด้วยสติปัญญาได้เป็นที่พึ่งแก่ราษฎรควรแล้วที่ท่านจะยกตัวขึ้นเป็นใหญ่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรามีผู้ใดเถินนิทาไม่ เห็นว่าจะเป็นที่ชอบใจไพร่ฟ้าเทพดาทั้งปวง

เล่าปีได้ฟังคำขงเบ้งโดยกว้างโดยลึกดังนั้นแล้วก็จ้าน จึ่งว่าเมื่อกุณซื่อมีความเห็นเช่นนี้ข้าพเจ้าก็จะยอมตาม แต่การนี้อย่าเพิ่งเร่งร้อน รอให้กุณซื่อสร้างป่วยไข้ก่อนแล้วค่อยปรึกษาทำการ

ขงเบ้งได้ยืมค่าเล่าปีตั้งนั้นก็ลุกขึ้นจากเตียงนอนแล้วว่า นี่แล้วคือทิพยโอสถ ข้าพเจ้าได้เสพแล้วโรคภัย ในบัดดล ว่าแล้วขงเบ้งจึงเดินไปที่ข้างฝา เคาะสัญญาณดังขึ้นสองสามครั้ง บรรดาขุนนางทั้งปวงที่ซ่อน อยู่อีกห้องหนึ่งได้ยินเสียงสัญญาณก็พากันเดินออกมาเฝ้าเล่าปี

เล่าปีเห็นเคาะแจ้ง บิดิก เขียงก็ เล่าเป่า เตี้ยเจ้ โจเตา เขงเตี้ยวซ้อง เลี้ยวต่ง ห่องกวน โหเจ้ง อินเบก อิน ชุน เจาจิ๋ว เตี้ยวอี อองเมา อี้เจี้ย จิมปัก พากันเดินออกมา ก็รู้ว่าซึ่งขงเบ้งสร้างทำเป็นป่วยนั้นเป็นอุบายที่ ชักซ้อมไว้กับบรรดาขุนนางผู้ใหญ่เหล่านั้นแล้ว และเห็นว่าห้องนอนของขงเบ้งแออัดคับแคบ เล่าปีจึงเดิน นำขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงออกไปที่ห้องโถงรับรอง

พอเล่าปีนั่งที่เก้าอี้แล้ว ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงได้คุกเขาลงคำนับพร้อมกัน แล้วทูลว่าเมื่อฮันต่งฮองเหิน พ้องกับคำปรึกษาของพวกข้าพเจ้าแล้ว ขอให้หาวันฤกษ์ดีปราบดาภิเษกพระองค์ขึ้นเป็นฮ่องเต้เถิด เล่าปี ตอบด้วยถ้อยคำสั้นๆ ว่าจำทำตามคำพวกท่านแล้ว

ขงเบ้งได้กล่าวเสริมขึ้นว่า ความเห็นของขุนนางและอาณาประชาราษฎร์คือบัญชาแห่งสวรรค์ เมื่อฮันต่ง ฮองเหินชอบแล้ว ข้าพเจ้าก็จะหาวันฤกษ์ดีทำพระราชพิธีปราบดาภิเษกฮันต่งฮองเหินขึ้นเป็นฮ่องเต้ตาม ประเพณี

เล่าปีไม่ทันที่จะตอบคำประการใด ขงเบ้งและบรรดาขุนนางทั้งนั้นก็กล่าวพร้อมกันว่า ทรงพระเจริญยิ่งยืน นานหมื่นๆ ปี ทรงพระเจริญยิ่งยืนนานหมื่นๆ ปี เสียงคำว่า บั่วนสวย ดังก้องกระหึ่มไปทั้งห้องโถง

ครั้นได้เวลาเล่าปีก็ลาขงเบ้งและขุนนางกลับไปวัง ขงเบ้งจึงเรียกเคาจู และเบงกอง เจ้าพนักงานกองพระ ราชพิธีตั้งให้เป็นผู้อำนวยการตั้งการพระราชพิธีปราบดาภิเษกฮันต่งฮองเหินขึ้นเป็นฮ่องเต้ โดยให้ไปปลุกโรง ประราชพิธีสูงสามชั้นทางทิศใต้ของเมืองเสฉวน ซึ่งเป็นภูมิทำเลมงคล ให้สร้างรถพระที่นั่ง ตลอดจนเครื่อง ราชูปโภคทั้งปวงสำหรับพระมหากษัตริย์ กำหนดเอาวันขึ้นสิบสองค่ำ เดือนหก เป็นวันประกอบราชพิธี และให้สร้างศาลพระเทพบิดรประจำราชวงศ์ขึ้นขึ้นใหม่ในแคว้นเสฉวน เพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งการดำรง พระราชวงศ์สืบไป

ครั้นถึงวันมหาราชาฤกษ์ ขงเบ้งได้เชิญให้เล่าปีขึ้นนั่งบนแท่นพิธีสูงบนประราชพิธีชั้นสาม ขุนนางผู้ใหญ่ ผู้น้อยทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนกว่าห้าร้อยคนนั่งเรียงรายเต็มประราชทั้งสามชั้น ที่แผ่นดินเบื้องล่างเรียงราย ล้อมรอบด้วยบรรดานายทหารและพลทหารกว่าสี่สิบหมื่นคน ประดับธงทิวประจำทิศด้วยสีมงคลประจำแต่ ละทิศ

ครั้นเล่าปีขึ้นนั่งบนแท่นพิธีแล้ว ขงเบ้งจึงให้เล่าปีจุดธูปเทียนรินสุราน้ำชาบวงสรวงเซ่นไหว้เทพดา เทพารักษ์ พระหลักเมือง และอดีตบูรพกษัตริย์ ตลอดจนพระบรมราชวงศ์ที่ล่วงลับตามประเพณี

พอเล่าปีปราศรัยบวงสรวงลงกับพื้นเสร็จแล้ว ขงเบ้งและขุนนางผู้ใหญ่ได้เชิญพระแสงกระบี่อาญาสิทธิ์ เครื่องราชูปโภค และตราพระราชลัญจกรสำหรับพระมหากษัตริย์ เข้าไปทูลเกล้าถวาย บรรดาคนทั้งปวงใน การพิธีนั้นถวายบังคมแล้วเปล่งเสียงถวายพระพรพร้อมกันว่า ทรงพระเจริญยิ่งยืนนานหมื่นๆ ปี ทรงพระ เจริญยิ่งยืนนานหมื่นๆ ปี ทรงพระเจริญยิ่งยืนนานหมื่นๆ ปี

พอสิ้นเสียง ขงเบ้งก็ให้เสียงจิพนักงนฝ่ายอาลักษณ์อ่านประกาศโองการสถาปนาเล่าปีขึ้นเป็นฮ่องเต้ ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มิได้ระบุความในโองการดังกล่าว แต่สามก๊กฉบับสมบูรณได้ระบุ ความในโองการนี้ว่า

ในเกียงฮังศกปีที่ยี่สิบหก เดือนสี่ วันมาไฟ ขึ้นหนึ่งค่ำ ผ่านไปสิบสองวัน เป็นวันธาตุไฟ ฮ่องเต้เล่าปีขอ ประกาศอย่างแจ่มแจ้งต่อพระผู้เป็นเจ้าแห่งเบื่องบนสวรรค์ เจ้าธรณีอันศักดิ์สิทธิ์ ราชวงศ์อันได้มีแผ่นดิน จากประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาโดยไร้ขอบเขต ในอดีตอองมั่งซ่งซิงชงโมยราชบัลลังก์ พระเจ้ากวางบูฮ่องเต้ ทรงพิโรธจัดการสังหาร บ้านเมืองจึงคงเหลือไว้ บัดนี้โจโจซัดซาง ใช้กองทัพขย้ำทารุณประหารสองเฮา พระแม่เจ้า บาปกรรมเทียมฟ้า โจผีบุตรโจโฉกระทำตามอำเภอใจ เข้ายึดทศเป็นกบฏ ลักลอบยึด ครองรัศมีเทพเจ้า พวกนายพลนักรบผู้ได้บังคับบัญชาต่างเห็นว่าศาลบูรพกษัตริยาราชเจ้าได้ถล่มล่ม สลาย ข้าเล่าปีเห็นควรขยายยึดสืบสันตติวงศ์จากพระเจ้ากวางบูทวิบุรพฮ่องเต้บนบ่อน้อมน้อมดำเนินการตั้งสวรรค์ ลงโทษ ข้าเล่าปีเกรงกลัวจะด้อยในคุณธรรม ควรจะสถาปนาตำราตำแหน่งฮ่องเต้ ได้ทำการสอบถาม บรรดาไพร่ฟ้าอาณาประชาราษฎร์ ทั้งประมุขหัวหน้าที่อยู่ตามป่าแดนไกล ขอลงโดยรวมกัน ชะตา สวรรค์มิอาจตอบแทน กิจของบรรพชนมิอาจที่จะเสื่อมเสียอยู่นาน ทัวสี่ทิศทะเลมิอาจไม่มีพระราชา ข้า เล่าปีเกรงกลัวต่อสวรรค์ที่ประทานให้ประจักษ์แจ้งแห่งชะตาชีวิต อีกทั้งหวาดกลัวกิจการรากฐานของเกา โจ้วปฐมฮ่องเต้และกวางบูฮ่องเต้จวนพังทลาย ณ พื้นธรณี ขอเคารพนบนอบเลือกวันอันเป็นศุภมงคลนี้ขึ้น

บวงสรวงบูชา ประกาศบนพระแท่นราชพิธี สถาปนาเป็นฮ่องเต้พร้อมด้วยสายสะพายประดับเกียรติและตราพระราชสัญลักษณ์ จะทะนุถนอมตลอดทั่วสี่ทิศ เฉพาะขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้คุ้มครองศาลบรรพชนราชวงศ์ฮั่น ได้รับการเคารพเช่นไหว้ปฏิบัติ แจ่มชัดสวัสดิ์อยู่ตลอดกาลเทอญ

เมื่อได้ประกาศโองการสถาปนาเล่าปี่ขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว เจียงจิ๋วได้อ่านประกาศพระบรมราชโองการของเล่าปี่ เฉลิมพระนามาภิไธยว่าพระเจ้าเจียงปี่ฮ่องเต้ และสถาปนานางงอซีขึ้นเป็นพระอัครมเหสี สถาปนาเล่าเสี้ยนบุตรผู้ใหญ่ที่เกิดแต่ภริยาเก่าขึ้นเป็นที่รัชทายาท สถาปนาให้เล่าก่งป้า เล่าเอ๋งและเล่าลี พระโอรสเกิดแต่พระอัครมเหสีเป็นอ๋องระดับสมเด็จพระเจ้าฟ้า

จากนั้นจึงมีพระบรมราชโองการอีกฉบับหนึ่ง แต่งตั้งให้ขงเบ้งเป็นมหาอุปราชและอัครมหาเสนาบดี ให้เคาเจ๋งเป็นรองอัครมหาเสนาบดี ให้เลื่อนตำแหน่งขุนนางทั้งปวงขึ้นครองตำแหน่งตามตำแหน่งตำแหน่งข้าราชการสำนักในพระมหากษัตริย์ตามประเพณีทุกประการ ให้อภัยโทษคนคุกทั้งแผ่นดิน และให้ยกเว้นการจัดเก็บภาษีส่วยสาอากรเป็นเวลาสามปี

เมื่อแต่งตั้งขุนนางทั้งปวงเสร็จแล้ว ขงเบ้งจึงประกาศให้ทั่วทั้งแคว้นจ๊กอันประกอบด้วยแคว้นเสฉวน แคว้นตงฉวน ซึ่งเป็นดินแดนในภาคตะวันตกทั้งหมดเป็นขอบเขตอาณาเดียวกัน ภายใต้ราชอาณาจักรของเล่าปี่

ขุนนางทั้งปวงและราษฎรทั่วทั้งแคว้นจ๊กได้เฉลิมฉลองการสถาปนาประเทศและการเฉลิมพระนามาภิไธยของเล่าปี่ด้วยความยินดีปรีดาทั่วทั้งแผ่นดิน

มีผู้ติติงว่า อันแคว้นเสฉวนนั้นตั้งอยู่ในภูมิภาคทอง การที่ขงเบ้งกำหนดวันฤกษ์ดีตรงกับฤกษ์เดือนมาไฟ และฤกษ์วันงูไฟ ซึ่งไม่ต้องโง่โลกกัน เพราะเป็นวิสัยธรรมดาธาตุไฟย่อมข่มธาตุทอง จะเป็นผลให้ราชวงศ์ของเล่าปี่ไม่ยั่งยืนสถาพรเท่าใดนัก เพราะธาตุทองย่อมถูกทำลายและสลายไปด้วยธาตุไฟ ในขงเบ้งจึงคิดอ่านทำการจะนี้ ประการนี้มีคำไขว่ ปุ่มท่าเลเมืองเสฉวนเป็นปุ่มธาตุทองนั้นจริงแล้ว เป็นธาตุอันประเสริฐ แต่ก็ถูกปองร้ายทำลายได้โดยง่าย การกำหนดฤกษ์เดือนฤกษ์วันอันเป็นภูมิภาคไฟ ทำให้ธาตุทองสุกใสสว่างเรืองโรจน์ ดุจดังครั้งของพระเจ้าฮั่นโกโจที่ทรงตั้งหลักปักฐานในแคว้นเสฉวนแล้วเข้ายึดครองแคว้นตงฉวนในภายหลัง สถาปนาสืบสานราชวงศ์ฮั่นอย่างมั่นคงยาวนานเกือบห้าร้อยปี ขงเบ้งทำการทั้งนี้ด้วยหวังจุดประกายความเรืองโรจน์แห่งบารมีของเล่าปี่ให้ปรากฏทั่วแผ่นดินในเวลาอันรวดเร็ว มีหรือที่ขงเบ้งจะไม่รู้ว่าไม่อาจตั้งหลักปักฐานเป็นใหญ่แต่ผู้เดียวในแผ่นดินอยู่ที่แคว้นเสฉวนอย่างถาวร

ขงเบ้งย่อมรู้ดีและได้กำหนดเป็นยุทธศาสตร์สามก๊กขึ้นที่สามมาตั้งแต่ต้น การตั้งหลักปักฐานในแคว้นเสฉวนเป็นเรื่องชั่วคราว และในกาลอันชั่วคราวนั้นก็ต้องสร้างความครึกโครมกษัตริย์บริหารให้บังเกิดอย่างรวดเร็ว จึงกำหนดฤกษ์เดือนฤกษ์วันอันเป็นธาตุไฟ ซึ่งด้านหนึ่งทำลายธาตุทอง แต่อีกด้านหนึ่งก็เสริมให้ธาตุทองสุกใส ใช้อาณาประโยชน์ได้ตั้งปรารถนา เมื่อเล่าปี่รวบรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งแล้ว ค่อยแก้ไขพิษธาตุไฟโดยจะย้ายเมืองหลวงไปอยู่ในปุ่มมงคลตามแบบอย่างของพระเจ้าฮั่นโกโจสืบไป แต่ความคิดคนไหนเลยจะล่วงพ้นลิขิตฟ้า ซึ่งจะปรากฏผลในภายหน้าได้ ประการนี้จึงตาคณินิตเตียนขงเบ้งไม่ได้

ในคำคืนวันนั้นเล่าปี่ให้หวนรำลึกถึงกวนอู เดียวหุย สองน้องร่วมสาบานเป็นอันมาก คำสาบานแห่งสวนท้อได้ปรากฏขึ้นในห้วงมโนภาพแห่งเล่าปี่อย่างแจ่มแจ้งอีกครั้งหนึ่ง แล้วรำลึกว่าเราได้ครองตำแหน่งเป็นฮ่องเต้ แต่กวนอูและเดียวหุยน้องทั้งสองยังไม่ได้ครองลาภยศในการครั้งนี้เลย กวนอูนับบุญน้อยตายเสียก่อน เราจะครองศักดิ์และความสุขสืบไปเพื่อสิ่งใด เล่าปี่คำนึงดังนั้นแล้วก็โกรธแค้นขุนกวน จนเวลาสองยามจึงค่อยมอยหลับไป

พอวันรุ่งขึ้นเล่าปี่ออกจากราชการ จึงปรารถนาขึ้นในท่ามกลางมหาสมาคมว่า กวนอู เดียวหุย กับเราได้ให้ความสัตย์กันไว้ ขุนกวนทำอันตรายแก่น้องเรา ถ้าเรามีได้แก่แค้นก็จะเสียความสัตย์ไป เราคิดว่าจะยกทัพหลวงไปตีเมืองกังตั๋ง จับขุนกวนฆ่าเสีย ขุนนางทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

เล่าปี่สืบสานอายุราชวงศ์ฮั่นเป็นเจียงปี่ฮ่องเต้ อิมด้วยยศศักดิ์อัครฐาน ไม่มีผู้ใดในแผ่นดินเสมอเหมือนกระนั้นแล้ว ยังคงยึดมั่นอยู่ในคำสัตย์สาบานแห่งสวนท้อ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการทำลายล้างยุทธศาสตร์สามก๊กขึ้นที่สามที่ได้ตกลงไว้กับขงเบ้ง ณ เขาโจ่งกั้ง และจะมีผลกระทบอันใหญ่หลวงต่อความสำเร็จในการรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นเอกภาพ จึงตั้งความประสงค์ที่จะตีเมืองกังตั๋งสังหารขุนกวนเพื่อแก้แค้นให้กับกวนอู ประจักษ์ชัดวาระหว่างยศศักดิ์อัครฐานและราชบัลลังก์ บวกเข้ากับความสำเร็จในการรวบรวมแผ่นดินให้เป็นเอกภาพข้างหนึ่ง กับความยึดมั่นในคำสัตย์ปฏิญาณของคำสาบานแห่งสวนท้ออีกข้างหนึ่งนั้น เล่าปี่ได้เลือกข้างคุณธรรมนำมิตร ถำรงคำสัตย์แห่งสวนท้อไว้โดยมิได้ลังเลแม้แต่น้อย และนี่คือลิขิตสวรรค์ดังที่สุมาเต็กโชได้พยากรณ์ไว้ตั้งแต่ต้นว่าขงเบ้งจะต้องรากลือ

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม**น้ำนักแห่งน้ำมิตรกับแผ่นดิน (ตอนที่458)**

พระพุทศานุยาบาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบสี่พรรษา เดือนแปด พระเจ้าเล่าปี่ปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ สร้างศาลพระเทพบิดรสำหรับบวงสรวงบูชาบรรพบุรุษแห่งราชวงศ์ฮั่น สถาปนารัชทายาท และแต่งตั้งขุนนางตามทำเนียบและธรรมเนียมแต่โบราณแล้ว ประการความจะยกไปตีเมืองกังตั๋งเพื่อแก้แค้นแทนกวนลว

จู๋งได้ฟังปรารภของพระเจ้าเล่าปี่แล้ว กราบบังคมทูลว่า ซึ่งโจผีขบถนั้นเป็นข้อใหญ่ มิใช่แต่ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินจะเจ็บแค้น ถึงเทพดาที่มีความแค้น ขอพระองค์ยกทัพหลวงไปตั้งอยู่ ณ ด่านดงก่วน เป็นด่านน้ำฝ่ายทหารที่มีฝีมือซึ่งอยู่ ณ ด่านดงก่วนก็จะเอามาแลเสียบยงมาถวายแก่พระองค์ ตัวก็จะช่วยทำการศึก ได้ทหารชาวด่านเข้าด้วยเป็นกำลังแล้ว เห็นจะทำการศึกสะดวก ถ้ามีกำลังโจผีเสียก่อนแล้ว จะยกไปตีขุนกวนทีเดียว เห็นว่าโจผีจะยกไปช่วยขุนกวน เห็นการเราจะทำไปนั้นจะขัดสน การทั้งนี้เป็นการใหญ่ ขอให้พระองค์ตรึงตรองพิเคราะห์จงละเอียด

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตรัสว่า อ้ายขุนกวนกับเป่าสูหยิน บิฮอง พัวเจี้ยง มาตัง มันทำร้ายน้องเรา เรารำลึกถึงขึ้นมาแล้วให้ขบพัน จะใคร่กินเนื้อให้ได้ จะฆ่าอ้ายเหล่านี้เสียทั้งโคตรแล้วจึงจะหายแค้น

จู๋งฟังพระดำรัสของพระเจ้าเล่าปี่แล้ว เห็นว่าแรงด้วยความพยายามนัก แต่ก็สับสนใจด้วยเห็นแก่การใหญ่ของแผ่นดิน กราบบังคมทูลต่อไปว่า ความแค้นทั้งสองข้างหนักเบาต่างกันมากนัก ความแค้นข้างโจผีเป็นความแค้นของอาณาประชาราษฎร์ และเทพดาฟ้าดินทั้งปวง แม้วางพระวิญญูญาณของบรรพบุรุษทุกพระองค์แห่งราชวงศ์ฮั่นก็ไม่อาจสุขสงบได้อีกต่อไป เป็นความแค้นใหญ่หลวงนัก ส่วนความแค้นข้างขุนกวนนั้นเป็นความแค้นพยายามเจ็บใจในหมู่พี่น้องแลพระองค์ ซึ่งน้ำนักความแค้นสองสถานแล้ว ขอพระองค์ทรงยกกองทัพไปกำจัดโจผีเสียก่อนจึงจะต้องด้วยความเห็นของคนทั้งปวง

เล่าปี่ยังคงยืนยันต่อไปว่า หากมันไม่แก้แค้นให้กับกวนลว เราก็จะได้ชื่อว่าละค่าสัตย์สาบาน นับเป็นการเสียธรรม แลเมื่อยกกองทัพไปแก้แค้นให้แก่กวนลว งดการข้างโจผีไว้ก่อน อย่างมากก็เสียคนไม่นับถึงเสียธรรม เราเลือกเอาข้างที่จะเสียคนมากกว่าข้างที่จะเสียธรรม จู๋งท่านอย่าได้กล่าวคำสลับไปเลย

ขงเบ้งและบรรดาขุนนางทั้งปวงแม้เห็นว่าเหตุผลของจู๋งที่กราบบังคมทูลนั้นเปี่ยมด้วยเหตุและผล แต่เมื่อพระเจ้าเล่าปี่ไม่ฟังคำกระนั้นแล้ว ถึงจะกราบบังคมทูลทัดทานอีกต่อไปก็ไม่บังเกิดผล ดังนั้นจึงต่างคนต่างพากันนิ่ง

พระเจ้าเล่าปี่เห็นดังนั้นจึงสั่งให้เกณฑ์ทัพจากเมืองเสฉวน เมืองฮันต๋ง และบรรดาหัวเมืองทั้งปวงเป็นจำนวนพลแปดสิบหมื่น ในจำนวนนี้ให้เกณฑ์พลจากพวกฮั่นทางภาคใต้ของเมืองเสฉวนจำนวนห้าหมื่น และให้จัดเตรียมกองทัพให้พร้อม รอวันฤกษ์ดีแล้วจะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง

พระเจ้าเล่าปี่รำลึกถึงเดิวยุ่ย จึงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เดิวยุ่ยเป็นจอมพล ครองตำแหน่งเจ้าเมืองลงจิว และให้รักษาเมืองลงจิวไว้มิให้เป็นอันตราย

ครั้นออกจากที่วราชการแล้ว ขงเบ้งได้กลับไปที่บ้าน ให้วิดกทุกข์ร้อนใจเป็นอันมาก ราพึงใจในวิชัยยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามจะพังทลายก็คราวนี้แล้ว หากพระเจ้าเล่าปี่มิช่วยชนะในการสงคราม ก็ต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะสร้างสมกำลังยกไปปราบปรามโจผีได้สำเร็จ แต่หากพระเจ้าเล่าปี่ปราศัยในการสงครามนี้ ก็ยากที่จะรวบรวมแผ่นดินให้เป็นเอกภาพได้อีกต่อไป จักกักเราจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์รับไปอีกนานเท่านั้น อนึ่งเล่าการศึกครั้งนี้เท่ากับตกลงไปในกลอุบายของโจผี เพราะเมื่อพระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพไปทำศึกกับแคว้นกังตั๋งแล้ว แคว้นวุยก็จะชอบใจ นั่งเล่นดูเป็นที่สบายอารมณ์ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายวายุวอดลงแล้ว ก็จะยกเข้าเติมเอาในภายหลัง

ขงเบ้งประมาณการทุกทางแล้ว เห็นแต่ปัญหาอุปสรรคหนักหน่วงอยู่ทุกด้าน ขงเบ้งสำนึกว่าตัวเราเป็นเพียงที่ปรึกษา ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาจะแนะนำบอกกล่าวสิ่งใด พระเจ้าเล่าปี่ก็เชื่อฟังทำตามสิ่งใด สิ่งใดครั้งนี้หน้าหนักเหตุผลของจู๋งหนาแน่นดังแผ่นดิน แต่พระเจ้าเล่าปี่มิได้รับฟัง คงเลือกข้างการสัมพันธ์ส่วนตัวพระองค์ หรือว่าชะตาฟ้ากำหนดให้เป็นดังนี้ ขงเบ้งระลึกดังนั้นแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ ตกกลางคืนก็นอนไม่หลับ จึงออกไปเดินด้านนอก แหงนหน้ามองท้องฟ้า แต่ดาวทั้งหลายไร้ประกายแสง ด้วยเมฆฝนปกคลุมทั่วทั้งนภา

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงเดินกลับเข้ามาในจวน ราห์ฟังว่าการทั้งปวงยอมเป็นไปตามลิขิตสวรรค์ จะทุกข์ใจไปก็หาเกิดประโยชน์ไม่ ชอบที่จะคอยคิดอ่านแก้ไขไปตามสถานการณ์จึงจะชอบ หลังจากวันนั้นขงเบ้งก็ตั้งอยู่ในอุเบกขาธรรม มิได้หวั่นไหวขัดใจไปกับการตัดสินใจของเล่าปี่

ฝ่ายเดียวหุยคุมทหารรักษาเมืองลองจื๊วมาแต่เดิม ครั้นได้ทราบข่าวว่าขุนนางประหารชีวิตกวนอุก็ตกใจร้องไห้อาลัยรักกวนอุทั้งวันทั้งคืน จนน้ำตาหลังไหลกลายเป็นสายเลือด บรรดาขุนนางเมืองลองจื๊วเห็นดังนั้นก็ตกใจ พวกเขามาปลอบประโลมใจให้เดียวหุยค่อยคลายโศก บางคนเห็นว่าวิธีคลายโศกของคนแบบเดียวหุยไม่มีวิธีอื่นใดเสมอด้วยการดื่มสุรา จึงเอาสูรามาชวนให้เดียวหุยดื่ม และชวนสนทนากันจนเดียวหุยเมามาย

เดียวหุยเมาแล้วยังคงรำลึกถึงกวนอุ ความโกรธแค้นแต่เดิมสมทบเข้ากับแรงไฟโทสะจากสุรา จึงทวีความร้อนร่าเริงนัก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความโกรธของเดียวหุยว่า ก็มีความโกรธเป็นกำลังนัก จะใคร่แก้แค้นขุนกวน ก็โกรธโลดเต้นไปมาด้วยกำลังเมา ถูกทหารศรัทธาแตกก็มี ลางคนแซ่หักขาหัก ลางคนก็ตาย เดียวหุยบ้ายหน้าเขม่นไปทางทิศเมืองกังตั๋ง ตั้งท่าจะตีเมฆแดงแล้วก็ขบฟัน คิดมาถึงพี่ชายก็ร้องไห้

ในขณะที่เดียวหุยกำลังเมามายนั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่ามีข้าหลวงมาแต่เมืองเสฉวน เดียวหุยจึงสั่งให้รับเชิญข้าหลวงเข้ามาพบ เมื่อได้คำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว ข้าหลวงของเล่าปี่จึงเล่าความข้างเมืองเสฉวนให้เดียวหุยฟังทุกประการ และมอบตราตั้งเดียวหุยเป็นเจ้าเมืองลองจื๊ว

เดียวหุยคุกเข่าถวายบังคมแล้ว รับตราจากมือของข้าหลวง แต่ครั้นได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าเล่าปี่มีรับสั่งให้เดียวหุยอยู่รักษาเมือง ก็ให้ขุนเคื่องใจ แล้วกล่าวว่าตัวเราเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับกวนอุ การแก้แค้นแทนกวนอุเป็นหน้าที่ของพี่น้อง ซึ่งจะให้รักษาเมืองลองจื๊วนั้นก็เหมือนหนึ่งให้เราละความสัจปณิธานที่ให้ไว้กับกวนอุ เราจะขอเป็นทัพหน้าไปรบเมืองกังตั๋งเอง

ข้าหลวงได้ฟังดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าไม่เกี่ยวข้องด้วยการสงคราม ซึ่งจะตั้งผู้ใดเป็นแม่ทัพกองทัพนายก เป็นพระราชอำนาจของพระเจ้าเล่าปี่ หากท่านประสงค์จะเป็นแม่ทัพหน้าก็จงไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าปี่เองเถิด

เดียวหุยได้ฟังดังนั้นจึงว่าเราจะเดินทางไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่ แล้วขออาสาเป็นกองทัพนายกไปตีเมืองกังตั๋ง ล้างแค้นให้กับกวนอุ ว่าแล้วก็สั่งให้จัดแจงม้าและสัมภาระแล้วนำคนสนิทร้อยกว่าคนเดินทางไปเมืองเสฉวน

หลังจากเล่าปี่ตัดสินใจยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋งแล้ว บรรดาขุนนางทั้งปวงให้รู้สึกไม่สบายใจ พวกเขากันไปหาขงเบ้งที่จวน แล้วปรึกษาว่าพระเจ้าเล่าปี่เพิ่งเสวยราชย์ใหม่ๆ จะยกกองทัพไปทำศึกให้ได้ยากแก่พระวรกายนั้นไม่สมควร ทั้งพระสุขภาพพระเจ้าเล่าปี่ก็ทรุดโทรมลงกว่าแต่ก่อน ไฉนมหาอุปราชาจึงไม่กราบบังคมทูลทัดทานเล่า

ขงเบ้งจึงว่า ตัวเราได้กราบบังคมทูลทัดทานเป็นหลายหน แต่ทรงมันอยู่ในคำปณิธานแห่งสวนท้อไม่แปรผันแม้แต่น้อยหนึ่ง ขุนนางทั้งนั้นยังคงกังวลใจ จึงชวนขงเบ้งเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่อีกครั้งหนึ่ง กราบบังคมทูลทัดทานมิให้ยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง แต่เสนอให้ยกกองทัพไปตีเมืองฮูโต๋ก่อน กำจัดโจผีแล้วค่อยยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง

เล่าปี่ฟังคำกราบบังคมทูลของขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงแล้ว ยังคงยืนกรานตัดสินใจตามเดิม ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงจึงต้องรองว่าแลเมื่อพระองค์ตัดสินใจพระทัยจะยกไปตีเมืองกังตั๋งมันคงแล้ว ก็หาจำเป็นต้องยกทัพหลวงไปด้วยพระองค์เองไม่ ชอบที่จะตั้งนายทหารผู้ใหญ่คุมกองทัพไปก็จะได้การ

ในขณะนั้นทหารรักษาพระองค์ได้เข้ามากราบบังคมทูลว่า เดียวหุยมาแต่เมืองลองจื๊ว จะขอเข้าเฝ้า พระเจ้าเล่าปี่ซึ่งกำลังอิงอยู่กับคำขงเบ้งและขุนนาง จึงมีรับสั่งโปรดให้เบิกเดียวหุยเข้าเฝ้า

เดียวหุยเข้ามาถึงท้องพระโรงแล้ว อ้อมไปข้างพระราชบัลลังก์ คุกเข่าลงกราบแทบเท้าพระเจ้าเล่าปี่ แล้วสวมกอดข้อพระบาททั้งสองไว้ ร่ำไห้เสียงดังลั่นท้องพระโรงเป็นที่น่าเวทนานัก

เดียวหุยทูลประการใดไม่ออก ได้แต่ขบหน้าอยู่กับพระบาท พระเจ้าเล่าปี่ก็อื้นพระทัย ตรัสประการใดไม่ออกเช่นเดียวกัน ลูกขึ้นจากพระราชบัลลังก์ ก็ลงประคองเดียวหุยให้ลุกขึ้น ในขณะที่น้ำพระเนตรไหลนองเต็มพระพักตร์

บรรยาภาศในท้องพระโรงเจียนกันไปในบัดดล ครู่หนึ่งเดียวหุยจึงกล่าวว่า ซึ่งพระองค์จะยกกองทัพไปล้างแค้นให้กับกวนอุ้น แลเห็นอยู่ว่าทรงมน้อยในคำปฏิญาณของเราสามพี่น้อง แต่ซึ่งไม่ให้ข้าพเจ้าไปร่วมล้างแค้นให้แก่กวนอุ้นไม่สมควร เหมือนหนึ่งให้ข้าพเจ้าละความสัตย์ที่ให้ไว้กับกวนอุ้นเสีย ข้าพเจ้าจะขออาสาเป็นกองทัพหน้า ยกไปแก้แค้นให้กับกวนอุ้นให้ได้ ขอทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตด้วยเถิด

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ถ้าเช่นนั้นก็จงยกกองทัพไปด้วยกัน เจ้าจงกลับไปเมืองลงโจ้ว เกณฑ์ทหารเตรียมการไว้ให้พร้อม เมื่อเรายกกองทัพไปก็ให้ยกกองทัพไปบรรจบพร้อมกันที่เมืองเกิงโจ้ว

พระเจ้าเล่าปี่สังเกตอาการปฏิกิริยาของเดียวหุยก็รู้ว่าหลายวันมานี้เดียวหุยเสพสรานักหนา นัก จึงตรัสเตือนว่า ท่านเมาสุราแล้วมีโมโหตุนัก วัดแวงโลดเต้นถูกคนป่วยเจ็บตายก็มี ทำดังนั้นอันตรายจะเกิดมีแก่ท่านแต่นี้สืบไปเบื้องหน้าจะทำการสิ่งใดให้พิเคราะห์ดูผิดแลชอบ โอบอ้อมเอาใจทหารจึงจะควร อย่าทำหยาบเหมือนแต่หลัง

เดียวหุยได้ฟังก็ค่านับรับคำพระเจ้าเล่าปี่ แล้วถวายบังคมลากลับไปเมืองลงโจ้ว

จินปิตซึ่งเป็นเจ้ากรมการศึกษา และเชี่ยวชาญวิชาพยากรณ์ ได้มาคุกเข่าเฝ้าระหว่างทางเสด็จ และกราบบังคมทูลว่า ซึ่งจะกำจัดขุนกวนเพียงเท่านี้ไม่ควรที่พระองค์จะเสด็จไปด้วยพระองค์เอง ขอบแต่จะให้นายทหารผู้ใหญ่ยกไปก็จะได้การ

พระเจ้าเล่าปี่จึงตรัสว่า เรา กวนอุ และเดียวหุยสามคนเป็นพี่น้อง เหมือนหนึ่งเป็นคนๆ เดียวกัน ขุนกวนทำ ความแค้นแก่ใจเราใหญ่หลวงยิ่งฟ้าพระมหาสมุทร จะให้เรานิ่งอยู่แล้วให้นายทหารผู้อื่นไปทำการแทนจะควรหรือ

จินปิตจึงกราบบังคมทูลสืบไปว่า ซึ่งพระองค์จะคุมกองทัพหลวงยกไปเองในครั้งนี้ เห็นว่าจะปราชัยแก่ข้าศึก

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตรัสว่าเรากลังจะนำทัพไปทำการสงครามใหญ่หลวงนัก ท่านมาว่ากล่าวดังนี้ให้เสียฤกษ์ ผิดพระอัยการศึกอย่างร้ายแรง ตรัสดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้คุมตัวจินปิตเอาไปประหารชีวิต

จินปิตถูกทหารควบคุมตัวแล้ว ยังคงกราบบังคมทูลว่า ซึ่งข้าพระองค์กราบบังคมทูลครั้งนี้ด้วยถือเอาความจงรักภักดีมิให้พระองค์ได้รับอันตรายเป็นที่ตั้ง ตัวข้าพเจ้าแม้จะตายก็ไม่ได้เสียตายแก่ชีวิต เสียตายแต่ราชบัลลังก์ของพระองค์นั้นแล้วจะเป็นอันตราย

บรรดาขุนนางซึ่งตามเสด็จเห็นดังนั้นก็ซาบซึ่งใจในความรักดีของจินปิต จึงพากันกราบบังคมทูลขอให้พระราชทานอภัยโทษ พระเจ้าเล่าปี่เองก็ทรงเห็นว่าจินปิตกราบบังคมทูลโดยสุจริต ไม่ได้เห็นแก่ชีวิตเพื่อประโยชน์ของพระองค์ก็ทรงเอ็นดู จึงสั่งให้ยกโทษประหาร แต่ให้จำขังจินปิตไว้ เสร็จการสงครามแล้วจะได้พิจารณาโทษจินปิตใหม่

ในขณะนั้นขงเบ้งตามมาส่งเสด็จ ได้เห็นเหตุการณ์โดยตลอด ให้รู้สึกสะเทือนใจเป็นอันมาก จึงเดินไปข้างหน้าพระเจ้าเล่าปี่ แล้วคุกเข่าลงถวายบังคม พระเจ้าเล่าปี่เห็นดังนั้นก็หยุดพระราชดำเนิน ประคองให้ขงเบ้งลุกขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

เดียวหุยสิ้นบุญ (ตอนที่ 459)

เล่าปี่ไม่ฟังคำทัดทานของขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงที่ให้ยกกองทัพไปตีโจโฉก่อน แล้วค่อยยกไปตีขุนกวน และถือเอาภารกิจในการล้างแค้นให้แก่กวนอุ้นเป็นสำคัญยิ่งกว่าการอื่นใด จึงเกณฑ์กองทัพใหญ่แปดสิบหมื่นจะยกไปตีเมืองกังตั๋ง จินปิตได้กราบทูลทัดทานก็ถูกสั่งลงโทษ ขงเบ้งสะเทือนใจจึงเข้าไปคุกเข่าต่อหน้าเล่าปี่

ครั้นขงเบ้งถูกเล่าปี่ประคองให้ลุกขึ้นยืนแล้ว จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูการเห็นว่าเมื่อขุนกวนยกทัพมาครั้งนั้น ดาวประจำตัวกวนอุ้นปริแตก กวนอุ้นจึงเป็นอันตราย ข้าพเจ้าคิดเสียตายกวนอุ้นก็ แต่ข้าพเจ้าเห็นโทษโจโฉหนักกว่าที่ทำร้ายแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้ ขุนนางแลราษฎรทั้งปวงเจ็บใจทั้งแผ่นดิน ฝ่ายขุนกวนนั้นเจ็บใจแต่พระองค์ อนึ่งจะทำกับขุนกวนเป็นการเบา ถ้าพระองค์ยกกองทัพไปกำจัดโจโฉได้แล้ว ฝ่ายขุน

กวนก็จะยอมเข้ามาเป็นข้าพระองค์ ซึ่งค่าเงินปิดทูลดังนั้นจะเป็นความชั่วหาไม่ได้ ควรจารึกไว้ในแผ่นทอง ขอให้พระองค์ตรองจงหนัก

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังคำของเบ้งก็รู้สึกขุ่นเคือง สิ้นหาเครื่องข่มลงในทันใด ครู่หนึ่งเล้าปีจึงกล่าวว่า แต่ไหนแต่ไรมาข้าพเจ้านับถือทำตามคำของขุนซื้อทุกเรื่องราวไม่เคยขัดใจเลย แต่การครั้งนี้ข้าพเจ้าจำต้องรักษาคำสัตย์ที่ให้ไว้กับกวนอูและเตียวหุย ด้วยเคยสัญญากันว่าจะอยู่ก็อยู่ด้วยกัน จะตายก็ต้องตายด้วยกัน ข้าพเจ้าตัดสินใจเป็นการเด็ดขาดแล้ว มหาอุปราชาอย่าได้ทักท้วงให้ขัดใจเลย

วันถัดมาเล้าปีออกบวชราชการ บรรดาการเตรียมการทั้งปวงเพื่อจะยกไปตีเมืองกังตั๋งนั้นพร้อมแล้ว จึงให้ขงเบ้งอยู่รักษาเมืองเสฉวน ดูแลขอบเขตขัณฑสีมาและอาณาประชาราษฎร์อย่าให้เป็นอันตราย ให้ม้าเฉียวม้าตาย และอุยเอี้ยน ยกกองทัพไปขัดตาทัพโจผีไว้ทางด้านเหนือ ให้สองตงเป็นกองทัพหน้า ปองสืบดีียวหล่า เป็นกองหนุนกองทัพหน้า ให้เตียวหุย เลี้ยวซุน เป็นกองทัพหลัง ให้จู่งเป็นกองทัพหนุน รับผิดชอบกองเสบียงและการลำเลียงเสบียงสู่แนวหน้าอย่าให้ขาดสน ให้ม้าเลี้ยง และตันจิ้น เป็นปลัดทัพควบคุมบัญชีไพร่พล อาวุธยุทธโศภรณ์และเสบียงทั้งปวง เล้าปีคุมทหารเป็นกองทัพหลวง ให้ห้องกวนเตียวก็ เป็นเสนาธิการของกองทัพหลวง ให้เปาเตียวประจำกองทัพหลวง และเมื่อเตียวหุยยกกองทัพมาบรรจบกันแล้วก็ให้สังกัดในกองทัพหลวง

รวมเป็นกำลังพลที่เกณฑ์จากแคว้นจ๊กเจ็ดสิบหมื่น สมทบกับทหารเกณฑ์จากพวกฮั่นอีกห้าหมื่น และจากกองทัพของเตียวหุยอีกห้าหมื่น รวมเป็นแปดสิบหมื่น

พระพุทศานายกाल่วงแล้วเจ็ดร้อยหกสิบพรรษา เดือนเก้า ขึ้นห้าค่ำ เป็นวันฤกษ์ดี พระเจ้าเล้าปีแต่งพระองค์สวมเกราะทองคำ พร้อมด้วยเครื่องสงครามสำหรับพระมหากษัตริย์ครบถ้วน ประทับบนรถม้าพระที่นั่ง แล้วสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองเสฉวน

สถานการณ์ศึกสามเส้าที่ต่างฝ่ายต่างคิดอ่านวางแผนให้อีกสองเส้าทำศึกสงครามทำลายล้างกัน โดยฝ่ายเมืองกังตั๋งวางอุบายให้เล้าปียกกองทัพไปตีแคว้นเว่ย แล้วจะนั่งดูเล่นจากนั้นจึงค่อยฆ่าเดิมเอาในภายหลัง ทางฝ่ายแคว้นเว่ยก็ต้องการให้เล้าปียกไปตีเมืองกังตั๋ง แล้วจะนั่งดูเล่น จากนั้นจึงค่อยฆ่าเดิมเอาในภายหลัง ซึ่งล้วนหวังให้เล้าปีย่อยยับไปก่อนทั้งสิ้น แต่ขงเบ้งนั้นแจ้งในสยดถอยอุบาย จึงต้องการให้เล้าปีถึงความแค้นไว้ชั่วคราว ผูกมิตรกับซุนกวนไว้ก่อน แล้วยกไปปราบแคว้นเว่ย เมื่อปราบโจผีได้แล้วซุนกวนก็จะยอมจำนนไปเอง ซึ่งเป็นแผนการยุทธ์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามซึ่งวางไว้แต่เดิม แต่เล้าปีไม่เชื่อฟัง และถือได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เล้าปีไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำของขงเบ้งนับแต่ออกจากเขาโง่ถึงจนถึงบัดนี้ สภาพดังกล่าวจึงเท่ากับเล้าปีตกอยู่ในบ่วงกลของแคว้นเว่ย และย่อมต้องเป็นภาระอันหนักอึ้งแก่ขงเบ้งในภายภาคหน้า ที่จะแก้ไขสถานการณ์เพื่อรักษาแคว้นจ๊กให้ดำรงคงอยู่ต่อไป

กองทัพกำลังพลเจ็ดสิบห้าหมื่นของเล้าปียাত্রออกจากแคว้นจ๊กอย่างอีกทีก็ครึกโครมประดุจฟ้าจะถล่ม แผ่นดินจะทลาย ด้วยหมายจะเหยียบเมืองกังตั๋งให้จมลงในพระมหาสมุทร ล้างแค้นให้กับกวนอูผู้เป็นน้องร่วมสาบาน

ทางฝ่ายเตียวหุยเมื่อกลับไปถึงเมืองลองจิว ก็สั่งการให้จัดแจงกองทัพ โดยกำหนดให้จัดหา ศัสตราวุธแลม้าขาว ธงขาว เครื่องนุ่งห่มขาว ให้พร้อมในสามวัน เพื่อให้กองทัพเป็นกองทัพไว้ทุกข์ ทียกไปเพื่อทำการล้างแค้นให้แก่กวนอูผู้พี่ร่วมน้ำสาบาน

ฝ่ายซอมเกียงและเตียวตาดสองนายทหารผู้รับผิดชอบฝ่ายพลาธิการ ได้ทราบคำสั่งก็ตกใจ จึงเข้าไปหาเตียวหุยแล้วว่า ซึ่งท่านสั่งให้เตรียมอาวุธยุทธโศภรณ์ ม้าและเครื่องนุ่งห่มล้วนสีขาวสำหรับกองทัพให้ทันภายในสามวันนั้นเป็นการด่วนเกินไป ไม่อาจจัดหาได้ตามกำหนด ขอให้ท่านขยายเวลาให้เนิ่นออกไปอีกสักหน่อยหนึ่ง

เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ตวาดใส่สองนายทหารว่าการยกกองทัพไปแก้แค้นให้กับกวนอูเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วน พวกเจ้าทั้งสองคนจะเหนียวรั้งให้เสียการไปหรือ ว่าแล้วจึงสั่งให้ทหารจับตัวซอมเกียงและเตียวตาดไปมัดกับต้นไม้ แล้วให้ลงโทษโดยคนละห้าสิบที

ซอมเกียงและเตียวตาดถูกโบยตีด้วยคำทักท้วงเพียงเท่านั้น เจ็บทั้งกายเจ็บทั้งใจเป็นอันมาก ทั้งได้รับความอับยศตลอดผู้ใดบังคับบัญชา จึงผูกพยามาทอยู่ในใจ ครั้นโบยเสร็จ ซอมเกียงและเตียวตาดก็ทรุดอยู่กับที่ เลือดไหลไหลโหมกาย กระอักเลือดออกมาจากปาก

พอทหารพวงตัวสอมเกียงและเตียวต๋งให้ลุกขึ้น เตียวหุยก็สั่งนายทหารทั้งสองว่า เวลาสามวันที่กำหนดไว้นั้นยังช้าเกินไป ให้เจ้าทั้งสองคนไปจัดหาของที่ต้องการให้แล้วเสร็จในวันพรุ่งนี้ ถ้าจัดหาไม่ทันในเวลากำหนด เราจะตัดศีรษะเจ้าทั้งสองคนเสีย

สอมเกียงและเตียวต๋งถูกพวงมาค่านับเตียวหุย ในขณะที่ในใจโกรธแค้นชิงชังเป็นอันมาก ใครจะกินเลือดกินเนื้อเตียวหุยเสียให้ได้ แต่ด้วยความเกรงอาญาจึงจำต้องรับค่าแล้วบอกลาเตียวหุย ให้ทหารพวงกลับไปพักที่กองทหาร

เมื่อถึงกองทหารอันเป็นที่พักแล้ว สอมเกียงและเตียวต๋งจึงปรึกษากันว่า เตียวหุยเป็นคนดร้าย แรงด้วยโทสะและโมหะอันมืดมน โกรธขึ้นมาแล้วเหมือนไฟไหม้ วันนี้เพียงแค่ว่าทักท้วงว่าเตรียมการไม่ทัน ก็ลงทัณฑ์ตีเราแทบถึงแก่ความตาย หากวันพรุ่งนี้จัดหาสิ่งของที่ต้องการไม่ทันแล้ว เตียวหุยคงจะฆ่าเราทั้งสองคนเป็นแน่แท้ และการซึ่งสั่งให้จัดหาอันล้นเป็นสืขาว จะหาได้จ่ายเสียเมื่อใด เห็นที่เราสองคนจะต้องตายในคราวนี้

เตียวต๋งจึงว่า ลูกผู้ชายเข้าดาอับจนแล้วต้องดิ้นรนเอาตัวรอด ไยจะรอให้เตียวหุยฆ่าเราก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้องหาโอกาสฆ่าเตียวหุยเสียก่อน จึงจะรอดจากอันตราย

สอมเกียงจึงว่า ขอเพียงได้มีโอกาสได้เข้าใกล้ไฉ่เตียวหุยเท่านั้น ข้าพเจ้าจะลอบฆ่ามันเอง แล้วเอาศีรษะไปถวายพระเจ้าซุนกวน ดังนี้แล้วก็จะมีความชอบ พระเจ้าซุนกวนย่อมจะเลี้ยงดูเราให้เป็นสุขสืบไป

เตียวต๋งจึงว่า ซึ่งจะไปใกล้ตัวเตียวหุยนั้นยากลำบากนัก เว้นแต่บุญของเรายังไม่สิ้น เตียวหุยเสพสุราเมาแล้วออกมานอนอยู่ที่วาระการตั้งแต่ก่อน ก็จะเปิดโอกาสให้ท่านเข้าไปใกล้ตัวได้ แต่ถ้ากรรมมาถึงก็สุดแท้แต่เวรและกรรม

สอมเกียงและเตียวต๋งปรึกษากันดังนั้นแล้ว จึงวางแผนว่าในค่ำคืนวันนี้จะลอบเข้าไปที่จวนของเตียวหุย ถ้าหากเตียวหุยเมาสุรานอนหลับก็จะถือโอกาสนั้นฆ่าเตียวหุยเสียแล้วตัดหัวเอาไปถวายแก่พระเจ้าซุนกวน แต่ถ้าเตียวหุยไม่ดื่มสุราเป็นปกติอยู่ ก็จะลอบหนีไปหาซุนกวนในเวลากลางคืนนั้น

ฝ่ายเตียวหุยหลังจากคาดคั้นกำชับให้สอมเกียงและเตียวต๋งจัดหาสิ่งของให้แล้วเสร็จในวันรุ่งขึ้น พอค่าลงก็รู้สึกรุ่มร้อนใจเป็นที่รำคาญยิ่งนัก ปรารภกับทหารคนสนิทว่าเราเดือดร้อนรำคาญดังนี้ มิรู้มีมาแต่เหตุสิ่งไร ทหารนั้นจึงว่าเป็นเพราะท่านคำนึงถึงกวนอู เร่งร้อนจะยกไปแก้แค้นแก่ชาวเมืองก่อดัง จึงเป็นดังนี้

เตียวหุยเห็นยังไม่สิ้นความรำคาญ จึงให้ทหารเอาสุรามาดื่ม และเรียกให้ทหารในจวนมารวมดื่มสุราด้วยกัน จนเวลาผ่านไปใกล้สองยามเตียวหุยเสพสุราเมาเกินไป จึงเมามายไม่รู้สีกตัว หลังจากทหารได้แยกย้ายกลับไปที่พักแล้ว เตียวหุยก็ยังคงเมาสุรานอนหลับอยู่ในที่วาระการนั้น

ฝ่ายสอมเกียงและเตียวต๋งพอค่าลงก็พากันไปแอบด้อมมองดูเหตุการณ์บนที่วาระการ เห็นมีการเลี้ยงสุรากันเป็นที่อีกึก ก็นึกว่าการที่คิดไว้จะสำเร็จ จึงตั้งตาคอยเป็นนานสองนาน จนเวลาใกล้สองยามเห็นเหตุการณ์ค่อยเงียบสงบลง ทั้งสอมเกียงและเตียวต๋งจึงเอากะบี่ซ่อนไว้ในเสื้อ แล้วพากันเดินไปที่ประตูจวน ทหารรักษาการณ์ด้านหน้าจวนเห็นเป็นสอมเกียงและเตียวต๋งก็มิได้สงสัย

สอมเกียงและเตียวต๋งหารื้อกันว่าเมื่อขึ้นไปบนที่วาระการแล้วถ้าหากเตียวหุยเมาหลับอยู่ก็จะตัดหัวเตียวหุยเอาไปถวายพระเจ้าซุนกวน แต่ถ้าหากเตียวหุยยังไม่หลับก็จะสร้างทำที่เป็นวามหาขอปรึกษาด้วยการจัดเตรียมอาวุธยุทธโธปกรณ์และเสบียงอาหาร

ครั้นซึกซอกกันเป็นอันดีแล้ว จึงเดินเข้าไปในห้องวาระการ เห็นเตียวหุยนอนบนเตียง ลืมตาอยู่ และหมวดก็ยังคงดิ๊กเหมือนยังตื่น สองนายทหารจึงชวนกันหยุด พิจารณาเหตุการณ์ว่าเป็นประการใด พอครู่หนึ่งได้ยินเสียงกรนก็รู้ว่าเตียวหุยหลับสนิท เป็นแต่นอนลืมตาคล้ายประหนึ่งว่ายังตื่นอยู่

สอมเกียงและเตียวต๋งชมใจให้เกิดความกล้าหาญ แล้วพากันเดินเข้าไปที่เตียวหุยนอนหลับอยู่นั้น คนหนึ่งเอากะบี่แทงเข้าที่ซอกคอ คนหนึ่งแทงเข้าที่ท้อง เตียวหุยร้องได้คำเดียวก็ตาย

เตียวหุยลืมคำกำชับสั่งสอนของเล่าปี่ที่มิให้ดื่มสุราว่าอาจเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต ยังคงเสพสุราในวาระสำคัญที่ใกล้จะเคลื่อนไหวใหญ่ไปแก้แค้นให้กับผู้พร้อมสาบาน นับว่าเป็นการตั้งอยู่ในความประมาท เพราะสุรานั้นเป็นเครื่องทำลายสติ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของมนุษย์ ในการคุ้มกันรักษาตัวหรือในการปฏิบัติภารกิจใดๆ มิให้ผิดพลาดวิปริต และไม่เปิดช่องให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงเข้าครอบงำทำลายตนได้ เตียวหุยตั้งอยู่ในความประมาทดังนี้ ทั้งที่มีฝีมือกำลังอันกล้าแข็ง เป็นที่ยำเกรงแก่คนทั้งปวง แต่ต้องตกตายด้วยน้ำมือของ

ทหารที่ไร้ฝีมือ ในขณะที่มีอายุเพียงห้าสิบปีเท่านั้น ทั้งยังเป็นการทำให้ถูกขังในการยกกองทัพของเล่าปี่ไปตีเมืองกังตั๋งต้องเสียไปด้วย

ซอมเกียงและเตียวต๋งได้ตัดศีรษะเตียวหุยห่อผ้าไว้ แล้วลอบหนีออกมาจากที่วาระชากร กลับไปชวนพรรคพวกอีกสามสิบคนหนีไปเมืองกังตั๋งตั้งแต่นั้น

พอวันรุ่งขึ้นงอบี้ขุนนายทหารเมืองลงจิวขึ้นไปที่วาระชากรแต่เช้า เห็นเตียวหุยนอนตายไร้ศีรษะอยู่บนตั่งในห้องวาระชากร จึงออกมาสอบถามยามรักษาการณ์ ทราบความแล้วก็รู้ว่าซอมเกียงและเตียวต๋งฆ่าเตียวหุย แล้วตัดศีรษะหนีไปหาขุนกวน จึงสั่งทหารให้ไล่ตามตามทางที่จะไปยังเมืองกังตั๋ง แต่ตามไม่ทัน

ครั้นทหารกลับมารายงานความให้ทราบแล้ว งอบี้จึงแต่งหนังสือให้ทหารรับนำเข้าไปเมืองเสฉวนเพื่อกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเล่าปี่ทรงทราบ และแจ้งให้เตียวเปาบุตรเตียวหุยแต่งการศพของเตียวหุยตามประเพณี

ครั้นแต่งการพิธีศพของเตียวหุยเสร็จสิ้นแล้ว งอบี้จึงให้เตียวเชียนน้องชายของเตียวหุยอยู่รักษาเมืองลงจิว ส่วนงอบี้และเตียวเปาคุมทหารห้าหมื่นยกไปเมืองเสฉวน

ทางฝ่ายขงเบ้ง ครั้นส่งเสด็จพระเจ้าเล่าปี่จนกองทัพหลวงเคลื่อนออกจากประตูเมืองเสฉวนแล้ว ก็กลับเข้ามาในเมือง บรรดาขุนนางที่ตามเสด็จก็พากันตามขงเบ้งกลับเข้าเมืองพร้อมๆ กัน แต่ละคนเหมือนมีความในใจที่ไม่อาจพูดจา ขงเบ้งเห็นอาการคนทั้งนั้นก็รู้ที่ จึงพาขุนนางทั้งปวงไปที่วาระชากร และชิงปรารภเสียเองว่า พระเจ้าเล่าปี่ยกทัพไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าไม่เต็มใจเลย ได้ทูลห้ามปรามเป็นหลายครั้งก็ไม่ฟัง

กล่าวแล้วขงเบ้งก็ร้องไห้ ขุนนางทั้งปวงสงสัยจึงถามว่า มหาอุปราชร้องไห้ด้วยเหตุสิ่งไร ขงเบ้งจึงว่า เราร้องไห้เพราะคิดถึงหูดเจ้ง ถ้าหากหูดเจ้งยังไม่ตายและกราบบังคมทูลทัดทาน เห็นพระเจ้าเล่าปี่จะทรงเกรงใจเชื่อฟัง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ปริศนาปราชัย (ตอนที่460)

พระเจ้าเล่าปี่เคลื่อนกองทัพใหญ่ออกจากเมืองเสฉวน กว่ำขบวาทพะจะเคลื่อนออกไปพ้นเขตเมืองหลวงก็เป็นเวลาบ่าย พระเจ้าเล่าปี่จึงโปรดให้กองทัพหน้าหยุดทัพไว้ห่างจากเมืองเสฉวนระยะสองร้อยห้าสิบเส้น ส่วนกองทัพหลวงให้ปลงทัพไว้ห่างจากเมืองเสฉวนเกือบร้อยเส้น เพื่อเตรียมเคลื่อนทัพต่อไป

ในคืนวันนั้นพระเจ้าเล่าปี่ให้รื้อมุ้งพระทัย บรรทมไม่หลับ ทรงเอาหนังสือมาอ่านหวังให้คลายความรำคาญแต่ก็ไม่หลับ จนกระทั่งเวลาสองยามจึงเสด็จออกไปนอกค่าย ทอดพระเนตรไปบนอากาศ เห็นดาวดวงใหญ่ตกลงจากฟ้าผ่าเบื้องทิศพายัพ แสงสีแดงจาวบหนึ่งก็หายลับไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าพระเจ้าเล่าปี่ทอดพระเนตร เห็นอุกกาบาตใหญ่ มีปริมาตรหลายล้านลูกประมาณศอกหนึ่งตกลงมาเหนือแผ่นดิน

พระเจ้าเล่าปี่เห็นว่าเป็นนิมิตประหลาดก็ตกพระทัย จึงให้ม้าเร็วกลับเข้าไปในเมืองเสฉวน ถามขงเบ้งว่า นิมิตดังนี้ร้ายประการใด

รุ่งขึ้นเวลาเช้ามาเร็วก็กลับมารายงานว่า นิมิตครั้งนี้ร้ายนัก จะสูญเสียยอดทหารผู้มีฝีมือคนสำคัญภายในสามวันพระองค์จะทราบข่าว

พระเจ้าเล่าปี่ทราบดังนั้นก็หวั่นพระทัย จึงรับสั่งให้ยังทัพเอาไว้ก่อน พอวันรุ่งขึ้นทหารรักษาการณ์ได้เข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าปี่ว่า บัดนี้งอบี้ขุนนายทหารเมืองลงจิวให้มาเร็วถือหนังสือด่วนมาถวาย

พระเจ้าเล่าปี่ได้ยินก็ตกพระทัย หวั่นว่าเหตุการณ์ร้ายจะเกิดแก่เตียวหุยน้องเล็กแห่งคำสาบานสวนท้อ ครั้นรับหนังสือมาเปิดผนึกดู รู้ความว่าเตียวหุยถูกฆ่าตาย พระเจ้าเล่าปี่ก็ทรงพระกันแสงจนสิ้นสติสมประดี

ขุนนางและทหารองครักษ์ในที่นั้นจึงช่วยกันประคองพระองค์ขึ้นไปบนที่ประทับภายในค่าย แล้วช่วยกันแก้ไขจนกลับฟื้นคืนพระสติดังเดิม ครั้นวันรุ่งขึ้นทหารรักษาการณ์ก็มากราบทูลรายงานอีกว่า บัดนี้มีกองทหารกองหนึ่งยกมา ตัวนายทัพชื่องอบี้และเตียวเปา พระเจ้าเล่าปี่ก็โปรดให้ทั้งสองคนเข้ามาเฝ้า

เดียวเปาเข้ามาในค่าย เห็นพระเจ้าเล้าปีประทับยืนคอยอยู่ ก็วิ่งเข้าไปกราบที่พระบาท ร้องให้เป็นอันมาก แล้วกราบบังคมทูลว่า ให้อ้อมเกียง เดียวดัด ได้สังหารบิดาข้าพระพุทธเจ้าเสียแล้ว ดัดเอาศีรษะหนีไปหา ชุนกวน

พระเจ้าเล้าปีก็ลงประคองหลานให้ลุกขึ้น พลาบสวมกอดเดียวเปา แล้วทรงพระกันแสง แต่ตรัสประการใด มิได้ สองลงหลานรำให้กอดกันเป็นเวลาเนิ่นนาน พระเจ้าเล้าปีก็รับสั่งให้เดียวเปากลับไปพักผ่อนที่ค่าย ก่อน

หลังจากวันนั้นแล้วพระเจ้าเล้าปีก็เอาแต่กันแสง ไม่ยอมเสวยพระกระยาหาร ชุนนางและแม่ทัพนายกองใน กองทัพได้เข้าไปปลอบพระทัยว่า พระองค์จะยกกองทัพใหญ่ไปตีเมืองกังตั้งครั้งนี้เป็นการใหญ่หลวง หาก มัวแต่ทรงกันแสงและไม่เสวยพระกระยาหารดังนี้ ก็จะมีพระประชวร ไม่อาจยกไปทำการได้ดังพระราช ประสงค์ ขอจงเสวยพระกระยาหารเสียก่อน พระเจ้าเล้าปีได้ฟังคำเตือนก็รับสั่งให้เอาพระกระยาหารมา เสวย

พอเสวยเสร็จก็รับสั่งให้เรียกเดียวเปาและงอป็นเข้ามาเฝ้า และรับสั่งถามว่าเพื่อแก้แค้นให้แก่ลุงกวนอูและ บิดาเจ้า ลุงจะให้เจ้าเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า เจ้าจะรับภาระนี้ได้หรือไม่

เดียวเปาจึงกราบบังคมทูลว่า เพื่อแก้แค้นให้แก่บิดาและท่านลุง ข้าพเจ้าขออาสาทำการจนสุดชีวิต ไม่ เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบากเลย

ยังไม่ทันที่พระเจ้าเล้าปีจะตรัสประการใด ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามากราบทูลรายงานว่าบัดนี้มีทหารอีก กองหนึ่งยกมา ทั้งกองทัพแต่งตัวด้วยชุดขาวไว้ทุกข์ทั้งสิ้น ตัวนายทัพชื่อกวนหินผู้เป็นบุตรของกวนอู พระ เจ้าเล้าปีจึงรับสั่งให้หา กวนหินเข้ามาในค่าย

กวนหินเข้ามาถึงค่ายของพระเจ้าเล้าปีแล้ว ตรงเข้าไปกราบพระบาทแล้วร้องไห้ พร้อมกับกราบบังคมทูล ว่า ท่านลุงช่วยแก้แค้นแทนบิดาข้าพระพุทธเจ้าด้วยเถิด

พระเจ้าเล้าปีได้เห็นหน้าหลานทั้งสองคนพร้อมกันอยู่เบื้องหน้า และฟังคำกวนหินดังนั้นก็ทรงพระกันแสง อีก ครู่หนึ่งจึงรับสั่งว่า เรากับกวนอู เดียวหุย ก็ได้ให้ความสัจย์กันไว้แต่ยังยากจนอยู่ด้วยกัน ก็เป็นเพื่อน ทุกข์เพื่อยาก ช่วยกันทำสงครามจนได้เมืองมากมายถึงเพียงนี้ เราก็ได้เป็นเจ้า คิดว่าน้องเราจะได้เป็นสุข ด้วยกัน บัดนี้น้องเราทั้งสองคนตายเสียแล้ว ยิ่งแต่เราผู้เดียว จะเสวยราชย์เป็นสุขจะควรหรือ เรายังได้เห็น หน้าหลานทั้งสองคน ก็ให้เป็นทุกข์นักดังหนึ่งจะขาดใจตาย

ตรัสดังนั้นแล้วพระเจ้าเล้าปีก็ทรงพระกันแสงหนักขึ้น ก็มพระองค์ลงประคองกวนหินให้ลุกขึ้น แล้วดึงกวน หินและเดียวเปามาสวมกอดไว้ในอ้อมอกพร้อมกันทั้งสองคน ทั้งกวนหินและเดียวเปาเห็นพระเจ้าเล้าปี กันแสงก็ยังร้องไห้ดังสั่นไปทั้งค่าย

บรรดาทหารและชุนนางในที่นั้นเห็นว่าหากกวนหิน เดียวเปา ยังอยู่ในค่ายสืบไป พระเจ้าเล้าปีก็จะไม่มีวัน สร้างจากกันแสง จึงเข้าไปว่ากับกวนหินและเดียวเปาว่า สองเด็กร่ำไห้จนพระวรกายทรุดโทรม ดังนั้น เพื่อสุขภาพอนามัยของสองเด็ ขอท่านทั้งสองคนจงออกไปก่อนเถิด

กวนหินและเดียวเปาได้ฟังดังนั้นจึงถวายบังคมลาพระเจ้าเล้าปีออกไปที่ค่ายทหาร ส่วนชุนนางและแม่ทัพ นายกองก็พากันวิตก จึงปรึกษากันว่าซึ่งจะยกกองทัพใหญ่ไปทำการครั้งนี้ มามีเหตุให้เสียฤกษ์ชัย จะทำ ประการใดดี

ตันจิ้นซึ่งเป็นชุนนางที่สมุห์บัญชีจึงว่า การในภายภาคหน้ายากจะหาผู้ใดล่วงรู้ได้แม่นยำ ซึ่งจะ ปรึกษาหารือคาดคะเนกันเองก็จะป่วยการเปล่า ชอบที่จะไต่ถามผู้รู้จึงจะควร แล้วว่าที่เขาเชิงสันทางทิศ ตะวันตกของค่ายนี้ มีหินสีแดงผืนหนึ่งว่ากันว่ามียาวถึงสามร้อยปีแล้ว ชื่อว่าลิ้อ เป็นผู้มีญาณหยั่งการ อนาคตว่าดีร้ายประการใด จึงควรไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าปีให้เชิญหินสีแดงมาสอบถามความจะ ดีกว่า

ชุนนางและแม่ทัพนายกองได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงพากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าปี กราบบังคมทูลพระ กรณูนาให้ทรงทราบ พระเจ้าเล้าปีจึงรับสั่งให้ตันจิ้นไปเชิญหินสีแดงมาเข้าเฝ้า

เมื่อถวายบังคมลาออกมาแล้ว ตันจิ้นจึงพาทหารองครักษ์ประจำตัวออกจากค่ายไปที่เขาเชิงสัน ถึง กระโจมไม้ไผ่เก่าคร่ำคร่าหลังหนึ่ง ตั้งอยู่ใกล้เชิงเขา จึงลงจากหลังม้าเดินตรงเข้าไปที่ประตูรั้วบ้าน

พอต้นจันทน์เดินไปใกล้ประตูก็เห็นเด็กน้อยผู้หนึ่งเปิดประตูกระท่อมเดินออกมาหา แล้วถามว่าท่านที่มานี้มีชื่อว่าต้นจันทน์ใช่หรือไม่

ต้นจันทน์ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบตอบว่าเราคือต้นจันทน์ เหตุไฉนเล่าเจ้าจึงรู้จักเรา เด็กน้อยนั้นจึงตอบว่า เมื่อวานขึ้นนี้อาจารย์ของข้าพเจ้าได้สั่งข้าพเจ้าว่า ในวันนี้จะมีข้าหลวงของฮ่องเต้ชื่อวาทันจันทน์มาหา ข้าพเจ้าจึงคอยต้อนรับท่านอยู่

ต้นจันทน์ได้ฟังดังนั้นยิ่งมีความศรัทธาในภูมิปัญญาวิชาคุณของลิ้อีเป็นอย่างมาก สรรเสริญว่าชินแสผู้เฒ่าประดุจดั่งเทพยดา และขอให้เด็กน้อยนำเข้าไปคานับอาจารย์ เด็กน้อยก็เดินนำหน้าพาต้นจันทน์เข้าไปในกระท่อม เห็นลิ้อีแต่งตัวแบบชาวบ้าน แต่สะอาดสะอ้านภูมิฐานกว่าคนทั้งปวง หน้าตาประดุจเด็กน้อย มีดวงตาดั่งเพชร ข่องตาสีเหลี่ยม สายตามีแสงรุ่งโรจน์ รูปร่างประดุจต้นสนโบราณ ก็ยิ่งมีความศรัทธาเป็นอันมาก ตรงเข้าไปคุกเข่าคารวะแล้วว่า ข้าพเจ้าชื่อต้นจันทน์ เป็นสมุหบัญชีในพระเจ้าเล่าปี่ ถูกรับสั่งมาเชิญชินแสผู้เฒ่าเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่สักหน่อยหนึ่ง

ลิ้อีได้ฟังก็รีบปายเบี่ยงว่า ตัวเราเป็นคนบ้านนอก ความรู้สติปัญญาน้อย ไม่คุ้นเคยกับราชการ จึงไม่อาจเข้าไปเฝ้าได้ ต้นจันทน์ได้อ้อนวอนขอเชิญให้ลิ้อีไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่อีกหลายครั้ง ลิ้อีเห็นความตั้งใจจริงก็มีความเอ็นดู จึงตามต้นจันทน์กลับไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่

พระเจ้าเล่าปี่ทอดพระเนตรเห็นลิ้อีเดินมาแต่ไกล ก็รำพึงว่า ตาคนนี้แก่นัก อายุยืนเหมือนเทพยดา

พระเจ้าเล่าปี่เสด็จออกไปที่ประตูค่าย ครั้นเมื่อลิ้อีมาถึงถวายบังคมแล้ว พระเจ้าเล่าปี่จึงเชิญให้ลิ้อีเข้าไปที่ข้างในค่าย ทรงปฏิสันถารตามสมควรแล้ว จึงรับสั่งถามว่าข้าพเจ้าจะยกกองทัพหลวงไปตีเมืองกั๋งตั้งในครั้งนี้นะ จะมีชัยชนะหรือปราชัยประการใด

ลิ้อีหลับตาพริ้มอยู่ครู่หนึ่งก็เห็นการณ์เบื้องหน้ากระจ่างชัด แต่จะทูลความตามตรงนั้นมิได้ ด้วยเป็นการเปิดเผยลิขิตแห่งสวรรค์ จึงปายเบี่ยงว่าอันตรายสงครามนั้นย่อมมีแพ้แพ้ชนะ ซึ่งต้องเป็นไปตามลิขิตแห่งสวรรค์ มนุษย์ธรรมดาไหนเลยจะล่วงรู้ลิขิตนั้นได้ แม้หากจะล่วงรู้ก็หาเปลี่ยนแปลงลิขิตสวรรค์ให้ผันแปรเป็นอื่นไปได้ไม่

พระเจ้าเล่าปี่ฟังคำลิ้อีก็ไม่เข้าใจความนัย จึงรับสั่งถามอีกสองสามครั้ง ลิ้อีจึงขอหมึก พู่กัน และกระดาษมาเขียนเป็นรูปม้า และทหาร พร้อมศัสตราวุธประมาณสี่สิบแผ่น เขียนเสร็จแล้วก็ฉีกเสียทั้งสิ้น จากนั้นจึงเขียนเป็นรูปชายคนหนึ่งอายุหกสิบปีเศษนอนหงายอยู่กับพื้น ที่ข้างๆ มีคนกำลังขุดหลุมฝังศพ เขียนรูปเสร็จแล้วลิ้อีจึงเขียนตัวอักษรคำหนึ่งว่า เป็ก ซึ่งแปลว่าสีขาว

เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ลิ้อีจึงลุกขึ้นถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าปี่แล้วเดินออกไปจากค่าย พระเจ้าเล่าปี่ทอดพระเนตรเห็นดังนั้นแล้ว ก็ยังไม่เข้าใจพระทัยว่ามีความหมายประการใด ทรงหยิบภาพวาดขึ้นมาทอดพระเนตร พลาดตรัสว่าชินแสผู้เฒ่าคนนี้แกจนละเอียดอ่อน พุดจาและกระทำการฟันเฟือน หาความหมายอันใดไม่ได้ ว่าแล้วพระเจ้าเล่าปี่ก็สั่งให้ทหารเอารูปนั้นไปเผาไฟ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และฉบับภาษาจีนระบุความอันเป็นปริศนาดังกล่าวนี้นี้ตรงกันว่าซึ่งลิ้อีทำปริศนาไว้ดังนี้มีมีความหมายว่า กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่จะถูกวางเพลิงเผาผลาญจนวายวอด และพระเจ้าเล่าปี่เองจะสวรรคตที่เมืองเป็กเต้ ซึ่งมีความหมายของชื่อเมืองว่า เป็นเมืองเทพเจ้าที่มีรูปกายสีขาว

พระเจ้าเล่าปี่แม้มีความหมายอันเป็นปริศนาที่แน่ชัด แต่ก็หวั่นพระทัยว่าอาจมีเรื่องร้าย เพราะถ้าหากเป็นเรื่องดี มีหรือชินแสผู้เฒ่าจะไม่กราบบังคมทูล แต่กระนั้นก็ยังคงมีพระทัยตั้งมั่นที่จะยกกองทัพใหญ่ไปแก้แค้นชาวเมืองกั๋งตั้ง จึงรับสั่งให้เตรียมเคลื่อนทัพ

เดิวยเปาทราบความดังนั้นจึงเข้าไปกราบบังคมทูลว่า พระองค์รับสั่งถามเป็นท่านองจะให้ข้าพระพุทธเจ้าเป็นกองทัพหน้า บัดนี้ได้เตรียมการไว้พร้อมแล้ว ขอได้โปรดรับสั่งแต่งตั้งให้ข้าพระพุทธเจ้าเป็นแม่ทัพในกองทัพหน้าด้วยเถิด

ในขณะนั้นกวนฮั่นได้เข้ามาเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่ พอทราบความก็กล่าวกับเดิวยเปาว่าการครั้งนี้เป็นการทำสงครามเพื่อแก้แค้นให้กับกวนอูบิดาของข้าพเจ้า แล้วกราบทูลพระเจ้าเล่าปี่ว่า ขอให้พระเจ้าล่งโปรดเกล้าให้ข้าพระพุทธเจ้าเป็นแม่ทัพกองทัพหน้าด้วยเถิด

เดิวยเปาได้ยินดังนั้นก็ไม่ยินยอม ยืนยันจะขอเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า กวนฮั่นจึงว่า ถ้าเช่นนั้นเราทั้งสองคนจงมาประลองฝีมือกันต่อหน้าพระเจ้าล่ง ผู้ใดมีฝีมือมากกว่ากันก็ให้ผู้นั้นเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า

พระเจ้าเล้าปีเห็นเป็นการยุติธรรม ทั้งใครได้เห็นฝีมือของหลานทั้งสอง จึงตรัสอนุญาต เดียวเป่าจึงให้ทหารเอาเป่าไปปักไว้ในระยะไกล แล้วเอาเกาทัณฑ์ขึ้นมาน้าวเล็งไปที่เป่านั้น ลูกเกาทัณฑ์ที่เดียวเป่ายิงออกไปปักตรงกลางเป่าอย่างแม่นยำราวกับจับวาง

กวนหินจึงหยิบเกาทัณฑ์ขึ้นมาบ้าง ในทันใดนั้นมีห่านป่าฝูงหนึ่งบินผ่านอยู่บนฟ้า กวนหินจึงว่ายิงเป่าหนึ่งนั้นง่ายนัก ข้าพเจ้าจะยิงห่านตัวที่สามซึ่งบินอยู่บนท้องฟ้าให้ประจักษ์ฝีมือ ว่าแล้วกวนหินก็น้าวเกาทัณฑ์ยิงไปที่ห่านป่า ซึ่งบินอยู่เป็นลำดับที่สาม ถูกห่านป่านั้นพลัดตกลงมา

พระเจ้าเล้าปีและแม่ทัพนายกองทั้งปวงในที่นั้นต่างปรบมือสรรเสริญในฝีมือยิงเกาทัณฑ์ของกวนหิน

เดียวเป่าเห็นดังนั้นก็ไม่ยอมแพ้ ถือทวนประจำตัวของเดียวหุยฟันขึ้นไปบนหลังม้า แล้วร้องบอกแก่กวนหินว่า อันวิทยายุทธนั้นจะถือเอาเกาทัณฑ์เป็นประมาณอย่างเดียวนั้นได้ จงมาสู้กับเรานบนหลังม้าให้เห็นฝีมือสักหน่อยหนึ่ง กวนหินได้ฟังดังนั้นก็ถืออาวุธกระโดดขึ้นไปบนหลังม้าจะเข้ารบกับเดียวเป่า

พระเจ้าเล้าปีเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย รับสั่งกับหลานทั้งสองด้วยเสียงอันดังว่าบิดาของพวกเจ้ารักกันยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทร เจ้าสองคนพึงเสียบิดา ยังจะมาต่อสู้กันอีก ไม่เกรงใจเราเลยหรืออย่างไร โทษพวกเจ้าสองคนสมควรตายโดยแท้

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิหยาคม

งาช้างไม่ออกจากปากหมา (ตอนที่ 461)

กวนหินบุตรของกวนอุ และเดียวเป่าบุตรของเดียวหุย ต่างแย่งกันเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า จึงต้องประลองฝีมือเกาทัณฑ์กัน แต่ครั้งประลองเสร็จแล้วเดียวเป่ายังไม่ยอมแพ้ ทำกวนหินให้ประลองฝีมือรบกันบนหลังม้าอีกครั้งหนึ่ง เมื่อถูกพระเจ้าเล้าปีต่อว่าก็ได้สำนึก

ทั้งกวนหินและเดียวเป่าต่างรีบลงจากหลังม้า เข้ามาคุกเข่าขอขมาโทษ พระเจ้าเล้าปีทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็เอ็นดู จึงรับสั่งว่าบิดาของพวกเจ้าทั้งสองคนแม้มิได้เกิดมาจากพ่อแม่เดียวกัน แต่มีความรักกันยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทร เจ้าทั้งสองคนจึงเหมือนหนึ่งเป็นพี่น้องกัน ควรที่จะปรองดองร่วมกันแก้แค้นให้แก่บิดา จึงจะชอบ ซึ่งจะมาวิวาทแก่งแย่งแข่งขันเอง ทั้งๆ ที่อยู่ต่อหน้าเราดังนี้ สืบไปเมื่อหน้าอยู่สืบหลังเราแล้วจะไม่ชากันเองให้วิญญูณบิดาเจ้าทั้งสองไม่อาจสงบสุขได้กระนั้นหรือ

กวนหินและเดียวเป่าฟังรับสั่งพระเจ้าเล้าปีดังนั้นแล้วก็สำนึกผิด หวนคิดรำลึกถึงพระคุณผู้บิดาร้องไห้ เล้าปีเห็นก็ยิ่งสงสาร จึงถามว่าเจ้าสองคนใครมีอายุแก่ก่อนกว่ากัน

เดียวเป่าชิงกราบบังคมทูลก่อนว่า ข้าพเจ้าแก่กว่ากวนหินปีหนึ่ง กวนหินก็กราบบังคมทูลว่าข้าพเจ้าอ่อนกว่าเดียวเป่าปีหนึ่ง พระเจ้าเล้าปีจึงตรัสว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ เดียวเป่าก็ต้องเป็นพี่ แล้วรับสั่งถามว่าเราจะให้เจ้าทั้งสองคนกระทำการสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกันเหมือนบิดาของเจ้าทั้งสอง เจ้าทั้งสองจะว่าประการใด

กวนหินและเดียวเป่ากราบบังคมทูลพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าทั้งสองยินดีและเต็มใจสืบสานปณิธานของบิดา กราบทูลดังนั้นแล้วกวนหินก็กระทำค่านับเดียวเป่าแล้วเรียกว่าพี่ ส่วนเดียวเป่ารับค่านับแล้วก็สวมกอดกวนหินและเรียกว่าน้องเรา

พระเจ้าเล้าปีจึงให้กวนหินและเดียวเป่าให้ไว้ฟาดิน และกระทำการสัตย์สาบานเป็นพี่น้องกันดุจดังกวนอุและเดียวหุย

พระเจ้าเล้าปีทอดพระเนตรหลานทั้งสอง เห็นกวนหินมีใบหน้าคมสันดุจดังหยกสีขาว บุคลิกลักษณะองอาจกล้าหาญ นัยน์ตาแจ่มใสสัตย์ซื่อบริสุทธิ์ ส่วนเดียวเป่าเล้าก็มีรูปร่างกำยำล่ำสัน บุคลิกองอาจกล้าหาญและร่าเริงไม่ต่างกับเดียวหุย นัยน์ตาเป็นประกาย เปี่ยมด้วยความจงรักภักดี ก็นึกสรรเสริญในใจว่าทั้งกวนอุและเดียวหุยน้องเราไม่เสียทีที่เป็นพ่อคน ให้กำเนิดบุตรอันประเสริฐ เพียงเท่าที่เห็นนี้ก็ไ้ประจักษ์ถึงการอบรมบ่มเพาะให้เป็นคนดี มีฝีมือ งามจากกล้าหาญ สามารถสร้างเกียรติคุณให้ลือชาปรากฏ ส่งเสริมเกียรติภูมิของพ่อแม่ไปในภายภาคหน้า สมดังที่โบราณว่า งาช้างอันประเสริฐ ย่อมงอกจากปากช้าง ไม่อาจงอกจากปากหมาได้ฉะนั้น พระเจ้าเล้าปีทรงคำนึงดังนั้นแล้วก็หวนระลึกถึงเล้าเสียนผู้บุตรว่า เกิดมา

มีเชื้อสายเป็นเจ้า แต่กลับมุ่งแสพสุขตามใจตัว คบคนชั่วเป็นมิตร อนาคตข้างหน้ามีรูว่าจะรักษาสมบัติและเกียรติภูมิของราชวงศ์ชั้นใดหรือไม่ประการใด คิดไปคิดมาพระเจ้าเล้าปีก็ทรงกันแสงโดยไม่รู้สึกตัว

อันคนเกิดมาเป็นพ่อคนแม่คนนั้น ไม่ว่าจะร่ำรวยด้วยยศศักดิ์อิฐฐาน หรือยากจนต่ำต้อยสักเพียงไหน แต่ความเศร้าโศกเสียใจและความภาคภูมิใจย่อมไม่มีเรื่องใดเท่ากันเรื่องบุตร หากบุตรดีมีคุณธรรม มีความก้าวหน้า ย่อมนำมาซึ่งความสุขและความภาคภูมิใจของคนซึ่งเป็นพ่อแม่ แต่ถ้าหากบุตรเป็นคนเลว ทรมานต่ำช้า ทำการใดก็ล้มเหลวไม่เป็นที่เลื่อมใสศรัทธารักใคร่ของผู้คน ย่อมนำมาซึ่งความทุกข์และความอับยศดลใจของคนซึ่งเป็นพ่อแม่ แต่การซึ่งจะรับผลประการใดนั้นย่อมเป็นมาแต่เหตุและปัจจัยคือกฎแห่งกรรมที่ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำกรรมใดไว้ย่อมได้รับผลแห่งกรรมนั้นสถานหนึ่ง กฎหมายพระอัยการทั้งปวงซึ่งกำหนดแบบแผนผิดชอบชั่วดีสำหรับสังคมและประเทศชาติอย่างหนึ่ง และกฎบ้านอันได้แก่การอบรมบ่มเพาะ สร้างสมอุปนิสัยและกมลสันดานอีกอย่างหนึ่ง ทั้งสามอย่างนี้แล้วเป็นตัวหล่อหลอมและกำหนดความเป็นไปของบุตร และผลที่คนซึ่งเป็นพ่อคนแม่คนจะได้รับโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

เมื่อการทั้งปวงพร้อมแล้ว พระเจ้าเล้าปีจึงรับสั่งให้กองป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ให้เดี่ยวเปาและกวนหินเป็นปีกซ้ายและปีกขวาของกองทัพหน้า และให้เคลื่อนทัพพรตหน้าไปยังเมืองกังต้งทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ

ทางฝ่ายสอมเกียงและเตียวตาด ครั้นพาเอาศิระชะของเตียวหุยไปถึงเมืองกังต้งแล้วได้เข้าไปเฝ้าขุนกวนถวาศิระชะของเตียวหุยแล้วแจ้งความที่พระเจ้าเล้าปีจะยกกองทัพมาตีเมืองกังต้งให้ขุนกวนทราบทุกประการ

ขุนกวนทราบความว่าพระเจ้าเล้าปีกำลังกรีธาทัพใหญ่ยกมาตีเมืองกังต้งก็ตกใจ จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ประการว่าบัดนี้เล้าปียกกองทัพใหญ่แปดสิบหมื่นจะมาตีเมืองกังต้ง ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

บรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างรู้ว่าการเมืองกังต้งมีน้อยกว่ากองทัพพระเจ้าเล้าปีมากมายนัก เพราะกองทัพพระเจ้าเล้าปียกมาครั้งนี้มีกำลังพลเกือบเท่ากับกองทัพของโจโฉเมื่อครั้งทำสงครามเชิงเพ็ก เมืองกังต้งซึ่งมีกำลังทหารเพียงสามสี่สิบหมื่นคน ไหนเลยจะต้านรับกองทัพของพระเจ้าเล้าปีได้ เพราะหลังจากเสร็จศึกเชิงเพ็กแล้ว เมืองกังต้งก็ไต่ทำศึกอีกหลายครั้ง ทำให้กำลังพลอ่อนล้าอิดโรย อาวุธยุทโธปกรณ์และเสบียงอาหารก็ร่อยหรอ ดังนั้นบรรดาภาคแห่งความประหวั่นพรั่นพรึงจึงแผ่ปกคลุมท้องพระโรงที่ขุนกวนออกว่าราชการจนเจียนกริบ

จูกัดกินเห็นดังนั้นจึงเข้าไปคำนับขุนกวนแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าได้มาทำราชการอยู่ด้วยท่านนานเข้าแล้ว แต่ยังไม่มีความชอบสิ่งใดเป็นชิ้นเป็นอัน มาครั้งนี้ข้าพเจ้าขออาสาเป็นทูตไปเจรจาว่ากล่าวกับพระเจ้าเล้าปีให้เป็นทางไมตรีไว้แก่กัน แล้วจะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉสืบไป

ขุนกวนได้ฟังคำอาสาดังนั้นก็ดีใจ จึงแต่งตั้งให้จูกัดกินเป็นทูต รีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อไปเฝ้าพระเจ้าเล้าปี

ทางด้านกองทัพของพระเจ้าเล้าปี ได้เคลื่อนทัพบกทัพเรือโดยราบรื่นตลอดแดนเมืองเสฉวน ครั้นกองทัพยกล่วงมาถึงด่านกุยกวน พระเจ้าเล้าปีก็เสด็จเข้าไปประทับอยู่ในเมืองเป็กเต้และให้ปลงทัพทั้งปวงไว้ที่ตำบลชอนเค้า เพื่อเตรียมรุกคืบเข้าสู่แดนเมืองกังต้งต่อไป

ครั้นเล้าปีทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่า จูกัดกินมาแต่เมืองกังต้งจะขอเข้าเฝ้า พระเจ้าเล้าปีไม่อนุญาตให้เฝ้า แต่ห้องกวนซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาได้ท้วงว่า จูกัดกินเป็นพี่ชายของขงเบ้ง จะมาขอเฝ้าครั้งนี้ย่อมมีข้อราชการมาแต่ขุนกวน โฉนพระองค์จึงมิให้เข้าเฝ้าเล่า เพราะนี่เป็นโอกาสที่จะได้ทราบความข้างเมืองกังต้งว่าเป็นประการใด

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังก็ได้คิด จึงรับสั่งให้หาจูกัดกินเข้ามาเฝ้า จูกัดกินเข้ามาถึงก็ถวายบังคมพระเจ้าเล้าปีตามประเพณี

พระเจ้าเล้าปีรับสั่งขึ้นก่อนว่า ท่านมาเฝ้าเราในครั้งนี้มีข้อราชการสิ่งใดหรือ

จูกัดกินจึงกราบบังคมทูลว่า ขงเบ้งน้องชายของข้าพระพุทธเจ้ารับราชการอยู่ด้วยพระองค์ จึงกล้าอาสาเดินทางมาขอเฝ้า ด้วยหวังให้ทั้งสองเมืองนี้รักษาไมตรีไว้สืบไป

จุัดกัเห็นพระเจ้าเล้าปีทรงนั่งจิงกราบบังคมทูลต่อไปว่า ขุนกวนมีความปรารถนาที่จะผูกมิตรไมตรีกับพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง จึงได้แต่งเถ้าแก่ไปสุขอตรสาวของกวนอุเป็นหลายครั้ง แต่กวนอุดูเหมือนว่าบุตรชายของขุนกวนเป็นเพียงลูกสนับ เมื่อครั้งที่ กวนอุยกกองทัพไปตีเมืองอ้วนเซี่ย โจโจได้ให้ทูตมาว่ากล่าวกับขุนกวนให้ยกไปตีเมืองเกงจีวเป็นหลายครั้ง ขุนกวนก็ไมยอมทำตาม แต่ลอบงนั้นมีบาดหมางอยู่กับกวนอุจึงคิดอุบายยกไปตีเมืองเกงจีว ความผิดอยู่ที่ลอบงมิใช่อยู่ที่ขุนกวน บัดนี้ลอบงก็ถูกวิญญานของกวนอุหักคอถึงแก่ความตายไปแล้ว อนึ่งเสานางขุนสุหยินซึ่งอยู่เมืองกัดังก็มีความรำลึกถึงพระองค์ ขุนกวนปรารถนาให้ผิวเมียได้อยู่ด้วยกัน จึงให้ข้าพระพุทธเจ้ามาเป็นทูตแล้วจะนำนางขุนสุหยินมาเฝ้าส่วนบรรดาผู้กระทำผิดต่อกวนอุที่ยังเหลืออยู่ ขุนกวนก็พร้อมจะส่งตัวมาเป็นบรรณาการเพื่อให้พระองค์ลงโทษ และจะได้ยกเมืองเกงจีวคืนแก่พระองค์เป็นไมตรีกันสืบไปจนกว่าฟ้าดินจะสลาย ทั้งจะได้ร่วมกันคิดอ่านกำจัดโจผีศัตรูราชสมบัติเสีย

พระเจ้าเล้าปีทรงนั่งฟังจุัดกักราบบังคมทูลจนจบ ก็ทรงพระโกรธเป็นอันมาก ดวาดใส่จุัดกัว่า เมืองกัดังทำร้ายแก่น้องเราแล้ว ครั้นเรายกกองทัพมาแก้แค้น สิให้คนพูดเพราะเอาแต่ความดีมาเจรจา อันจะเป็นไมตรีหาไม่ได้แล้ว

จุัดกัได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็กราบบังคมทูลต่อไปว่า ด้วยโจผีซึ่งชิงเอาราชสมบัติพระเจ้าเหียนเต๋ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระองค์ ความข้อนี้นใหญ่นัก ขอบแต่พระองค์จะยกไปตีโจผีจึงจะควร ขอซึ่งผู้ทำผิดคิดมิชอบทำร้ายแก่กวนอุ เดียวหยุนนั้น มิได้เป็นแค่เดียวกับพระองค์ โทษอันนี้เบาหาควรที่พระองค์จะยกทัพมาตีไม่ ฝ่ายคนทั้งแผ่นดินแจ้งว่าพระองค์เสวยราชสมบัติมีความยินดีนัก เห็นว่าพระองค์จะยกไปตีโจผี ซึ่งเป็นศัตรูพระเจ้าเหียนเต๋นั้น แลซึ่งพระองค์ยกทัพมาตีขุนกวนแก้แค้นกวนอุนี้ คนทั้งแผ่นดินหาชอบด้วยไม

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังก็ยิ่งโกรธ รับสั่งด้วยเสียงอันดังว่ากวนอุและเดียวหยุนกับเรานั้นแม้ต่างแค้นก็ได้ให้สัตย์สาบานต่อกัน จะอยู่ก็อยู่ด้วยกัน จะตายก็ตายด้วยกัน เหมือนหนึ่งเป็นคน ๆ เดียวกัน ท่านมากล่าวดูหมิ่นจะนี้ไม่ชอบ ศัตรูข้าน้องเราเสียครั้งนี้ เรามีความแค้นเท่าแผ่นดินแผ่นฟ้า เราจะยกทัพมาแก้แค้นให้ได้ เรามีชีวิตอยู่ตราบใด จะไม่ถอยทัพกลับเลย ถ้าเราตายแล้วทัพนี้จึงจะกลับ นี่หากว่าเราคิดถึงขงเบ้ง หาไมจะฆ่าท่านเสีย ท่านจงกลับไปบอกขุนกวนให้ล้างคอไว้ท่าดาบเราเถิด

จุัดกัก็เพียรพยายามกราบบังคมทูลประการใดก็ไม่เป็นผล เห็นแรงพยายามที่จะแก้แค้นให้แก่กวนอุและเดียวหยุนของพระเจ้าเล้าปีนั้นหนักหน่วงนัก จึงกราบถวายบังคมลากลับไปเมืองกัดัง

ข้อเสนอของจุัดกัเป็นผู้เป็นทูตเมืองกัดังครั้งนี้ได้เสนอเกี่ยวกับความชอบธรรมในการทำสงคราม ที่พระเจ้าเล้าปีขอบจะยกกองทัพไปกำจัดโจผีก่อน เพราะโทษของ โจผีนั้นใหญ่หลวงประการหนึ่ง เสนอที่จะคืนเมืองเกงจีวแก่พระเจ้าเล้าปีประการหนึ่ง เสนอที่จะคืนนางขุนสุหยินภริยาสาวสุดที่รักของเล้าปีประการหนึ่ง เสนอที่จะจับกุมคนผิดที่ทำร้ายกวนอุมามอบให้พระเจ้าเล้าปีลงโทษประการหนึ่ง เสนอที่จะเป็นมิตรไมตรีแล้วร่วมกันกำจัดโจผีอีกประการหนึ่ง รวมเป็นห้าประการ ซึ่งเป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่พระเจ้าเล้าปี เพราะสอดคล้องกับยุทธศาสตร์สามก๊กที่ถ้าหากเล้าปียอมรับแล้ว ก็จะเปิดลู่ทางให้แก่การกำจัดโจผีได้สำเร็จ เมื่อยึดแผ่นดินตงจ้วนได้แล้วเมืองกัดังก็ยอมยอมจำนนขึ้นต่อโดยอัตโนมัติ ดินแดนเมืองเกงจีวที่เสียไปทั้งหมดก็จะได้กลับคืน คนผิดที่คิดทำร้ายกวนอุ เดียวหยุน ก็จะได้ตัวมาลงโทษ แผ่นดินเมืองจิ้นก็จะรวมเข้าเป็นเอกภาพ บรรลุถึงปณิธานเดิมและบรรลุถึงยุทธศาสตร์สามก๊กที่ได้ตกลงกับขงเบ้งตั้งแต่ครั้งขึ้นไปเชิญขงเบ้งที่เขาโง่ลังกั ข้อเสนออันอำนวยประโยชน์ยิ่งใหญ่นี้ หากเล้าปียอมรับ สถานการณ์ทั้งปวงก็ย่อมเปลี่ยนแปลงไปเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่อเล้าปี แต่อาณาประโยชน์เหล่านี้เล้าปีกลับมิได้ให้คุณค่าหรือนำหนักเท่ากับคนต่างแค้น กวนอุ เดียวหยุน ซึ่งเป็นพี่น้องร่วมสาบานแห่งคำปฏิญาณสวนท่อนั้นเลย เล้าปีถึงขนาดออกปากว่าตราบใดที่มีชีวิต กองทัพใหญ่จะต้องล้างแค้นแทนกวนอุและเดียวหยุนให้สำเร็จ จะเลิกทัพกลับก็ต่อเมื่อตัวเล้าปีเองถึงแก่ความตายเท่านั้น ความมุ่งมั่นเพื่อพิทักษ์รักษาคำสาบานแห่งสวนท่อนจึงเท่ากับผืนดิน แผ่นฟ้าและลือชาปรากฏไปชั่วกาลปาวสาน

ทางฝ่ายเมืองกัดังครั้นจุัดกัออกเดินทางไปเฝ้าพระเจ้าเล้าปีแล้ว เดียวเจียวได้เข้าไปทูลแก่ขุนกวนว่า ซึ่งจุัดกัขออาสาเป็นทูตไปเจรจากับพระเจ้าเล้าปีในครั้งนี้ ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นอุบายของจุัดกัเพื่อจะหนีท่านไปเข้าสวามิภักดิ์กับเล้าปี เพราะขงเบ้งน้องของจุัดกันั้นรับราชการอยู่กับเล้าปี ทั้งกองทัพของเล้าปียกมาครั้งนี้ก็ใหญ่หลวง จุัดกัจึงคิดอ่านเอาตัวรอด

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

แก้กล ดีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า (ตอนที่462)

พระพุทธศานายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบสี่พรรษา เดือนแปด กองทัพของพระเจ้าเล้าปียกล่วงสู่ภาคใต้ถึงด่านกุกวน พระเจ้าเล้าปีรับสั่งให้ปลงทัพอยู่ที่ตำบลซอนเค้า แล้วเสด็จเข้าไปประทับในเมือง

เบิกเต้ ขุนกวนทราบความศึกแล้วตกใจ แต่งให้จูกัดกินเป็นทูตมาเจรจาความ แต่พระเจ้าเล่าปี่ก็ปฏิเสธ ไมตรี ในขณะที่เดียวเจียวได้ทูลยุยงให้ขุนกวนระแวงจูกัดกิน

ขุนกวนได้ฟังคำเดียวเจียวดังนั้นจึงว่า จูกัดกินได้กระทำสัตย์ไว้กับเราว่าจะจงรักภักดี ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน จนวันตาย เป็นไปไม่ได้ที่จูกัดกินจะหนีไปเข้ากับเล่าปี่ แล้วว่า เมื่อครั้งเราอยู่จะสองก่น ขงเบ้งมาเมืองเรา ข้าพเจ้าจึงว่าแก่จูกัดกินว่าท่านจงไปชวนน้องท่านให้ทำราชการด้วยเรา จูกัดกินจึงว่าขงเบ้งได้กินข้าวแดง ของเล่าปี่แล้ว ไปชวนเห็นจะไม่มา ด้วยคำพิตน้ำใจเป็นเชื้อขายเหมือนหนึ่งข้าพเจ้ากระนั้นได้กินข้าวแดง ของท่านแล้ว จะไปอยู่กับผู้อื่นหาควรไหม

ขุนกวนกล่าวลั่นคำลง ทหารรักษาการณ์ก็ได้เข้ามารายงานว่า จูกัดกินได้เดินทางกลับมาจากเมืองเบิกเต้ แล้ว ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวกับเดียวเจียวว่า เราเล็งดูน้ำใจจูกัดกินไม่ผิดเลย แต่เดียวเจียวนั้นให้รู้สึก ออสูใจ จึงคำนับลาขุนกวนกลับออกไป

จูกัดกินเข้ามาคำนับขุนกวน แล้วรายงานความทั้งปวงให้ทราบ ขุนกวนทราบรายงานแล้วตกใจเป็นอันมาก ปราบกรอย่างลึ้มตัวว่าเห็นที่เมืองกังตั๋งจะเป็นอันตรายเสียแน่แล้ว

เดียวเจีซึ่งเป็นที่ปรึกษา เห็นหน้าขุนกวนสลดหมองลงดังนั้น จึงทูลว่าข้าพเจ้ามีอุบายอย่างหนึ่ง จะทำให้ เมืองกังตั๋งเราไม่เป็นอันตราย ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ จึงถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด

เดียวเจีจึงทูลว่า ข้าพเจ้าขออาสาเป็นทูตถือหนังสือท่านไปหาโจผี ขอให้ท่านแต่งหนังสือถึงโจผี ขอให้ยก กองทัพไปตีเมืองฮันต๋ง ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวเพ็ดทูลให้โจผียกกองทัพไปตีเมืองฮันต๋งให้จงได้ เมื่อใดที่โจ ผียกกองทัพไปตีเมืองฮันต๋งแล้ว เล่าปี่ยอมเกรงว่าเมืองเสฉวนจะเป็นอันตราย ก็จะยกกองทัพกลับไป เมืองฮันต๋ง เมืองกังตั๋งเราก็จะปลอดภัย

ขุนกวนได้ฟังอุบาย ดีเมืองเว่ย ช่วยเมืองเจ้า อันเป็นกลยุทธ์สำคัญกลยุทธ์หนึ่งในการสงครามก็เห็นด้วย แต่เกรงว่าเดียวเจีจะทำการไม่สำเร็จ จึงกำชับว่าท่านอาสาไปครั้งนี้จงเกลี้ยกล่อมโจผีให้จงดี อย่าให้เขาจับ ได้ไล่ทันว่าเราแต่งอุบายเพื่อเอาเมืองกังตั๋งรอด จะได้ไม่อัปยศอดสูแก่คนทั้งปวง

เดียวเจีจึงทูลว่า ขอท่านจงวางใจ หากมันทำการไม่สำเร็จดังอาสาก็จะไม่กลับมาให้ท่านเห็นหน้าอีก ต่อไป จะขอกระโดดแม่น้ำตาย ผ่าคอให้ลือชาไว้แก่คนทั้งปวง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงแต่งหนังสือถึงโจผีตามแผนการของเดียวเจีทุกประการ และมอบหนังสือนั้นแก่เดียวเจี กำชับให้เร่งเดินทางไปเมืองลกเอี้ยงทั้งกลางวันและกลางคืน

กาเซียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ในพระเจ้าโจผีทราบความว่าเดียวเจีถือหนังสือมาแต่เมืองกังตั๋ง ก็เบิกตัว เดียวเจีเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจผี แล้วให้เดียวเจีคอยอยู่ที่ด้านนอก ตัวกาเซียงเข้าไปกราบบังคมทูลรายงาน ความให้พระเจ้าโจผีทราบ

พระเจ้าโจผีทราบความจากหน่วยสอดแนมอยู่ก่อนแล้วว่า พระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง พอได้ ฟังคำทูลของกาเซียงก็ทรงพระสรวล แล้วตรัสว่าขุนกวนแต่งทูตมาเมืองหลวงครั้งนี้เป็นเพราะกลัวเล่าปี่ ตรัสแล้วก็รับสั่งกับกาเซียงให้เบิกตัวเดียวเจีเข้าไปเฝ้า

ครั้นเดียวเจีถวายบังคมตามประเพณีแล้ว พระเจ้าโจผีจึงรับหนังสือของขุนกวนมาทอดพระเนตร พอทราบ ความตามหนังสือนั้นก็ตรัสว่า ขุนกวนเจ้าเมืองกังตั๋งเป็นคนมีสติปัญญาอยู่หรือ

เดียวเจีได้ฟังคำพระเจ้าโจผีเป็นนัยยะคลุมเครือดังนั้นจึงกราบบังคมทูลว่า ขุนกวนนี้มีสติปัญญาเฉลียว ฉลาดนัก รู้เล่ห์คนดี โอบอ้อมเอาใจข้าราชการแลราษฎรทั้งปวง

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า ท่านสรรเสริญยกย่องขุนกวนดังนี้ จะไม่เกินไปดอกหรือ เดียวเจีกราบ บังคมทูลตอบว่าซึ่งกราบบังคมทูลดังนี้ มิได้เกินกว่าความเป็นจริงสักหน่อยหนึ่ง

พระเจ้าโจผีจึงสั่งแสร้งตรัสต่อไปว่า ถ้าหากเรายกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง ท่านคิดว่าเมืองกังตั๋งจะรับมือ กองทัพของเราได้หรือไม่ เดียวเจีก็แก้ว่ามาตรแม้นกองทัพเมืองใหญ่ยกไปตีเมืองน้อย เมืองน้อยก็จำใจ ต้องจัดแจงทหารป้องกันระวังรักษาเมือง จะแพ้แลชนะนั้นสุดแท้ฟ้าดินจะลิขิตให้เป็นไป

พระเจ้าโจผีแสร้งตรัสถามต่อไปว่าถ้าหากเรายกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋ง ขุนกวนจะยาเกรงต่อเราหรือไม่ เดียวเจีก็กราบทูลว่า ขุนกวนคงจะไม่เกรงกลัว เพราะหนทางแต่เมืองหลวงไปเมืองกังตั๋งนั้นเป็นทางไกล

แลทรกันดาร หากได้แต่งกองทัพพระมัตระวังป้องกันทุกตำบลแล้ว กองทัพของพระองค์ก็จะอ่อนล้าอิดโรย เลิกทัพกลับไปเอง

พระเจ้าโจผีเห็นเดียวจี้เจรจาโต้ตอบองอาจแหลมคม ไ่ว่สง่าแก่ขุนกวน ในขณะเดียวกันก็มิได้ละเมิด อัมมาลัยของพระองค์ จึงตรัสถามต่อไปว่า ขุนนางเมืองกังตั้งที่ฉลาดปานท่านนี้จะมีสักกี่คน

เดียวจี้ได้ยินคำถามดังนั้นก็ยั้งรู้หน้าพระทัยว่าพระเจ้าโจผีพอพระทัยกับความกล้าหาญองอาจ จึงกราบ บังคมทูลอย่างนอบน้อมว่า ขุนนางเมืองกังตั้งซึ่งมีสติปัญญากล้าหาญในการสงครามดีกว่าข้าพเจ้ายังมีสัก แปดสิบเก้าสิบคน ที่มีสติปัญญาเหมือนข้าพเจ้ากระนั้นจะเอาเกรียนไปบรรทุกก็มีสิน จะเอาถึงดวงเอาก็ไม่ หมด

พระเจ้าโจผีได้ยินดังนั้นก็ทรงพระสรวล แล้วสรรเสริญว่าขุนกวนฉลาดเลือกคนมาเป็นทูต มีสติปัญญาหลัก แหลมหนัก เจรจาความใดก็ยกย่องให้เกียรตินาย ควรแล้วที่จะเป็นทูตมาเจรจากับเมือง

ตรัสดังนั้นแล้วจึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าสถาปนาอิสริยยศให้ขุนกวนมีตำแหน่งเป็นอ่อง เสมอ ด้วยตำแหน่งของพระองค์ก่อนที่จะเสวยราชย์ ประกอบด้วยเครื่องยศประจำตำแหน่งอ่องเก้าอย่าง พร้อม กับตราตั้งประจำตำแหน่ง และรับสั่งให้เดียวจี้กลับไปเมืองกังตั้งก่อนแล้ว จะให้สำนักกราชเลขาธิการเชิญ พระบรมราชโองการพร้อมเครื่องยศประจำตำแหน่งอ่องตามไปเมืองกังตั้งในภายหลัง

พระเจ้าโจผีรับสั่งเสร็จก็เสด็จเข้า เดียวจี้ไม่มีความในพระทัยของพระเจ้าโจผีว่าจะทรงยกกองทัพไป หรือไม่ แต่เห็นว่าการพระราชทานฐานันดรศักดิ์ชั้นอ่องแก่ขุนกวนนั้นเป็นเกียรติยศยิ่ง ทั้งเป็นการยอมรับ อยู่ในตัวว่ายอมรับให้ขุนกวนเป็นข้าในขอบขัณฑสีมา เดียวจี้จึงเดินทางกลับไปเมืองกังตั้ง

วันรุ่งขึ้นพระเจ้าโจผีเสด็จออกจากราชการ บรรดาขุนนางทั้งปวงเข้าเฝ้าตามตำแหน่ง เล่าหัวซึ่งเป็นที ประึกษาจึงกราบบังคมทูลว่า ขุนกวนกลัวเล่าปีจึงยอมตัวมาเป็นข้าของพระองค์ ซึ่งเกิดศึกทั้งนี้เป็นแต่ บุญญาธิการของพระองค์โดยแท้ และเป็นทีแก่เมืองเรา ขอให้พระองค์แต่งกองทัพยกทหารสี่ห้าหมื่นเป็น ขบวนกองทัพเรือยกไปตีเมืองกังตั้ง และมีหนังสือให้เล่าปีตีกระหนาบโดยทางทัพบก เห็นจะได้เมืองกังตั้ง โดยง่าย เมื่อได้เมืองกังตั้งแล้วซึ่งจะขับเคี่ยวกับเล่าปีเพียงหัวเมืองเดียว เห็นว่าจะได้ชัยชนะโดยง่าย

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า บัดนี้ขุนกวนยอมเป็นข้าสวามีภักดีต่อเราแล้ว หากทำร้ายเขาในยามยาก สืบไปเบื้องหน้าใครไหนจะกล่ามายอมเป็นข้าของเราเล่า ศักดิ์ครั้งนี้เราไม่ยกกองทัพไปช่วยขุนกวน แต่ได้ บำรุงน้ำใจตั้งแต่งให้เป็นอ่อง เห็นขุนกวนจะมีความยินดี

เล่าหัวจึงกราบบังคมทูลต่อไปว่า ขุนกวนนี้สืบเชื้อสายครองอำนาจในเมืองกังตั้งมาสามชั่วอายุคนแล้ว มี ประสพการณ์ในการสงครามมาแต่ครั้งที่ยุ้ยอ่องพระองค์ก่อนยังทรงพระชนม์อยู่ ทหารซึ่งมีฝีมือก็มีเป็น จำนวนมาก ราษฎรก็พร้อมเพรียงบริบูรณ์ ซึ่งยอมอ่อนน้อมต่อพระองค์แต่ก่อนนี้ก็เพราะยังมีฐานันดรศักดิ์ที่ ต่ำอยู่ เมื่อพระองค์โปรดเกล้าฯ พระราชทานอิสริยยศให้สูงขึ้น เกรงว่าขุนกวนจะมีน้ำใจกำเริบ เหมือนเสือ ร่ายอยู่แล้วเทพยดามาขบให้มีปีกขึ้นอีกเล่า บินได้แล้วก็ร้ายยิ่งกว่าเก่า

พระเจ้าโจผีจึงตรัสว่า อันยศข้างขุนนางพระเป็นฐานันดรที่หาความหมายและคุณค่าอันใดมิได้ เป็นแค่ เครื่องบำเรอน้ำใจให้กับผู้หลงใหลในยศศักดิ์ได้สักเข็มชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ขุนกวนเป็นเจ้าเมืองบ้าน นอก ถึงแม้มีฐานันดรศักดิ์ที่สูงขึ้นก็หาไม่สิ่งใดที่นำหวนเกรงไม่ และที่เราตั้งแต่งให้ขุนกวนเป็นอ่องขึ้นใน ครั้งนี้ก็หวังให้มีน้ำใจกำเริบ แล้วจะทำศึกกลางผลาญกับเล่าปีโดยไม่คิดชีวิต เขารบกันครั้งนี้เราจะไม่ยก ทัพไปช่วยขุนกวน เราจะไม่ไปช่วยเล่าปี เราคอยเมื่อเขารบกันข้างหนึ่งแพ้แล้วยังอยู่แต่ฝ่ายเดียว เราจะยก ทัพไปตีเห็นจะได้โดยสะดวก เราต้องการทั้งนี้ชอบอยู่แล้ว ท่านอย่าหัดทานห้ามปรามเราเลย

คำพระเจ้าโจผีครั้งนี้ได้เปิดแผนการอันลึกซึ้งว่า การยกย่องขุนกวนให้เป็นอ่องก็เพื่อให้ขุนกวนมีมานะแก่ กล้าทำศึกสงครามกับเล่าปีจนวายวอดไปสักข้างหนึ่งแล้วจึงยกกองทัพไปซ้ำเติมต่อภายหลัง จึงเท่ากับ เป็นการสมแรงไฟให้ขุนกวนกำเริบ แล้วกล้าเอากำลังทหารซึ่งน้อยกว่าเข้าต่อกรซึ่งชัยกับกองทัพใหญ่ ของพระเจ้าเล่าปี นับเป็นแผนที่เหี้ยมโหดอำมหิตยิ่งนัก

พระเจ้าโจผีตรัสแล้วจึงมีรับสั่งให้สำนักกราชเลขาธิการเชิญพระบรมราชโองการพร้อมด้วยเครื่องยศสำหรับ ตำแหน่งอ่องและตราประจำตำแหน่งไปพระราชทานแก่ขุนกวนที่เมืองกังตั้ง

ขบวนเชิญเครื่องอิสริยยศของสำนักกราชเลขาธิการไปถึงเมืองกังตั้งพร้อม ๆ กับเดียวจี้ ดังนั้นเดียวจี้จึงนำ ขบวนจะเข้าไปหาขุนกวน ครั้นไปถึงหน้าประตูเมืองเจ้าหน้าทีสำนักกราชเลขาธิการยังคงนั่งเกรียนตาม ขบวนเข้าไป เดียวจี้เห็นว่าเป็นการดูหมิ่นก็โกรธ ชักม้ากลับมาที่เกรียนในขบวน แล้วดวดเจ้าหน้าทีสำนัก

ราชเลขาธิการว่า ท่านมาถึงเมืองกังต้งแล้ว ไยจึงไม่ลงจากเกวียนเดินเข้าไปในวังตามประเพณี กลับทำการดูหมิ่นนายเราถึงเพียงนี้

เจ้าหน้าที่สำนักราชเลขาธิการได้ฟังดังนั้นจึงลงจากเกวียน เดินตามเดิยว้เข้าไปในเมือง

ทางฝ่ายขุนกวนครั้นได้ทราบรายงานว่าพระเจ้าโจผีได้โปรดเกล้าฯ เลื่อนอิสริยยศให้เป็นอ๋อง และให้ข้าหลวงเชิญพระบรมราชโองการพร้อมเครื่องยศและตราตั้งมาถึงเมืองกังต้งแล้ว จึงออกไปต้อนรับขบวนที่หน้าประตูวัง ครั้นได้ทักทายคารวะกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงนำขบวนเชิญพระบรมราชโองการเข้าไปในวัง

ซีเซ่งขุนพลเก่าตั้งแต่ครั้งขุนเกียนเห็นดังนั้นก็รู้สึกอภัยสลดส่ำใจ ร้องไห้แล้วกล่าวกับขุนกวนว่า เสียแรงเราอุตส่าห์ทำการศึกมาช้านาน ตั้งใจจะไปตีโจผี เล่าปี ได้แล้วจะให้ท่านเป็นเจ้าแผ่นดิน ก็ยังมีได้สมคิดบัดนี้ท่านมาอ่อนน้อมยอมให้โจผีตั้งให้ท่านเป็นใหญ่ ข้าพเจ้าอายนัก

ขุนกวนได้ยินคำซีเซ่งก็รู้สึกอภัยสลดส่ำใจ และขุนใจซีเซ่งว่าไม่รู้จักสถานการณ์และกลเกมทางการเมือง ขุนกวนจึงทำเป็นไม่ได้ยิน แล้วเดินนำหน้าขบวนเข้าไปในวัง แล้วกระทำพิธีรับพระบรมราชโองการและตราตั้งตามธรรมเนียม เสร็จแล้วแต่งเครื่องบรรณาการให้เจ้าหน้าที่สำนักราชเลขาธิการนำกลับไปถวายพระเจ้าโจผี

พอเจ้าหน้าที่สำนักราชเลขาธิการกลับออกไปจากวัง หัวหน้าหน่วยสอดแนมก็นำความเข้ามาทูลแก่ขุนกวนว่า ซึ่งพระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพมาครั้งนี้เป็นทัพภษัตริย์ประกอบด้วยขบวนกองทัพบกและกองทัพเรือ มีกำลังพลแปดสิบหมื่นใหญ่หลวงนัก แม้ชนกลุ่มน้อยในภาคใต้ของเมืองเสฉวนซึ่งรบพุ่งกล้าหาญก็ร่วมมาในขบวนทัพด้วย ขณะนี้กองทัพบกได้ยกล่วงมาถึงตำบลจิ้นกู่ย ส่วนกองทัพเรือยกมาตั้งที่ตำบลลุนเค้า

ขุนกวนได้ทราบรายงานก็ตกใจเป็นอันมาก รีบเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แจ้งข่าวกองทัพของเล่าปีให้ทราบ พลาทอดถอนใจใหญ่แล้วว่า แต่ก่อนนี้เรามีจิวอี้ โลซก ลิบอง ซึ่งมีสติปัญญาในการสงครามเป็นอันมาก แต่บัดนี้ท่านผู้มีสติปัญญาเหล่านั้นได้ล่วงลับสิ้นแล้ว ดิกรครั้งนี้จะพึ่งพาผู้ใดเล่า

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

สองทนายทอกลี (ตอนที่ 463)

ขุนกวนเกรงกลัวกองทัพของพระเจ้าเล่าปีจึงส่งจูกัดกินเป็นทูตไปเจรจาความ แต่ถูกเล่าปีปฏิเสธอย่างไม่ไยดี จึงจำต้องแต่งทูตไปขอให้โจผียกกองทัพเข้าตีเมืองฮันต้ง แต่โจผีไม่ยอมช่วยด้วยหวังจะรอให้สองเมืองล้างผลาญกันให้วายวอดก่อน แล้วค่อยเข้าเติมในภายหลัง ขุนกวนทราบความก็ทอดถอนใจใหญ่ปรารถนาถึงอดีตยอดขุนพลที่ล่วงลับแล้ว

ฝ่ายขุนหวนซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมของขุนเช็กผู้พี่ของขุนกวน เป็นที่รักใคร่ของขุนเช็ก จึงยอมให้ใช้แซ่ขุนครั้นขุนเช็กถึงแก่กรรมขุนกวนจึงรับขุนหวนมาอยู่ด้วยกัน ขุนกวนพอใจในความเข้มแข็งกล้าหาญทางการสงครามของขุนหวนจึงแต่งตั้งให้เป็นนายทหารทั้ง ๆ ที่มีอายุเพียงยี่สิบห้าปีเท่านั้น ขุนหวนเป็นคนมีความกตัญญู พอได้เห็นขุนกวนทอดถอนใจเช่นนั้น จึงขึ้นอาสาคุมทหารห้าหมื่นจะยกกองทัพไปจับพระเจ้าเล่าปี

ขุนกวนได้ฟังคำอาสาจึงถามว่า ซึ่งเจ้าจะยกทหารไปรบกับเล่าปีนี้ จะเอาชนะด้วยความคิดสติปัญญาหรือด้วยกำลังทหาร

ขุนหวนจึงทูลว่า ข้าพเจ้าได้ชวนศึกคู่ใจมาร่วมการสองคน คนหนึ่งชื่อลิ้อ อีกคนหนึ่งชื่อเจี๋ยเสง ทั้งสองคนนี้มีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญนัก สามารถต่อสู้กับทหารนับหมื่นได้ ขุนกวนได้ฟังชื่อของลิ้อและเจี๋ยเสงก็ระลึกได้ จึงว่าเราลืมนึกถึงนายทหารสองคนนี้มีฝีมือและกำลังกล้าหาญมาก ซึ่งเจ้าจะพาสองคนนี้ไปทำการด้วยนั้นเห็นจะได้ราชการ แต่ว่าการสงครามจะอาศัยกำลังฝีมืออย่างเดียวหาได้ไม่ หากต้องใช้สติปัญญาความคิดอ่านด้วย ดังนั้นเราจะให้นายทหารผู้ใหญ่กำกับไปในกองทัพจะได้ช่วยกันคิดอ่าน

จูเหียนซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาผู้ใหญ่ได้ฟังคำดังนั้น จึงทูลขุนกวนว่าข้าพเจ้าขออาสาไปกับขุนหวน จะได้ช่วยกันคิดอ่านจับตัวเล่าปีให้จงได้

ขุนทวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้จัดทหารห้าหมื่นให้ขุนทวนยกไปรบกับพระเจ้าเล้าปี แล้วแต่งตั้งขุนทวนให้เป็นแม่ทัพบก ให้จูเหียนเป็นแม่ทัพเรือ แบ่งทหารให้ฝ่ายกองทัพบกสองหมื่นห้าพัน และกองทัพเรือสองหมื่นห้าพัน แล้วเร่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองกั๋งตั้งแต่วันนั้น

กองทัพของขุนทวนพอเคลื่อนออกจากเมืองกั๋งตั้ง หน่วยสอดแนมก็รายงานความศึกเข้ามาว่า ขณะนี้กองทัพหน้าของพระเจ้าเล้าปีได้ยกมาตั้งค่ายอยู่ที่ปลายแดนเมืองจิเตา ชายแดนเมืองกั๋งตั้งแล้ว ขุนทวนทราบรายงานแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปที่ด่านจิเตา แล้วตั้งค่ายลงเป็นสามค่าย

ทางฝ่ายองปั่นแม่ทัพกองทัพหน้าของพระเจ้าเล้าปี ได้ปลงทัพไว้ที่ชายแดนเมืองจิเตา ครั้นได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าขุนทวนตั้งขุนทวนเป็นแม่ทัพ ยกมาขัดตาทัพอยู่ที่ด่านเมืองจิเตา จึงสั่งมาเร็วให้นำความไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าปี ซึ่งขณะนั้นปลงทัพอยู่ที่ตำบลเขากุ้ยสัน

พระเจ้าเล้าปีทราบรายงานขององปั่นก็ปรารภว่า ไอ้เด็กน้อยขุนทวนอายุเพียงยี่สิบห้าปี อาสาศึกเป็นแม่ทัพ นับเป็นการบังอาจนัก

ทวนหินได้ฟังปรารภของพระเจ้าเล้าปีดังนั้นจึงกราบบังคมทูลว่า ก็แลเมื่อเมืองกั๋งตั้งตั้งนายทหารหนุ่มเป็นแม่ทัพ ข้าพเจ้าจะขออาสาพาทหารออกไปจับขุนทวนมาถวาย เดียวเปาไต่ย็นก็ขออาสาพร้อมไปกับทวนหิน จะได้ช่วยคิดอ่านกับทวนหินทำการศึก

พระเจ้าเล้าปีเห็นหลานทั้งสองคนอาสาศึกอย่างฮึกเหิมก็ดีพระทัยเป็นอันมาก รับสั่งว่าศึกครั้งนี้จะได้ประจักษ์ฝีมือของหลานทั้งสองคน แล้วทรงกำชับว่า ถ้าหลานเราทั้งสองจะออกไปด้วยกันครั้งนี้ตันทัก จะได้เห็นหน้ากัน เราก็คงใจ ถ้าเจ้าจะทำการสิ่งใดอย่าเบาแก่ความ ตรีกตรองปรึกษากันให้จงดี

ทวนหินและเดียวเปาถวายบังคมลาพระเจ้าเล้าปีแล้วออกไปจัดแจงทหารยกไปทางที่กองทัพหน้าตั้งอยู่ พอทวนหินและเดียวเปาไปแล้วพระเจ้าเล้าปีจึงสั่งให้เคลื่อนทัพหลวงยกไปตั้งอยู่ใกล้กับกองทัพหน้า ด้วยหวังว่าจะได้เห็นฝีมือของหลานรักทั้งสองคน

ทวนหินและเดียวเปาคุมทหารยกไปที่ด่านจิเตาแล้วทำให้ขุนทวนยกกองทัพออกมารบ ขุนทวนและเจี๋ยเสงจึงคุมทหารยกออกมาเผชิญหน้ากับทวนหินและเดียวเปา แต่พอใกล้เผชิญหน้ากันขุนทวนและเจี๋ยเสงก็รู้สึกครั่นคร้าม เพราะเห็นทวนหิน เดียวเปา อดองกล้าหาญนัก สวมหมวกเกราะเงิน สวมเกราะเงิน บรรดาทหารล้วนแต่งขาวหม่นขาว และใช้ธงสีขาว เป็นกองทัพไว้ทุกข์ที่มุ่งล้างแค้น นับเป็นแสนยานุภาพที่น่าเกรงขามกว่ากองทัพปกติ

เดียวเปาเห็นขุนทวนยกทหารออกมาก็ชักม้าออกไปหน้าทหาร แล้วด่าว่าขุนทวนว่ามึงยกมารบครั้งนี้จะไม่มีชีวิตกลับไปเห็นหน้าลูกเมียอีกแล้ว ขุนทวนก็ด่ากลับมว่าพอมึงตาย ศิระชะไม่ได้อยู่กับปา มึงก็ต้องตายตามอย่างพอมึง

เดียวเปาได้ฟังดังนั้นก็โกรธ กระตุ้นม้าจะเข้ารบกับขุนทวน แต่เจี๋ยเสงซึ่งขี่ม้าคุมเชิงอยู่ด้านหลังขุนทวนได้ชิงควมม้าเข้ารบกับเดียวเปาก่อน เดียวเปาจึงจำต้องเบนม้าเข้ารบกับเจี๋ยเสง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าอย่างดุเดือด พอเพลงรบผ่านไปได้สามสิบเพลงเจี๋ยเสงก็เพลียงพล้าสู้เดียวเปาไม่ได้ จึงควมม้าหนี เดียวเปาเห็นได้ทีก็ควมม้าไล่ตามไป

ลิ้อ้เกรงว่าเจี๋ยเสงจะเสียทีแก่เดียวเปา จึงควมม้าราขวานใหญ่เข้าสกัดเดียวเปาไว้ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างดุเดือดถึงยี่สิบเพลง ถ้าหยงซึ่งเป็นนายทหารเมืองกั๋งตั้ง เห็นว่าเดียวเปามีกำลังกล้าแข็งยิ่งนัก เกรงว่าลิ้อ้จะเสียทีแก่เดียวเปา จึงลอบเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่โคนขาม้าของเดียวเปา

ม้าของเดียวเปาถูกเกาทัณฑ์ก็ผะด้วยความเจ็บปวด เดียวเปาเห็นม้าบาดเจ็บเข้ารบไม่ได้จึงชักม้าจะถอยกลับมายังกองทหาร แต่ม้านั้นถูกเกาทัณฑ์ที่ขาหลังก็ล้มลงเสียก่อน เดียวเปาจึงเสียหลัก เอียงจะพลัดตกลงจากหลังม้า

ลิ้อ้เห็นได้ทีก็ควมม้าเข้ามาหาเดียวเปา พอได้ระยะก็เงื้อขวานใหญ่จะฟันศิระชะ เดียวเปาซึ่งล้มอยู่กับม้านั้น แต่พอเงื้อขวานฟันศิระชะก็ได้ย็นเสียงตวาดดังประดุจฟ้าถล่ม ศิระชะของลิ้อ้หลุดออกจากปา เลือดพุ่งขึ้นเบื้องบนสีแดงฉาน กลายเป็นทวนหินซึ่งยืนมาสังเกตการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด พอเห็นม้าเดียวเปาถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ก็ควมม้าเข้ามาช่วย พอเห็นลิ้อ้จะเอาขวานฟันเดียวเปาจึงขี่ม้าตรงเข้าไป แล้วฟันลิ้อ้ศิระชะหลุดออกจากปา

เดียวเปาตั้งหลักได้จึงเรียกเอาม้าตัวใหม่จากทหารมาขี่ และสั่งทหารให้เข้าโจมตีกองทหารของขุนทวน

ขุนหวนเห็นลีฉันทหารผู้มีฝีมือถูกฆ่าตายในชั่วพริบตาก็ตกใจ ในขณะที่กองทหารของขุนหวนก็พากันแตกตื่น จึงถูกกวหนินและเตียวเป่านำทหารเข้าโจมตีจนกระจัดกระจาย ขุนหวนเห็นว่าสู้ไม่ได้จึงให้ตีม้าล่อเป็นสัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าค่าย

วันรุ่งขึ้นขุนหวนจึงคุมทหารออกจากค่ายไปทำรบกับกวหนินและเตียวเป่าอีกครั้งหนึ่ง กวหนินและเตียวเป่าก็คุมทหารออกมาเผชิญหน้ากัน ตัวกวหนินขี่ม้าปรวดเข้าหาขุนหวนอย่างรวดเร็ว

ขุนหวนรบกับกวหนินได้เพียงสามสิบเพลงก็ทันทีกำลังกวหนินไม่ได้จึงขี่ม้าหนี ทหารของขุนหวนเห็นตัวนายหนีไปดังนั้นก็พากันแตกตื่นแล้วหนีตาม กวหนินและเตียวเป่าเห็นได้ก็จึงคุมทหารไล่ตามตีไปอย่างกระชั้นชิด

ทางฝ่ายองบันทราบข่าวว่าพระเจ้าเล่าปี่ให้กวหนินและเตียวเป่ายกทหารจากกองทัพหลวงลงเข้าตีกองทัพของขุนหวนและได้ตีแก่ข้าศึก ก็ยกทหารหนุนตามไป

เตียวเป่าคุมทหารไล่ตามตีทหารของขุนหวนไปทันกับเจี๋ยเสง ทางฝ่ายเจี๋ยเสงเห็นจวนตัวจึงขี่ม้าเข้ารบกับเตียวเป่า แต่ไม่ทันถึงสามเพลงเตียวเป่าก็เอาทวนแทงเจี๋ยเสงตกม้าตาย

ทหารของกวหนินและเตียวเป่าไล่ตามทันกองทหารของขุนหวน จึงฆ่าฟันทหารของขุนหวนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ฝ่ายขุนหวนเห็นเสียที่แก่ข้าศึกจึงตีม้าล่อสัญญาณให้ทหารกลับเข้าค่ายอีกครั้งหนึ่ง

ฝ่ายกวหนินคุมทหารอีกกองหนึ่งไล่ตามตีทหารของขุนหวน เห็นถ้ำหยงคุมทหารเป็นกองหลังล่าถอยอยู่จึงเข้ารบกับถ้ำหยง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันถึงเพลงที่สาม กวหนินได้จังหวะจึงเอ้าจ้าวฟันถ้ำหยง

ถ้ำหยงยกทวนขึ้นรับ แต่กำลังจ้าวของกวหนินหนักหน่วงรุนแรงประดุจก้อนศิลาใหญ่ไหลกลิ้งลงมาจากยอดภูเขา พอทวนของถ้ำหยงประกับจ้าวของกวหนินก็ทันทีกำลังกวหนินไม่ได้ ถ้ำหยงพลัดตกลงจากหลังม้า กวหนินกระโดดลงตะครุบตัวจับถ้ำหยงได้โดยละม่อม

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความแข็งแรงและกำลังของกวหนินว่าเมื่อตะครุบตัวถ้ำหยงแล้ว ได้หนีรักแร้กลับมาค่าย ทำให้ได้เห็นถึงพลังกำลังของกวหนินว่าแข็งแรงยิ่งกว่าคนธรรมดาหลายเท่าตัว

ทางฝ่ายเตียวเป่าเมื่อได้ชัยชนะพาทหารกลับมาค่ายแล้วไม่เห็นกวหนิน ก็เกรงว่ากวหนินจะเป็นอันตรายจึงพาทหารย้อนกลับมาตามหากวหนิน พอตามมาได้ห้าสิบเส้นก็เห็นกวหนิน ขี่ม้ามือซ้ายถือจ้าว มือขวาจับทหารหนีรักแร้มาทั้งเป็น

เตียวเป่ามีความยินดียิ่งนัก จึงถามกวหนินว่าอ้ายทหารผู้ที่มีความสำคัญประการใดหรือ น้องเราจึงคุมตัวมาเองจะนี้ กวหนินจึงว่าอ้ายคนนี่แหละที่ลอบใช้เกาทัณฑ์ยิงม้าของพี่ท่านเมื่อวันวาน

สองพี่น้องได้ถามความกันตลอดแล้วจึงพาทหารกลับมาค่าย เตียวเป่าจึงสั่งทหารให้เอาถ้ำหยงไปตัดศีรษะเช่นวิญญูณมาที่ถ้ำถ้ำหยงยิงตาย จากนั้นจึงแต่งหนังสือกราบบังคมทูลรายงานความศึกให้พระเจ้าเล่าปี่ทรงทราบ

ทางฝ่ายขุนหวนเมื่อพาทหารซึ่งแตกหนีกลับเข้าค่ายได้แล้ว เห็นทหารร่อยหรอลงเป็นอันมาก ทั้งทหารที่เหลืออยู่ก็ขวัญหนีดีฝ่อไม่เต็มใจสู้รบ จึงแต่งหนังสือให้ม้าเร็วรีบถือเข้าไปทูลขุนกวหนินให้ยกกองทัพหนุนมาช่วยโดยเร็วที่สุด

ทางฝ่ายกองทัพหน้าขององบัน ครั้นได้ทราบข่าวชัยชนะของกองทัพกวหนินและเตียวเป่าแล้ว ต่างมีความยินดีถ้วนหน้ากัน เตียวหล่าและปองสับซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาจึงเสนอแก่องบันว่า ทหารเมืองกังตั๋งแตกกระส่าระสายดังนี้ ชอบที่ท่านจะยกกองทัพหักเข้าตีด้าน ก็จะชัยชนะโดยง่าย

องบันได้ฟังจึงว่า กองทัพของขุนหวนแตกพ่ายก็จริงอยู่ แต่กองทัพเรือของจูเหียนนั้นยังคงตั้งมั่นมิได้บอบช้ำแต่ประการใด หากยกหักเข้าตีด้านแล้วจูเหียนยกทหารขึ้นมาตีกระหนาบก็จะเสียที่แก่ข้าศึก

เตียวหล่าจึงว่า ซึ่งเกรงว่าจูเหียนจะยกทหารจากกองทัพเรือมาตีกระหนาบนั้นอย่าได้ปรามภักเลย ขอให้ท่านแจ้งเตียวเป่าและกวหนินให้ยกทหารไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางที่ทหารจากกองทัพเรือของจูเหียนจะ

ยกมาช่วยชาวด่าน เมื่อท่านยกเข้าตีด่าน จูเหียนยกมาช่วยก็จะถูกกวหนินและเตียวเป่าซุ่มโจมตีแตกพายเป็นมั่นคง

งอบั่นได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงว่าแผนการทั้งนี้ดีนัก แต่เกรงว่าจูเหียนจะไม่รู้ว่าเรายกทหารหักเข้าตีด่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจะแต่งทหารที่วางใจสองสามคน ให้ทำหน้าที่ไปเข้ากับ จูเหียน แล้วแจ้งความให้จูเหียนทราบว่าเป็นคำเตือนวันนี้ข้าพเจ้าจะยกกองทัพเข้าตีด่าน โดยจะจุดสัญญาณไฟเป็นสำคัญ จูเหียนทราบข่าวก็จะเตรียมทหารยกไปช่วยชาวด่าน แผนการทั้งปวงจึงจะลุล่วงไปด้วยดี

ปองสลิบและเตียวหล่าได้ฟังแผนการทั้งสิ้นครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว ต่างก็มีความมั่นใจว่าแผนการไม่มีช่องโหว่เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก ปองสลิบจึงเรียกทหารคนสนิทซึ่งวางใจให้แปลกปลอมทำทีไปเข้ากับจูเหียนและให้ม้าเร็วส่งข่าวแจ้งแผนการให้กวหนินและเตียวเป่าทราบ

ทางฝ่ายจูเหียนคุมกองทัพเรือคอยที่อยู่ พอได้ทราบข่าวว่าขุนหนวเสียวที่แก่ข้าศึก ถูกทหารของพระเจ้าเล่าปี่โจมตีจนแตกพ่ายก็คิดจะยกทหารจากกองทัพเรือไปช่วย พอตีทหารของขุนหนวที่แตกหนีพลัดมาทางกองทัพเรือได้เข้ามารายงานว่า ในระหว่างที่แตกหนีมานั้น ได้จับทหารของพระเจ้าเล่าปี่ได้สามคน จูเหียนอยากรู้ข่าวศึกจึงสั่งให้คุมทหารซึ่งถูกจับนั้นเข้ามาหา

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ศึกเมืองกังตั๋งยกที่สอง (ตอนที่464)

พระพุทศศาสนายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบสี่พรรษา เดือนสิบ กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ได้เคลื่อนเข้าสู่ปลายแดนเมืองกังตั๋ง ในการศึกษาแรกกองทัพหน้าของพระเจ้าเล่าปี่โจมตีทำลายกองทัพบกของเมืองกังตั๋งแตกพ่ายยับเยิน งอบั่นแม่ทัพกองทัพหน้าจึงวางอุบายโจมตีทำลายกองทัพเรือของเมืองกังตั๋งต่อไป

ครั้นทหารเมืองกังตั๋งคุมสายลับที่แปลกปลอมทำทีเป็นเข้าด้วยเข้ามาหาจูเหียนแล้ว จูเหียนจึงได้สวนว่าพวกเจ้าทั้งสามคนเหตุใดจึงยอมมาเข้าอยู่ด้วยเรา

ทหารของงอบั่นทั้งสามคนจึงให้การว่า พวกข้าพเจ้าเป็นทหารของงอบั่น ทำการสงครามมีความชอบเป็นอันมาก แต่งอบั่นไร้ความยุติธรรม มิได้ปูนบำเหน็จให้ตามควรแก่ความชอบ และปกครองทหารโดยไม่ยุติธรรม พวกข้าพเจ้าเห็นว่างอบั่นจะต้องปราชัยในที่สุด และได้ยินกิตติศัพท์ว่าท่านมีสติปัญญา โอบอ้อมอารีแก่ข้าทหาร จึงหนีมาพึ่งพาบุญท่าน

จูเหียนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ทหารทั้งสามคนจึงสละบอกข่าวลวงว่า พวกข้าพเจ้ามีความลับจะแจ้งให้ท่านทราบ ด้วยเวลาคำนึงวันนี้งอบั่นจะยกทหารเข้าปล้นค่ายของขุนหนว จะใช้ธนูเพลิงยิงเข้าไปในค่าย พอทหารของงอบั่นเห็นสัญญาณแล้วก็จะยกเข้าตีค่ายพร้อมกัน

จูเหียนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงสั่งม้าเร็วให้รีบนำความไปแจ้งให้ขุนหนวทราบเพื่อเตรียมการระมัดระวังป้องกันรักษาค่าย แต่พอม้าเร็วไปถึงกลางทางพบกับกวหนินซึ่งคุมทหารลาดตระเวนมิให้กองทัพบกและกองทัพเรือติดต่อกันได้ กวหนินจับตัวทหารสื่อสารของจูเหียนได้แล้วจึงตัดศีรษะเสีย

ฝ่ายจูเหียน ครั้นทราบข่าวว่างอบั่นจะยกกองทัพเข้าปล้นค่ายขุนหนว จึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด

ซุซุซึ่งเป็นนายทหารรองได้ฟังปรารภของจูเหียนดังนั้นก็คิดว่าซึ่งท่านจะเชื่อฟังคำทหารใหม่ซึ่งเพิ่งเข้าสวามิภักดิ์นั้นไม่สมควร ด้วยยังไม่แน่ชัดว่าชาวจริงแลเท็จประการใด หรืออาจเป็นกลอุบายหลอกลวง ก็จะเสียทีแก่ข้าศึก แต่ครั้นจะไม่คิดอ่านป้องกันหากเกิดความขึ้นแล้วก็จะเสียทีแก่ข้าศึกเช่นเดียวกัน ดังนั้นจึงขอให้ท่านคุมกำลังกองทัพเรือตั้งมั่นไว้ในที่ดังกล่าวไว้ก่อน ข้าพเจ้าจะขออาสาทหารยกไปช่วยขุนหนวเอง หากพลาดพลั้งประการใดก็จะไม่เสียทีแก่ข้าศึก

จูเหียนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งให้ซุซุคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปช่วยขุนหนว

ทางฝ่ายกองทัพหน้าของพระเจ้าเล่าปี่ พอตกค่ำลงงอบั่นได้ตรวจสอบการเตรียมการตามแผนการ เห็นพร้อมแล้วจึงพาปองสลิบและเตียวหล่าคุมทหารออกจากค่าย ตรงไปที่ค่ายของขุนหนว แล้วสั่งให้ทหารยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายพร้อมกัน

ครั้นแสงเพลิงลุกขึ้นในค่ายของขุนหวน ขุยสุก็รีบยกทหารจะหนุนไปช่วยขุนหวน พอมาถึงจุดชุม กวนหิน และเตียวเปาซึ่งคุมทหารอยู่สองข้างทาง ก็จัดประหารสัญญาณขึ้น ทหารซึ่งคุมอยู่ทั้งสองข้างทางนั้นก็ให้ร้องขึ้นพร้อมกันและยกเข้าตีทหารของขุยสุอย่างรวดเร็ว

ขุยสุเห็นดังนั้นก็ตกใจ รู้ว่าต้องกลของข้าศึก จึงสั่งให้ทหารล่าถอย แต่เห็นเตียวเปาขี่ม้าถือทวนสีกัดไว้ ขุยสุเข้ารบกับเตียวเปาได้ไม่ถึงเพลงก็ทันทีกำลังเตียวเปาไม่ได้ ทวนพลัดตกลงจากมือ เตียวเปาจึงโถมเข้าจับตัวขุยสุได้โดยละม่อม แล้วหนีรักแร้คุมตัวขุยสุไว้ ทหารของเตียวเปาและกวนหินได้ฆ่าฟันทหารของขุยสุบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

ทหารของขุยสุที่แตกหนีกลับไปถึงกองทัพเรือแล้วรายงานให้จูเหียนทราบ ว่า ขุยสุเสียที่แก่ข้าศึกถูกเตียวเปาจับได้แล้ว จูเหียนทราบความดังนั้นก็ตกใจ เกรงว่ากองทัพของพระเจ้าเล่าปี่จะโหมตีกองทัพเรือ จึงสั่งให้ถอยกองทัพเรือกลับไปเป็นหนทางหกร้อยเส้น

ทางฝ่ายขุนหวน ครั้นเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นในค่ายเป็นอันมากและทหารของงอบั่นได้หักเข้าตีด้านอย่างดุเดือดก็ตกใจ รีบขี่ม้าออกไปข้างนอกค่ายพัก เห็นทหารแตกตื่นตกใจไม่เป็นอันสู้รบ ต่างคนต่างคิดจะหนีเอาตัวรอด จึงรีบออกคำสั่งให้ทหารป้องกันรักษาค่ายไว้เป็นสามารแต่ไม่มีผู้ใดเชื่อฟัง ทั้งทหารของงอบั่นกำลังหักค่ายด้านตะวันตกเข้ามาได้ ขุนหวนเห็นว่าไม่สามารถรักษาค่ายได้ จึงพาทหารหนีออกจากค่าย

งอบั่นคุมทหารหักเข้าค่ายได้แล้ว ได้ไล่ฆ่าฟันทหารในค่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ครั้นทราบว่าขุนหวนพาทหารหนีออกจากค่ายก็พาทหารไล่ติดตามแต่ไม่ทัน

ทางด้านขุนหวนเมื่อพาทหารหนีพ้นจากการติดตามของงอบั่นแล้ว ยังคงรีบรุดหนีจนกระทั่งสว่าง ทหารได้รับความบอบช้ำอ่อนล้าอดโรยเป็นอันมาก ทั้งไม่มีเสบียงอาหารติดตัวมา ขุนหวนจึงพาทหารไปที่เมืองอิเหลง แล้วตั้งหลักอยู่ในเมืองอิเหลงนั้น

งอบั่นทราบว่าขุนหวนพาทหารหนีไปอยู่ที่เมืองอิเหลง จึงยกกองทัพหน้าติดตามไป ถึงเมืองอิเหลงแล้วก็ให้ทหารตั้งค่ายรายล้อมเมืองอิเหลงไว้

ทางฝ่ายกวนหินและเตียวเปา เมื่อโหมตีทหารของขุยสุจนแตกพ่ายไปแล้วก็คุมทหารตรงไปที่กองทัพเรือ แต่ปรากฏว่าจูเหียนได้ถอยทัพกลับไปแล้ว จึงพาตัวขุยสุและเชลยกลับไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่ แล้วกราบบังคมทูลรายงานความทั้งปวงให้ทราบ

พระเจ้าเล่าปี่ทรงทราบความก็ดีพระทัย ตรัสสั่งให้เอาขุยสุไปประหารชีวิตและให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

ทางฝ่ายขุนหวนเมื่อทราบข่าวว่างอบั่นยกกองทัพหน้าติดตามมา ก็เกรงว่าจะรักษาเมืองอิเหลงไม่ได้ จึงให้ม้าเร็วถือหนังสือไปทูลให้ขุนกวนทราบและขอให้ยกกองทัพมาช่วย

ขุนกวนทราบความตามหนังสือของขุนหวนแล้วก็ตกใจ เรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษากันว่า บัดนี้กองทัพของขุนหวนเสียที่แก่ข้าศึกและถูกล้อมอยู่ที่เมืองอิเหลง ส่วนกองทัพของจูเหียนก็สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก ต้องล่าถอยมาถึงหกร้อยเส้น ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

เตียวเจียวซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่จึงทูลว่า อย่าได้ประมาทกับกำลังข้าศึก เพราะเป็นแต่เพียงศึกยกแรกเท่านั้น เมืองก่งตั้งเรายังมีนายทหารผู้ใหญ่อีกจำนวนมาก ซึ่งพร้อมจะเข้าสู่สงครามและเห็นจะทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึก

เตียวเจียวเห็นขุนกวนนั่งฟังด้วยความสนใจ จึงทูลเสนอต่อไปว่าขอให้ตั้งฮั่นตั้งเป็นแม่ทัพหลวง ให้จิวยี่ทำเป็นปลัดทัพ ให้พั่วเจียงเป็นกองทัพหน้า ให้เล่งทองเป็นกองทัพหลัง ให้กำเหลงเป็นกองทัพหนุน จัดเป็นขบวนทัพใหญ่สิบหมื่นยกไปด้านทานกองทัพของเล่าปี่ เห็นจะสามารถรับมือได้

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงสั่งให้เกณฑ์ทหารสิบหมื่น และแต่งตั้งนายทหารตามข้อเสนอของเตียวเจียวทุกประการ แล้วเร่งให้เคลื่อนกองทัพไปสกัดกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ไว้โดยเร็วที่สุด

ทางฝ่ายกำเหลงนายทหารผู้ใหญ่ ขณะนั้นกำลังป่วยด้วยโรคบิด แต่เมื่อได้ทราบบัญชาของขุนกวนแล้วก็สู้อุตสาหะฝืนใจรับคำสั่งทำหน้าที่เป็นกองหนุนยกไปในขบวนทัพนั้น

ทางฝ่ายกองทัพหลวงของพระเจ้าเล้าปี ครั้นได้ทราบข่าวกองทัพหน้าได้เคลื่อนเข้าประชิดเมืองอิเหลง จึงตรัสสั่งให้เคลื่อนกองทัพหลวงเข้าไปตั้งอยู่ที่ปลายแดนเมืองอิเหลง และให้เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองพร้อมกัน

พระเจ้าเล้าปีทอดพระเนตรเห็นกวนหินและเตียวเป่าองอาจฮึกเหิมนัก ในขณะที่นายทหารผู้ใหญ่หลายคนดูแก่เฉาซาลงถนัดใจ พระเจ้าเล้าปีจึงทอดถอนพระทัยใหญ่แล้วตรัสว่า เราทำสงครามแต่ก่อนก็ได้อาศัยขุนนางผู้ใหญ่ๆ บัดนี้ก็แก่ชราเป็นผู้เฒ่าไปสิ้นเห็นจะได้ไม่ได้อย่าไรแล้ว เตะขบญูของเราได้หลานสองคน มีสติปัญญากำลังมากหาผู้เสมอไม่ เราจะเป็นทุกขอะไรแก่สงคราม

พระเจ้าเล้าปีไม่ทันตรัสประการใดต่อไป นายทหารซึ่งรับผิดชอบการข่าวก็เข้ามากราบบังคมทูลว่า ขณะนี้ขุนกวนให้สั่งตั้ง จิวท่าย ยกกองทัพมาที่เมืองอิเหลง

ฝ่ายสองตงขุนพลผู้เฒ่าได้ฟังคำตรัสของพระเจ้าเล้าปีว่าทหารในกองทัพแก่ชราไม่ได้อย่าไรก็มิสนใจมานะ คิดว่าถึงแก่ก็จริง แต่ก็ยังมีกำลังว่องไวอยู่ จะกลัวอะไรแก่ข้าศึก

ครั้นสองตงได้ยินคำกราบบังคมทูลว่าสั่งตั้ง จิวท่าย ยกกองทัพมาที่เมืองอิเหลง ก็คิดว่าครั้งนี้เราจะรบให้ประจักษ์ฝีมือไว้แก่คนทั้งปวง เมื่อคิดดังนั้นแล้วสองตงก็เดินออกจากที่ประชุมขุนนาง โดยมีได้กราบบังคมทูลลาพระเจ้าเล้าปี แล้วเรียกทหารซึ่งสนิททักคนขี่ม้าตรงไปที่เมืองอิเหลง นายทหารในที่นั้นจึงกราบทูลพระเจ้าเล้าปีว่า สองตงคงน้อยใจที่พระองค์ตรัสความในทำนองหมิ่นคนแก่ เห็นจะหนีไปเข้ากับข้าศึก

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดพระทัย อึ้งอยู่ครู่หนึ่งก็ทรงพระสรวล แล้วตรัสว่า สองตงคนนี้เป็นคนสัตย์ซื่อ อันจะเป็นขบถหนีไปเข้าด้วยข้าศึกนั้นหาไม่ได้ สองตงไปครั้งนี้เพราะเราพูดผิดว่าทหารผู้เฒ่าเห็นจะได้ไม่ได้อย่าไรแล้ว สองตงจึงมานะไม่คิดว่าตัวแก่เลย หนีไปทั้งนี้จะไปรบกับข้าศึกเป็นมั่นคง

พระเจ้าเล้าปีตรัสดังนั้นแล้วก็เกรงว่าสองตงเป็นผู้ซื่อสัตย์ พาทหารไปแต่หกคนอาจจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงตรัสกับกวนหินและเตียวเป่าว่าเราเกรงว่าสองตงไปครั้งนี้จะได้รับอันตราย จึงวานหลานเราทั้งสองคนยกทหารไปช่วยสองตง อย่าได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ถ้าหากเห็นว่าสองตงทำการมีความชอบบ้างแล้ว จงเข้าไปบอกแก่สองตงว่าเราสั่งให้กลับมาหา แต่ถ้าสองตงเสียที่ก็ให้ช่วยแก้ไขอย่าให้เป็นอันตราย

กวนหินและเตียวเป่ารับบัญชาพระเจ้าเล้าปีแล้วถวายบังคมลาออกมา พาทหารรีบยกตามสองตงไป

ฝ่ายสองตงรีบพาทหารเดินทางไปที่เมืองอิเหลง เห็นกองทัพหน้าของงอบั่นตั้งล้อมเมืองอยู่จึงเข้าไปหา งอบั่นทราบข่าวสองตงมาก็มีความยินดีจึงออกไปต้อนรับ หลังจากคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว งอบั่นจึงถามว่าท่านมาที่กองทัพหน้าครั้งนี้ด้วยราชการสิ่งใด

สองตงจึงว่า เราทำราชการอาสาพระเจ้าเล้าปีมาช้านาน แต่ครั้งรบเมืองเตยงสามาคุ่มเฒ่าบัดนี้อายุได้เจ็ดสิบเศษ ก็นมูได้มือละสิบซัง มื่อยังถือเกาทัณฑ์หนักสองร้อยซัง ขี่ม้าเดินทางได้วันละห้าพันเส้น ควรหรือพระเจ้าเล้าปีมาติเตียนว่าเราแก่ชราทำราชการไม่ได้ เรามีความน้อยใจนัก จึงมาทั้งนี้หวังจะไปรบเมืองกังตั้งด้วย ให้ท่านดูกำลังฝีมือว่าจะแก่หรือไม่แก่

สองตงกล่าวพอขาดคำทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานแก่งอบั่นว่า หน่วยสอดแนมได้แจ้งข่าวมาว่ากองทัพเมืองกังตั้งยกใกล้เข้ามาแล้ว

สองตงได้ฟังดังนั้นก็พลุนพลันกระซิบจ้าวแล้วออกไปขี่ม้าจะไปรบกับข้าศึก งอบั่นเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงเข้าห้ามปราม แต่สองตงไม่ฟังยังคงควมม้าตะบึงตรงไปที่กองทัพของข้าศึก งอบั่นเห็นดังนั้นเกรงว่าสองตงจะเสียที่ จึงให้ปองสิบคุมทหารยกตามไปช่วย

สองตงขี่ม้าตรงไปหาข้าศึกด้วยแรงมานะ พอไปถึงกองทัพหน้าของเมืองกังตั้งเห็นพั่วเจียงยืนม้าอยู่หน้าทหาร จึงทำให้ออกมารบกันตัวต่อตัว

พั่วเจียงเห็นทหารเมืองเสฉวนแก่ชราเห็นว่าไม่คู่ควรแก่ฝีมือของแม่ทัพ จึงสั่งให้ลิ่วเจ็กซึ่งเป็นนายทหารรองออกไปรบแทน

ลิ่วเจ็กขี่ม้าถือทวนออกไปรบกับสองตง ถูกสองตงหลอกล่อด้วยกระบวรบนหลังม้า ไม่ทันถึงสามเพลงก็ถูกสองตงเอาก้าวฟันตกม้าถึงแก่ความตาย

พั้วเจียงเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงเรียกกทหารให้ส่งง้าวของกวนอุมาถือ แล้วขับม้าออกไปรบกับสองตง ดึกเมืองกั๋งตั้งยกที่สองจึงระเบิดขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

รูกสูแดนกั๋งตั้ง (ตอนที่465)

กองทัพพบกองทัพเรือเมืองกั๋งตั้งปราชัยแก่กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ในการศึกยกแรกที่ปลายแดนเมืองกั๋งตั้ง กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่จึงยกกลงมาถึงเมืองอิเหลง ชุนกวนจึงจัดกองทัพใหญ่โดยไชยยอดทหารรุ่นเก่า ให้ฮันต่งเป็นแม่ทัพ โดยมีพั้วเจียงเป็นกองทัพหน้า

พั้วเจียงถือง้าวนิลนาคะของกวนอุเข้ารบกับสองตงอย่างดุเดือด แต่คาดไม่ถึงว่าชุนพลเผ่าผู้นี้มีกำลังวังชามหาศาลยิ่งนัก พอรบกันได้ห้าเพลงพั้วเจียงก็สำนึกว่าไม่อาจต้านทานกำลังฝีมือรบของสองตงได้ จึงขี่ม้าหนีพาทหารกลับเข้าไปค่าย

สองตงเห็นได้ทีก็ขี่ม้าไล่ตามแต่ไล่ไม่ทัน พัวเจียงกลับเข้าค่ายได้แล้วสั่งทหารให้ปิดประตูค่ายและป้องกันรักษาค่ายไว้เป็นสามารภ สองตงจึงจำต้องถอยกลับ พอมาถึงกลางทางสวนกับกวนหินและเตียวเปาแยกทหารติดตามมา จึงถามว่าท่านยกทหารมาครั้งนี้จะไปไหน

กวนหินและเตียวเปาจึงบอกแก่สองตงว่า พระเจ้าเล่าปี่รับสั่งให้ข้าพเจ้าทั้งสองยกทหารมาช่วยท่าน บัดนี้ท่านมีชัยชนะแก่ข้าศึกแล้ว พระเจ้าเล่าปี่มีรับสั่งให้ท่านกลับไปกองทัพลวง

สองตงจึงว่า ชัยชนะเพียงเล็กน้อยเท่านั้นมิได้มีความหมายประการใด ยังไม่สาแก่ใจที่ข้าพเจ้าถูกปรามาสเลย วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะออกรบให้หน้าใจก่อนแล้วจึงจะกลับไปตามรับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ กล่าวแล้วสองตงจึงขี่ม้านำกวนหินและเตียวเปาพาทหารกลับไปค่าย

ทางฝ่ายพั้วเจียงหลังจากพ่ายแพ้แก่ฝีมือของสองตงแล้ว ให้รู้สึกอับยศอดสูที่ไม่สามารถต่อสู้กับผู้เผ่าชนะแรกชราอายุกว่าเจ็ดสิบได้จึงเจ็บแค้นในใจ นอนไม่หลับ นั่งครุ่นคิดอยู่ตลอดทั้งคืน หาแผนการอุบายเพื่อจะสังหารสองตงในวันรุ่งขึ้นให้จงได้

ครั้นเวลารุ่งขึ้นพั้วเจียงจึงขอให้จิวยี่ยกทหารไปซุ่มอยู่ในป่าทางด้านซ้าย และให้ฮันต่งยกทหารไปซุ่มอยู่ในป่าทางด้านขวา ให้เล่งทองคุมทหารคอยเป็นกองหนุนอยู่ด้านหลัง และให้ม้าต่งคุมทหารขึ้นไปอยู่บนหน้าผา กำหนดแผนการว่าพั้วเจียงจะออกไปรบกับสองตงแล้วจะทำที่เป็นพ่ายแพ้นักกลับมาทางจุดซุ่มเมื่อสองตงไล่มาถึงจุดซุ่มแล้วก็ให้ทหารทุกกองโจมตีพร้อมกัน

เมื่อตกลงแผนการเสร็จแล้ว นายทหารทุกกองก็ยกออกไปตั้งซุ่มตามที่หมาย พัวเจียงก็ยกทหารไปที่หน้าค่ายของงอบั่น และร้องเรียกทำสองตงให้ออกมารบกันให้ประจักษ์ฝีมือ

สองตงได้ยินพั้วเจียงมาร้องท้าก็โกรธ รีบคว้าง้าวขึ้นม้าแล้วพาทหารจะออกจากค่าย งอบั่น กวนหิน และเตียวเปา เห็นดังนั้นก็ตกใจ วิ่งตามสองตงมา แล้วท้วงว่าท่านชุนพลอายุมากแล้ว ไม่ควรจะวู่วามแก่การศึก ขอให้พวกข้าพเจ้าทั้งสามออกไปรบแทนท่านชุนพลจะดีกว่า แต่สองตงก็ไม่ฟัง ขมิขมึ้นพาทหารห้าพันออกจากค่าย ตรงไปที่กองทหารของพั้วเจียง

พั้วเจียงยืนม้าอยู่หน้าทหาร เห็นสองตงออกมาดองกับแผนการก็มีความยินดี จึงขี่ม้าออกไปรบกับสองตง พัวเจียงรบกับสองตงได้สองเพลงก็แสร้งควมม้าหนี สองตงไม่รู้ทีก็ขี่ม้าไล่ตามไป พอไปถึงจุดซุ่มเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น ทหารเมืองกั๋งตั้งทุกกองโห่ร้องจูโจมเข้ามาพร้อมกัน ม้าต่งซึ่งคุมทหารอยู่บนหน้าผาสั่งให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่สองตงดุจพายุ

สองตงรู้ว่าต้องกล่ข้าศึกก็ตกใจ ใช้ง้าวกวัดแกว่งปิดลูกเกาทัณฑ์และฟาดฟันข้าศึกที่จูโจมล้อมเข้ามาอย่างดุเดือด สองตงรบพลางถอยพลางเพื่อจะหนีพ้นจากจุดซุ่ม พอตีขาม้าสะดักก่อนหินเสียหลัก ลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงมาจากหน้าผาดอกหนึ่งจึงถูกสองตงที่ซอกคอแล้วพลัดตกลงจากหลังม้า

แม้จะบาดเจ็บสาหัสด้วยเกาทัณฑ์ฝังลึก แต่สองตงก็ยังมีความสู้รบป้องกันตัวโดยไม่เกรงกลัวแก่ความตาย ทหารของพั้วเจียงเห็นสองตงรบพุ่งองอาจกล้าหาญยิ่งนักก็ไม่กล้าเข้าไปใกล้ ได้แต่ล้อมแล้วโห่ร้องชมขวัญอยู่ห่างๆ

ทางฝ่ายอับันครั้นเห็นสองดงไม่ฟังคำ พาทหารออกไปรบกับพัวเจียงก็เกรงว่า สองดงจะเสียที จึงให้กวนหินและเตียวเป่าคุมทหารห้าพันยกหนุนสองดงไป

พอกวนหินและเตียวเป่าพาทหารพันประดุค่าย เห็นสองดงขี่ม้าไล่ตามพัวเจียงไปไกลแล้วจึงยกทหารหนุนตามไป ครู่หนึ่งได้ยินเสียงทหารโห่ร้องในแนวป่าข้างหน้าผาสูงก็รู้ว่าสองดงต้องกลบศึก จึงเร่งยกทหารเข้าไปช่วย เห็นสองดงตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อม จึงตีฝ่าเข้าฟันทหารของพัวเจียงซึ่งล้อมสองดงอยู่นั้นบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ทหารเมืองก่งตั้งเห็นมีทหารยกหนุนมาก็ถอนกำลังหนีกลับไป

กวนหินและเตียวเป่าเข้าไปถึงสองดง สองดงก็ทรุดลงกับพื้นเพราะสิ้นเรี่ยวแรง เนื่องจากเลือดออกจากแผลที่ถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ไหลไม่หยุด กวนหินและเตียวเป่าจึงเข้าไปประคองสองดงให้ลุกขึ้นแล้วดึงเกาทัณฑ์ออกจากซอกคอ เลือดก็ยิ่งไหลพุ่ง ทั้งกวนหินและเตียวเป่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ ให้ทหารเร่งทำแคร่แล้วหามสองดงกลับไป

ในระหว่างทางสองดงรู้ว่าอาการบาดเจ็บครั้งนี้สาหัสนัก จึงเรียกกวนหิน เตียวเป่าเข้ามาใกล้ แล้วว่าจะรบกวนหลานเราทั้งสองช่วยพาเราไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่สักหน่อยหนึ่ง

กวนหินและเตียวเป่าได้ยินเสียงสองดงอ่อนล้าอิดโรย แม้ไม่มีเสียงครวญครางแต่ก็เห็นได้ว่าสองดงบาดเจ็บสาหัส แต่สู้ขมใจไม่ให้ผู้ใดรู้ว่าเจ็บปวดประการใด ก็รู้ย่นว่าซึ่ง สองดงร้องขอตั้งนั้นด้วยหวังจะสั่งเสียกราบถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าปี่เป็นครั้งสุดท้าย สองนายทหารหนุ่มเชื้อสายยอดทหารเสือมีน้ำใจอันงามจึงรับคำ แล้วพาสองดงไปที่ค่ายหลวงของพระเจ้าเล่าปี่

พระเจ้าเล่าปี่พอทราบรายงานว่าสองดงยอดทหารเสือบาดเจ็บฉกรรจ์นักก็ตกพระทัย รีบเสด็จออกมาหาสองดง เห็นสองดงนอนหมดสติอยู่บนแคร่ ก็โน้มพระองค์ลง เอามือลูบที่ไหลของสองดง ในขณะที่น้ำพระเนตรค่อยๆ ไหลซึมด้วยความสงสารสองดงแต่มิได้ตรัสประการใด

สองดงถูกพระหัตถ์เล่าปี่สัมผัสที่ไหลก็รู้สึกตัว ลืมตาขึ้น ขยับปากจะพูด พระเจ้า เล่าปี่เห็นสองดงฟื้นคืนสติก็ชิงตรัสเสียก่อนว่า ท่านไปรบครั้งนี้ก็เพราะเราว่าท่านแก่ชราแล้ว กระทำราชการไม่ได้ ท่านโกรธจึงไปรบ ต้องบาดเจ็บทั้งนี้ก็เพราะเรา เราขอขมาท่านเถิด

พระเจ้าเล่าปี่ตรัสแล้วก็เอื้อมพระหัตถ์ข้างซ้าย เสด็จของสองดงที่ปกคลุมใบหน้าขึ้นไปบนศีรษะ พระหัตถ์ข้างขวาจับมือสองดงมากุมไว้ พระเนตรทั้งสองจ้องไปที่ตาของ สองดง

สองดงซาบซึ้งตรึงใจ รู้ว่าพระทัยของพระเจ้าเล่าปี่เป็นอันดีก็ร้องไห้แล้วกราบบังคมทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นชาติทหาร อายุข้าพเจ้าได้ถึงเจ็บสิบเศษ ควรที่จะบังคมลาอยู่แล้ว แต่พระองค์จะบำรุงแผ่นดินไปข้างหน้า นั้น จะทำการสิ่งใดขอคำให้ดีเถิด

สองดงกล่าวความด้วยน้ำเสียงอันโรยลาประดุจเปลวเทียนที่กำลังใกล้จะมอด พอสิ้นเสียงก็สิ้นสียง พิษเกาทัณฑ์กำเริบขึ้น สองดงก็ถึงแก่ความตายต่อหน้าพระเจ้า เล่าปี่ในที่นั้น

พระเจ้าเล่าปี่เห็นสองดงสิ้นลมแล้วก็ทรงกันแสง แล้วสั่งทหารให้แต่งการศพของ สองดงที่ค่ายนั้นตามประเพณี วันรุ่งขึ้นก็ให้นำศพของสองดงกลับไปเมืองเสฉวน และให้ฝังไว้ที่สุสานวีรชนของเมืองเสฉวนอย่างสมเกียรติของชายชาติทหารระดับยอดทหารเสือ

เมื่อขบวนศพของสองดงออกจากค่ายหลวง พระเจ้าเล่าปี่ก็ปรารภว่า เรามีนายทหารผู้ใหญ่ห้าคน บัดนี้ก็ตายไปสามคนแล้วยังไม่แก้แค้นได้ ยังได้ความอัปยศแก่คนทั้งปวงนัก

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นพระเจ้าเล่าปี่โศกเศร้าก็ก้มศีรษะถวายบังคมนิ่งอยู่ ครู่หนึ่ง พระเจ้าเล่าปี่จึงตรัสสั่งให้เคลื่อนทัพไปที่เมืองจูเต๋งในแดนเมืองก่งตั้ง โดยแยกเป็นขบวนทางบกแปดสายทัพ ขบวนทางเรือแปดสายทัพ ขบวนทัพพบพระเจ้าเล่าปี่เป็นกองทัพหลวงคุมไปด้วยพระองค์เอง ส่วนขบวนทัพเรื่อนั้นรับสั่งให้ห้องกวนเป็นแม่ทัพยกทหารไปพร้อมกัน

เมื่อกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ยกลงไปถึงเมืองจูเต๋งก็เผชิญหน้ากับกองทัพของ ฮันต๋ง จิวท่าย และพัวเจียง ซึ่งตั้งขบวนสกัดอยู่

ฮันต๋ง จิวท่าย เห็นขบวนทัพหลวงที่ยกมาในครั้งนี้ เครื่องสำหรับยุทธธงทิวล้วนเหลือทั้งสิ้น ก็รู้ว่าพระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพมาด้วยพระองค์เอง จึงขี่ม้าพาทหารตรงไปที่กองทัพหลวง แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า

พระเจ้าแผ่นดินเมืองเสฉวนได้คนดีมีสติปัญญาไว้ทำนุบำรุงแล้ว เป็นไรจึงยกมาเอง ถ้าเพเลียงพล้าจาก
ละหุกเหตุการณ์ลงบัดนี้ จะเอาใครแก่มือภายหลัง

พระเจ้าเล่าปี่สวมเกราะทองยืนม้าอยู่ภายใต้ร่มพระมหากษัตริย์แห่งแคว้นจ๊ก ได้ยินดังนั้นจึงตรัสด้วย
ความโกรธว่า อ้ายพวกเดียรจจวนเมืองกังตั๋ง มึงทำอันตรายแก่น้องกูเหมือนหนึ่งตัดตีนกูเสียทั้งสองข้างมิ
ให้เดิน กูได้ออกปากไว้แล้วว่าพวกมึงกูมิขอเห็นหน้าร่วมฟาร่วมแผ่นดินด้วยเลย

ฮันต๋ง จิวท่าย ได้ยินรับสั่งพระเจ้าเล่าปี่ดังนั้นก็โกรธ สั่งให้แสนนายทหารออกไปรบ ในขณะนั้นเดียว
เป่ายืนม้าอยู่ข้างม้าของพระเจ้าเล่าปี่ เห็นนายทหารเมืองกังตั๋งขี่ม้าออกมากลางลานรบ จึงขี่ม้าพุ่งออกไป
ข้างหน้า ตรงเข้าไปหาแสน

พลกลงของทั้งสองฝ่ายลั่นกลองรบขึ้นพร้อมกัน ทั้งแสนและเดียวเป่าต่างขี่ม้าตรงเข้าหากัน พอเข้ามา
ใกล้เดียวเป่าวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังประดุจเสียงฟ้าผ่า แสนได้ยินเสียงวาดของเดียวเป่าก็ขวัญเสีย ชัก
ม้าเบนหนีจะออกจากลานรบ

จิ๋วเพงนายทหารเมืองกังตั๋งเป็นน้องชายของจิวท่าย ยืนม้าอยู่หลังฮันต๋ง เห็นแสนตกใจจะหนีออกจาก
ลานรบก็เกรงว่าจะเสียทีแก่ข้าศึก จึงขี่ม้าพุ่งเข้าไปในลานรบหวังจะสกัดเดียวเป่าไว้

กวนหินยืนม้าอยู่ข้างพระเจ้าเล่าปี่ เห็นดังนั้นก็ชักม้าเข้าไปในลานรบเพื่อสกัดจิ๋วเพงไว้ ทางฝ่ายแสนเห็น
จิ๋วเพงขี่ม้าออกมาช่วยก็คอยตั้งสติได้ จึงชักม้ากลับเข้ามารบกับเดียวเป่า สันนายทหารจึงสู้รบกันกลางลาน
รบเป็นสองคู่อย่างดุเดือด

เดียวเป่ารบกับแสนได้ไม่ถึงสามเพลงก็วาดขึ้นด้วยเสียงอันดังอีกครั้งหนึ่ง แสนตกใจลงไป เดียวเป่า
สะอึกม้าเข้าไปถึงก็เอาทวนแทงถูกแสนตกม้าตาย

ทางด้านกวนหินรบกับจิ๋วเพงไม่ถึงสามเพลง กวนหินก็เอาง้าวฟันจิ๋วเพงตกม้าตายเช่นเดียวกัน

กวนหินและเดียวเป่าฆ่าสองนายทหารเมืองกังตั๋งแล้ว จ้องมองไปที่ตัวนายทัพเมืองกังตั๋ง เห็นฮันต๋ง จิว
ท่าย ยืนม้าอยู่คู่กัน สองพี่น้องร่วมสาบานรุ่นเยาว์จึงขี่ม้าพุ่งเข้าไปหาฮันต๋งและจิวท่าย

สองนายทหารผู้ใหญ่เมืองกังตั๋งแม้จะผ่านประสบการณ์สงครามมากมาย แต่พอได้เห็นฝีมือรบของสอง
ขุนพลหนุ่ม ก็เห็นว่าไม่สามารถต้านทานกำลังและฝีมือของกวนหินและเดียวเป่าได้ พอเห็นกวนหินและ
เดียวเป่าขี่ม้าตรงมาก็ชักม้าถอยกลับเข้าไปในกองทหาร แล้วสั่งให้ตีสัญญาณถอยทัพ ทหารเมืองกังตั๋งก็
พากันถอยทัพกลับ

กวนหินและเดียวเป่าเห็นได้ที่จึงสั่งทหารให้ยกไล่ตามตีฮันต๋งและจิวท่ายไป

พระเจ้าเล่าปี่ยืนม้าสังเกตการรบอยู่อย่างใกล้ชิด เห็นฝีมือรบของกวนหินและเดียวเป่ากระจ่างขัด ข้าง
ละม้ายกับกระบวนและลีลาของกวนอู เดียวหุย สองน้องร่วมสาบาน น้ำพระทัยก็หวั่นไหว คิดถึงกวนอู
เดียวหุย อีกครั้งหนึ่ง น้ำพระเนตรไหลคลอเบา ตรัสความรำพึงสรรเสริญกวนหินและเดียวเป่าว่า ไม่เสียที่
เกิดมาเป็นลูกเสือ

ตรัสดังนั้นแล้วพระเจ้าเล่าปี่จึงสั่งให้กรีธาทัพไล่ตามตีกองทัพเมืองกังตั๋ง จนกระทั่งใกล้ถึงค่ายของฮันต๋ง
และจิวท่าย ทหารของเมืองกังตั๋งแตกตื่นตกใจ เหยียบกันเอง และถูกทหารของพระเจ้าเล่าปี่ฆ่าฟัน
บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายเหตุการณ์สงครามตอนนี้ว่า ทหารเมืองกังตั๋งล้มตายเป็น
อันมาก เลือดไหลนองท่วมหลังเท้า

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อภินิหารกวนอู (ตอนที่466)

ศึกเมืองกังตั๋งยกที่สองทำให้พระเจ้าเล่าปี่สูญเสียสองตงยอดขุนพลผู้เฒ่า แต่กองทัพเมืองกังตั๋งก็
สามารถต้านทานกองทัพของเล่าปี่ได้ การยุทธ์ที่ตำบลลูเต้งได้ดำเนินไปอย่างดุเดือด ในที่สุดกองทัพของ
พระเจ้าเล่าปี่โจมตีกองทัพเมืองกังตั๋งแตกพ่ายยับเยิน ทหารเมืองกังตั๋งล้มตายเป็นอันมาก เลือดไหลนอง
ท่วมหลังเท้า

ในขณะที่กองทัพบุกเมืองกังต้งแตกพ่ายยับเยินนั้น ก่าเหลงนายทหารเมืองกังต้งซึ่งยังคงป่วยด้วยโรคบิด และรักษาตัวอยู่ที่กองทัพเรือ ได้ยินเสียงกองทัพทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันและทราบข่าวว่า กองทัพบุกแตกพ่ายแล้ว ก็เกรงว่ากองทัพของพระเจ้าเล่าปี่จะรุกเข้าตีกองทัพเรือจนย่อยยับไปอีกกองทัพหนึ่ง จึงสั่งให้ถอยเรือเข้าเทียบฝั่ง แล้วพาทหารขึ้นจากเรือเพื่อจะหนีกลับไปสมทบกับกองทัพของฮั่นต้งและจิวยี่

ในขณะนั้นสะโมโซเจ้าเมืองล้ามันซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยทางทิศใต้ของเมืองเสฉวน และมาในขบวนทัพของพระเจ้าเล่าปี่ด้วย ได้คุมทหารออกลาดตระเวนเพื่อโจมตีทหารเมืองกังต้งซึ่งแตกหนี ครั้นได้พบกับก่าเหลงคุมทหารหนีมาตามทางบก จึงสั่งทหารให้ตั้งขบวนพลเกาทัณฑ์เตรียมสกัดไว้

ก่าเหลงเห็นทหารของชนกลุ่มน้อยแต่งตัวแบบชาวป่าเถื่อนไม่เหมือนกับการแต่งชุดนักรบของทหารเมืองเสฉวนหรือทหารเมืองกังต้ง ก็หมิ่นว่าเป็นพวกป่าเถื่อน ไร้พุงไม่เป็น จึงสั่งทหารให้ตีฝ่ากองทัพที่ตั้งสกัดอยู่นั้น

พอกองหน้าของทั้งสองฝ่ายใกล้จะปะทะกัน สะโมโซสั่งให้ขบวนเกาทัณฑ์ระดมยิงด้วยธนูอาบยาพิษตรงไปที่ทหารของก่าเหลงราวกับห่าฝน ถูกทหารเมืองกังต้งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก แม้ตัวก่าเหลงเองก็ถูกเกาทัณฑ์อาบยาพิษที่หน้าผาก หูดหิวจะพลัดตกลงจากหลังม้า แต่ก่าเหลงมีกำลังและชำนาญในการสงคราม จึงรีบชักลูกเกาทัณฑ์ออกจากหน้าผาก เฉะบุญที่เกาทัณฑ์ดอกนั้นถูกยิงมาจากกระยะไกล จึงปักเข้าที่หน้าผากไม่ลึกนัก แต่พอก่าเหลงดึงเกาทัณฑ์ออกเลือดก็ไหลพุ่ง ก่าเหลงยังคงชอาอยู่ด้วยแผลเกาทัณฑ์ แต่เมื่อเห็นเลือดไหลออกจากหน้าผากก็ตกใจ รีบขับม้าหนีไปทางตำบลลูตี้

พอเข้าเขตตำบลลูตี้ก่าเหลงก็หน้ามืดด้วยพิษเกาทัณฑ์ ทั้งเลือดไหลไม่ยอมหยุด ความซาหายไปด้วยความเจ็บปวดเข้าแทนที่อย่างรุนแรง ก่าเหลงไม่สามารถขี่ม้าต่อไปได้ จึงลงจากหลังม้าแล้วล้มลง บรรดาทหารซึ่งหนีตามไปได้ช่วยกันพยุงก่าเหลงเข้าไปยังพักที่ใต้ต้นไม้ใหญ่

พอทหารประคองก่าเหลงไปนั่งพักอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่นั้นพิษเกาทัณฑ์ก็กำเริบกล้า ก่าเหลงจึงถึงแก่ความตายในที่นั้น บรรดาทหารซึ่งหนีตามก่าเหลงไปเหลืออยู่แต่น้อยตัว ไม่สามารถพาศพก่าเหลงหนีกลับไปได้ ทั้งเกรงว่าข้าศึกกำลังไล่ติดตามมา จึงรีบหนีกลับไปเมืองกังต้ง แล้วทูลรายงานความให้ขุนกวนทรบ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ก่าเหลงทำรังอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ลงมาล้อมศพก่าเหลงไว้ ก่าเหลงจึงตายคล้ายกับคนอนาถาที่ตายอยู่ข้างถนน จนซากศพต้องกลายเป็นเหยื่อของแร้งกา ช่างนาเวทหนัก

เมื่อขุนกวนทรบความแล้วก็ร้องไห้รักก่าเหลงเป็นอันมาก แล้วสั่งให้ทหารซึ่งนำความไปทูลรายงานนั้นนำทางให้ทหารอีกกองหนึ่งมารับศพก่าเหลง แล้วนำศพไปฝังไว้ในเมืองที่ตำบลลูตี้ และให้ปลุกศาลเทพารักษ์สำหรับเป็นที่สถิตของดวงวิญญาณก่าเหลงไว้ข้างสุสานนั้น

ทางฝ่ายพระเจ้าเล่าปี่เมื่อได้รับชัยชนะอย่างงดงามในการศึกยกที่สองแล้วก็มีความยินดีเป็นอันมาก รับสั่งให้ขุนนมกองทัพเพื่อสำรวจกำลังนายและพลทหารว่าบาดเจ็บเสียหายล้มตายประการใด ปรากฏว่า ตรวจตราดูก็เห็นทหารทั้งปวงพร้อมหน้าอยู่สิ้น แต่กวนฮินนั้นหายไป

พระเจ้าเล่าปี่ไม่เห็นกวนฮินในที่ชุมนุมพล ก็ทรงวิตกว่ากวนฮินอาจเป็นอันตรายหรือเสียที่แก่ข้าศึก จึงรับสั่งตั้งให้เตียวเปาเป็นแม่กอง จัดกำลังทหารถึงสิบสายเพื่อติดตามหากวนฮิน

ทางฝ่ายกวนฮินนั้น เมื่อกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ปะทะกับกองทัพของฮั่นต้ง จิวยี่ กวนฮินก็ได้คุมทหารเข้าโจมตีกองทัพเมืองกังต้ง เห็นพั่วเจียงถือจ้าวฉินลาคะของกวนอูก็จำได้ ความแค้นพยายามทักยิงประดังขึ้น กวนฮินจึงชักม้าเข้ารบกับพั่วเจียง เพราะสำคัญว่าพั่วเจียงผู้นี้ต้องมีส่วนสำคัญในการสังหารบิดา

พั่วเจียงเห็นกวนฮินเป็นนายทหารหนุ่มจึงชักม้าเข้ารบกับกวนฮิน พอเข้ามาเผชิญหน้ากัน กวนฮินก็สร้างถามว่าจ้าวฉินในมือของท่านนี้ได้แต่ใดมา พั่วเจียงจึงตอบว่าเจ้าไม่รู้จักหรือนี่คือจ้าวประจำตัวของกวนอู ซึ่งกวนอูมีฝีมือลือชา เราก็จ้างเสียแล้ว บัดนี้ถึงที่ตายของเจ้าแล้ว

กวนฮินได้ยินดังนั้นก็โกรธ ชักม้าเข้ารบกับพั่วเจียงอย่างดุเดือด ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน得不ถึงห้าเพลง พั่วเจียงเห็นกวนฮินมีกำลังฝีมือเข้มแข็งนัก เห็นจะต้านทานไม่ได้จึงชักม้าหลบหนี กวนฮินเห็นได้ทีจึงไล่ตามพั่วเจียงไปหวังจะแก้แค้นให้กับบิดาให้จงได้

พั่วเจียงเห็นกวนหินไล่ตามกระชั้นชิดเข้ามาก็ชักม้าหนีเข้าป่าลัดเลาะไประหว่างซอกเขา พอดีเป็นเวลาค่า กวนหินไล่ตามไปไม่ทัน ต่างคนจึงต่างพลัดหลง กวนหินเห็นว่าจะตามพั่วเจียงไปไม่ทันแล้ว จึงขี่ม้าจะกลับไปค่ายแต่หลงทาง ชักม้าเดินดลบนเวียนไปตามแสงเดือน

กวนหินหลงทางอยู่จนถึงเวลาเที่ยงคืนก็ไปถึงเนินเขา เห็นบ้านชาวนาปลูกอยู่ที่เนินเขาหลังหนึ่ง จึงลงจากหลังม้าเดินเข้าไปเคาะประตูเรียกเจ้าของบ้าน ครู่หนึ่งก็เห็นผู้เฒ่าเจ้าของบ้านเปิดประตู ในมือถือตะเกียง เยี่ยมหน้าออกมาจากประตูบ้าน แล้วถามว่าดึกตื่นปานฉะนี้ พ่อหนุ่มมาเคาะประตูเรียกด้วยประสงค์สิ่งใดหรือ

กวนหินจึงว่า ข้าพเจ้าไล่ตามศัตรูมาแต่หลงป่า จึงตื้นตันค้นหาจนสว่างมาถึงบ้านท่านผู้เฒ่าแล้ว ไม่มีที่อื่นพอจะพักพิงและอากาศก็หนาวเหน็บ จึงหวังความเมตตาท่านผู้เฒ่าขอพักอาศัยสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าแล้วจะรับไป

ผู้เฒ่านั้นจึงเชิญกวนหินเข้าไปในบ้าน กวนหินคำนับขอบคุณแล้วเดินตามหลังผู้เฒ่าเข้าไปในบ้าน ผู้เฒ่าเกรงว่ากวนหินจะกลัวความมืดจึงเอาตะเกียงไปวางบนโต๊ะใกล้ผนัง ส่วนตัวผู้เฒ่าเดินเข้าไปในครัว หวังจะหาอาหารมาเลี้ยงดูกวนหิน

กวนหินมองตามหลังผู้เฒ่าจนหายเข้าไปในครัวแล้ว แสงสว่างของตะเกียงกระทบกับผนัง เห็นรูปวาดยอดขุนพลผู้หนึ่งหน้าแดงดุผลพุทราสกล หนวดมีสีดำเป็นใยคล้ายใยไหมยาวถึงอก มือข้างขวาลูบหนวดดุสง่าน่าเกรงขามนัก ข้างซ้ายมียอดขุนพลผู้นั้นเป็นขุนพลหนุ่มยืนถือตราตำแหน่งเจ้าเมือง ทางขวาเป็นขุนพลในวัยกลางคน หน้าตาดุดันหนวดเคราดำ ในมือถือง้าวนิลนาคะ เบื้องหน้ารูปนั้นมีกระถางปักธูปและที่ปักเทียนบูชา ก็รู้ว่าเป็นภาพของกวนอูผู้บิดาพร้อมกับกวนเป้งและจิวย๋ง กวนหินจึงก้มลงกราบภาพนั้นแล้วร้องไห้

กวนหินนั่งคุกเข่าลงเบื้องหน้าภาพนั้นด้วยอาการนึ้งสงบ ครู่หนึ่งผู้เฒ่าก็ถือขามข้าวออกมาจากในครัว เห็นกวนหินในลักษณะการดั่งนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าเฒ่าท่านเห็นภาพนี้แล้วจึงต้องกราบและร้องไห้ด้วยเล่า

กวนหินจึงว่า คนในภาพนี้คือกวนอูบิดาข้าพเจ้า ผู้เฒ่าได้ฟังดั่งนั้นก็ตกตะลึง จ้องหน้าพิเคราะห์ดูกวนหินกับกวนอูเห็นคล้ายคลึงกัน ต่างกันก็แต่ใบหน้าสีแดงและสีขาวเท่านั้น จึงรีบวางขามข้าวลงข้างหน้ากวนหินแล้วคุกเข่าลงคำนับ

กวนหินจึงถามว่า เพราะเหตุใดท่านผู้เฒ่าจึงเขียนรูปบิดาข้าพเจ้าไว้บูชาดั่งนี้ ผู้เฒ่านั้นจึงว่า รูปคนนี้เมื่อท่านยังเป็นอยู่นั้นยอมเสี่ยงสื่อนับถือท่านทุกแห่ง ครั้นท่านตายแล้วก็เป็นที่พำนักศักดิ์สิทธิ์นัก ข้าพเจ้าและชาวบ้านในจังหวัดนี้นับถือนัก จึงเขียนรูปมาไว้บูชาทุกเรือน

ครั้นได้พักหายใจได้ถามความกันเป็นที่เข้าใจแล้ว ผู้เฒ่านั้นจึงเชิญให้กวนหินกินข้าว ส่วนผู้เฒ่าก็ออกไปด้านนอกบ้านอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะเอาม้ากวนหินไปผูกไว้ที่คอกม้า

ผู้เฒ่าเอาม้ากวนหินไปผูกเสร็จกำลังจะเดินกลับเข้าประตูเรือน ก็ได้ยินเสียงคนขี่ม้าตรงเข้ามาหา ผู้เฒ่าเห็นแขกแปลกหน้ามาถึงเรือนอีกคนหนึ่งก็สงสัย จึงถามว่าดึกตื่นปานนี้แล้วท่านมาที่บ้านนี้ด้วยธุระสิ่งใด

คนผู้มาใหม่ตอบว่า เราชื่อพั่วเจียงเป็นนายทหารเมืองกังตั๋ง เดินทางผ่านมาเป็นเวลาดึกตื่น จึงขออาศัยท่านพักแรมสักคืนหนึ่ง วันพรุ่งนี้จะได้รับเดินทางต่อไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า พั่วเจียงหนีกวนหินไป ครั้นเวลาดึกแล้วก็ขี่ม้าเล็ดลอดเที่ยวหาทาง เป็นกรรมของพั่วเจียงที่จะตายจึงเผชิญให้มาบ้านตาแก่ที่กวนหินอาศัย

กวนหินกินข้าวอยู่ในเรือนเสร็จพอดี ครั้นได้ยินเสียงคนมาเยือนอีกคนหนึ่งก็ตั้งใจเงี่ยหูฟัง พอได้ยินว่าเป็นพั่วเจียงก็คว้าดาบวิ่งออกไปหา เห็นพั่วเจียงยืนกับผู้เฒ่าเจ้าของบ้านก็คิดว่า อ้ายทหารเมืองกังตั๋งเดชะตาย มึงจะหนีไปไหนพัน

พั่วเจียงได้ยินเสียงตวาดก็เบนหน้าไปมอง เห็นเป็นกวนหินก็ตกใจรีบหันหลังวิ่งหนี เห็นกวนอูรูปร่างสูงใหญ่ ถือง้าวยืนขวางทางอยู่ก็ยิ่งตกใจ วิ่งหลีกไปอีกทางหนึ่งสะดุดกับก้อนหินแล้วล้มลง กวนหินวิ่งตามไปทันจึงเอาดาบฟันพั่วเจียงถึงแก่ความตาย แล้วหยิบเอาง้าวนิลนาคะของกวนอูขึ้นมาลูบคลำด้วยความรำลึกถึงผู้บิดา ความโศกพยายาบทก็พลุ่งพล่านอีกครั้งหนึ่ง

กวนหินจึงเอาดาบกรีดฝ่าหน้าอกของพั่วเจี้ยงตลอดมาถึงท้อง เชือดเอาตับหัวใจพั่วเจี้ยง แล้วควักตับและหัวใจนั้นถือเข้าไปในเรือนวางไว้ที่เบื้องหน้าภาพของกวนอู จดรูปเทียนบูชาเซ่นไหว้แล้ว เอาสุรามาราดที่หน้าภาพ พลางกล่าวว่าลูกได้สังหารพั่วเจี้ยงแก่แค้นแทนบิดาแล้ว

ครู่หนึ่งเสียงไก่ขันเจื้อยแจ้วบอกอรุณรุ่งแว่วมา ขอบฟ้าด้านตะวันออกเริ่มสว่างขึ้น กวนหินจึงบอกขอพบคุณผู้เฒ่าเจ้าของบ้าน คำนับลาแล้วขี่ม้าพาศิระพั่วเจี้ยงกลับไป ผู้เฒ่าเจ้าของบ้านเกรงอาญาว่าจะเป็นโทษฐานร่วมสังหารนายทหารเมืองกังตั๋ง จึงรีบเอาศพของพั่วเจี้ยงและตับหัวใจไปฝังไว้พร้อมกันที่แนวป่าข้างเรือนนั้น

กวนหินหัวศิระของพั่วเจี้ยงไปที่ม้า เอาผมผูกกับข้างอานม้า แล้วขี่ม้าจะกลับไปค่าย พอดกสายก็สวนกับม้าต่งนายทหารเมืองกังตั๋งซึ่งพาทหารสองร้อยแตกหนีมา ม้าต่งเห็นศิระของพั่วเจี้ยงก็โกรธ ทั้งเห็นกวนหินขี่ม้ามาแต่ผู้เดียว จึงสังหารให้เข้าล้อมจับกวนหิน

กวนหินแม้ตัวผู้เดียว ทั้งได้ตอนนอนตลอดทั้งคืนแต่มิได้ระยอทอดถอย กลับฮึกเหิมด้วยแรงปิตุที่ได้สังหารพั่วเจี้ยงล้างแค้นให้กับบิดา จึงชักม้าเข้ารบกับทหารของม้าต่งอย่างฮึกห้าวเหิมหาญ

ทหารของม้าต่งมีจำนวนมากกว่าได้พากันรุมล้อมและโห่ร้องข่มขวัญไม่ขาดระยะ ในขณะนั้นเดียวเป่าขี่ม้าพาทหารออกตามหากวนหิน ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องจึงเร่งม้าพา ทหารตามมาที่ต้นเสียง เห็นกวนหินถูกล้อมอยู่จึงสังหารให้จูโจมเข้าช่วยกวนหิน

ม้าต่งคุมทหารให้ล้อมจับกวนหินอยู่ด้วยความหวังว่าจะสามารถจับเป็นกวนหินได้ แต่พอเห็นกองทหารยกหนุนมาช่วยก็ตกใจจึงพาทหารหนี เดียวเป่าไล่ตามตีไปตลอดทาง เห็นว่าไม่ทันแล้วจึงกลับมาหากวนหิน แล้วพากันกลับไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่

พระเจ้าเล่าปี่ทราบความจากกวนหินทุกประการแล้วทรง สรรเสริญกวนอูว่าน้องเราไม่เสียที่ที่รักกัน แต่ตายแล้วยังอุตสาหตามมาช่วย

พระเจ้าเล่าปี่สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงฉลองชัยให้กับบรรดาทหารทั้งปวง และให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารเป็นอันมาก

ทางฝ่ายฮันต่งและจิวยี้หลังจากแตกพ่ายยับเยินแล้ว จึงพาทหารที่หนีตามไปตั้งหลักอยู่ในป่า แล้วกระจายกำลังออกไปเกลี้ยกล่อมบรรดาทหารที่แตกทัพให้กลับมารวมตัวกันใหม่ และตั้งเวรยามรักษาการณ์ตลอดทั้งวันทั้งคืน เพื่อพระเจ้าเล่าปี่ยกทัพติดตามมาจะได้หลบหนีทันทั่วทั้ง

ทางฝ่ายม้าต่งเมื่อพาทหารหนีเดียวเป่าแล้ว เกรงว่าเดียวเป่าจะไล่ตามมาทัน จึงพาทหารหนีเข้าไปในป่า และไปพบกับกองทหารของฮันต่งและจิวยี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

เลียดล้างด้วยเลือด (ตอนที่467)

วิญญานของกวนอูสาแดงเดชช่วยกวนหินผู้บุตรสกัดพั่วเจี้ยงไม่ให้หลบหนี กวนหินจึงสังหารพั่วเจี้ยงล้างแค้นให้กับกวนอู แล้วกลับไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่ ในขณะที่กองทัพเมืองกังตั๋งซึ่งแตกพ่ายได้ตั้งค่ายเกลี้ยกล่อมผู้คนอยู่ในป่า เพื่อรวมกำลังเข้ารบกับกองทัพพระเจ้าเล่าปี่อีกครั้งหนึ่ง

ม้าต่งได้หักทลายกับฮันต่งและจิวยี้ และรายงานความทั้งปวงให้ทราบแล้ว เห็นว่าการตั้งค่ายเกลี้ยกล่อมผู้คนอยู่นั้นมีรู้ที่นานเข้าเท่าใดจึงจะยกกลับไปทำการได้อีกครั้งหนึ่ง ม้าต่งจึงเสนอว่าข้าพเจ้ากับบิฮองและเป่าสูหยินจะขออาสาคุมทหารไปตั้งสักรัดกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ไว้ที่ตำบลกังจู้ เมื่อท่านระดมกำลังพร้อมแล้วจึงค่อยยกไปทำการพร้อมกัน

ฮันต่งและจิวยี้เห็นชอบกับข้อเสนอของม้าต่ง ดังนั้นม้าต่งจึงคุมทหารห้าพันยกไปตั้งค่ายมั่นไว้ที่ตำบลกังจู้

บรรยากาตในค่ายของม้าต่งในค่ำคืนวันนั้น บรรดาทหารทั้งปวงต่างขวัญหนีดีฝ่อซบเซาจะหนีทัพ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ในกลางคืนวันนั้นทหารทั้งปวงร้องไห้เอื้ออึงทั้งค่าย

บิสองเห็นดังนั้นก็สงสัย จึงลอบออกจากค่ายไปแอบฟังทหารซบซิบเจรจากันได้ยินทหารพูดต่อๆ กันว่า พวกเราล้วนเป็นทหารเมืองเกงจิ๋ว มาได้ยากลำบากดังนั้นก็เพราะอ้ายบิสองและเป่าสูหยินทรยศต่อนาย เป็นไส้ศึกเข้าด้วยลิบอง พวกเราจึงต้องตกเป็นเชลยศึกของชาวเมืองกังตั๋ง บัดนี้พระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพใหญ่ มาด้วยพระองค์เอง ที่ไหนเมืองกังตั๋งจะต่อสู้กับพระเจ้าเล่าปี่ได้ ขอบที่พวกเราจะลอบสังหารบิสองและเป่าสูหยินเสีย ดัดเอาศีรษะของคนชายชาติทั้งสองคนนี้ไปถวายพระเจ้าเล่าปี่ ก็จะมีความชอบสืบไป ทหารทั้งปวงต่างขานรับว่าให้ดูโอกาสเป็นที่แล้ว จึงช่วยกันสังหารบิสองและเป่าสูหยินตามแผนการนี้เถิด

บิสองทราบความดังนั้นก็ตกใจ รีบกลับไปค่ายแล้วแจ้งความให้เป่าสูหยินทราบทุกประการ

เป่าสูหยินได้ฟังก็พลอยตกใจตาม และนั่งอึ้งมิรู้จะทำประการใด บิสองจึงว่าท่านจะมาฆาตกรรมนี้จะมีพากันตายเปล่าดอกหรือ วิสัยลูกผู้ชายเมื่อภัยมาถึงตัวแล้วก็ต้องคิดอ่านเอาตัวรอดจึงจะควร ซึ่งพระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้ เพราะมีใจพยาบาทต้องการล้างแค้นให้กับกวนอู และผู้ซึ่งมีส่วนในการฆ่ากวนอู นั้นเหลืออยู่ก็แต่พั่วเจียงและ ม้าต่ง บัดนี้พั่วเจียงตายแล้วจึงเหลือแต่ม้าต่ง จึงควรที่เราทั้งสองคนจะทำการแก้ตัว ลอบดัดศีรษะม้าต่งแล้วนำกลับไปทูลทูลพระเจ้าเล่าปี่ เห็นว่าพระเจ้าเล่าปี่จะมีน้ำพระทัยเมตตา

เป่าสูหยินได้ฟังก็ท้วงว่า ซึ่งกวนอูถึงแก่ความตายนั้นพระเจ้าเล่าปี่อาฆาตพยาบาทแรงกล้านัก ไหนเลยจะอภัยโทษให้แก่เราสองคน เกลือกจะเห็นว่าเราทำการแก้ตัว ศึกแพ้อยู่แล้ว แกล้งดัดเอาศีรษะม้าต่งมาทูลพระเจ้าเล่าปี่จะฆ่าเราเสีย

บิสองจึงว่า ตัวข้าพเจ้าคุ้นเคยรู้พระทัยพระเจ้าเล่าปี่ ท่านลืมไปแล้วหรือว่านางบิสูหยินพี่น้องของข้าพเจ้า คืออดีตภรรยาของเล่าปี่ ข้าพเจ้ารู้ดีว่าพระเจ้าเล่าปี่น้ำพระทัยอ่อน เมื่ออ่อนน้อมโดยซื่อแล้วก็จะทรงมีพระเมตตา ประการหนึ่งเล่าหากฆาตกรรมอยู่ก็มีแต่ทางตายสถานเดียว หากทำความชอบแก้ตัวก็อาจมีทางรอดตายได้บ้าง แม้ถึงตายก็เท่าตัว หากบุญเรายังไม่สิ้นพระเจ้าเล่าปี่ก็คงจะไว้ชีวิต

เป่าสูหยินได้ฟังคำบิสองหวานล่อมโดยประการทั้งปวงดังนั้นก็เห็นชอบ พอเวลาเที่ยงคืนทั้งบิสองและเป่าสูหยินจึงลอบเข้าไปถึงค่ายที่พักของม้าต่ง เห็นม้าต่งนอนหลับอยู่จึงดัดศีรษะม้าต่ง แล้วสังหารทหารรักษาการณ์หน้าค่ายของม้าต่งเสีย

ทั้งบิสองและเป่าสูหยินเอาศีรษะของม้าต่งผูกกับอานม้าลอบหนีออกจากกองทัพเมืองกังตั๋ง แล้วรีบขี่ม้าไปที่กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ พอเข้าไปใกล้ค่ายก็ถูกทหารรักษาการณ์จับตัวได้ จึงแจ้งความประสงค์ให้ทหารรักษาการณ์นั้นนำความไปกราบทูลพระเจ้าเล่าปี่

พระเจ้าเล่าปี่ทราบความแล้วก็โปรดให้ทหารคุมตัวบิสองและเป่าสูหยินเข้ามาเฝ้า สองนักชายเจ้า บ่าวขายนาย เข้าไปในค่ายเห็นพระเจ้าเล่าปี่ก็รีบคุกเข่าถวายบังคม แล้วทูลเกล้าถวายศีรษะของม้าต่ง และกราบบังคมทูลแก้ตัวตามที่ได้อ้างแผนกันนั้นทุกประการ

พระเจ้าเล่าปี่ทรงฟังบิสองและเป่าสูหยินกราบบังคมทูลจนสิ้นความแล้ว จึงตรัสขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ูกยกออกมาจากเมืองเสฉวนช้านานแล้ว มืดมิดห่ออยู่ไหนจึงไม่มาหากู นี่มึงเห็นว่าสนุกไม่ได้ จะแพ่กอยู่แล้ว จึงแกล้งดัดเอาศีรษะม้าต่งมาให้ แม้จะเลี้ยงมึงไว้ให้คงชีวิต เหมือนกูไม่รักกวนอู จะเอาน้ำไปไว้ไหน

บิสองและเป่าสูหยินได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็ตกใจ แต่พระเจ้าเล่าปี่ก็ได้สนพระทัย เห็นมาตรัสกับกวนฮินให้ตั้งแท่นบูชาเพื่อเซ่นไหว้กวนอู กวนฮินรับรับสั่งแล้วจึงจัดแจงแต่งโต๊ะเครื่องเซ่นตามธรรมเนียม

พระเจ้าเล่าปี่เสด็จไปหยิบศีรษะของม้าต่งด้วยพระองค์เองแล้วเสด็จไปที่หน้าแท่นบูชา ตรัสว่ากวนอูน้องเราบัดนี้เราขอมอบศีรษะม้าต่งเป็นของเซ่นสรวงดวงวิญญาณของเจ้า จงอภัยให้กับผู้พี่ที่ทำการล่าช้าไม่ทันใจน้องเราด้วยเถิด

ตรัสแล้วพระเจ้าเล่าปี่ก็วางศีรษะของม้าต่งบนแท่นบูชา แล้วหยิบจอกสุรารดสุราลงกับพื้น ประหนึ่งว่าจะกรวดน้ำอุทิศให้กับกวนอูจะนั้น จากนั้นจึงหันพระพักตร์มาทางกวนฮิน สั่งให้คุมตัวบิสองและเป่าสูหยินไปคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าแท่นบูชาของกวนอู และให้กวนฮินถอดเสื้อของบิสองและเป่าสูหยินออก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความแค้นพยาบาทของพระเจ้าเล่าปี่ในตอนนั้นว่า พระเจ้าเล่าปี่ก็ทรงดาบเขียดเนื้ออ้ายบิสอง เป่าสูหยิน เซ่นไหว้กวนอู แล้วดัดเอาศีรษะ ให้ทหารลากศพไปทิ้งเสีย นับเป็นการล้างแค้นที่ทารุณเพราะเป็นการแลเนื้อของคนโทษในขณะที่มีชีวิตแล้วจึงดัดศีรษะในภายหลัง แต่จะว่าพระเจ้าเล่าปี่ก็คงจะไม่ถนัดเพราะวิธีการลงโทษและการล้างแค้นในสมัยนั้นก็ใช่วิธีการเช่นนี้เอง

เดียวเป่ายืนเฝ้าพระเจ้าเล้าป้อยู่ด้วยอาการอันสงบในใจนึกถึงเดียวหุยผู้บิดาก็ร้องไห้ จึงเข้าไปคุกเข่ากราบถวายบังคมพระเจ้าเล้าปี แล้วกราบทูลว่าคนทั้งปวงซึ่งคิดอ่านทำร้ายท่านอาทอนนั้น กวนหินน้องข้าพเจ้าก็ได้ทำการล้างแค้นให้แล้ว คงเหลือแต่คนซึ่งคิดอ่านทำร้ายบิดาข้าพเจ้า ยังมีได้แก่แค้นเลย

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังคำเดียวเปาดังนั้นจึงตรัสว่า เจ้าอย่าได้ปรารถนาในเรื่องนี้ เรายกกองทัพมาด้วยปรารถนาประการเดียวคือ ล้างเมืองกังต้ง แก่แค้นบิดาเจ้าด้วย ได้เมืองกังต้งแล้วเราจะสืบเอาตัวอ้ายสองคนผู้ทำร้ายบิดาเจ้ามาเช่นให้เหมือนกัน

เดียวเปาได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็ดีใจ กราบถวายบังคมพระเจ้าเล้าปีแล้วกลับไปทีกองทหาร

ชัยชนะในการศึกยกที่สองของพระเจ้าเล้าปีทำให้เกิดกิตติศัพท์ระบือลือเลื่องไปทั้งสองฝั่งของแม่น้ำแยงซี ชาวเมืองทั้งปวงพากันกล่าวขานต่อๆ กันไปว่าครานี้เมืองกังต้งเห็นจะไม่พ้นมือของพระเจ้าเล้าปี

ทางฝ่ายฮั่นต้งและจิ่วท่ายตั้งค่ายเกลี้ยกล่อมทหารอย่างต่อเนื่อง แต่ปรากฏว่าทหารเหล่านั้นต่างขวัญเสีย รวนเร เป็นหวัดคิดถึงครอบครัวเพราะกลัวว่าเมืองกังต้งเสียแก่พระเจ้าเล้าปีแล้วจะถูกฆ่าศึกทำร้ายหรือพลัดพรากจากกัน วันหนึ่งทหารหน่วยสอดแนมเข้ามารายงานกับฮั่นต้งว่า บิฮองและเปาสูหยินคิดทรยศสังหารม้าต้งแล้วตัดเอาศีรษะไปถวายพระเจ้าเล้าปี แต่พระเจ้าเล้าปีได้สั่งให้ประหารชีวิตทั้งบิฮองและเปาสูหยินเสียแล้ว

ฮั่นต้งและจิ่วท่ายได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ประจักษ์กันว่าซึ่งจะตั้งค่ายเกลี้ยกล่อมผู้คนต่อไปเห็นจะไม่ทันทางที่ จึงสั่งทหารให้ระมัดระวังรักษาค่าย ส่วนฮั่นต้งและจิ่วท่ายได้พา ทหารคนสนิทกลับไปเมืองกังต้ง ทูลความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ

ขุนกวนได้ทราบความว่ากองทัพใหญ่ซึ่งจัดไปด้านทานกองทัพของพระเจ้าเล้าปีเสียที่แตกพ่ายดังนั้นก็ตกใจ รับเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวง ปรารถนาจะให้ทราบแล้วปรึกษาวางจะคิดอ่านประการใด

เปาจิฉิงทูลขุนกวนว่า ซึ่งพระเจ้าเล้าปียกทัพใหญ่มาในครั้งนี้ด้วยหวังจะล้างแค้นให้กับกวนอู เดียวหุย ผู้เป็นน้องร่วมสาบาน และผู้ซึ่งเป็นต้นเหตุให้พระเจ้าเล้าปีผูกแค้นพยายาทนั่นมีอยู่ทั้งสิ้นเจ็ดคน คือลิบองพั่วเจียง ม้าต้ง บิฮอง เปาสูหยิน ทั้งห้าคนนี้เป็นผู้คิดอ่านทำร้ายกวนอู ส่วนอีกสองคนคือซอมเกียงและเดียวดัดซึ่งเป็นผู้ฆ่าเดียวหุย

เปาจิฉิงเห็นขุนกวนตั้งใจฟังจึงทูลต่อไปว่า คนซึ่งทำร้ายกวนอูห้าคนนั้นบัดนี้ก็ตายสิ้นแล้ว เหลือแต่ซอมเกียงและเดียวดัดซึ่งเป็นคนทำร้ายเดียวหุย และอยู่ในเงื้อมมือของท่าน จึงเป็นเหตุให้พระเจ้าเล้าปีโกรธแค้นพยายาทต่อท่าน

ขุนกวนได้ฟังจึงถามว่า ท่านกล่าวความดังนี้จะให้เราทำประการใด เปาจิฉิงทูลต่อไปว่าข้าพเจ้าขอทูลเสนอให้ท่านจับซอมเกียง เดียวดัด แล้วส่งไปถวายพระเจ้าเล้าปีพร้อมกับศีรษะของเดียวหุย เห็นพระเจ้าเล้าปีจะสิ้นความพยายาท เพราะได้ล้างแค้นให้กับกวนอู เดียวหุยแล้ว อนึ่งเพื่อให้ไมตรีของท่านกับเล้าปีได้ฟื้นฟูกครั้งหนึ่ง จึงควรที่ท่านจะได้ส่งนางซุนสูหยินกลับไปถวายพระเจ้าเล้าปีพร้อมกับของบรรณาการตามประเพณี เมื่อไมตรีฟื้นคืนแล้วจะได้ช่วยพระเจ้าเล้าปีคิดอ่านกำจัดโจรผู้สืบไป เมื่อท่านกระทำดังนี้แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าเล้าปีจะเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวน

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ทอดสายตาไปที่บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวง เห็นทุกคนนิ่งเงียบเป็นเชิงเห็นด้วยกับข้อเสนอของเปาจิฉิง ขุนกวนจึงสั่ง ให้ทำหีบไม้หุ้มใส่ศีรษะเดียวหุย จับเอาซอมเกียง เดียวดัด ใส่กรงเหล็ก จัดดอกไม้เงินทอง ให้แต่งหนังสือตามคำเปาจิฉิงว่า แต่นางซุนสูหยินนั้นจะส่งไปครั้งหลัง

ครั้นจัดแจงการทั้งปวงเสร็จแล้ว ขุนกวนจึงสั่งให้เทียเป้งถือหนังสือคุมคนและสิ่งของทั้งปวงไปหาพระเจ้าเล้าปี เทียเป้งรับคำสั่งของขุนกวนแล้วจึงคุมขบวนคนโทและสิ่งของออกจากเมืองกังต้งไปที่กองทัพของพระเจ้าเล้าปีแต่บัดนั้น

ทางฝ่ายพระเจ้าเล้าปีครั้นได้ชัยชนะในการศึกยกที่สองแล้ว ก็มีรับสั่งให้กองทัพทั้งปวงเตรียมพร้อมเพื่อจะยาดรากเข้าสู่เมืองกังต้งต่อไป ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามากราบทูลว่าขุนกวนได้ให้เทียเป้งคุมคนโทและข้าวของมาถวาย

พระเจ้าเล้าปีทราบความก็ดีพระทัย ดบมือเข้าแล้วร้องว่าบุญของเรา เทพดาจึงชักนำมาให้เราแก้แค้น ว่าแล้วพระเจ้าเล้าปีจึงตรัสสั่งเดียวเปาให้ตั้งแท่นบูชาเตรียมเซ่นไหว้เดียวหุย และสั่งทหารให้ไปเชิญเทียเป่งให้ผู้คนโทษและข่าวของเข้ามา

ครู่หนึ่งทหารองครักษ์ก็นำเทียเป่ง กล่องไม้หอมใส่ศีระะเดียวหุย และกรงเหล็กซึ่งขังสอมเกียงและเดียวดัดเข้ามาในค่าย

พระเจ้าเล้าปีเสด็จมาที่หีบไม้หอมนั้น ทรงเปิดหีบหยิบเอาศีระะของเดียวหุยขึ้นไปวางที่โต๊ะบูชา เห็นศีระะเดียวหุยยังสดอยู่เหมือนเพิ่งตาย พระเจ้าเล้าปีก็สงสารเดียวหุยเป็นอันมาก ทรงกันแสงอยู่พักใหญ่

เดียวเปาเห็นพระเจ้าเล้าปีเสด็จด้วยรำลึกถึงเดียวหุยผู้บิดาอยู่เป็นครูใหญ่แล้ว ยังทรงนั่งอยู่ที่หน้าศีระะเดียวหุยนั้น ก็สะกดใจระงับความแค้นไม่ได้ จึงชักดาบตรงไปที่กรงเหล็กแล้วลากตัวสอมเกียง เดียวดัด ออกมาจากกรง และใช้ดาบฟันทั้งสอมเกียงและเดียวดัด

จากนั้นเดียวเปาจึงเอาดาบแล่นของสอมเกียงและเดียวดัดที่ละชิ้น เอาไปวางไว้เบื้องหน้าแท่นบูชา ทั้งสอมเกียงและเดียวดัดได้รับความเจ็บปวดจนสลบไปทั้งคู่ เดียวเปาจึงตัดศีระะของสอมเกียงและเดียวดัดเอาไปวางเบื้องหน้าแท่นบูชาอีก

พระเจ้าเล้าปีและเดียวเปาเซ่นไหว้เดียวหุยแล้ว แรงโกรธในน้ำพระทัยก็มีได้ลดลงแม้แต่น้อย ไม่ยอมทอดพระเนตรหนังสือของขุนกวนว่ามีเนื้อความประการใด รับสั่งว่า เราจะรบเอาเมืองกังตั้งให้ได้

ม้าเลี้ยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นพระเจ้าเล้าปีโกรธจนแทบไม่มีพระสติหลงเหลืออยู่ดังนั้น จึงเข้าไปปรับเอาหนังสือของขุนกวนแล้วมาเปิดออกอ่านดู

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

เมื่อก้าวล่วงทางสายกลาง (ตอนที่ 468)

พระพุทศานุายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบห้าพรรษา เดือนสี่ กองทัพของพระเจ้าเล้าปียกล่วงเข้าสู่แดนเมืองกังตั้ง บรรดาผู้คิดอ่านสังหารกวนอูและเดียวหุยทั้งเจ็ดคนถูกฆ่าตายด้วยประการต่างๆ จนหมดสิ้น แต่พระเจ้าเล้าปียังไม่หายแค้น ไม่ยอมรับไมตรีของขุนกวนแม้กระทั่งหนังสือขอยอมเป็นข้าในขอบเขตสืมาก็ไม่ยอมเปิดออกอ่าน

ม้าเลี้ยงทราบความในหนังสือของขุนกวนแล้ว จึงเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าปีว่า พวกคนร้ายซึ่งทำร้ายแก่กวนอู เดียวหุย ก็ได้แก้แค้นทดแทนสิ้นแล้ว บัดนี้ฝ่ายขุนกวนใช้ให้เทียเป่งถือหนังสือเอาดอกไม้เงินทองมาถวาย จะขอคืนนางซุนสูหยินกับเมืองเกงจิ๋วให้ ขอเป็นราชไมตรีช่วยกันรบกำจัดโจผี จะโปรดประการใด

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังคำม้าเลี้ยงดังนั้นก็ทรงพระโกรธ รับสั่งว่า เราพยายามทักกันอยู่กับขุนกวน ได้ออกปากให้สัตย์กันไว้กับกวนอู เดียวหุย น้องเรา บัดนี้กวนอู เดียวหุย น้องเราก็ตายแล้ว เราจะกลับเป็นไมตรีต่อกับขุนกวนนั้น จะมีเสียความสัตย์ไปหรือ เราไม่ฟัง จะรบเอาเมืองกังตั้งให้ได้ แล้วจึงจะยกไปรบเอาเมืองโจผี

พระเจ้าเล้าปี ณ บัดนี้ได้ข้ามพ้นเส้นทางสายกลางไปไกลโพ้น ทั้งๆ ที่ได้ล้างแค้นให้กับกวนอู เดียวหุยเสร็จสิ้นแล้ว แต่ยังไม่วายหายแค้นพยายามแก่ขุนกวน ยังคงมุ่งมั่นที่จะเหยียบเมืองกังตั้งให้จมลงในพระมหาสมุทร ดังนั้นประโยชน์ใหญ่ที่จะพึงได้ถึงสองสถาน คือได้ล้างแค้นให้กับน้องร่วมสาบานหมดสิ้นคำคนครหา ไม่ผิดต่อคำปณิญาสวนท้อสถานหนึ่ง ได้เมืองกังตั้งทั้งแคว้นเป็นข้าในขอบเขตสืมา ได้นางซุนสูหยินภรรยาสุดที่รักกลับมาครอง และได้ตั้งหน้ากำจัดโจผีพื้นฟูราชวงศ์อันอันเป็นการส่วนรวมได้โดยง่าย ซึ่งจะทำให้ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามของขงเบ้งบรรลุผลสำเร็จ รวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นเอกภาพอีกสถานหนึ่งหลุดลอยไป ทั้งสองสถานนี้บริบูรณ์ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ตลอดจนประโยชน์แห่งราชวงศ์ สมควรที่เล้าปีจะยอมรับเอา แต่เพราะน้ำใจที่ผูกเวรไม่ยอมระงับแค้น จึงก้าวข้ามพ้นเส้นทางสายกลางไปจนสุดโต่ง เป็นการบีบบังคับให้ขุนกวนต้องสั้ตาย และเป็นการสั้ตายซึ่งอาจทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าเล้าปีมีอยู่ในวันนี้และที่จะพึงมีในอนาคตให้หมดสิ้นไปได้ โบราณจึงเตือนว่า อย่าตีหมาให้จนตรอก เพราะหมาที่จนตรอกนั้นมักสั้ตายดังนี้

พระเจ้าเล้าปีรับสั่งด้วยแรงแค้นพยายามกับม้าเลี้ยงดังนั้นก็รับสั่งให้เอาเทียเป่งซึ่งเป็นทูตถือหนังสือมาจากขุนกวนไปประหารชีวิต บรรดาขุนนางทั้งปวงจึงพร้อมกันกราบทูลทัดทานว่า ซึ่งพระองค์จะประหาร

ชีวิตทูตนั้นจะผิดธรรมเนียมไป คนทั้งปวงจะครหาโทษว่าพระองค์เอาแต่พยายาม สืบไปเมื่อหน้าการไป มาติดต่อนในการสงครามก็จะไม่อาจกระทำได้ แล้วจึงวอนขอให้พระเจ้าเล้าปีไว้ชีวิตเทียเป่ง

พระเจ้าเล้าปีฟังคำหัตถทานก็ได้คิด จึงโปรดให้ยกโทษประหาร และให้ขับไล่เทียเป่งออกไปจากค่าย

เทียเป่งได้รับความอภัยตลอด จึงรีบเดินทางกลับไปเมืองกังต้ง ทูลความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ

ขุนกวนได้ทราบความก็ตกใจ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจนัก ตัวสันผิดทรียา มิได้ว่าประการใด บรรดาขุนนางทั้งปวงต่างพากันตกใจตาม ต่างคนต่างนิ่งเงียบด้วยมีรูที่จะ คิดอ่านประการใด

ก่าเจ็กซึ่งเป็นทีปรึกษาเห็นเหตุการณ์ดังครีดยนักก็เข้าไปทูลขุนกวนว่า แผ่นดินเมืองกังต้งนี้ไซ้ว่าจะสิ้น แล้วซึ่งคนดี ด้วยยังมีผู้มีสติปัญญาเป็นอันมากมิได้ด้อยกว่าจิวอี้ โลซก หรือลิบองแม่แต่น้อย ไฉนเล่าท่าน จึงไม่เรียกมาใช้ในราชการครั้งนี้

ขุนกวนได้ยินคำก่าเจ็กก็ได้สติ จึงถามว่าผู้มีสติปัญญาตามคำท่านนี้เป็นผู้ใดหรือ

ก่าเจ็กจึงทูลว่าคนผู้นี้คือลกซุนซึ่งท่านให้ไปครองเมืองเกงจิว ข้าพเจ้าเห็นความคิดสติปัญญาราวกับจิวอี้ เมื่อครั้งเราไปตีเมืองเกงจิวนั้น ลกซุนคนนี้ได้ช่วยคิดอ่านให้จึงได้เมืองเกงจิว ให้ท่านเอามาทำราชการเถิด ถ้าไม่ชนะพระเจ้าเล้าปีให้เอาข้าพเจ้าเป็นโทษ

ขุนกวนได้ฟังคำก่าเจ็กก็ระลึกได้ จึงกล่าวว่าโชคดีที่ท่านเตือน มิฉะนั้นข้าพเจ้าก็ลืมนึกถึงลกซุนไปแล้ว

เตียวเจียวซึ่งเป็นทีปรึกษาผู้ใหญ่ ได้ยินคำของขุนกวนมีท่าทีจะเออออตามข้อเสนอของก่าเจ็กจึงคำนับขุน กวนแล้วว่า ลกซุนคนนี้เป็นผู้น้อยเคยทำราชการก็แต่การน้อยๆ และเอามาทำการที่ใหญ่ถึงรบสู้กับพระ เจ้าเล้าปีนั้นเห็นไม่ได้

โกะหยงซึ่งเป็นทีปรึกษาผู้ใหญ่อีกคนหนึ่ง ได้ยินคำเตียวเจียวจึงกล่าวเสริมว่า ลกซุนเป็นแต่นักวิชาการฝ่าย พลเรือน อายุก็ยังเยาว์ ไม่เคยทำการใหญ่ แม้ในการสงครามก็ไม่เคยออกศึก ซึ่งจะมาตั้งให้เป็นแม่ทัพ รับมือกับพระเจ้าเล้าปีเห็นว่าจะบรรดาทหารทั้งปวงจะไม่เชื่อถือฟังคำ การของท่านก็จะขัดสน

เปาจิตซึ่งเป็นทีปรึกษาคนสำคัญอีกคนหนึ่ง เห็นขุนกวนยังคงอ้าอึ้งมิได้แสดงท่าทีว่าโน้มไปตามความ คิดเห็นของเตียวเจียวและโกะหยง จึงทูลเสริมว่า ลกซุนนี้เคยเป็นผู้น้อย ถึงจะดีจริงจะทำได้ก็แต่เพียง กรมการเมืองน้อย จะเอามาเป็นนายทัพบังคับทหารนั้นไม่ได้

ก่าเจ็กเห็นทีปรึกษาผู้ใหญ่ถึงสามคนออกความเห็นคัดค้านไปในทางเดียวกันก็เกรงว่าขุนกวนจะคล้อยตาม จึงทูลแย้งว่า ผู้คนในเมืองกังต้งยาเกรงกองทัพพระเจ้าเล้าปีจนสิ้นความคิดอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ทูลเสนอ ให้ตั้งลกซุนเป็นแม่ทัพไปรับศึก แต่ท่านทั้งปวงกลับมาขัดขวาง ข้าพเจ้าเห็นว่าหากมั่นไม่ตั้งลกซุนไป ด้านทานกองทัพของพระเจ้าเล้าปีแล้ว เมืองกังต้งเราคงจะย่อยยับดับสูญในคราวนี้เป็นแน่แท้

ก่าเจ็กเห็นคนทั้งปวงเจียนกริบจึงกล่าวสืบไปว่า ข้าพเจ้าขอรับผิดชอบในสิ่งที่ข้าพเจ้าเสนอ ถ้ามาตรม้าน ว่าลกซุนไปทำการปราบชัยแก่ข้าศึก ก็ขอให้ท่านได้ประหารชีวิตข้าพเจ้า บุตรภรรยาและครอบครัวให้จง ลิ่น

ขุนกวนนั่งฟังคนทั้งปวงโต้เถียงกันจนจบกระแสความแล้ว จึงกล่าวดัดบทว่า ท่านทั้งปวงอย่าเถียงกันเลย ลกซุนคนนี้ข้าพเจ้าชอบใจเห็นดีอยู่ด้วยแล้ว กล่าวแล้วขุนกวนจึงสั่งทหารให้หมายเรียกตัวลกซุนมาจาก เมืองเกงจิว และให้รีบเดินทางในทันที

ลกซุนทราบหมายเรียกของขุนกวนแล้วจึงรีบเดินทางมาเมืองกังต้ง พอมาถึงทราบข่าวขุนกวนออกว่า ราชการอยู่ในท่ามกลางมหาสมาคม จึงรีบไปที่ศาลาว่าราชการ พอก้าวพ้นธรณีประตูก็เห็นบรรดาที่ปรึกษา และขุนนางผู้อาวุโสทั้งปวงหันหน้ามาจ้องมองพร้อมกัน ก็คะเนการว่าซึ่งขุนกวนมีหมายเรียกมาครั้งนี้ย่อม เป็นเรื่องการศึกษาใหญ่เป็นแน่แท้ ลกซุนเกรงว่าจะเป็นที่ระยาแก่คนทั้งปวง จึงเข้าไปคุกเข่าคำนับขุนกวน แล้วหมอบนั่งอยู่กับที่

ขุนกวนเห็นลกซุนหมอบนั่งไม่ยอมเงยหน้า จึงกล่าวว่าตัวท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก หวาดหวิดที่ข้าพเจ้า จะลืมนึกถึงท่าน การเมืองกังต้งก็จะเสียไป ดีที่ก่าเจ็กได้ว่ากล่าวถึงตัวท่าน เราจึงรำลึกได้ และให้หามา

เป็นการด่วน หวังจะให้คิดอ่านทำการศึกกับเล่าปี่ เราจะตั้งให้ท่านเป็นแม่ทัพใหญ่ บังคับบัญชาไพร่พลทัพทั้งปวงของแคว้น กังตั้ง และมั่นใจว่าท่านจะเอาชนะของกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ได้

ลกซุนได้ยินคำชวนกวนตั๋งนั้นจึงกล่าวว่า ขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองกังตั๋งก็มีมากแต่ล้วนข้าหลวงเดิม ข้าพเจ้าอายุก็น้อย สติปัญญาก็น้อย เห็นจะว่ากล่าวขัดสน

ขุนกวนได้ฟังคำของลกซุนสั้นๆ แต่ก็แจ้งความนัยว่าในท่ามกลางคำถ่อมตัวว่าด้วยทั้งอายุและสติปัญญานั้น หากมีอำนาจว่ากล่าวบังคับบัญชาโดยสิทธิขาดแล้ว ก็อาจทำลายกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ให้แตกพ่ายไปได้ ขุนกวนฟังความนัยออกดังนั้นก็มีความยินดีเป็นอันมาก กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เราจะให้กระปี่อาญาสิทธิท่านเล่มหนึ่ง แม้ผู้ใดมีฟังคำบังคับบัญชา ให้ท่านตัดศีรษะเสีย

ลกซุนกระทำค่านับขุนกวนอีกครั้งหนึ่ง แล้วกล่าวว่าถ้าหากนายท่านวางใจมอบหมายอำนาจบังคับบัญชาแก่ข้าพเจ้าเป็นการเด็ดขาดแล้ว ขอได้โปรดกระทำพิธีมอบกระปี่อาญาสิทธิแก่ข้าพเจ้าต่อหน้าบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงของแคว้นกังตั๋งจงพร้อมกัน ให้เป็นสง่าราศีไว้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด

ก่าเจ็กซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ฟังคำลกซุนดังนั้นก็รู้ความนัยเหมือนกับขุนกวน จึงมีความยินดีเป็นอันมาก รีบกล่าวสนับสนุนว่าเมื่อครั้งที่พระเจ้าเล่าปี่แต่งตั้งฮันสินเป็นแม่ทัพใหญ่ไปทำสงครามกับพระเจ้าฉุอปาอ่องนั้น เดียวเหลือซึ่งเป็นเหตุการณ์ใหญ่เลื่องลือว่าฮันสินเป็นทหารใหม่ ยังไม่มีกิตติศัพท์ลือช่าปรากฏ และอายุก็ยังน้อย จึงเสนอต่อเล่าปี่ให้ตั้งโรตทิใหญ่ ประกอบพิธีมอบกระปี่อาญาสิทธิและตราตั้งให้ฮันสินเป็นแม่ทัพใหญ่ ต่อหน้าบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวง เพราะเหตุที่ฮันสินจะว่ากล่าวบังคับบัญชาประการใด จึงสิทธิขาดเป็นที่ยำเกรงแก่คนทั้งปวง จึงขอที่ท่านจะได้ตั้งการพิธีแต่งตั้งลกซุนเป็นแม่ทัพใหญ่และมอบกระปี่อาญาสิทธิพร้อมตราตั้งตามประเพณีการสงครามแต่ก่อนมา

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้ฝ่ายการพิธีตั้งการพิธีขึ้นที่นอกเมืองกังตั๋งด้านทิศเหนือ ให้ทำแท่นพิธีสูงใหญ่สามชั้นให้แล้วเสร็จในคืนวันนั้น

รุ่งขึ้นเช้าเพลาก่อนอาทิตย์ขึ้น ขุนกวนขึ้นไปนั่งบนแท่นสูงสุดของพิธี แล้วให้อาลักษณ์อ่านประกาศแต่งตั้งลกซุนเป็นแม่ทัพใหญ่ของแคว้นกังตั๋ง มีอำนาจสิทธิขาดในการบังคับบัญชาทหารและพลเรือนทั้งปวงเพื่อทำการศึกกับเล่าปี่ ให้มีอำนาจตัดศีรษะประหารชีวิตผู้คนได้ก่อนแล้วค่อยทูลในภายหลัง

พออาลักษณ์อ่านประกาศจบ ขุนกวนจึงทำพิธีมอบกระปี่อาญาสิทธิพร้อมกับมอบตราตั้งสำหรับแม่ทัพใหญ่ให้กับลกซุนต่อหน้าบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางที่เรียงรายอยู่บนแท่นพิธีและด้านล่างของลานพิธีแน่นขนัดอยู่นั้น

ลกซุนรับกระปี่อาญาสิทธิและตราตั้งจากขุนกวนแล้ว หันหน้ามาทางแม่ทัพนายกองทั้งปวงซึ่งอยู่บนประรำพิธีและมีนายทหารระดับต่างๆ เรียงรายลดหลั่นสลับลูกลูกตา ท่ามกลางธงทิวปลิวไสวไปทั้งลานพิธี แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า เพื่อธำรงไว้ซึ่งเอกราชอธิปไตยของแคว้นกังตั๋ง ให้ทุกคนเชื่อฟังคำสั่งและปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด ผู้ใดทำความชอบก็จะได้รับการปูนบำเหน็จ ผู้ใดทำความผิดก็จะต้องได้รับโทษโดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด

บรรดานายทหารผู้ใหญ่และทหารผู้น้อยทั้งปวง ได้ยินคำประกาศดังนั้นก็ต่างคนต่างพากันเจียบเสียงมิได้ตอบรับหรือขัดขึ้น ลกซุนเห็นดังนั้นก็ตั้งให้ซีเซ่งและเตงสองนายทหารเก่าของเมืองกังตั๋งตั้งแต่ครั้งขุนเกียนเป็นปลัดทัพซ้ายขวา แล้วสั่งให้เตรียมกองทัพยกกองทัพเรือให้พร้อม จะยกไปแนวหน้าในเวลาบ่ายวันนี้

ซีเซ่งและเตงสองรับคำสั่งแล้วกลับไปกองทหาร เรียกกระดมพลทั้งกองทัพบก กองทัพเรือ สั่งการทั้งปวงตามกระบวนศึกแล้วจึงไปรายงานความให้ลกซุนทราบ และเชิญลกซุนไปตรวจพลที่กองทหาร ลกซุนรับคำเชิญ แต่งตัวใส่เสื้อเกราะ แล้วขี่ม้าตามซีเซ่งและเตงสองไป ครั้นเพลาย่ำสองโมง ลกซุนจึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปสมทบกับกองทัพของฮันต๋งและจิวยี่ ซึ่งเกลี้ยกล่อมทหารหนีทัพได้จำนวนมากและตั้งค่ายคอยทำอยู่

ฝ่ายฮันต๋งและจิวยี่ พอได้ทราบข่าวว่าขุนกวนตั้งให้ลกซุนเป็นแม่ทัพใหญ่ก็มีความวิตกทุกซักรอนเป็นอันมาก ปรึกษากันว่าขุนกวนนายเราตั้งลกซุนบัณฑิตน้อยไม่เคยการสงครามเป็นแม่ทัพใหญ่ในครั้งนี้เหมือนดูเหมือนทหารทั้งปวงว่าสิ้นคนดีที่จะกอบกู้แคว้นกังตั๋งแล้ว เห็นว่าการศึกครั้งนี้เมืองกังตั๋งคงปราชัยย่อยยับเป็นแน่แท้

สองนายทหารผู้ใหญ่ปรึกษากันยังไม่ทันสิ้นความ ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้แม่ทัพใหญ่ ลกขุนกำลังมาเยี่ยมท่านทั้งสอง ทหารรักษาการณ์รายงานพอสอดคำ ลกขุนก็เดินเข้ามาถึงข้างในค่าย

ลกขุนจ้องมองหน้าฮันต่งและจิวยี่ และสังเกตอาการปฏิกิริยาทั้งปวงแล้ว เห็นฮันต่งและจิวยี่มิได้กระทำ คำนับต่อตนซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ตามธรรมเนียม ก็รู้ทั่วว่าแข็งขันมียาเกรง จึงออกปากเชิญฮันต่งและจิวยี่ ให้ไปที่พักค่ายหลวง และสั่งให้เรียกบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมที่ค่ายหลวงนั้น

พอคนทั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว ลกขุนจึงเอากะป๋ืออาญาสิทธิมาถือไว้ในมือแล้วกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า พระ เจ้าขุนกวนให้อาญาสิทธิแก่กระป๋ือเรามาบังคับบัญชานายทัพนายกองทหารทั้งปวง ผู้ใดทำดีก็จะให้ ความชอบ ผู้ใดทำผิดก็จะทำโทษตามผิด ถ้าเห็นประการใดก็ให้ทักท้วงเถิด เรามีได้ถือ ช่วยดักเตือนกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

ศึกเมืองกังต้งยกที่สาม (ตอนที่469)

ขุนกวนไม่ฟังคำทัดทานของขุนนางผู้ใหญ่ ตั้งให้ลกขุนบันทิดหนุ่มน้อยเป็นแม่ทัพใหญ่ไปรบศึกพระเจ้า เล่าปี่และกระทำพิธีแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ พร้อมกับมอบกะป๋ืออาญาสิทธิและตราตั้งอย่างใหญ่ เสมอ ด้วยครั้งที่พระเจ้าเล่าปี่แต่งตั้งให้ฮันสินเป็นแม่ทัพไปรบกับพระเจ้าฌ้อปาอ่อง แต่พอเคลื่อนทัพไปถึงแนว หน้าก็ได้เห็นการแข็งขันของฮันต่งและจิวยี่ นายทหารผู้ใหญ่ของแคว้นกังต้ง

ฮันต่งและจิวยี่ได้ยินคำประกาศของลกขุนดังนั้นก็พากันนิ่งเฉย จนบรรดาภาคในที่ประชุมเป็นไปอย่าง ดิ่งเหวแต่เจียงป๋าน ครู่หนึ่งจิวยี่จึงกล่าวว่า บัดนี้ขุนทวนซึ่งเป็นหลานของขุนกวนนายเราตั้งรักษา เมืองอิเหลง ถูกกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ล้อมไว้เป็นแนหนา ข้างในเมืองขาดเสบียงอาหาร พากันอด อดอยากหิวโหย ไม่มีผู้ใดจะไปช่วย จึง ขอเชิญท่านผู้มีสติปัญญาไปช่วยรบ แก่เอาขุนทวนออกมา เห็นจะ พันธุระเจ้านายเรา

ลกขุนได้ฟังคำจิวยี่ก็รู้ว่าเป็นทั้งที่จริงและที่ลองเชิง จึงกล่าวว่า ขุนทวนเป็นคนน้ำใจอารี ทหารแล พลเมืองก็รักมาก แล้วทหารก็ดีดีมาก อาหารซึ่งจะเลี้ยงไพร่พลเมืองก็ยังไม่ขาดสน เห็นเขาจะไม่เป็นไร เรา ดีทัพพระเจ้าเล่าปี่แตกแล้ว ขุนทวนก็จะมาได้เอง ไม่พักไปช่วยรบ

จิวยี่ ฮันต่ง และบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยืคำลกขุนดังนั้นก็สำคัญว่า ลกขุนชี้ขาดตาขาว ไม่ กล้ายกกองทัพไปรบกับกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ จึงพากันอมยิ้มอยู่ในที่

ลกขุนเห็นอาการปฏิกิริยาคนทั้งปวงก็รู้ว่าคนทั้งนั้นเยาะเย้ยหยามหยันก็อมยิ้มบ้าง พลงรำพึงในใจว่า อีกสัก หน่อยเถิดจะได้เห็นความคิดของเรา

การตัดสินใจของลกขุนในครั้งนี้ เป็นการท้าทายต่อความรู้สึกนึกคิดของบรรดานายทหารทั้งปวง และทำ ให้เกิดความรู้สึกดูหมิ่นเหยียดหยามว่าลกขุนชี้ขาดตาขาว แต่ลกขุนเป็นนักพนันการเมืองด้วยแห่งยุค ไม่ยอมทำตามความรู้สึกของคนทั้งปวง ด้วยรู้ดีว่าการศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ซึ่งเป็นชีวิตอนาคตของ ตนเอง ซึ่งเป็นชีวิตอนาคตของแคว้นกังต้งทั้งแคว้น ตลอดจนซึ่งเป็นชีวิตอนาคตของตระกูลขุนผู้เป็นนาย ด้วยเห็นว่าหากยกกองทัพไปช่วยเมืองอิเหลงก็ต้องเผชิญกับกองทัพมหาของพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งหน้า การยุทธชนิดนี้ไหนเลยน้อยจะเอาชนะมากได้ การใหญ่ก็จะเสียไป ลกขุนจึงหลีกเลี่ยงการรบซึ่งไม่เห็นชัย ชนะ แต่เพราะมั่นใจในชัยชนะจึงกล้าทุ่มตัววางเดิมพันท้าทายต่อความรู้สึกดังกล่าว ในขณะที่ใจก็เยาะเย้ย บรรดานายทหารเหล่านั้นเช่นเดียวกันด้วย

หลังจากการประชุมแล้วฮันต่งจึงกล่าวกับจิวยี่ว่า ขุนกวนนายเราตั้งลกขุนเป็น แม่ทัพใหญ่ครั้งนี้ เห็นจะ เสียที่เสียเมืองกังต้งเป็นแน่แท้แล้ว จิวยี่ได้ฟังก็กล่าวหนนว่า ได้ฟังความคิดของลกขุนเรื่องขุนทวน วันนี้แล้ว เห็นเมืองกังต้งจะดับสูญเพราะบัณฑิตไม่สิ้นกลินน่านมุนนี่เป็นมั่นคง

วันรุ่งขึ้นลกขุนเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงอีกครั้งหนึ่ง แล้วออกคำสั่งยุทธการว่า ถ้าพระเจ้า เล่าปี่ยกมารบ อย่าให้ออกรบ ให้ตั้งมั่นรักษาค่ายนิ่งอยู่ ให้ตั้งค่ายขุดคูและสนามเพลาะให้แน่นหนา อย่าได้ประมาท

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยืดังนั้นต่างพากันลอบนึกหัวเราะเยาะลกขุนอยู่ในใจว่านี่หรือคือความคิด การสงครามที่จะเอาชนะแก่กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ เป็นทหารมีหน้าที่รบแต่กลับให้นิ่งๆ นอนๆ อยู่ในค่าย เฉยๆ ดังนี้ อีกไม่นานก็จะถูกกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่โจมตีจนแตกพ่ายไป

ครั้นเสร็จการประชุมแล้ว บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงก็แยกย้ายกันกลับไปทีกองทหาร ต่างคนต่างเตรียมการที่จะรบพุ่ง มิได้ชุดค่ายคูสนามเพละตามคำสั่ง

ลกชนทราบรายงานว่าแม่ทัพนายกองทั้งปวงเพิกเฉยไม่ทำตามคำสั่ง ต่างคนต่างเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพ จึงมีมาพาทหารที่สนิทออกไปตรวจตราแนวนรบ เห็นค่ายทั้งปวงมิได้จัดแจงตามคำสั่งจึงกลับมาที่ค่ายหลวง แล้วเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมอีกครั้งหนึ่ง

ครั้นบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว ลกชนจึงถามว่าข้าพเจ้าออกคำสั่งให้แต่งค่ายคูสนามเพละรักษาค่ายไว้ให้มั่นคง เหตุไฉนท่านทั้งปวงจึงไม่กระทำตามคำสั่ง

ฮันต่งซึ่งเป็นนายทัพผู้ใหญ่จึงว่า ข้าพเจ้าเป็นชาติทหาร ติดตามพระเจ้าขุนกวนไปรบทุกแห่งทุกตำบลไม่กลัวตาย แลบัดนี้ตั้งท่านออกเป็นนายทัพให้รบกับพระเจ้า เล่าปี แลท่านมาสั่งให้ตั้งรักษาค่ายมั่นอยู่อย่าให้ออกรบนั้น ท่านจะเอาเทพยดามาช่วยหรือ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเมื่อฮันต่งนายทหารผู้ใหญ่กล่าวท้าทายกับลกชนผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ดังนั้นแล้ว ทหารทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า ฮันต่งว่าชอบ เราจะขอออกรบไม่กลัวตาย

ลกชนเห็นดังนั้นจึงชักกระบี่อาญาสิทธิ์ขึ้นฟ้า บรรดาแม่ทัพนายกองเห็นกระบี่อาญาสิทธิ์ก็คุกเข่าลงคำนับตามประเพณี ลกชนจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ถึงตัวเราเด็กก็ดี พระเจ้าขุนกวนพระราชทานอาญาสิทธิ์ให้เราเป็นแม่ทัพบังคับคนทั้งปวง ถ้าผู้ใดละเมิดคำสั่งมิฟังเราบังคับ เราจะตัดศีรษะเสียด้วยกระบี่เล่มนี้

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยินคำลกชนดังนั้นก็โกรธ แต่ก็เกรงกระบี่อาญาสิทธิ์ตามระบอบวินัยและจิตสำนึกของทหาร จึงได้แต่คุมความแค้นไว้ในใจ กัดฟันกล่าวพร้อมกันว่าพวกเราจะทำตามคำสั่ง จากนั้นก็แยกย้ายกันกลับไปทีค่าย แล้วจัดแจงแต่งค่ายคูสนามเพละและกวดขันระมัดระวังรักษาค่ายตามคำสั่งของลกชนทุกประการ

อันความสามารถในการบังคับบัญชากองทัพแลคนทั้งปวงนั้น มิได้อยู่ที่ความหนุ่มหรือความแก่ไม่ ถึงจะเป็นคนแก่มากด้วยประสบการณ์แต่หากไร้ซึ่งสติปัญญาหรือความเข้มแข็งเด็ดขาดแล้ว ก็เป็นเพียงแก่มะพร้าว เฒ่ามะละกอ มิได้มีคุณค่าแห่งความเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพและไพร่พลทั้งปวง แม้หากจะเป็นคนหนุ่มรุ่มเียว หากกอปรด้วยสติปัญญาความสามารถและความเข้มแข็งเด็ดขาดแล้ว ก็ย่อมเป็นที่ยำเกรงแก่คนทั้งปวง อาจสามารถบังคับบัญชาทหารและไพร่พลเรือนแสนเรือนล้านได้ตั้งปรารถนา เหตุนี้สติปัญญาความสามารถและความเข้มแข็งเด็ดขาดต่างหากเล่าที่พึงถือเป็นคุณสมบัติของนายทัพ ผู้บังคับบัญชาคน หาใช่ความแก่หนุ่มแต่ประการใดไม่

ทางฝ่ายกองทัพของพระเจ้าเล่าปี หลังจากเสร็จสิ้นการพิธีเซ่นสรวงดวงวิญญาณของเดิวยุ้ยแล้ว พระเจ้าเล่าปีมีรับสั่งให้เคลื่อนทัพรุกลึกเข้าไปในแดนเมืองกังต้ง และสั่งให้ตั้งค่ายสี่สิบค่ายทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือเรียงรายยาวถึงพันเส้นตั้งแต่ตำบลลูเต้งถึงตำบลจวนเค้า

พอตั้งค่ายเสร็จหน่วยสอดแนมได้เข้ามากราบบังคมทูลว่า บัดนี้ขุนกวนได้ตั้งให้ลกชนเป็นแม่ทัพใหญ่ ยกกองทัพมาตั้งรับ แต่ลกชนได้สั่งให้กองทหารทุกหน่วยตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย ไม่ให้ออกรบ

พระเจ้าเล่าปีได้ยินชื่อลกชนก็แปลกพระทัยเพราะไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน จึงรับสั่งถามว่าลกชนผู้นี้เป็นใคร

ม้าเลียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงกราบบังคมทูลว่า ลกชนคนนี้อยู่เมืองเกงจิว เป็นพลเรือนผู้น้อย อายุเด็กก็จริง แต่เขาได้เรียนวิชาความรู้มาก มีสติปัญญาราวกับจิวยี่ เมืองเกงจิวเสียเพราะความคิดร้ายคนนี้

พระเจ้าเล่าปีทราบความดังนั้นก็โกรธ รับสั่งว่า ความคิดร้ายคนนี้นั้นฆ่าน้องเราเสีย ดีแล้วบุญของเราที่จะได้แก้แค้น เราจะได้ยกทัพเข้าตีเวิลวันนี้

ม้าเลียงเห็นพระเจ้าเล่าปีมีท่าทีดูหมิ่นลกชน จึงกราบบังคมทูลท้วงติงอีกว่า ลกชนคนนี้เห็นว่าสติปัญญาหลักซึ่งหลักแหลมยิ่งกว่าจิวยี่อีก ขอพระองค์อย่าเพ่งรบ ขอบที่จะดูท่าทีข้าศึกก่อนว่าจะคิดอ่านประการใด

พระเจ้าเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็โกรธ รับสั่งว่า ตัวเราทำการสงครามมาตั้งแต่หนุ่มจนแก่ จะเกรงกลัวอะไรกับบัณฑิตไม่ลั่นกลนน่านมเล่า ตรัสแล้วก็สั่งทหารให้จัดกองทัพยกไปที่กองทัพของลกชน

ฝ่ายฮันต่งและจิ่วท่ายตั้งค่ายคุมทหารอยู่ที่แนวหน้า ทราบว่ากองทัพของพระเจ้า เล่าปี่ยกมาจึงให้ม้าเร็วไปรายงานความให้ลกซุนทราบ

ลกซุนทราบความแล้วเกรงว่าทหารจะออกรบกับกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ จึงพา ทหารคนสนิทขึ้นม้าไปสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา พบกับฮันต่งและจิ่วท่ายพาทหารขึ้นมาสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขาเช่นเดียวกัน

ฮันต่งแลไปแต่ไกลเห็นกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ประดับด้วยธงเหลืองเป็นอันมาก จึงขี่ม้าไปที่กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่แล้วบอกกับลกซุนว่า กองทัพซึ่งยกมานี้เห็นจะเป็นพระเจ้าเล่าปี่คุมทหารมาด้วยพระองค์เอง ข้าพเจ้าขออาสายกทหารออกไปรบกับเล่าปี่ และจะจับตัวเล่าปี่มามอบแก่ท่านจงได้

ลกซุนได้ฟังจึงว่า พระเจ้าเล่าปี่ชำนาญในการสงคราม ทำการศึกมาอย่างโชกโชน ซึ่งยกทัพมาตีเมืองกั๋งตั้งครั้งนี้ได้รับชัยชนะหลายครั้งตลอดมา ทหารทั้งปวงยังคงฮึกเหิม หากท่านยกออกไปรบเห็นจะเสียทีแก่ข้าศึก ขอบที่จะตั้งมั่นรักษาตัวอยู่ในค่าย ไว้คอยท่าเวลาข้าศึกอ่อนแอโรยแล้ว ข้าพเจ้าจะสั่งการให้ท่านออกไปรบเอง

ฮันต่งได้ฟังดังนั้นก็ฮึดฮัดไม่เห็นด้วย แต่เกรงอาญาสิทธิ์ของลกซุนจึงนิ่งเสีย

ทางฝ่ายกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ เมื่อยกกองทัพมาประชิดค่ายทหารเมืองกั๋งตั้งก็ให้ทหารออกไปร้องทารบ นายทหารซึ่งรักษาค่ายได้ยินคำท้าก็โกรธ แต่ครั้นจะยกกองทัพออกไปรบก็เป็นการขัดคำสั่งของแม่ทัพใหญ่ จึงให้ทหารนำความไปรายงานให้ลกซุน และขอยกออกไปรบกับกองทัพของเล่าปี่

ลกซุนทราบรายงานแล้ว มีคำสั่งให้ทหารเอากระดาดอุดรูไว้ ไม่ให้ได้ยินคำท้าของทหารของพระเจ้าเล่าปี่ บรรดาทหารทั้งปวงทราบคำสั่งแล้วต่างพากันดูหมิ่นลกซุนว่าหน้าตัวเมีย แต่ด้วยความยำเกรงต่ออาญาสิทธิ์จึงจำต้องทำตาม

พระเจ้าเล่าปี่บัญชาทหารให้ออกไปทำทหารเมืองกั๋งตั้งออกมารบ จนกระทั่งถึงเวลาบ่าย ทหารเมืองกั๋งตั้งก็ยังคุมเชิงนิ่งอยู่ในค่าย พระเจ้าเล่าปี่จึงฮึดฮัดไม่พอพระทัยเป็นอย่างมาก แต่ไม่รู้จะทำประการใด

ม้าเลี้ยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นพระเจ้าเล่าปี่วุ่นวายพระทัยดังนั้น จึงเข้าไปกราบทูลว่า ลกซุนคนนี้ความคิดมาก จนเราให้คนไปร้องท้าถึงหน้าค่ายแล้วก็ได้บอกมารบ เกลือกมันจะทำให้เลินเล่อไว้วางใจ ขอดำริให้ตีก่อน

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังก็แย้งว่า ทหารเมืองกั๋งตั้งพ่ายแพ้แก่น้ำมือเราครั้งแล้วครั้งเล่าจึงเกรงกลัวไม่กล้าออกมารบ จะปรารภกันอันใดกับความคิดของเด็กน้อยลกซุนผู้นี้

ปองสิบได้ยินดังนั้นก็กราบบังคมทูลว่า บัดนี้เป็นเทศกาลเดือนห้าแล้ว อากาศก็ร้อน ทหารดื่มน้ำตลอดทั้งวัน ย่อมอ่อนล้าอดโรยลง จะไปหาน้ำกินก็เป็นหนทางไกล หากข้าศึกเข้าโจมตีก็จะยกกลับมาไม่ทันทางที่

พระเจ้าเล่าปี่เห็นทหารเมืองกั๋งตั้งไม่ออกมารบจนเวลาเย็นแล้ว จึงสั่งให้ถอยทัพกลับมาค่าย เมื่อได้ดำริถึงข้อเสนอของปองสิบแล้วก็ทรงเห็นชอบ จึงตรัสสั่งให้ย้ายค่ายลงไปตั้งอยู่ตามริมแม่น้ำ และให้ตั้งค่ายใกล้กับป่าที่มีต้นไม้มาก เพื่อให้ทหารผ่อนคลายร้อนและหาน้ำดื่มกินได้โดยสะดวก

ม้าเลี้ยงได้ยินรับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ดังนั้นก็ท้วงว่า ซึ่งพระองค์จะให้ย้ายค่ายไปตั้งในแนวป่าใกล้ริมแม่น้ำนั้น ก็ชอบอยู่ แต่หากลกซุนยกกองทัพมาตีในขณะที่ย้ายค่าย จะมีเสียที่แก่ข้าศึกดอกหรือ

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังคำท้วงดังนั้นก็เห็นด้วย จึงตรัสว่าถ้าเช่นนั้นเราจะให้งอบั่นคุมทหารหมื่นหนึ่งไปตั้งสกัดอยู่ที่ต้นทางซึ่งลกซุนจะยกมา ตัวเราเองก็จะคุมทหารแต่เพียงแปดพันไปชุมนุมอยู่ที่ซอกเขา เสร็จแล้วจึงค่อยถอยทัพย้ายค่าย หากมันลกซุนยกมาก็จะให้งอบั่นทำเป็นต่อสู้ไม่ได้ เมื่อลกซุนไล่ตามตี เราก็จะจับตัวลกซุนมาตัดศีรษะเช่นไหว่กวณอุ เดียวหุย น้องเรา

ศึกเมืองกั๋งตั้งครั้งที่สามจึงระเบิดขึ้นตั้งแต่บัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม**หลบลมร้อน ล่อแรงเพลิง (ตอนที่470)**

ลกซุนได้รับอาญาสิทธิ์จากขุนกวนแล้ว กำหนดกลยุทธ์ตั้งรับในสถานการณ์ที่ไม่อาจเอาชนะได้ เพื่อรอคอยโอกาสที่จะทำลายกองทัพเล่าปี่ให้พินาศย่อยยับ ในขณะที่กองทัพทั้งสองฝ่ายยืนกันอยู่นั้นฤดูร้อนก็เข้ามาเยือน

แม่ทัพนายกองและขุนนางในกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังแผนการถอยทัพไปตั้งอยู่ในป่าริมแม่น้ำ เพื่อให้ทหารคลายร้อนและสามารถหาน้ำกินน้ำใช้ได้โดยสะดวก โดยป้องกันการโจมตีของกองทัพเมืองกังตั๋งโดยละเอียดแล้วจึงเห็นชอบพร้อมกันและพากันสรรเสริญความคิดของพระเจ้าเล่าปี่เป็นอันมาก

ฝ่ายม้าเลียงซึ่งเป็นที่ปรึกษา เห็นพระเจ้าเล่าปี่ตรัสสั่งให้ตั้งค่ายเรียงยาวถึงพันเส้นหรือประมาณสี่สิบกิโลเมตร ค่ายหน้าลึกเข้าไปในแดนกังตั๋ง ค่ายหลังยังอยู่นอกเขตแดน ก็เห็นว่าเป็นการตั้งค่ายที่ขอบกลไม่เกินไปตามคัมภีร์พิชัยสงคราม และเห็นว่าการตั้งค่ายไว้ในป่าหน้าแล้ง หากถูกข้าศึกเผาทำลายก็อาจวายวอดได้โดยง่าย ทั้งการตั้งค่ายเรียงเช่นนี้การรุกรบหรือต้านรับก็จะขาดพลัง อาจถูกตีตัดออกเป็นส่วนๆ แล้วถูกทำลายได้โดยง่าย แต่ครั้นจะกราบทูลพระเจ้าเล่าปี่ก็เกรงว่าจะขัดพระทัย

เมื่อเห็นดังนั้นแล้วม้าเลียงจึงกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าปี่ว่า ขงเบ้งเป็นอาจารย์อยู่รักษาเมือง ท่านยกทัพมาข้างนี้จะต้องค่ายคูดุที่ทางทั้งปวง จะต้องด้วยพิชัยสงครามหรือประการใด ขงเบ้งมิได้มาเห็นด้วยข้าพเจ้าขอเขียนเป็นแผนที่ไปให้ขงเบ้งดูผิดแลชอบ

ม้าเลียงไม่กล้ากราบบังคมทูลด้วยตนเอง แต่โยนภาระไปให้กับขงเบ้ง โดยลืมนึกไปว่าระยะทางห่างไกลต้องใช้เวลาไปกลับเป็นเวลาหลายวัน จะทันต่อการแก้ไขสถานการณ์หรือไม่ พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังคำม้าเลียงก็ได้เฉลียวพระทัย แต่ทรงเห็นด้วยกับที่ม้าเลียงกราบบังคมทูล จึงตรัสสั่งให้ม้าเลียงเขียนแผนที่การตั้งค่ายแล้วให้รีบเดินทางไปเมืองเสฉวนปรึกษากับขงเบ้ง เมื่อขงเบ้งมีความเห็นประการใดก็ให้รีบกลับมารายงาน

ม้าเลียงเขียนแผนที่การตั้งค่ายเสร็จแล้ว จึงรีบเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน ทางพระเจ้าเล่าปี่ก็มีรับสั่งให้ย้ายทหารไปตั้งที่ค่ายใหม่ตามแผนที่ได้ดำไว้

ทางฝ่ายฮั่นตั้งและจิวท่ายทราบข่าวว่ากองทัพพระเจ้าเล่าปี่รื้อถอนค่ายเดิม จึงนำความไปรายงานให้ลกซุนทราบ ว่า พระเจ้าเล่าปี่ตั้งค่ายเรียงถึงสี่สิบลี้ค่าย เป็นระยะทางถึงพันเส้น แต่กลับมาย้ายค่ายดังนี้ แม้มีทหารต้นสายปลายเหตุแต่คณะได้เกิดจากเทศกาลหน้าร้อน พระเจ้าเล่าปี่จึงจำเป็นต้องย้ายค่ายไปตั้งในแนวป่าใกล้ริมแม่น้ำ ในขณะที่กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่กำลังรื้อถอนค่ายวันวายุอยู่ดังนี้ จึงควรที่จะยกกองทัพเข้าโจมตี เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ลกซุนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ด้วยได้เห็นพลาณภาพของเทศกาลหน้าร้อน ที่กดดันและก่อสร้างบังคับให้กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่จำเป็นต้องรื้อถอนโยกย้ายค่ายเข้าสู่ที่ร่ม ใกล้ริมแม่น้ำ ซึ่งถึงแม้จะมีความสะดวกสบายกว่าสถานที่ตั้งค่ายเดิม แต่การตั้งค่ายในภูมิทำเลเช่นนั้นเป็นภูมิที่จะตกเป็นอันตรายแก่กองทัพพระเจ้าเล่าปี่อย่างใหญ่หลวง

ลกซุนจึงชวนฮั่นตั้ง จิวท่าย และพาทหารคนสนิทขึ้นไปดูบนเนินเขา เห็นทหารตามค่ายต่างๆ กำลังรื้อถอนค่าย แต่ที่ซอกเขาห่างจากค่ายหน้านั้นเห็นทหารกองหนึ่ง คนประมาณหมื่นหนึ่ง ทหารแก่บ้างหนุ่มบ้างไม่เสมอกัน กำลังทำที่บังนั่งบังนอนบ้างพักผ่อนอยู่สองข้างทาง จึงแสวงถามฮั่นตั้งและจิวท่ายว่า ทหารกองนี้จะทำการอันใด

ฮั่นตั้งและจิวท่ายจึงว่า เล่าปี่คงแต่งทหารออกมาสกดมิให้เรายกกองทัพเข้าตีทหารซึ่งกำลังรื้อถอนค่าย แต่ทหารกองนี้ไม่มีระเบียบวินัย ทั้งเป็นคนแก่หนุ่มผสมผสาน ไม่น่าเกรงขามประการใด ข้าพเจ้าขออาสาพาทหารออกโจมตีกองสกดของเล่าปี่ให้แตกไปจงได้

ลกซุนได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่า ทพนี้เขาดังไว้หลวงเรา จะเอาทหารซุ่มไว้ในซอกเขานั่นเป็นมั่นคง ท่านอย่าออกรบเลย

ลกซุนเพียงเห็นกองทหารของฮั่นตั้งออกมาตั้งเป็นกองล่อให้กองทัพเมืองกังตั๋งเข้าโจมตี ก็อ่านสถานการณ์ได้กระจ่างว่าเป็นกองล่อที่ลวงให้กองทัพเมืองกังตั๋งเข้าตี แล้ว จะมีกองซุ่มโจมตีในภายหลัง

แต่ฮันต่งและจิ่วท่ายตลอดจนทหารที่ติดตามมานั้นกลับมองไม่เห็นสถานการณ์ที่เป็นไป ก็ชวนกันหัวเราะ แล้วต่างคนต่างคิดว่าลกซุนนี้อ่อนความคิดนัก กลัวข้าศึกเสียจริงๆ

ลกซุนเห็นดังนั้นก็รู้แน่ จึงอมยิ้มเป็นนัยแต่มิได้กล่าวประการใด แล้วพาทหารทั้งปวงกลับไปค่าย

ทางฝ่ายองป๋ันคุมทหารออกมาตั้งเป็นกองล้อม แต่จนแล้วจนรอดกองทัพเมือง กังตั้งก็ไม่เข้าโจมตีตามกล ในวันรุ่งขึ้นองป๋ันจึงให้ทหารออกไปที่หน้าค่ายของซีเซ่ง เเตงฮอง แล้วร้องด่าปรัมปราทำให้่ออกมารบกัน

ซีเซ่งและเตงฮองเป็นนายทหารเก่าชำนาญการศึก ได้ยินคำทำก็โกรธ แต่ครั้นจะยกทหารออกไปรบก็เกรง อาญาของลกซุนที่แม่อาญายังน้อยแต่ก็ได้สาแดงความเดือดดาลให้ประจักษ์ จึงไปหาลกซุนแล้วขออนุญาต นำทหารออกไปรบ

ลกซุนฟังรายงานแล้วจึงว่า ท่านเหล่านี้จะทำการสิ่งใดแต่ล้วนจะหักเอาด้วยกำลังแรง ไม่ทำโดยความคิดเลย ท้าพเขามาวางไว้กองนี้คือเขาลวงเรา ท่านหากไม่รู้เมื่อไรพ้นสามวันแล้วจึงจะเห็นความคิดเรา

ซีเซ่งและเตงฮองได้ฟังลกซุนว่าดังนั้นก็นึกหยาบหยันว่าลกซุนชี้ขาดตาขาว และการจะรอให้เวลาล่วงพ้นไปถึงสามวัน กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ก็จะตั้งค่ายใหม่ได้เสร็จสิ้น ยากแก่การเข้าตี ซีเซ่งและเตงฮอง จึงท้วงว่า ซึ่งท่านจะให้รอเวลาถึงสามวันนั้นจะให้กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ตั้งหลักได้แล้วจึงเข้าตี จะมีเสียที่แก่ข้าศึกดอกหรือ

ลกซุนจึงว่า จะเข้าตีหรือไม่เข้าตียังไม่สมควรว่ากล่าวในเวลาเช่นนี้ รอให้กองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ถอยไปตั้งค่ายใหม่เสียก่อน แล้วข้าพเจ้าจะทำให้ท่านเห็นเอง

ซีเซ่งและเตงฮองขัดอาญาของลกซุนไม่ได้ จึงได้แต่หัวเราะเยาะเย้ยแล้วพากันกลับไปค่าย

ครั้นเวลาสามวันผ่านพ้นไป ลกซุนได้พาแม่ทัพนายกองและทหารองครักษ์ขึ้นไปบนเนินเขาอีกครั้งหนึ่ง ก็เห็นกองทัพขององป๋ันกำลังเลิกทัพกลับไป ด้านหน้าของกองทัพองป๋ันยังมีกองทหารอีกเป็นจำนวนมาก ถือธงเหลืองเป็นทิวแถวเคลื่อนนำหน้าไป

ลกซุนชี้ไปยังกองทหารซึ่งถือธงเหลืองแล้วกล่าวว่า กองทหารซึ่งถือธงเหลืองและได้แลเห็นในวันนี้เป็น กองทหารที่มองไม่เห็นเมื่อสามวันก่อน บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ประจักษ์แล้วไม่ใช่หรือว่าหากนำทหารเข้าโจมตีก็จะถูกข่มโจมตีตามกลของข้าศึก เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงห้ามท่านทั้งหลายไม่ให้ยกไปรบ

บรรดาทหารทั้งปวงเห็นประจักษ์ดังนั้นก็ตกใจ แต่ก็มิกระสรวนอยู่ในใจว่าลกซุนบัณฑิตน้อยผู้นี้เห็นที่จะปรัมปราสมิได้แล้ว ลกซุนเห็นทหารทั้งปวงโดยอาการเช่นนั้นก็รู้แน่ จึงปลอบขวัญให้กำลังใจว่า ปลอຍให้พวกเขาถอยไปก่อนเถิด อีกสิบห้าวันข้างหน้าก็จะได้รับกันให้เห็นตาและเห็นแดงไปข้างหนึ่ง

ทหารทั้งปวงได้ฟังคำลกซุนดังนั้นก็ไม่เชื่อถ้อยคำ บรรดานายทหารผู้ใหญ่ได้กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า เมื่อแรกเขายกมาล้อมรอบ ครั้นเขาถอยทัพไปได้ตั้งมั่นลงรากแล้ว จะยกไปรบเขาให้แตกหักนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

ลกซุนได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าบรรดานายทหารเหล่านั้นล้วนแต่เป็นพวกใช้กำลังทางกายไม่รู้จักใช้กำลังทางปัญญา แต่ครั้นจะไม่ใช้ความขบขันให้บรรดาเหล่าก็จะทำให้เกิดความวิตกกังวลโดยเปล่าการ ลกซุนคิดดังนั้นแล้วจึงว่า คนทั้งปวงไม่รู้ในการศึก พระเจ้าเล่าปี่มีความคิดมาก แล้วกำลังศึกยกหนักหึกมา จะเข้ารับหน้าเหมือนหักไฟหวลมจะได้หรือ บัดนี้เหือดแห้งแล้วจึงยกถอยไป ฝ่ายทหารทั้งปวงก็จะเลินเล่อไว้ใจว่ามาครั้งไรมิได้รับ ก็จะเที่ยวซุกซนหลับนอน หาที่สบายกระจัดกระจายกันอยู่ เราคอยดูได้ท่วงทีแล้วจะตีหักตะบึงเข้าไป เห็นจะได้โดยง่าย

ลกซุนแหม่พรายความคิดแต่เพียงว่า การปะทะซึ่งหน้าในขณะที่ยกข้าศึกมีกำลังมากและฮักหัวเหิมหานั้นย่อมมีความปราชัยอยู่เบื้องหน้า การรอคอยให้ข้าศึกอ่อนล้าอดโรยลงแล้วค่อยทำลายจะได้ผลดีกว่า ซึ่งสอดคล้องกับตำราพิชัยสงคราม แต่ความนัยนอกแต่เป็นความลับลี้ของแผนการทหาร ลกซุนจึงมิได้แหม่พรายให้ผู้ใดได้ล่วงรู้ แม้เพียงเท่านั้นก็ได้เผยให้เห็นถึงภูมิปัญญาในการสงครามที่ล้ำความคิดอ่านของบรรดาทหารทั้งปวง ทหารเหล่านั้นได้ฟังคำลกซุนแล้วก็จำนนต่อเหตุและผล และหลังจากวันนั้นแล้วบรรดานายและพลทหารทั้งปวงของกองทัพเมืองกังตั้งก็เชื่อฟังเลื่อมใสความคิดของลกซุนเป็นอันมาก

ลกซุนกลับมาถึงค่ายแล้ว สั่งการให้ทหารทุกกองเตรียมพร้อม และแต่งหนังสือให้ม้าเร็วถือกลับไปเมืองกังตั้ง รายงานความให้ขุนกวนทราบตามที่กองทัพทั้งสองฝ่ายได้ตั้งย่นกันระยะหนึ่งแล้วนั้น บัดนี้ฤดูร้อน

ได้อย่างกรายเข้ามา กองทัพของพระเจ้าเล้าปีจำเป็นต้องรื้อถอนค่ายค่ายเข้าสู่แนวป่าริมแม่น้ำ ข้าพเจ้าประมาณสถานการณ์ว่าภายในสิบห้าวันจากนี้ไป ข้าพเจ้าจะโจมตีกองทัพเล้าปีให้แตกพ่ายได้เป็นมั่นคง

ขุนกวนอ่านความตามรายงานของลกซุนแล้ว แม้มีทราบว่ลกซุนมีแผนการประการใดแต่ก็วางใจในสติปัญญาของลกซุน จึงมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้เกณฑ์ทหารเพิ่มเติมหนุนไปช่วยลกซุนอีกห้าหมื่น

ทางฝ่ายกองทัพพระเจ้าเล้าปี หลังจากได้รื้อถอนค่ายเดิมย้ายไปตั้งค่ายใหม่ในราวป่าริมแม่น้ำเป็นจำนวนสี่สิบค่ายรายเรียงเป็นระยะทางพันเส้นตามรูปแบบการตั้งค่ายเดิมแล้ว ก็ตรัสสั่งให้กองทัพรื้อค่ายมาตั้งค่ายนำชายดลิ่งขนานกันไปกับค่ายบก ส่วนหน้าล้ำเข้าไปในแดนเมืองกังต้ง ส่วนหลังอยู่ปลายแดน เพื่อมิให้ทหารได้รับความเดือดร้อนด้วยฤดูกาลซึ่งร้อนและแล้งจัด

ห้องกวนซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษา ได้ยินรับสั่งดังนั้นก็ท้วงว่าอันการทัพเรื่อนั้นต่างกับทัพบกซึ่งเคลื่อนย้ายถ่ายเทได้รวดเร็ว แต่กองทัพเรื่อนั้นเคลื่อนย้ายถ่ายเทได้ช้า หากส่วนหน้าล่วงลึกเข้าไปในแดนกังต้ง การจะยกไปตั้งนั้นง่าย แต่การจะถอยยากลำบากขัดสนนัก หากข้าศึกเข้าโจมตีก็จะเสียที่ได้โดยง่าย ข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารไปตั้งค่ายบกอยู่ด้านหน้าค่ายนำหน้าของกองทัพเรือ หากข้าศึกเข้าโจมตีก็จะเข้าแก้ไขได้โดยสะดวก ส่วนพระองค์อยู่ทางส่วนหลัง แม้พลาดพลั้งก็ยังสามารถหนุนช่วยส่วนหน้าโดยไม่เสียทีแก่ข้าศึก

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังคำท้วงก็ตรัสว่า ทำไมกะอ้ายชาวเมืองกังต้ง มันหลบหัวกลัวเราอยู่แล้ว ที่ไหนจะมารบอย่าสงสัยเลย จงเร่งตั้งเข้าไปเถิด ตัวเราจะคุมทหารไปตั้งเป็นส่วนหน้าเอง พวกท่านอย่าได้วิตกไปเลย

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พากันทัดทานและกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าปีให้คุมทหารอยู่ในส่วนหลังตามแผนการของห้องกวน แต่พระเจ้าเล้าปีไม่ฟังคำทัดทาน ตรัสสั่งให้กองทัพเรือตั้งค่ายนำตามดาร์เดิมและตรัสสั่งให้ห้องกวนคุมกองทัพบกกองหนึ่งยกไปตั้งอยู่ปลายค่ายด้านทิศเหนือเพื่อป้องกันกองทัพของโจผีมิให้ยกมาทำอันตราย ส่วนพระเจ้าเล้าปีคุมอีกกองทัพหนึ่งไปตั้งอยู่ส่วนหน้าในแดนเมืองกังต้ง ทำให้ค่ายนำของกองทัพเรือและค่ายของกองทัพบกเรียงรายอยู่บนฝั่งและในแม่น้ำเป็นคุขนานยาวเหยียดถึงพันเส้น

ทางฝ่ายหน่วยสอดแนมของเมืองสุโตได้ติดตามข่าวศึกอย่างใกล้ชิดตั้งแต่กองทัพพระเจ้าเล้าปีเคลื่อนมาถึงปลายแดนเมืองกังต้ง ครั้นเห็นกองทัพของพระเจ้าเล้าปีตั้งค่ายรายเรียงดังนั้น จึงส่งข่าวเข้าไปกราบทูลให้พระเจ้าโจผีทรงทราบ

พระเจ้าโจผีออกนั่งว่าราชการตามปกติ ครั้นได้ทราบรายงานของหน่วยสอดแนมแล้วก็ทรงพระสรวลท่ามกลางมหาสมาคม แล้วปรารภว่า เล้าปีจะเสียแก่ขุนกวน

บรรดาที่ปรึกษาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังปรารภดังนั้นก็สงสัย จึงกราบบังคมทูลถามว่าซึ่งพระองค์ตรัสดังนั้นเพราะได้เห็นสิ่งใดเป็นเบาะแส

พระเจ้าโจผีจึงตรัสตอบว่า พระเจ้าเล้าปีไม่เข้าใจในการทัพ จึงตั้งค่ายยาวไปถึงเจ็ดพันเส้น แม้ข้าศึกเข้ารบหัวท้ายจะช่วยกันได้หรือ เห็นจะเสียทีกับลกซุนเป็นมั่นคง เราคอยดูเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุระยะทางตั้งค่ายของพระเจ้าเล้าปีสองที่ไม่ตรงกัน ที่หนึ่งว่าหนึ่งพันเส้น อีกที่หนึ่งว่าเจ็ดพันเส้น หรือเท่ากับสองร้อยแปดสิบกิโลเมตร ซึ่งเป็นไปไม่ได้ น่าจะเป็นการแปลผิด และชอบที่จะถือระยะทางหนึ่งพันเส้นหรือเท่ากับสี่สิบกิโลเมตรโดยประมาณเป็นเกณฑ์

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ท่ามากให้กลายเป็นน้อย (ตอนที่ 471)

ในทันทีที่กองทัพเมืองเสฉวนยกเข้าสู่นแดนกังต้ง การก็สมคะเนของพระเจ้าโจผีที่ทรงตั้งความปรารถนาให้สองก๊กประหัดประหารกันให้วายเป็นอันดี แล้วจะเข้าเติมในภายหลัง จึงทรงติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิดพอได้ทราบว่พระเจ้าเล้าปีตั้งค่ายรายเรียงเป็นระยะทางถึงพันเส้น ก็เห็นว่าการศึกครั้งนี้พระเจ้าเล้าปีจะพ่ายแพ้แก่กองทัพเมืองกังต้งเป็นมั่นคง

บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจว่า กองทัพพระเจ้าเล้าปีที่มีกำลังพลมากมาย มหาศาล ทั้งพระเจ้าเล้าปีก็มีประสบการณ์ในการสงครามเป็นอันมาก ไฉนจึงจะพ่ายแพ้แก่กองทัพของเมืองกังต้งซึ่งมีกำลังน้อยกว่า และบัญชาโดยบัณฑิตหนุ่มที่ไม่มีชื่อเสียงเรียงนามปรากฏมาก่อน จึงทูลถามพระเจ้าโจผีว่า เพราะเหตุใดพระองค์จึงคะเนการดังนี้

พระเจ้าโจผีจึงตรัสว่า การตั้งค่ายรายเรียงของพระเจ้าเล้าปีดังนี้ประจักษ์ชัดว่า พระเจ้าเล้าปีถึงแม้จะมีประสบการณ์ในการสงคราม แต่ก็หาแจ้งในพิชัยสงครามไม่ เพราะการตั้งค่ายรายเรียงเป็นระยะทางไกลถึงหนึ่งพันเส้น กำลังมากก็จะกลายเป็นกำลังน้อย เมื่อถูกโจมตีจากข้าศึกก็จะแตกตื่นคุมกันไม่ติด ช่วยเหลือกันไม่ได้ มากจึงอาจแพ้น้อยได้ ซึ่งก็มีตัวอย่างการสงครามในอดีตให้เห็นอยู่มากหลาย

พระเจ้าโจผีตรัสต่อไปว่า ลกขุนตีทัพพระเจ้าเล้าปีแตกแล้ว เห็นจะไล่ติดตามเข้าไปถึงเมืองเสฉวน ข้างเมืองกังต้งผู้คนก็จะเบาบาง ทหารก็จะน้อย เราจึงยกเข้าตีเอาเมืองกังต้ง ท่าอาการดูเหมือนจะไปช่วยให้เขาไว้ใจ เราจะเตรียมกองทัพไว้ให้พร้อม จะยกไปเป็นสามทาง

บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางได้ฟังดังนั้นต่างพากันสรรเสริญพระปรีชาสามารถของพระเจ้าโจผีเป็นอันมาก

พระเจ้าโจผีจึงตรัสสั่งตั้งให้โจหยินเป็นแม่ทัพคุมทหารยกไปตั้งที่เมืองยี่สุกงหนึ่ง ให้โจฮิวคุมทหารยกไปตั้งที่เมืองต่งเค้ากหนึ่ง และให้โจจิ้นคุมทหารยกไปตั้งที่เมืองล้ากุนอีกกหนึ่ง ทรงกำชับให้เคลื่อนทัพในเวลากลางคืน และให้ปกปิดข่าวให้มืดสนิทให้ล่องเรือไปถึงฝ่ายเล้าปีและขุนกวน เมื่อยกไปถึงที่หมายก็ให้ตั้งค่ายไว้ในป่า ให้พยายามจัดหน่วยสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของเมืองกังต้งกับเมืองเสฉวนอย่างใกล้ชิด เมื่อเห็นได้ทีแล้วจึงค่อยยกเข้าโจมตี ส่วนพระเจ้าโจผีจะยกกองทัพหนุนตามไปในภายหลัง

บรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงรับพระบรมราชโองการของพระเจ้าโจผีแล้ว จึงถวายบังคมลาออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตามรับสั่งทุกประการ

พระเจ้าโจผีสั่งจัดกองทัพครั้งนี้แม้จะมีจำนวนพลไม่มากเท่ากับกองทัพของพระเจ้าเล้าปี แต่ทรงกำหนดยุทธวิธีให้แยกเข้าตีเป็นสามทาง โดยให้รอคอยโอกาสที่กองทัพเมืองเสฉวนและกองทัพเมืองกังต้งสู้รบกันจนแตกหักแล้ว จึงค่อยยกเข้าทำการ แตกต่างจากการจัดกระบวนทัพของพระเจ้าเล้าปีมากมายนัก เพราะกองทัพของพระเจ้าเล้าปีนั้นแม้มีกำลังพลถึงแปดสิบหมื่น แต่กลับยกไปเป็นสายเดียว แล้วจัดเป็นกระบวนรายเรียงในระยะทางไกลกันทุกค่าย มากจึงกลายเป็นน้อย ถ้าหากพระเจ้าเล้าปีจัดกระบวนทัพเป็นสี่สายหรือแปดสาย มีกำลังพลสายละสิบหมื่นหรือยี่สิบหมื่นรุกรบพร้อมกันทุกสาย ไหนเลยกองทัพเมืองกังต้งจะรับมือได้ เหตุนี้ที่พระเจ้าโจผีทรงวิพากษ์ว่าพระเจ้าเล้าปีไม่รู้อารมณ์พิชัยสงครามนั้น จึงเป็นการวิพากษ์ที่ตรงกับความจริงที่เกิดขึ้นในการสงครามครั้งนี้

ทางฝ่ายม้าเลี้ยงซึ่งพระเจ้าเล้าปีตรัสสั่งให้นำแผนการตั้งกองทัพกลับไปเมืองเสฉวนนั้น ครั้นไปถึงเมืองเสฉวนแล้วจึงเข้าไปหาขงเบ้ง หลังจากคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ม้าเลี้ยงจึงเอาแผนการตั้งค่ายของกองทัพพระเจ้าเล้าปีมอบให้แก่ขงเบ้ง แล้วว่าพระเจ้าเล้าปีตรัสสั่งให้ข้าพเจ้านำแผนการตั้งค่ายมาให้ท่านพิจารณาว่าจะมีจุดอ่อนแข็งประการใด

ขงเบ้งคลี่แผนที่ออกดูพลันใบหน้าก็ซีดเผือดลง ขงเบ้งลุกขึ้นยืนเอามือทาบโศกดังสนั่น แล้วว่า กรมแล้ว เห็นจะเสียแก่ลกซุนเป็นมั่นคง ใครช่างคิดอ่านให้พระเจ้าเล้าปีตั้งค่ายดังนี้ ให้เอาตัวมาฆ่าเสีย

ม้าเลี้ยงได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นจึงกล่าวว่า การตั้งค่ายดังนี้จะมีผู้ใดกราบบังคมทูลเสนอต่อพระเจ้าเล้าปีก็หาไม่ ล้วนแต่เป็นพระราชดำริของพระเจ้าเล้าปีเองทั้งสิ้น แต่ซึ่งท่านกล่าวว่ากองทัพของพระเจ้าเล้าปีจะปราชัยแก่ลกซุนนั้น เป็นเพราะเหตุผลกลใดหรือ

ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งพระเจ้าเล้าปีตั้งค่ายรายเรียงถึงสี่สิบค่ายเป็นระยะทางถึงหนึ่งพันเส้นดังนี้ กองทัพแปดสิบหมื่นก็มีต่างอันใดกับกองทัพหมื่นเดียว เพราะหน้าหลังช่วยเหลือเกื้อหนุนกันไม่ได้ พลาณภาพของกำลังพลแปดสิบหมื่นจึงถูกลดทอนเหลือเพียงหมื่นเดียวเท่านั้น มิหนำซ้ำตั้งค่ายอยู่ในดงไม้ชายป่าในเทศกาลหน้าร้อนอีกเล่า เทศกาลร้อนเช่นนี้กระแสนลมพัดจากทางใต้ขึ้นสู่ทางเหนืออันเป็นธรรมชาติและฤดูกาลในภาคใต้ ถ้าหากข้าศึกเข้าโจมตีด้วยไฟ ไฟก็จะลามไหม้ติดต่อกันทั่วทุกค่าย ฤดูกาลนี้ลมทางใต้แรงจัดนัก เห็นจะดับไฟไม่ทันทั่วทั้งที่ เพราะเหตุนี้กองทัพของพระเจ้าเล้าปีจึงตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง

ม้าเลี้ยงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงถามว่าเมื่อการเป็นดังนี้ท่านจะคิดอ่านแก้ไขประการใด

ขงเบ้งจึงว่า หนทางแก้ไขพอจะมีอยู่ ให้จัดค่ายร่นเข้ามาตั้งเสียใหม่ แต่พอช่วยกันได้

ความคิดในการแก้ไขสถานการณ์วิกฤตให้กับพระเจ้าเล้าปีของขงเบ้งในครั้งนี้ ในเบื้องต้นก็จะต้องตั้งค่ายให้ใกล้ชิดกันมากขึ้นในระยะที่พอช่วยเหลือกันและกันได้ แต่วิตกว่าจะแก้ไขทันต่อสถานการณ์ได้หรือไม่ เพราะไหนเลยลกซุนจะปล่อยให้โอกาสทองเช่นนี้ผ่านพ้นไป

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็ยกมือขวาขึ้นนับเดือนวันที่ย่างเข้าฤดูร้อน เห็นเป็นกลางเดือนแปด เป็นเทศกาลอากาศร้อนและแล้งจัด จึงคำนวณวันเวลาเกี่ยวกับเทศกาลทิศทางลม ก็เห็นว่าในระยะสิบวันข้างหน้า ลมข้างทิศใต้พัดขึ้นทิศเหนือแรงกล้านักก็ยิ่งตกใจ จึงกล่าวกับม้าเลียงว่า เห็นทีว่าท่านจะเดินทางกลับไปส่งข่าวแก่พระเจ้าเล้าปีเพื่อแก้ไขสถานการณ์ไม่ทันท่วงที กล่าวแล้วขงเบ้งก็เดินวนไปวนมา

ม้าเลียงเห็นสถานการณ์ดังนั้นก็รู้ว่ากองทัพของพระเจ้าเล้าปีตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง เห็นว่ากองทัพพระเจ้าเล้าปีจะเสียทีแก่ลกซุนตามความเห็นของขงเบ้งอย่างแน่นอน จึงถามว่าถ้าพระเจ้าเล้าปีเสียทีแก่ลกซุน กองทัพเมืองก่งตั้งจะไม่ยกกรุกล้ำมาถึงเมืองเสฉวนดอกหรือ

ขงเบ้งจึงว่า ในประการนี้ถึงแม้กองทัพพระเจ้าเล้าปีจะแตกแล้ว แต่เห็นว่ากองทัพของลกซุนจะไม่กล้ายกกรุกไล่ตามเข้ามาใกล้เมืองเสฉวน เพราะต้องเกรงกลัวกองทัพของพระเจ้าโจผีจะยกไปตีเมืองก่งตั้ง คงจะล่าถอยทัพกลับไปป้องกันเมือง

ขงเบ้งคาดสถานการณ์แตกต่างกับโจผี เพราะโจผีนั้นคาดการณ์ว่าเมื่อกองทัพพระเจ้าเล้าปีแตกแล้ว ลกซุนจะยกกองทัพไล่ตามตีจนถึงเมืองเสฉวน จึงจัดเตรียมกองทัพยกไปตีเมืองก่งตั้ง แต่ขงเบ้งกลับประเมินสถานการณ์เป็นอีกอย่างหนึ่งว่า ลกซุนจะไล่ตามตีในระยะทางไม่ไกลนัก และไม่กล้าที่จะยกส่งเข้ามาถึงแดนเมืองเสฉวน

ม้าเลียงจึงถามต่อไปว่า กองทัพพระเจ้าเล้าปียกไปตั้งที่สวนหน้าลี้กเข้าไปในแดนเมืองก่งตั้ง กว่าจะถอยกลับเข้ามาในแดนเมืองเสฉวนจะไม่เป็นอันตรายประการใดหรือ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงหงายหน้าขึ้นมองเบื้องบนแล้วกล่าวว่า ครั้งที่เรายกทหารจากเมืองเกงจิวมาช่วยพระเจ้าเล้าปีตีเมืองเสฉวนนั้น ก็ได้คาดหมายถึงสถานการณ์เช่นนี้อยู่ก่อนแล้วว่าจะต้องเกิดขึ้นในวันหนึ่งซึ่งตัวเราก็พริ้งใจตลอดมา มาเสียด้วยพระเจ้าเล้าปีไม่เชื่อฟังคำทัดทาน ความคิดเราจึงไม่อาจฝันลิขิตแห่งฟ้าได้ พระเจ้าเล้าปีแตกทัพในครั้งนี้จะล่าถอยไปทางเมืองเป็กเต้ ในระหว่างเส้นทางนั้นเราได้วางกำลังทหารสิบหมื่นไว้ที่ตำบลลิ่กโป้ปากทางเข้าเมืองเป็กเต้ไว้ก่อนแล้ว มาตรมั้น ลกซุนจะไล่ตามตีก็ไม่อาจฝ่ากองทัพสิบหมื่นที่เราจัดวางไว้นั้นได้ ท่านอย่าได้ประมาทเลย

ม้าเลียงได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงกล่าวว่าข้าพเจ้าได้เดินทางผ่านมาจากเมืองอิ่กโป้แต่ไม่เคยทราบข่าวคราวหรือรู้เห็นว่ามีกองทัพสิบหมื่นของท่านตั้งอยู่ที่ใดเลย หรือว่าทหารกองนี้ไม่ฟังคำท่าน ยกไปทำการที่อื่นเสียแล้ว

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแบบแค้นๆ แล้วกล่าวว่า ท่านอย่าว่าไปเลย เมื่อไรไปถึงที่นั่นแล้วจึงจะเห็นความคิดที่คิดไว้

ม้าเลียงจึงว่า บัดนี้ราชการของพระเจ้าเล้าปีก็เสร็จสิ้นแล้ว ข้าพเจ้าจะเดินทางกลับไปเฝ้าพระเจ้าเล้าปีขอใ้ทูลเรื่องเขียนหนังสือกราบทูลความเห็นไปถวายพระเจ้าเล้าปีด้วยเถิด

ขงเบ้งจึงเขียนหนังสือกราบบังคมทูลถึงพระเจ้าเล้าปีปิดผนึกแล้วมอบแก่ม้าเลียง ม้าเลียงรับหนังสือแล้วจึงคำนับลาขงเบ้ง รีบเดินทางกลับไปเฝ้าพระเจ้าเล้าปี พอม้าเลียงกลับไปแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้กองทัพทั้งปวงของเมืองเสฉวนเตรียมพร้อม เฉพาะทหารที่รักษาชายแดนให้ระมัดระวังกวาดขันมิให้ข้าศึกกรุกล้ำเข้ามาได้

ทางฝ่ายลกซุน ครั้นได้ทำหนังสือให้ม้าเร็วถือไปให้แก่ขุนกวน ทูลรายงานสถานการณ์แล้ว ได้เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วกล่าวว่าเวลาบัดนี้กองทัพของพระเจ้าเล้าปีตั้งอยู่ในความประมาท เห็นว่ากองทัพของเราไม่กล้ายกออกไปสู้รบ จึงหย่อนคลายความระมัดระวัง ไม่ป้องกันรักษาตัวตามปกติ เวลานี้ลมทางใต้ก็พัดกล้ำขึ้น เป็นที่ที่กองทัพเราจะรุกเข้าตีกองทัพพระเจ้าเล้าปีแล้ว จะมีผู้ใดอาสาทหารไปทำการในครั้งนี้

ฮั่นต่ง จิวท่าย และเล่งทอง จึงขออาสาว่าจะยกทหารออกไปโจมตีกองทัพของพระเจ้าเล้าปีให้แตกไปจงได้

ลกขุนจึงว่า การยุทธครั้งนี้ทั้งสามท่านอย่าได้ยกไปทำการเลย ลกขุนมิได้ให้เหตุผลประการใด แต่กลับสั่งตั้งให้ตนอิตันคุมทหารห้าพันยกไปตีค่ายหน้าของกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งเปาเตี๋ยเป็นผู้รักษาค่ายในเวลาตัววันนี้ แล้วว่าเมื่อท่านยกไปแล้วเราจะยกกองทัพหนุนท่านไปอีกทีหนึ่ง

ตนอิตันไม่มีความนัยแห่งคำสั่งของลกขุน จึงคำนับรับคำสั่งแล้วออกไปจัดแจงทหารเตรียมการเข้าตีค่ายหน้าของเปาเตี๋ยในคืนวันนั้น

พอตนอิตันลากลับออกไปแล้ว ลกขุนจึงสั่งให้ซีเซิงและเตงฮองคุมทหารคนละกอง กองละสามพัน สั่งให้ยกไปตั้งอยู่ระหว่างทางจากกองทัพพระเจ้าเล่าปี่มายังกองทัพของลกขุน โดยให้แยกทหารชุมไว้ทั้งสองข้างทาง แล้วสั่งว่าเมื่อตนอิตันเข้าตีค่ายหน้าของพระเจ้าเล่าปี่ หากเสียทีล่าถอยและเข้าศึกไล่ตามตี ก็ให้ซีเซิงและเตงฮองยกทหารสกัดช่วยเหลืออย่าให้เป็นอันตราย เมื่อทหารของพระเจ้าเล่าปี่ที่ไล่ตามมาถอยกลับไปแล้ว อย่าได้ไล่ตามตีเป็นอันขาด

ซีเซิงและเตงฮองแม้จะแปลกใจในคำสั่งของลกขุนว่า ซึ่งกำหนดแผนการโจมตีกองทัพพระเจ้าเล่าปี่เพียงเท่านี้ ไหนเลยจะทำลายกองทัพพระเจ้าเล่าปี่ได้ แต่ไม่กล้าขัดคำสั่ง จึงจำลายทหารออกไปตั้งชุมอยู่สองข้างทางตามคำสั่งของลกขุนทุกประการ

พอถึงเวลาสองยามตนอิตันยกทหารไปถึงค่ายหน้าของกองทัพเปาเตี๋ย จึงให้สัญญาณทหารเข้าโจมตีค่าย ทหารเมืองกังตั๋งได้โห่ร้องและหึห่าเข้าตีค่ายพร้อมกัน

ฝ่ายเปาเตี๋ยคุมทหารรักษาค่ายหน้า พอรู้ว่าทหารเมืองกังตั๋งยกมาปล้นค่าย แต่ฟังเสียงโห่ร้องแล้วเห็นว่า มีจำนวนไม่มากนัก จึงขึ้นม้าถือทวนพาทหารยกออกจากค่ายบุกเข้าตีกองทัพเมืองกังตั๋งซึ่งกำลังรุกเข้าตีค่าย เห็นตนอิตันยืนม้าสั่งทหารอยู่ก็ขับม้าพาทหารเข้ารบกับตนอิตัน

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

พระเจ้าเล่าปี่แตกทัพ (ตอนที่472)

พระพุทธศานายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบห้าพรรษา ตรงกับปีคริสต์ศักราชสองร้อยยี่สิบสอง เดือนแปด ลกขุนได้กำหนดแผนการทำลายกองทัพพระเจ้าเล่าปี่เสร็จสิ้นแล้ว จึงแต่งกองทัพสามหน่วยยกไปรบห้วยเซิง ณ ค่ายหน้าของกองทัพพระเจ้าเล่าปี่

ตนอิตันนายทหารเมืองกังตั๋งซึ่งรับคำสั่งของลกขุนยกทหารเข้าตีค่ายของเปาเตี๋ย เห็นเปาเตี๋ยคุมทหารออกมาโจมตี จึงขึ้นมาเข้ารบกับเปาเตี๋ย แต่พอรบกันได้สามเพลง ตนอิตันก็สู้กำลังเปาเตี๋ยไม่ได้ ชักม้าหนี เปาเตี๋ยเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้ยิงเกาทัณฑ์และไล่ตามตี

ตนอิตันถูกเกาทัณฑ์ทหารของเปาเตี๋ยได้รับบาดเจ็บ จึงสั่งทหารทั้งปวงให้รีบถอยทัพ เปาเตี๋ยเห็นได้ทีก็ให้ทหารตามตีกองทัพเมืองกังตั๋ง ฆ่าฟันทหารของตนอิตันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ในขณะที่ตนอิตันคุมทหารเข้าปล้นค่ายของเปาเตี๋ยนั้น เดี๋ยวนี้ผู้รักษาค่ายที่อยู่ติดกับค่ายของเปาเตี๋ยและสะโมโซซึ่งเป็นนายทัพของชนกลุ่มน้อยที่รวมมาในกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่และตั้งค่ายอยู่ใกล้กันทราบข่าวค่ายหน้าถูกโจมตีจึงพาทหารยกออกไปช่วย ครั้นเห็นทหารเมืองกังตั๋งแตกหนีก็พาทหารล้อมไปตักสกัดไว้

ตนอิตันพาทหารที่แตกหนีไปพบกับเตียวฮงและสะโมโซ คุมทหารสกัดทางอยู่ จึงพยายามตีฝ่าออกไป ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันอย่างดุเดือด และบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พอตีเปาเตี๋ยยกทหารไล่ตามมาทัน ตนอิตันจึงเร่งพาทหารหนีจะกลับไปค่าย

ทหารของพระเจ้าเล่าปี่เห็นได้ทีก็ไล่ตามตีตนอิตันต่อไป แต่พอไปถึงจุดชุมซีเซิงและเตงฮองซึ่งคุมทหารชุมคอยที่อยู่ที่ยกทหารออกสกัด จึงเกิดการสู้รบตะลุมบอนอย่างดุเดือด พอซีเซิงและเตงฮองเห็นตนอิตันพาทหารหนีพ้นไปแล้ว จึงให้ล่าถอยทัพกลับ เปาเตี๋ยเห็นเส้นทางมืดทำการรบไม่ถนัดเกรงว่าจะต้องกลของข้าศึก จึงสั่งทหารให้ถอยทัพกลับเช่นเดียวกัน

ฝ่ายซีเซิง เตงฮอง และตนอิตัน ครั้นกลับไปถึงค่ายก็พากันเข้าไปรายงานความทั้งปวงให้ลกขุนทราบ และขอให้ยกโทษที่ตีค่ายของพระเจ้าเล่าปี่ไม่สำเร็จ

ลกชนได้ฟังรายงานของสามนายทหารแล้วจึงว่า ท่านทั้งสามอย่าได้เสียใจไปเลย ข้าพเจ้าแกล้งสั่งให้ท่านทั้งสามยกไปหยังเชิงศึกของกองทัพพระเจ้าเล้าปีเท่านั้น บัดนี้ก็ได้เห็นแล้วว่าเล่ห์กลในการสงครามของพระเจ้าเล้าปีก็มีอยู่เพียงเท่านี้ ข้าพเจ้าจะตีกองทัพพระเจ้าเล้าปีให้แตกไปจงได้ ท่านทั้งสามมิได้มีความผิดประการใด ข้าพเจ้าไหนเลยจะลงโทษแก่พวกท่าน

ซีเซ่งและเดงฮองได้ฟังดังนั้นก็สงสัย จึงกล่าวว่าซึ่งท่านจะตีกองทัพพระเจ้าเล้าปีให้แตกพ่ายไปนั้นเห็นขัดสนนัก เพราะกองทัพพระเจ้าเล้าปีประกอบด้วยกำลังพลเอ็กเกริกนัก และทหารที่มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญก็มีเป็นจำนวนมาก หากจะยกกองทัพเข้าตีกองทัพของพระเจ้าเล้าปีเห็นจะเสียรื้อพลเป็นอันมาก เมืองกั๋งตั้งเราก็คงอ่อนแอ

ลกชนหัวเราะแล้วกล่าวว่า ประเพณีรบศึกหรือจะไม่ตาย แต่ผู้มีความคิดย่อมเสียรื้อพลน้อยได้มาก ประการหนึ่งขงเบ้งผู้มีปัญญาก็มิได้มาด้วยเล้าปี เหมือนเทพยดาให้ของจะช่วยเหลือเราให้รุ่งเรืองในพระเจ้าขุนกวน

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำลกชนดังนั้นต่างพากันประหลาดใจว่าลกชนจะคิดอ่านประการใด ลกชนเห็นคนทั้งปวงยังสงสัยก็อมยิ้มแล้วสั่งให้เรียกชุมนุมพลทั้งแม่ทัพนายกองและทหารรองทั้งปวงที่หน้าค่ายหลวง

ครั้นคนทั้งปวงพร้อมกันแล้ว ลกชนจึงป่าวประกาศว่าบัดนี้ถึงเวลาที่เราจะทำลายกองทัพพระเจ้าเล้าปีให้แตกพ่ายไปแล้ว ท่านทั้งปวงจงสามัคคีกัน รักษาระเบียบวินัยอย่างเข้มงวดกวดขัน ทำการตามคำสั่งอย่าได้ลังเล

ลกชนกล่าวแล้วนั่งอยู่ครู่หนึ่ง กวาดสายตามองไปยังบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง เห็นคนทั้งปวงนั้นอยู่ในโอวาทเป็นอันดีแล้ว จึงออกคำสั่งตั้งให้จูเหียนจัดแจงกองทัพเรือให้พร้อม ให้เอาฟางบรรจุไว้ในเรื่องจนเต็มลำทุกลำ ราวดินประสิวและน้ำมันปลาให้ชุ่ม ให้ จูเหียนคุมกองทัพเรือเข้าตีกองทัพเรือของพระเจ้าเล้าปีจงพร้อมกัน แล้วออกคำสั่งตั้งให้ฮั่นต่ง และจิ่วท่ายเป็นแม่ทัพกองทัพบก โดยให้ฮั่นต่งคุมทหารกองหนึ่งยกเข้าตีตัดกองทัพของพระเจ้าเล้าปีทางด้านเหนือ ส่วนฮั่นต่งให้คุมทหารอีกกองหนึ่งยกเข้าตีทำลายกองทัพพระเจ้าเล้าปีทางด้านใต้ ให้ทหารทุกคนพกพาข้าวตาก ไม่ต้องพะวักพะวงในการหุงหาเสบียงในระยะเวลาสามวัน และให้ทหารทุกคนเอา เหล็กไฟมัดฟางห่อดินประสิวใส่ใน ลามสายขนวนออกมา แล้วสั่งว่าคืนวันพรุ่งนี้ลมทิศใต้จะพัดกล้า ให้กองทัพบกกองทัพเรือทุกกองยกเข้าตีกองทัพของพระเจ้าเล้าปีพร้อมกัน ให้บุกเข้าโจมตีค่ายของพระเจ้าเล้าปีทั้งสี่สิบค่าย แต่ให้ใช้เพลิงเผาค่ายหนึ่งเว้นค่ายหนึ่ง กองทัพของพระเจ้าเล้าปีจะแตกไปในคำคืนวันพรุ่งนี้เป็นมั่นคง ผู้ใดจับตัวพระเจ้าเล้าปีได้จะได้บำเหน็จความชอบเป็นอันมาก

ทหารทั้งปวงรับคำสั่งของลกชนแล้ว จึงแยกย้ายกันไปจัดแจงการทั้งปวงตามคำสั่งของลกชนทุกประการ พอตตอนสายของวันรุ่งขึ้นกองทัพทุกกองก็ยกออกจากที่ตั้งตรงไปยังที่หมาย

ในตอนบ่ายของวันนั้นพระเจ้าเล้าปีออกนั่งว่าราชการตามปกติ ด้วยคิดว่าเป็นเทศกาลหน้าร้อนเป็นการยากลำบากแก่ทหารที่จะทำสงคราม ในขณะที่พระเจ้าเล้าปีนั่งปรึกษาราชการอยู่นั้น บังเกิดอัศจรรย์ธรบซึ่งปักแน่นอยู่นั้น ลมมิได้พัด ก็ล้มลงต่อหน้าพระที่นั่ง

พระเจ้าเล้าปีเห็นธงชัยประจำกองทัพล้มลงเป็นอัศจรรย์ดังนั้น ก็ตกพระทัยด้วยเห็นเป็นลางร้าย จึงถามเทียกซึ่งเป็นที่ปรึกษาว่า เกิดเหตุธงชัยประจำกองทัพล้มลงดังนี้ จะมีเหตุร้ายดีประการใด

เทียกก็จับยามและพิเคราะห์เหตุแห่งนิมิตลางทั้งปวงแล้ว จึงกราบบังคมทูลว่าซึ่งธงชัยล้มลงดังนี้เป็นลางร้าย ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่าลกชนจะยกกองทัพมาโจมตีในคำวันนี้

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังคำเทียกก็โกรธว่า รบครั้งใดเราตีแตกไปทุกครั้ง ทหารมันตายเป็นอันมาก เห็นกลัวอยู่แล้ว ที่ไหนมันจะยกมาตีเรา

พระเจ้าเล้าปีตรัสขาดคำลง ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามากราบบังคมทูลว่าหน่วยสอดแนมเหนือได้ได้ส่งรายงานเข้ามาว่า กองทัพเมืองกั๋งตั้งทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือได้แยกยกเป็นสองทาง ทางหนึ่งยกไปทางเหนือ ทางหนึ่งยกไปทางใต้ มีกำลังทหารเป็นจำนวนมาก

พระเจ้าเล้าปีได้ฟังดังนั้นก็สงสัย จึงตรัสสั่งให้กวนหินและเตียวเปาออกไปลาดตระเวนดูให้รู้จริงเท็จที่แน่ชัด กวนหิน เตียวเปา รับรับสั่งของพระเจ้าเล้าปีแล้วจึงถวายบังคมลาพาทหารออกไปลาดตระเวนตามรับสั่งของพระเจ้าเล้าปีจนถึงเวลาเย็นค่ำ ทั้งกวนหินและเตียวเปาจึงกลับมาเฝ้าพระเจ้าเล้าปีอีกครั้งหนึ่ง แล้วกราบบังคมทูลรายงานว่า ทางด้านเหนือนั้นเห็นแสงไฟเรียงรายกันไปน่าจะเป็นทหารหุงข้าว

พระเจ้าเล้าปีฟังรายงานดังนั้นก็ไม่ว่าพระทัยว่าจะเป็นเหตุประการใด จึงรับสั่งให้กวหนินไปลาดตระเวนทางด้านเหนือ ให้เดี่ยวไปลาดตระเวนทางด้านใต้ และให้พาทหารไปคนละห้าร้อย ดูเหตุการณ์ให้แน่ชัดว่าเป็นประการใดแล้วให้รีบกลับมารายงาน กวหนินและเดี่ยวเป่าจึงถวายบังคมลาออกไปลาดตระเวนตามรับสั่งของพระเจ้าเล้าปีอีกครั้งหนึ่ง

ทางฝ่ายจูเหียนแม่ทัพเรือและฮันต่ง จิวท่ายสองแม่ทัพพบกันได้ยกทหารแยกเป็นสองสายเหนือใต้ตามคำสั่งของลกซุนแล้ว ครั้นเวลาปลายยามหนึ่ง ลมทิศใต้พัดแรงกล้า จึงสั่งให้ทหารทั้งปวงรุกเข้าโจมตีค่ายของพระเจ้าเล้าปีพร้อมกัน

ทหารเมืองกังตั๋งทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือรับคำสั่งแล้วแบ่งกำลังรุกเข้าตีค่ายของพระเจ้าเล้าปีทั้งสี่สิบค่าย ทางกองทัพเรือได้จุดไฟขึ้นแล้วพุ่งเข้าชนกองทัพเรือของพระเจ้าเล้าปีตลอดทั้งลำแม่น้ำ ส่วนกองทัพบกได้ใช้ธนูเพลิงและเหล็กไฟจุดไฟทั้งยิงทั้งซัดเข้าไปในค่ายของกองทัพพระเจ้าเล้าปี จุดค่ายหนึ่งเว้นค่ายหนึ่งตามคำสั่งของลกซุนทุกประการ

ทางด้านกองทัพเรือของพระเจ้าเล้าปี พอถูกเรือเพลิงของทหารเรือเมืองกังตั๋งพุ่งเข้าชน เพลิงต้องลมกล้าขึ้นก็ไหม้ลามกองทัพเรือของพระเจ้าเล้าปีอย่างรวดเร็ว ทหารเมืองกังตั๋งจุดเพลิงขับเรือเข้าชนกองทัพเรือของพระเจ้าเล้าปีแล้วก็แยกย้ายกันขึ้นบก เข้าโจมตีทหารของพระเจ้าเล้าปีที่แตกตื่นตกใจหนีไฟพร้อมกัน

ส่วนทางค่ายบกนั้น เมื่อถูกทหารเมืองกังตั๋งใช้ธนูเพลิงและไฟซดยิงและซัดเข้ามาข้างในค่าย เพลิงก็ไหม้ค่ายขึ้น ทหารของพระเจ้าเล้าปีพากันแตกตื่นช่วยกันดับไฟ แต่เนื่องจากลมพัดกล้า ไฟได้ลุกลามโหมซัดขวางอย่างรวดเร็วและรุนแรง ไฟไหม้ค่ายหนึ่งประกายไฟก็ลอยไปตกไหม้อีกค่ายหนึ่ง ค่ายของพระเจ้าเล้าปีทั้งสี่สิบค่ายก็ถูกเพลิงไหม้ขึ้นพร้อมๆ กัน

แสงเพลิงลุกโชนขึ้นทั้งด้านกองทัพบกและกองทัพเรือตลอดระยะทางหนึ่งพันเส้น เสียงทหารเมืองกังตั๋งโห่ร้องกึกก้องตามแรงลม ในขณะที่ทหารของพระเจ้าเล้าปีพากันแตกตื่นตกใจ จะดับไฟก็ไม่ทัน จะหนีก็ไม่รู้จะหนีไปทางไหนเพราะเสียงโห่ร้องของทหารเมืองกังตั๋งก้องมาทุกทิศทาง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความว่า ฝ่ายพระเจ้าเล้าปีครั้งนี้ได้ยินทหารโห่ร้องรบเข้ามาแล้วจุดไฟติดค่ายลุกขึ้นพร้อมกันดังนั้นก็ตกใจนัก จะยกไปช่วยข้างไหนก็ได้ ไฟก็เกิดนัก ลมพัดกล้าแต่ละล้าละล้งอยู่ ทหารอยู่ค่ายเคียงซ้ายขวาก็แตกกันมาค่ายพระเจ้าเล้าปีเหยียบกันตายเป็นอันมาก

ลกซุนเผากองทัพของพระเจ้าเล้าปีพร้อมกันทุกค่าย ทั้งค่ายบกและค่ายเรือ แสงเพลิงลุกสว่างตั้งเวลากลางวัน ทหารของพระเจ้าเล้าปีทนความร้อนของเพลิงไม่ได้ก็แตกหนีออกจากค่าย พระเจ้าเล้าปีเห็นเพลิงกล้า ไม่อาจรักษาค่ายไว้ได้จึงขึ้นม้าพาทหารหนีไปทางค่ายของปองสิบ ค่ายของปองสิบก็ถูกเพลิงเผาสว่างไสวเช่นเดียวกัน

ทางฝ่ายปองสิบซึ่งมีพาทหารออกจากค่าย พบกับซีเซ่งนายทหารเมืองกังตั๋งคุมทหารสักร้อย ก็เข้ารบกันเป็นสามารบ พระเจ้าเล้าปีเห็นปองสิบและทหารกำลังรบกับทหารเมืองกังตั๋งก็ไม่กล้าเข้าไปช่วย เพราะไม่ทราบาทหารเมืองกังตั๋งมากแลน้อย จึงขี่ม้าพา ทหารหนีไปทางด้านตะวันออก

ซีเซ่งเห็นพระเจ้าเล้าปีพาทหารหนีไปดังนั้นก็ผละมาจากการรบกับปองสิบ แล้วพาทหารไล่ตามพระเจ้าเล้าปีไป พระเจ้าเล้าปีรบพลงหนีพลงไปตลอดทางเป็นระยะทางถึงสองร้อยเส้น ก็ทอดพระเนตรเห็นแดงสองคุมทหารเมืองกังตั๋งเป็นอันมากสักร้อยอยู่ข้างหน้าก็ตกพระทัย แต่จะหนีไปก็ไม่ทัน เแดงสองได้สั่งทหารเมืองกังตั๋งให้รุมล้อมพระเจ้าเล้าปีไว้ ทั้งสองฝ่ายจึงต่อสู้กันเป็นขุลมุน ทหารเมืองกังตั๋งต่างร้องบอกต่อกันว่าให้จับพระเจ้าเล้าปีให้จงได้

ทางฝ่ายเดี่ยวเป่าพาทหารไปลาดตระเวนถึงกลางทาง ก็เห็นเพลิงลุกขึ้นทั้งค่ายบก ค่ายเรือก็ตกใจ รู้ว่ากองทัพของพระเจ้าเล้าปีเสียที่แก่ลกซุนแล้ว จึงขี่ม้าพาทหารออกตามหาพระเจ้าเล้าปี มาถึงที่ล้อมได้ยินเสียงทหารเมืองกังตั๋งโห่ร้องให้จับตัวพระเจ้าเล้าปี จึงพาทหารโจมตีหักเข้าไป

เดี่ยวเป่าเห็นแดงสองบัญชาทหารรุมล้อมพระเจ้าเล้าปีอยู่ จึงเข้ารบกับแดงสอง เแดงสองสู้ฝีมือเดี่ยวเป่าไม่ได้ จึงชักม้าพาทหารล่าถอยไป เดี่ยวเป่าเข้าไปแก้พระเจ้าเล้าปีออกจากที่ล้อมแล้ว จึงนำเสด็จหนีไปอีกเป็นระยะทางสามร้อยเส้น พบกับเป่าเดียวซึ่งพา ทหารออกตามหาพระเจ้าเล้าปี จึงช่วยกันนำเสด็จหนีต่อไป

ทางฝ่ายลกชน ครั้นบัญชาให้ทหารทุกหน่วยออกทำการตามแผนการแล้ว ก็ยกกองทัพหนุนไปช่วย ครั้นยกมาใกล้ค่ายหลวงของพระเจ้าเล้าปี ได้รับทราบรายงานจากทหารเมืองกังตั้งว่าพระเจ้าเล้าปีเสด็จหนีไปแล้ว ลกชนจึงยกทหารไล่ตามไป

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

ครันศึกแดนกังตั้ง (ตอนที่473)

กาลถึงคราวที่พระเจ้าเล้าปีจะต้องแตกทัพตามลิขิตแห่งสวรรค์ แม้ขงเบ้งจะทราบถึงหายนะแต่ก็ไม่อาจแก้ไขได้ทันท่วงที แม่ทัพดาบกลางสังหารให้ธงชัยประจำกองทัพล้มลง เล้าปีก็มีได้สั่งการให้ป้องกันระมัดระวังข้าศึกแต่ประการใด ครั้นได้ข่าวว่าข้าศึกยกเข้าตีเป็นสองสายก็ไม่ป้องกันอยู่นั่นเอง กลับสั่งให้กวนหินและเตียวเปาออกไปสังเกตการณ์ จึงถูกกองทัพลกชนวางเพลิงเผาทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือจนพินาศย่อยยับ

ฝ่ายเปาเตียวและเตียวเปาน่าเสด็จหนีไปตลอดทั้งคืนจนถึงเวลาใกล้ค่ำอีกวันหนึ่ง เห็นกองทัพลกชนยกไล่ตามมา จึงกราบทูลพระเจ้าเล้าปีว่าเขามาอ้าวข้างหน้านี้นี้เป็นที่ชอบกล ขอเชิญเสด็จขึ้นไปบนเขาก่อน ข้าพเจ้าจะรบสกัดข้าศึกไว้ตามขอเขาทั้งซอกเล็กและซอกน้อย แม้ข้าศึกมีกำลังมากก็เห็นจะด้านทานไว้ได้สักกระยะหนึ่ง

พระเจ้าเล้าปีทรงเห็นชอบกับข้อเสนอของเปาเตียวและเตียวเปาจึงเสด็จขึ้นขึ้นไปบนเขาม้าอ้าว โดยเตียวเปาและเปาเตียวจัดกำลังสกัดข้าศึกตามขอเขาซึ่งเป็นทางที่จะขึ้นไปบนเขาม้าอ้าว

ลกชนคุมทหารให้รุกขึ้นบนเขาหวังจะจับกุมพระเจ้าเล้าปี แต่ขอเขาเป็นทางแคบทหารของลกชนไม่อาจโหมกำลังเข้าโจมตีพร้อมกันได้ กำลังมากก็ถูกบีบจำกัดด้วยภูมิประเทศให้เหมือนหนึ่งน้อย ทหารของเตียวเปาและเปาเตียวจึงสามารถรบสกัดด้านทานไว้ได้

ลกชนบัญชาการอยู่จนถึงเวลาตีกก็ยังไม่รุกขึ้นไปบนเขาไม่ได้ จึงให้ทหารล้อมเขาม้าอ้าวไว้

ฝ่ายพระเจ้าเล้าปี เมื่อเสด็จขึ้นไปบนภูเขา ทอดพระเนตรไปยังค่ายต่าง ๆ ที่ตั้งรายเรียงเป็นทางไกลถึงพันเส้น เห็นเพลิงที่ไหม้ค่ายมอดลงแล้ว น้ำพระทัยก็รำลึกถึงบรรดาทหารที่บาดเจ็บล้มตายในการสงครามเป็นจำนวนมาก จึงทรงพระกันแสงจนแทบไม่ได้อบรมตลอดทั้งราตรีนั้น

ครั้นรุ่งขึ้นลกชนนำทหารออกตรวจตราโดยรอบภูเขา เห็นหญ้าและกิ่งไม้แห้งเป็นจำนวนมาก จึงสั่งทหารให้จุดไฟเพื่อบีบบังคับให้พระเจ้าเล้าปีหลบหนีอยู่บนยอดเขาไม่ได้ ครั้นเพลิงไหม้ลามขึ้นไปตามไหล่เขา พระเจ้าเล้าปีทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ตกพระทัย แต่จะดีห้ก็ออกไปทางใดนั้นก็ขัดสน ด้วยทหารเมืองกังตั้งล้อมไว้อย่างแน่นหนาทุกทิศ

ทหารของพระเจ้าเล้าปีวิ่งหาหนทางหนีเป็นจำละหวั่น แต่ข้าศึกก็ล้อมไว้แล้วโอร่างฆมขวัญฝาควันไฟดังสนั่นลั่นเลื่อน ครั้นจะอยู่บนภูเขาไฟก็ไหม้ลามขึ้นมามีอย่างรวดเร็ว จึงพากันอกสนขวัญแขวนถวนหน้ากัน

ทางฝ่ายกวนหินนำทหารออกไปลาดตระเวนตามคำสั่งของพระเจ้าเล้าปี พอได้เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นจากค่ายทหารเมืองเสฉวนที่ตั้งรายเรียงอยู่ถึงพันเส้น และได้ยินเสียงทหารเมืองกังตั้งโอร่างฆมฝาคความมืดก็ตกใจ รู้ว่ากองทัพพระเจ้าเล้าปีเสียที่แกกองทัพเมืองกังตั้งแล้ว จึงพาทหารกลับมาที่ค่ายหลวง ไม่พบพระเจ้าเล้าปีเห็นแต่ทหารเมืองกังตั้งกำลังรบพุ่งโจมตีทหารเมืองเสฉวนเป็นขุลมุน จึงไต่ถามทหารเมืองเสฉวนที่แตกหนี พอทราบว่พระเจ้าเล้าปีล่านักกลับไปทางเมืองเสฉวน จึงพาทหารออกค้นหาพระเจ้าเล้าปี จนมาถึงภูเขาม้าอ้าว เห็นควันไฟโขมงลอยดำขึ้นบนฟ้าและได้ยินเสียงทหารเมืองกังตั้งโอร่างฆมให้ช่วยกันจับพระเจ้าเล้าปี ก็รู้ว่าพระเจ้าเล้าปีถูกทหารเมืองกังตั้งล้อมไว้

กวนหินจึงขี่ม้าพาทหารตีฝ่าขึ้นไปบนภูเขา ให้ทหารดับไฟไปตลอดทาง พอขึ้นไปถึงยอดเขาเห็นพระเจ้าเล้าปีกำลังทรงพระกันแสงก็สงสาร จึงเข้าไปกราบถวายบังคมพระเจ้าเล้าปี และกราบทูลว่าซึ่งพระองค์จะประทับอยู่ที่นี้ต่อไปเห็นจะไม่ได้ ขออัญเชิญเสด็จไปประทับที่เมืองเป็กเตเสียก่อนแล้วค่อยคิดอ่านสืบไป

พระเจ้าเล้าปีจึงตรัสว่า ตัวเราก็คงจะหนีออกไปจากที่แห่งนี้ แต่ข้าศึกล้อมไว้แน่นหนาจะทำประการใดเล่า กวนหินจึงกราบทูลว่าข้าพเจ้าขอพาทหารเป็นกองหน้าตีฝ่าหักออกไปเอง เตียวเปาก็ขออาสาอารักขาพระเจ้าเล้าปีเป็นกองหลวง เปาเตียวเห็นดังนั้นก็ขออาสาคุมทหารรักษาคอยสกัดข้าศึก

ทหารเมืองเสฉวนเห็นเปาเตี๋ยตายดังนั้นก็พากันแตกหนี ลกซุนจึงเร่งทหารให้ไล่ตามพระเจ้าเล่าปี่ต่อไป

ฝ่ายเทียก็ซึ่งเป็นทีปรึกษาของพระเจ้าเล้าปี เห็นเพลิงไหม้ขึ้นตามค่ายต่าง ๆ ก็วิ่งออกจากค่ายมาหาพระเจ้าเล้าปีที่ค่ายหลวงแต่ไม่พบ จึงขี่ม้าตรงไปทางกองทัพเรือหวังจะขอให้กองทัพเรือมาช่วย แต่เห็นเพลิงลุกขึ้นตามค่ายน้ำทุกค่ายก็ขับม้ากลับมา

ทหารเมืองกังตั้งเห็นเทียก็ก็พากันล้อมเทียก็ไว้ เทียก็เห็นว่าจะต่อสู้ไม่ได้จึงเอาดาบเขียดคอตายในที่นั้น

ฝ่ายปองสืบริบติดพันอยู่กับซีเซ่ง ครั้นซีเซ่งผละไปไล่ตามพระเจ้าเล้าปี ปองสืบริจึงคุมทหารไปทางเมืองอิเหลงเพื่อจะขอให้งอบั่นและเตียวหล่าซึ่งยกไปรบกับขุนหวนที่เมืองอิเหลงให้ยกทหารมาช่วย พองอบั่นและเตียวหล่าได้ทราบความดังนั้นก็ให้ถอนทัพจากการล้อมเมืองอิเหลงแล้วพาปองสืบริกลับมาตามหาพระเจ้าเล้าปี

งอบั่น เตียวหล่าและปองสืบริ ยกมาได้สามร้อยเส้นได้ปะทะกับกองทัพทหารเมืองกังตั้งและได้ต่อสู้กันถึงขั้นตะลุมบอน

ทางฝ่ายขุนหวนซึ่งตั้งรับรักษาเมืองอิเหลงอยู่นั้น พอทราบว่างอบั่นและเตียว หล่าเลิกทัพไปแล้ว ก็คุมทหารไล่ตามตีกระหนาบหลัง งอบั่น เตียวหล่า และปองสืบริ จึงตกอยู่ท่ามกลางศึกกระหนาบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง งอบั่นตกใจเป็นอันมาก จึงสั่งให้แบ่งทหารเป็นสองกอง แยกกันรบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

งอบั่นนำทหารรบด้านทานอยู่เป็นเวลาช้านาน เห็นเหลือกำลังแล้วจึงคุมทหารตีฝ่าวงล้อมออกไปได้ แต่เตียวหล่าและปองสืบรินั้นยังตกอยู่ในที่ล้อม ถูกทหารเมืองกังตั้งระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตายทั้งสองคน

ทางด้านสะโมโซหวัหน้าชนกลุ่มน้อยชาวกะเหรี่ยง ซึ่งตั้งค่ายอยู่ใกล้กับค่ายของพระเจ้าเล้าปี เห็นค่ายของพระเจ้าเล้าปีถูกข้าศึกเข้าโจมตีและเกิดเพลิงไหม้ขึ้น จึงคุมทหารออกไปช่วย แต่ถูกจิวท่ายคุมทหารเมืองกังตั้งรบสกัดไว้

สะโมโซเข้ารบกับจิวท่ายได้สิบเพลงก็ถูกจิวท่ายเอาทวนแทงตมมาตาย ทหารของสะโมโซเห็นผู้เป็นนายถึงแก่ความตายก็พากันแตกหนีไปสิ้น

ฝ่ายจุล่งนำเสด็จพระเจ้าเล้าปีหนีไปถึงเมืองเป็กเต้แล้วทูลเชิญเสด็จเข้าไปในเมือง และสั่งทหารให้รักษาเชิงเทินค่ายคู่ประตูหอรับไว้ พระเจ้าเล้าปีจึงตรัสปรารภกับจุล่งว่า เราเสียทีแก่ข้าศึกครั้งนี้ทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ถึงบัดนี้อาจมีทหารบางหน่วยถูกข้าศึกล้อมอยู่ จะมีทางช่วยเหลือประการใด

จุล่งได้ฟังรับสั่งดังนั้นจึงอาสาพาทหารออกไปติดตาม จุล่งยกทหารมาพักหนึ่งเห็นงอบั่นคุมทหารรบอยู่กับทหารเมืองกังตั้ง จุล่งจึงนำทหารรุกเข้าตีทหารเมืองกังตั้งอย่างดุเดือด ทหารเมืองกังตั้งสู้จุล่งไม่ได้ก็พากันแตกหนี จุล่งจึงพาองอบั่นและทหารกลับมาเมืองเป็กเต้

ฝ่ายนางขุนสุหยนิภรรยาของเล้าปีซึ่งเป็นน้องสาวของขุนกวน หลังจากถูกขุนกวนวางแผนลวงกลับไปเมืองกังตั้งแล้ว แต่ละวันก็ครุ่นคำนึงอาลัยรักพระเจ้าเล้าปีเป็นอันมาก ไม่เป็นอันกินและนอน จนร่างกายซูบผอมผิวดำมืด ครั้นได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าเล้าปีเสียทีแก่ลกซุน ทั้งมีข่าวเล่าลือว่าพระเจ้าเล้าปีถูกทหารเมืองกังตั้งฆ่าตายในที่รบ ก็ร้องไห้อาลัยรักเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

ค่ายกลนางภูมิ (ตอนที่474)

เก๋ปี่หลังจากนางขุนสุหยนิถูกขุนกวนหลอกพรางออกจากอกของเล้าปีกลับจากเมืองเกงจิ๋วไปเมืองกังตั้ง ทำให้นางขุนสุหยนิผู้น้องของขุนกวนต้องตรอมใจอาลัยรักถึงเล้าปี ครั้นนางได้ยินข่าวลือว่าเล้าปีถึงแก่ความตายก็โศกเศร้าอาดูร พิรีพีไรรำพันเป็นอันมาก

นางขุนสุหยนิยิ่งร้องไห้ก็ยิ่งแค้นขุนกวนที่พรางนางจากผู้เป็นสามีโดยไม่เห็นแก่ความเป็นพี่น้อง ความเคียดแค้นประดังขึ้นแน่นในอก นางจึงคิดว่า เกิดมาเป็นผู้หญิง จะให้มีชายต้องถึงสองคนก็ไม่ควรนัก บัดนี้ตัวเราก็ตายแล้ว จะอยู่ไปก็เป็นเครื่องรำคายแค้นทั้งปวง

นางขุนสุหยนิคิดดังนั้นแล้วก็แอบไปขึ้นรถม้าข้างหน้าจวน แล้วขับออกจากจวนไปแต่ลำพังตรงไปที่ริมฝั่งทะเล ถึงชายทะเลแล้วนางทอดส่ายตาไปเบื้องทิศที่เห็นคว้นไผ่ยังคงลอยเจือจางอยู่บนอากาศแล้ว

ร้องไห้อาลัยถึงเล่าปี ครุหนึ่งนางก็เอาแสบมาเขียนม้ามงหน้าลงทะเล และจมน้ำหายไปกับคลื่นในยามเช้าของวันนั้น

ความซื่อสัตย์รักดีต่อผู้เป็นสามีคือหนึ่งความรักดีแห่งนางสีดาที่มีความรักรักดีต่อพระราม จึงเป็นที่สรรเสริญของคนทั้งปวงตราเป็นทุกวัน

กองทัพเมืองกังตังวางเพลิงเผากองทัพของพระเจ้าเล่าปีและโจมตีจนกองทัพพระเจ้าเล่าปีแตกพ่ายยับเยินไปแล้ว ได้เก็บเอาเสื้อผ้า อาวุธ เสนียงอาหารและม้า ตลอดจนจับทหารเมืองเสฉวนเป็นเชลยได้เป็นอันมาก

ทางฝ่ายลกซุนเมื่อได้ทราบข่าวพระเจ้าเล่าปีตีฝ่าลงมาจากภูเขาได้แล้ว จึงพาทหารไล่ตามพระเจ้าเล่าปีต่อไป จนกระทั่งล่วงเข้าถึงตำบลลี้กโป้ ดูไปเห็นข้างหน้าเป็นรูปคนยืนสะพรั่ง ถืออาวุธอยู่มากมายนัก ก็คิดสงสัย

ลกซุนมองเห็นข้างหน้าเหมือนมีกองทหารเคลื่อนย้ายแปรขบวนชอบกลนัก ก็เกรงว่าข้าศึกจะข่มข่อนโจมตี จึงสั่งให้ปลงทัพไว้ที่ตำบลลี้กโป้ และสั่งทหารให้ไปสอดแนมว่ามีกองทหารของพระเจ้าเล่าปีข่มข่อนอยู่หรือไม่ แล้วให้รีบกลับมารายงาน

พักหนึ่งทหารสอดแนมก็กลับมารายงานว่า เห็นเหมือนหนึ่งกองทหารแปรขบวนนั้นได้เข้าไปตรวจตราในที่ใกล้แล้วไม่เห็นมีผู้คนแม้แต่สักคนเดียว เห็นแต่กองศิลาประมาณแปดสิบเก้าสิบกองวางระเกะระกะอยู่

ลกซุนได้ยินคำรายงานก็ไม่สิ้นสงสัย เพราะภาพที่เห็นด้วยตาก่อนหน้านี้ไม่ใช่กองศิลาเหมือนดังหนึ่งคำรายงาน หากเป็นขบวนทหารที่กำลังแปรขบวนพร้อมที่จะทำศึกอยู่ทุกเมื่อ ลกซุนครุ่นคิดไม่ตก ยิ่งคิดก็ยิ่งแคลงใจสงสัย แต่ครั้นจะยกทหารไปก็เกรงภัยว่าจะถูกข่มโจมตี ลกซุนจึงเรียกทหารมาสั่งให้ไปจับตัวชาวบ้านในถิ่นนั้นมาไต่ถาม

ทหารออกไปจับตัวชาวบ้านแปดเก้าคนพาเข้ามาหาลกซุน ลกซุนเห็นเป็นชาวบ้านจึงถามว่า ที่นี้ผู้ใดมาทำไว้ เหตุผลเป็นประการใด ศิลาเป็นกองกองอยู่ ดูเป็นรูปคนถืออาวุธดังนี้

ชาวบ้านทั้งนั้นตอบตรงกันว่า เมื่อครั้งที่ขงเบ้งยกกองทัพจากเมืองเกงจิวไปช่วยเล่าปีตีเอาเมืองเสฉวนนั้น ได้ยกทหารผ่านมาที่ตำบลนี้ แล้วสั่งให้ทหารขนศิลามากองไว้ ชาวบ้านทั้งปวงล้วนรู้ทั่วกันว่ามีความศักดิ์สิทธิ์นัก ทั้งกลางวันและกลางคืนมักปรากฏเหตุการณ์ที่ทหารจำนวนมากออกมาแปรขบวนราวกับเป็นทหารเทพดา จะมาจะไปก็ไร้ร่องรอย

ลกซุนได้ฟังคำชาวบ้านก็จึงมองตาชาวบ้านทั้งนั้นเพื่อหาพิรุธร่องรอยว่าถูกเสี้ยมสอนทำเป็นอุบายมาหลอกลวงหรือไม่ แต่เห็นสายตาชาวบ้านล้วนซื่อตรง ไม่มีแอบแฝงด้วยเล่ห์เหลี่ยมประการใด ลกซุนก็ยังสงสัย แล้วสั่งให้ปล่อยชาวบ้านทั้งนั้นกลับไป

เมื่อชาวบ้านกลับออกไปแล้ว ลกซุนจึงเรียกทหารองครักษ์สามสิบคนขึ้นมาพากันไปที่กองศิลานั้น หวังจะดูให้ประจักษ์แก่ตัวว่ามีเหตุผลกลอันประการใดจึงเป็นดังนั้น เมื่อไปถึงลกซุนจึงลงจากม้าพาทหารเดินเข้าไปใกล้กองศิลา พิศระหัดดูโดยรอบเห็นตั้งวางเป็นตำแหน่งแปลกประหลาดชอบกลยิ่งนัก

ลกซุนยืนพิจารณาอยู่เป็นครู่ใหญ่ ไม่เห็นมีร่องรอยทหารข่มข่อนก็หงงหงายขึ้นหัวเราะแล้วว่า ขงเบ้งแกเล่ห์ทำกลอุบายลวงไว้ให้คนกลัว

กล่าวแล้วลกซุนก็พาทหารองครักษ์เดินเข้าไปในระหว่างกองศิลา สังเกตดูศิลาแต่ละกองก็เห็นว่าเป็นศิลาธรรมดาแต่ตำแหน่งที่ตั้งวางนั้นดูแปลกประหลาด ลกซุนจึงพาทหารองครักษ์เดินตรวจดูกองศิลาเพื่อหาเล่ห์อยู่จนกระทั่งถึงเวลาบ่าย ทหารองครักษ์เห็นว่าเป็นเวลาอันควรแก่การแล้ว จึงเตือนลกซุนให้กลับไปค่าย

ลกซุนเห็นด้วย แต่ในทันใดนั้นก็ บังเกิดพายุพัดหนัก แล้วได้ยินเสียงเหมือนชักรบพุ่งออกจากฝัก ศิลา ก็กระทบกันเป็นประกาย ทหารก็ปลิวขึ้นมีดคลุม แล้วเห็นเป็นคนยืนถืออาวุธยืนขวางหน้าแลล่อมไว้มากมายไม่เห็นทางที่จะออกไปได้

ลกซุนเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักรบพุ่งออกฟาดฟันป้องกันตัว บรรดาทหารองครักษ์ได้เข้ามัลล่อมพิทักษ์ลกซุนไว้แล้วชักรบพุ่งฟาดฟันต่อสู้กับทหารซึ่งรูล่อมเข้ามานั้น ยิ่งฟาดยิ่งฟันก็กระทบแต่ก้อนหิน ประกายไฟที่กระทบกับหินกระเจายเป็นระยๆ

ลกขุนและทหารวิ่งหนีไปทางโน้นข้างทางนี้บ้าง แต่ไม่ว่าจะวิ่งไปทางไหนก็เหมือนกับมีทหารล้อมรุกไล่ คล้ายกับเงาตามตัว ลกขุนและทหารองครักษ์ได้ต่อสู้กับทหารที่เห็นนั้นตลอดทั้งคืนก็สิ้นกำลังลง ต่างคนต่างทรุดตัวลงนั่งสิ้นอาลัยตายอยาก แม้ฟ้าสว่างแล้วก็ได้ยินเสียงเหมือนคนกำลังเคลื่อนย้ายแปรชบวนจะเข้าจับกุมตัว ลกขุนและทหารได้แต่หวาดหวั่นพรั่นพรึง จะหนีออกไปทางไหนก็ไม่ได้ จึงนั่งรอความตายอยู่ในที่นั้น

ลกขุนมองหาทางเข้า-ออกก็ไม่เห็นทาง เห็นเป็นป่าทึบรกชัฏ มีหน้าผาอยู่โดยรอบ ยิ่งคราใดมีสายลมพัดกลัมาก็รู้สึกคล้ายกับทหารกองหนึ่งแปรชบวนรุกตรงเข้ามาหา ลกขุนและทหารจึงได้แต่ขวัญผวาหวาดหวั่นพรั่นพรึง คลานหนีไปตามซอกหินเป็นที่น่าเวทนานัก

ลกขุนและทหารชมนานจะหนีออกจากที่นั้นจนสิ้นความคิดแล้ว ลกขุนจึงปรารภว่า ที่นี้เราตายด้วยความคิดขงเบ้งจริงแล้ว

ลกขุนกล่าวสิ้นคำลงก็ได้ยินเสียงดังขึ้นว่า ท่านจะใคร่ออกไปให้พ้นจากที่นี่หรือ

ลกขุนและทหารองครักษ์เหลียวไปมองทางต้นเสียง เห็นชายชราผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นอย่างไรร่องรอย ชายนั้นเดินมาอยู่ตรงหน้าลกขุนแล้วเอามือลูบหนวด พลางจ้องมอง ลกขุนด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความเอ็นดู

ลกขุนเห็นชายชราที่สำคัญว่าเป็นเทพยดา เพราะไม่ว่าจะมีอายุอานามสักเท่าใด แต่ผ่องใสกระปรี้กระเปร่ายิ่งนัก ลกขุนและทหารองครักษ์จึงคุกเข่าลงคำนับแล้วอ้อนวอนชายชรานั้นว่าขอท่านได้เมตตาช่วยพาพวกข้าพเจ้าออกไปจากที่นี่เถิด

ชายชรานั้นจึงกล่าวว่า พวกเจ้าจงตามเราอย่าให้ห่าง เราจะพาพวกเจ้าออกไปจากที่นี่เอง ว่าแล้วชายชรานั้นก็ก้าวเดินเยื้องย่างซ้ายขวาจนหน้าवलหลังพาลลกขุนและทหารองครักษ์ออกไป

พอออกพ้นมาจากที่นั้นแล้วลกขุนและทหารองครักษ์จึงคุกเข่าคำนับขอบคุณชายชรานั้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วถามว่าท่านผู้อาวุโสเป็นใคร มีถิ่นฐานอยู่ที่ใด จึงได้มาพบข้าพเจ้าในที่แห่งนี้ ช่วยบอกข้าพเจ้าเอาบุญเถิด

ชายชรานั้นจึงว่าตัวเรานี้ชื่อว่าอู๋ยี่ฉาง เป็นพ่อตาของขงเบ้ง เมื่อครั้งที่ขงเบ้งลูกเขยเราจะพาทหารไปเมืองเสฉวน ได้แวะมาถึงตำบลนี้ แล้วตั้งค่ายกลศิวานี้ขึ้น มีประตูอยู่แปดประตู มีฤทธิ์มีเดชต่างๆ กัน ไม่รู้ที่จะพรรณานาฤทธิ์ให้ท่านฟังแล้ว แม้มีทหารไว้สิบหมื่นก็ไม่เท่า แต่เมื่อขงเบ้งจะไปในนั้สั้งเราไว้ว่า อยู่ข้างหลังนี้จะมีทหารใหญ่เมือง กังตั้งหลงเข้ามา แล้วอย่าให้เราชักพาออกมา นี่เราเห็นก็เอ็นดูจึงชักพาออกมาหวังจะเอาบุญ

สามก๊กบางฉบับพรรณนาไปอีกทางหนึ่งว่า ขงเบ้งได้กำชับพ่อตาให้แจ้งแก่ลกขุนว่า วันหนึ่งในภายหน้าจะมีนายทหารคนสำคัญเมืองกังตั้งหลงเข้ามาในค่ายกลนี้ ปล่อยให้สิ้นกำลังก่อนแล้วค่อยแจ้งความจริงให้ทราบว่ขงเบ้งจะเนสสถานการณ์ไว้ก่อนแล้ว แต่เพื่อเห็นแก่ไมตรี จึงให้มาพาออกจากค่ายกลเพื่อกลับไปป้องกันเมืองกังตั้ง ด้วยกองทัพเว่ย์กำลังยกทัพไปตีเมืองกังตั้ง ลกขุนได้ฟังถึงการหยั่งการเบื้องหน้าก็ศรัทธาเลื่อมใส เฉลียวใจได้คิดว่าหากมีจะคิดรุกหน้าต่อไป โจศฝ่ยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้งแล้วก็จะกลับไปป้องกันเมืองไม่ทัน

สามก๊กบางฉบับวิจารณ์ว่า ความจริงค่ายกลเช่นนี้หาไม่มี กรณีเป็นเรื่องที่ขงเบ้งได้คาดการณ์สงครามไว้ อย่างถูกต้อง จึงแต่งผู้คนปลอมตัวเป็นชาวบ้าน แสร้งปล่อยข่าวแก่ลกขุนว่า ขณะนี้กองทัพเว่ย์กำลังยกกองทัพจะไปตีเมืองกังตั้ง ลกขุนได้ฟังข่าวบ้านก็เชื่อว่าเป็นความจริง จึงหยุดการไล่ตามพระเจ้าเล่าปี่

ค่ายกลที่ว่านี้จะว่าไม่มีอยู่นั้นก็หาไม่ข้อเท็จจริงใดสนับสนุนไม่ เพราะหลังจากครั้งนี้แล้วยังมีปรากฏว่ขงเบ้งตั้งค่ายกลลวงศัตรูอีก กิตติศัพท์ร่ำลือเรื่องค่ายกลยังคงแพร่หลายทรงจำอยู่ในความเชื่อถือของคนจีนจำนวนมาก เมื่อครั้งที่กิมย้งประพันธ์เรื่องมังกรหยกอันลือลั่น ก็ได้อ้างอิงความรู้เรื่องค่ายกลของขงเบ้งดังกล่าวว่าภูตบุรพาอี้งเอี้ยะซือได้เรียนวิชาค่ายกลชนิดนี้ โดยปลูกต้นดอกท้อต่างกอนศิวตามตำแหน่งแห่งวิชาค่ายกล แล้วทำทนายจิ่วแปะทงแม้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เข้าไปในค่ายกลดอกท้อแล้วไม่สามารถกลับออกมาได้ ต้องถูกกักขังอยู่ในค่ายกลนั้นเป็นเวลานานหลายปี แม้ในชั้นหลังอี้งยังผู้บุตรภูตบุรพาอี้งได้รับถ่ายทอดวิชาค่ายกลนี้ และได้ใช้ป้องกันตัวจากปรปักษ์หลายครั้งหลายหน แม้ในวรรณคดีโบราณหลายเรื่องของจีนก็ได้เอ่ยอ้างถึงค่ายกลนี้ ดังนี้แล้วจะว่าไร้ที่มาหรือไม่มีอยู่เสียทีเดียวย่อมไม่ชอบ

ค่ายกลที่ว่านี้มีชื่อว่า ค่ายกลพยุหะประดุปรากการทองคำแปดทิศ ซึ่งไม่เพียงแต่ผู้คนทั่วไปที่ใกล้ชิดกับสมเด็จพระโกสินทร์ที่ขงเบ้ง หรือบังทองจะเรียนรู้เท่านั้น แม้แต่โจหยินก็รู้วิชาค่ายกลนี้ เป็นแต่ไม่ถึงขั้นล่ำลึก จึงไม่อาจแปลงอานภาพได้ดังปรารถนา ดังที่ซีซีได้วิจารณ์ค่ายกลของโจหยินในการสัประยุทธ์ด้วยค่ายกลพยุหะในช่วงที่ซีซีอยู่กับเล่าปี่นั้นแล้ว ค่ายกลพยุหะชนิดนี้ใช้กองทหารตั้งเป็นขบวนพยุหะได้อย่างหนึ่ง ใช้ก่อนศิลาหรือต้นไม้วางตามตำแหน่งค่ายกลได้อีกอย่างหนึ่ง ขบวนพยุหะที่ใช้คนอาจบังคับบัญชาให้ผันแปรพิสดารโดยไม่ต้องอาศัยพลังจักรวาลในธรรมชาติ แต่ขบวนพยุหะที่ใช้ก่อนศิลาหรือต้นไม้ซึ่งไม่มีชีวิตจิตใจ ต้องอาศัยพลังจักรวาลคือแรงลมอันเป็นวิญญาณธาตุเข้าประกอบ จึงทำให้ค่ายกลนั้นคล้ายประหนึ่งมีชีวิตชีวา ดังที่ลกซุนและองครักษ์ได้ประสบนั้น ค่ายกลนี้มีประดุแปดทิศก็จริง แต่ตำแหน่งที่วางเป็นแปดทิศแปดปุมนั้นย่อมมีปุมกลางอันเป็นปุมแห่งวิญญาณธาตุ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญทำให้ค่ายกลมีชีวิตชีวา บางตำราจึงว่าการตั้งค่ายกลด้วยก่อนศิลาหรือต้นไม้เรียกว่าวิชาค่าย กลนวภูมิ หรือนพธาตุ

ขงเบ้งเคยแฉกแก่ม้าเลี้ยงว่าได้จัดวางกองทหารสิบหมื่นไว้สกัดข้าศึกที่จะไล่ตามตีพระเจ้าเล่าปี่เมื่อครั้งที่ม้าเลี้ยงนำแผนการตั้งค่ายของพระเจ้าเล่าปี่ไปให้ขงเบ้งตรวจดู นั่นก็คือขงเบ้งได้ประเมินว่าค่ายกลชนิดนี้เมื่อออกปรดด้วยพลังจักรวาลแล้ว ก็จะมีศักดานภาพเท่ากับทหารสิบหมื่นนั่นเอง

ลกซุนได้ฟังคำของพ่อตาขงเบ้งแล้วก็ใคร่ได้เรียนรู้วิชานี้ จึงถามว่า ความรู้วิชาการเช่นขงเบ้งทำไว้นี้ท่านรู้หรือไม่

อุยสิงงานจึงตอบว่า วิชาเช่นนี้เราหาได้มีความรู้แต่อย่างใดไม่ ซึ่งนำพาท่านออกมาได้นั้นก็เป็นเพราะขงเบ้งได้บอกวิธีออกจากค่ายกลไว้ให้เท่านั้น

ลกซุนได้ฟังดังนั้นจึงว่า ภูมิวิชาปัญญาคุณของขงเบ้งกว้างขวางล่ำลึกนัก เป็นบุญของข้าพเจ้าที่ขงเบ้งไม่ได้น้อมมากับกองทัพของพระเจ้าเล่าปี่ มิฉะนั้นข้าพเจ้าย่อมไม่มีวันได้พบหน้าท่านเป็นแน่แท้ กล่าวแล้วลกซุนก็คุกเขาลงคำนับอุยสิงงานและอำลากลับไปค่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

แรงแม่นะแห่งขัดติยะ (ตอนที่475)

ลกซุนตกเข้าไปอยู่ในค่ายกลพยุหะประดุปรากการทองคำแปดทิศของขงเบ้งตลอดทั้งคืนจนสว่าง สิ้นทางสิ้นปัญญาปลงตกแล้ว แต่พ่อตาของขงเบ้งซึ่งดูแลค่ายกลนั้นได้พาลกซุนออกมาจากค่ายกล ลกซุนจึงหยุดยั้งการไล่ตามตีพระเจ้าเล่าปี่ แล้วกลับไปค่าย

บรรดาแม่ทัพนายกองเมืองกังตั๋งเห็นลกซุนหายไปไร้ร่องรอยก็พากันตามหาทั้งคืนแต่ไม่พบ ก็พากันกลับมาค่ายแล้วปรึกษาหารือกันว่าจะคิดอ่านประการใด พอทราบว่าลกซุนและองครักษ์กลับมาถึงค่ายต่างคนต่างพากันเข้าไปแสดงความยินดีที่ลกซุนรอดปลอดภัยกลับมาได้

ลกซุนคำนับขอบคุณแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วจึงเปิดการประชุมปรึกษา ประการความที่ถูกกักอยู่ในค่ายกลให้ทหารทั้งปวงฟัง แล้วสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั๋ง

บรรดาแม่ทัพนายกองได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่า ขณะนี้กองทัพของเราได้ทืออยู่แล้ว ขอบที่จะรุกไล่ตามตีเข้าไปถึงเมืองเสฉวน เห็นจะยึดเมืองเสฉวนได้โดยง่าย เป็นที่ได้อชัยชนะแล้ว จะถอยทัพกลับเมืองกังตั๋งเพราะเกรงกลัวค่ายกลก่อนศิลาตั้งนี้ อีกเมื่อใดเล่าจึงจะมีโอกาสเช่นนี้อีก

ลกซุนจึงว่า ท่านทั้งปวงอย่าได้วุ่นวาย อันความแผ่นดินขณะนี้ไช่จะมีแต่เรากับพระเจ้าเล่าปี่ก็หาไม่ ยังมีพระเจ้าโจผีซึ่งคอยที่หาโอกาสจะยกมาตีเมืองกังตั๋งอยู่ทุกเมื่อเชียววัน หากเรายกกองทัพรุกไล่เข้าเมืองเสฉวน เกลือกพระเจ้าโจผีล่วงรู้แล้วเห็นจะยกกองทัพลงมาตีเมืองกังตั๋ง กองทัพเราติดอยู่ในแดนเมืองเสฉวนระยะทางไกล ไหนเลยจะยกกลับมาช่วยเมืองกังตั๋งได้ทัน จะมีเสียเมืองกังตั๋งตกหรือ เพราะเหตุตั้งนี้ข้าพเจ้าจึงคิดที่จะยกทัพกลับไปป้องกันเมืองกังตั๋ง ไช้จะเกรงกลัวค่ายกลศิลาที่หาไม่

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังก็ได้คิด แล้วพากันสรรเสริญสติปัญญาของลกซุนเป็นอันมาก เมื่อเห็นพ้องต้องกันดังนั้นลกซุนจึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั๋ง แล้วเข้าไปทูลรายงานความศึกให้ขุนกวนทรานทุกประการ

ขุนกวนฟังรายงานแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก โอด้วยความล้าพองว่าลกชนท่านเป็นบัณฑิตหนุ่ม ไม่มีกิตติศัพท์ลือชาปรากฏมาแต่ก่อน แต่เราได้เล็งเห็นภูมิปัญญาอันวิเศษในตัวท่านว่าจะคิดอ่านทำสงครามเอาชนะพระเจ้าเล้าปีได้

ขุนกวนกล่าวขาดคำลง ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามาทูลว่า กองสอดแนมได้ส่งรายงานเข้ามาทูลว่าขณะนี้พระเจ้าโจผิรับสั่งให้จัดกองทัพพลสิบหมื่นยกมาตีเมืองกังตั้งเป็นสามทาง ให้โจหยินเป็นแม่ทัพยกมาทางตำบลยี่สุ โจฮิวเป็นแม่ทัพยกมาทางเมืองต่งเค้า และโจจินเป็นแม่ทัพยกมาทางเมืองล่ากุน ขณะนี้กองทัพทั้งสามทางได้ยกมาใกล้แดนเมืองกังตั้งแล้ว

ขุนกวนได้ฟังรายงานดังนั้นก็พลันถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ยังไม่ทันกล่าวประการใด ลกชนก็หัวเราะแล้วทูลว่าข้าพเจ้าขออาสายกกองทัพไปต่อสู้กับกองทัพของพระเจ้าโจผิเอง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ส่ายหน้าค่อยๆ แหม่นขึ้นดั่งเก่า และตั้งให้ลกชนเป็นแม่ทัพยกไปรบกับกองทัพของพระเจ้าโจผิ

ลกชนรับคำสั่งจากขุนกวนแล้วหันหน้ากลับมาทางด้านที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วกล่าวว่าโดยคำสั่งของขุนกวนผู้เป็นนาย ข้าพเจ้าตั้งให้ลิห้อมเป็นแม่ทัพคุมทหารยกไปรบกับโจฮิวที่ตำบลต่งเค้าให้จูกัตกั้นเป็นแม่ทัพคุมทหารไปขัดตาทัพโจจินไว้ที่เมืองล่ากุน ให้จูหวนเป็นแม่ทัพยกไปรบกับโจหยินที่ตำบลยี่สุ ส่วนข้าพเจ้าจะเป็นกองทัพหนุนจะยกตามไปต่อภายหลัง

สามนายทหารซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นแม่ทัพค่านับรับคำสั่งลกชนแล้วค่านับลาขุนกวนออกไปจัดแจงกองทัพพร้อมแล้วก็ยกทัพไปตามคำสั่งของลกชน

ฝ่ายพระเจ้าเล้าปีเสด็จประทับอยู่ที่เมืองเป็กเต ครั้นจุลศักราชขึ้นเข้ามาเข้าเฝ้า จึงตรัสถามถึงทหารทั้งปวงว่าสูญเสียมากน้อยประการใด พอได้ทราบรายงานจากกองบั่นว่าทหารบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก พระเจ้าเล้าปีก็สับสน และทรงพระกำสรวลเป็นเวลานาน

ฝ่ายม้าเลี้ยงถือหนังสือของขงเบ้งจะเดินทางกลับมาที่ค่ายของพระเจ้าเล้าปี พอมาถึงกลางทางได้พบกับทหารเมืองเสฉวนซึ่งแตกทัพและจะหนีกลับไปเมือง จึงได้ทราบว่ากองทัพของพระเจ้าเล้าปีเสียที่แก่ลกชนแล้ว และพระเจ้าเล้าปีเสด็จประทับอยู่ที่เมืองเป็กเต ม้าเลี้ยงจึงโฉมหน้าไปที่เมืองเป็กเตแล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าปี กราบบังคมทูลความซึ่งขงเบ้งสั่งมา พร้อมกับมอบหนังสือของขงเบ้งถวายแก่พระเจ้าเล้าปี

พระเจ้าเล้าปีเปิดหนังสือของขงเบ้งออกอ่านดูก็รู้ความว่าซึ่งตั้งค่ายถึงสี่สิบค่ายเป็นระยะทางพันเส้นในชายป่าริมแม่น้ำ เป็นอันตรายอย่างยิ่งใหญ่หลวง ชอบที่จะร่นค่ายเข้ามาให้ช่วยเหลือรบพุ่งป้องกันข้าศึกได้ก็ทอดถอนพระทัย แล้วตรัสว่า เมื่อเรามาตีเมืองกังตั้งนี้ขงเบ้งอาจยักได้ห้าม เรามิฟังขึ้นยกทัพมา จนเสียทัพแลทหารทั้งปวง เพราะเราประมาท เราผิดเองแล้ว ครั้นจะกลับไปเมืองเสฉวนเล่า จะเอาหน้าอะไรไปดูขงเบ้งแลขุนนางทั้งปวง เราอายนัก ไม่ไปเมืองเสฉวนแล้ว

เล้าปีเห็นหนังสือของเบ้ง จึงได้ตระหนักว่าอันธรรมดาผู้เป็นใหญ่นั้นคงตั้งพยุมางกรอันมีฤทธิ์ แต่ฤทธิ์ของพยุมางกรจะมีได้ก็ด้วยเขี้ยวเล็บและเกล็ด หากขาดเสียซึ่งสามสิ่งนี้แล้วมัจฉานั้นก็ไม่ต่างอะไรกับงูดินหรืองูเขี้ยว ไร้ซึ่งพิษสงอันเป็นที่ยำเกรงนับถือของคนทั้งปวง ตัวเราแต่ก่อนมาแม้จะเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่ก็เป็นเพียงคนบ้านนอกมีอาชีพสวนเสื่อขายเข้ารับราชการแล้วทำศึกก็มีแต่แพ้แล้วแพ้เล่า ตั้งตัวไม่ได้ ครั้นได้ขงเบ้งมาเป็นกุนซือดินแดนที่ไม่เคยมีแม่แต่กะฝึกนี้หนึ่ง ก็ได้ครองอำนาจถึงหนึ่งในสามของแผ่นดิน มีที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนางพร้อม กระทั่งได้เป็นพระมหาจักรี นั้บัลลังก์มัจฉาสืบสานราชวงศ์สืบ ความเป็นมัจฉานั้นย่อมเกิดแต่เขี้ยวเล็บและเกล็ดซึ่งก็คือตัวขงเบ้ง แต่ก่อนร่อนอะไรทำการใดเราก็เชื่อฟังขงเบ้งไม่เคยแข็งขึ้น พยุมางกรนั้นจึงสาแดงฤทธิ์อิทธิเดชกองฟ้าเกริกดิน แต่ครั้นเราขัดขืนไม่เชื่อฟัง กำลังทหารแปดสิบหมื่นก็ไม่อาจสู้ลกชนบัณฑิตหนุ่มน้อยได้ ไม่ต่างอันใดกับมัจฉาซึ่งไร้เขี้ยวเล็บและเกล็ด จึงเป็นที่อัปยศอดสูแก่คนทั้งปวงดังนี้

เล้าปีสำนึกอัปยศดังนั้นก็จึงสั่งให้แต่งเมืองเป็กเตเป็นพระราชวังที่ประทับของพระมหาจักรี หวังจะประทับว่าราชการอยู่ที่เมืองเป็กเตเพื่อหลีกเลี่ยงความอัปยศอดสูที่เสียที่แก่เด็กไม่สิ้นกลั่นน่านมอย่างลกชน แต่ถึงแม้ว่าจะปรับปรุงพระราชฐานเป็นที่สะดวกสบายสมกับเป็นพระราชวังที่ประทับของฮ่องเต้แล้ว ความเศร้าโศกอาดูรอัปยศในใจของเล้าปีก็มิได้ลดน้อยถอยลง คงมีอาการดุดั่งไฟสุมขอน บันทอนรอนรำน้าพระทัยพระเจ้าเล้าปีทุกเช้าค่ำ หาความสุขไม่ได้เลย

อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าเล้าปีออกว่าราชการ หน่วยสอดแนมได้กราบบังคมทูลถวายรายงานว่า ขณะนี้ห้องกวนซึ่งพระองค์ตรัสสั่งให้คุมทหารไปตั้งอยู่ด้านทิศเหนือเพื่อสกัดกองทัพของพระเจ้าโจผินั้น บัดนี้ห้อง

กวนเป็นกบฏ คุณสมักรพรรคพวกไปเข้าด้วยพระเจ้าโจผีแล้ว ขอให้พระองค์ตรัสสั่งให้จับกุมบุตรภรรยาของ
ห้องกวนมาจำขังเอาไว้ก่อน

พระเจ้าเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า เป็นธรรมดาของโลกทั้งหลายย่อมต้องเกรงกลัวภัย จึงจำต้องดิ้นรน
รักษาตัวรอด การครั้งนี้เราเสียทีแก่ชาวเมืองก่ดง จึงยอมหวังให้ห้องกวนรักดีสืบไปนั้นมิได้ แต่ห้องกวนผู้
นี้มีน้ำใจรักดีต่อเรานัก เห็นว่าการซึ่งไปเข้ากับโจผีนั้นเป็นเพราะความจำใจเพื่อรักษาตัวให้พ้นภัย โอกาส
มีขึ้นวันใดคงจะหนีกลับมาหาเป็นแม่นมั่น ดังนั้นจึงจะจำขังบุตรภรรยาเขาจึงไม่สมควร ขอบที่จะเลี้ยงดู
เป็นอันดีเหมือนหนึ่งว่าห้องกวนยังอยู่จึงจะชอบ

ทางด้านห้องกวนซึ่งคุมทหารไปขัดดาหัพอยู่ทางด้านทิศเหนือเผื่อว่ากองทัพพระเจ้าโจผีจะยกมาโจมตี
พอทราบข่าวกองทัพพระเจ้าเล่าปี่แตกแล้ว จะกลับไปเมืองก็ไม่ได้ จะออกตามหาพระเจ้าเล่าปี่ก็มิรู้ว่
ประทับอยู่ที่แห่งไหน จึงคิดอ่านหาทางเอาตัวรอด แล้วพาทหารซึ่งสนิทไปเข้าสวามิภักดิ์อยู่กับพระเจ้าโจ
ผี

พระเจ้าโจผีจึงตรัสถามว่าเพราะเหตุใดเจ้าจึงไม่ไปสวามิภักดิ์กับชาวเมืองก่ดง ห้องกวนจึงกราบบังคมทูล
ว่าชาวเมืองก่ดงสังหารพรรคพวกเพื่อนฝูงข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้ามีความพยายามคิดจะล้างแค้น
ให้กับมิตรสหายทั้งปวง เหตุนี้จึงไม่สมัครใจไปอยู่กับลกซุน จึงได้พาพรรคพวกหนีมาพึ่งบารมีพระองค์

พระเจ้าโจผีได้ฟังเหตุผลก็ชอบพระทัย โปรดเกล้าฯ ตั้งให้ห้องกวนเป็นนายทหารผู้ใหญ่ แต่ห้องกวนกลับ
กราบบังคมทูลทักท้วงว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่เชลยศึกมาขอพึ่งบุญพระองค์ ไม่เคยกระทำความขบถสิ่งใด ซึ่ง
ไม่ลงโทษประหารชีวิตก็เป็นพระคุณล้นเหลือแล้ว จะรับเอายศศักดิ์ให้หนักหนานั้น ข้าพเจ้าไม่อาจฝืนหน้า
รับพระมหากรุณาได้ ขอได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงทหารชั้นผู้น้อยเถิด

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าห้องกวนนี้มีคุณธรรมประจำใจ จึงมีน้ำพระทัยเมตตา แต่เพื่อไม่ให้ขัด
น้ำใจจึงโปรดเกล้าฯ ให้ห้องกวนเป็นทหารในตำแหน่งนายกองในกองทัพของเมืองหลวง

ในขณะนั้นหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานถึงกบฏพระเจ้าโจผีว่า พระเจ้าเล่าปี่ทราบข่าวห้องกวนแปรพักตร์
มาอยู่กับพระองค์ จึงให้จับบุตรภรรยาและครอบครัวของห้องกวนประหารชีวิตจนหมดสิ้น พระเจ้าโจผีฟัง
คำกราบบังคมทูลแล้วจึงตรัสถามห้องกวนว่าเจ้าจะคิดอ่านประการใด

ห้องกวนจึงกราบบังคมทูลว่าพระเจ้าเล่าปี่ก็แตกทัพหนีไป ข้าพเจ้าเล่าก็แตกทัพหนีมา ต่างคนต่างหนีเอา
ตัวรอดด้วยภัยมาใกล้ตัว ขณะนี้ความขัดประการใดยังไม่แน่ ซึ่งจะด่วนเชื่อว่าพระเจ้าเล่าปี่ให้ประหารชีวิต
ครอบครัวบุตรภรณยานั้นยังไม่เห็นสมควร

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ แล้วตรัสถามกาเชี่ยงที่ปรึกษาว่า ตัวเราได้เป็นเจ้าของสืบสานปณิธาน
ของอดีตสองเตโชโจ จะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งให้จงได้ แต่บัดนี้แผ่นดินยังไม่สงบราบคาบ ทางใต้
ยังมีขุนกวน ทางตะวันตกยังมีเล่าปี่ ดังนั้นจะปราบปรามเล่าปี่หรือขุนกวนก่อนจึงจะชอบ

กาเชี่ยงจึงกราบบังคมทูลว่า พระเจ้าเล่าปี่มีทหารดีก็มาก แล้วขงเบ้งก็มีสติปัญญาได้ทำนบารุง ฝ่ายเมือง
ก่ดงเล่าพระเจ้าขุนกวนได้ลกซุนไว้ช่วยทำนบารุง ทหารก็ดีดีมาก หนทางจะไปก็ต้องข้ามน้ำลำบาก ฝ่าย
ทหารของเราที่เข้มแข็งดีนั้นก็น้อยกว่าเขา เห็นจะไปรบเอาไม่ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าเราจัดทัพไว้ให้พร้อมแล้ว
นั่งคอยดูให้พระเจ้าเล่าปี่รบกับขุนกวนให้หนักหนา ทหารล้มตายมากอ่อนลงด้วยกันทั้งสองแล้วเราจึงตี
เห็นจะได้โดยง่าย

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็ไม่พอพระทัย ตรัสว่าตัวท่านก็รู้ดีอยู่ว่าเราได้สั่งให้ยกกองทัพไปตีเมืองก่ดงเป็น
สามทาง ไฉนท่านจึงไม่หัดท่านเสียแต่ตอนนั้น กลับมายกความขึ้นกล่าวในตอนี้จะมีประโยชน์สิ่งไร

เล่าห้วซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นพระเจ้าโจผีไม่พอพระทัยก็กราบบังคมทูลช่วยแก้ให้กาเชี่ยงว่า เมื่อครั้งที่ยก
ไปตีเมืองก่ดงนั้นเป็นเพราะพระเจ้าเล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองก่ดงแล้วชาวเมืองก่ดงสู้ไม่ได้ พายแพ่ใน
การรบเป็นหลายครั้ง พวกข้าพเจ้าเห็นว่าชาวเมืองก่ดงขวัญเสียแล้วจึงกราบบังคมทูลเสนอให้ยกกองทัพ
ไป แต่บัดนี้เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงเพราะขุนกวนได้ลกซุนมาเป็นแม่ทัพใหญ่ มีสติปัญญาเป็นอันมาก ตี
กองทัพพระเจ้าเล่าปี่แตกพ่ายยับเยินไป ชาวเมืองก่ดงจึงฮึกเหิมกำเริบขึ้น สถานการณ์เช่นนี้การยกไปตี
เมืองก่ดงเห็นจะขัดสน เพราะขุนกวนจะตั้งลกซุนมาเป็นแม่ทัพต่อสู้กับฝ่ายเราเป็นแม่นมั่น ขอพระองค์จง
ตรองทบทวนเถิด

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็มีมานะ ดรส์ว่าจะเกรงไปไยกับลกซุน ซึ่งพระเจ้าเล่าปี่เสียที่แก่ลกซุนนั้นก็เพราะพระเจ้าเล่าปี่ไม่รู้จักการพิชัยสงคราม เราจะยกกองทัพหลวงหนุนไปเร่งกองทัพทั้งสามด้านรุกเข้าตีเมืองกั๋งตั้งพร้อม ๆ กัน ดูหรือว่าลกซุนจะต่อสู้เราได้หรือไม่

พอพระเจ้าโจผีตรัสสิ้นคำลง หน่วยสอดแนมก็เข้ามากราบทูลว่าทางเมืองกั๋งตั้งทราบข่าวศึกแล้ว ได้แต่งให้ลิห้อมยกมาขัดดาทัพที่ตำบลต่งเค้า จูกัดกียกมาตั้งรับที่เมืองล่ากุน จูหนวยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลยี่สุ

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

โจผีตีเมืองกั๋งตั้งครั้งแรก (ตอนที่476)

กองทัพเมืองกั๋งตั้งเพิ่งเสร็จศึกใหม่ๆ ก็ได้ข่าวศึกว่า พระเจ้าโจผีจัดกองทัพยกมาตีเมืองกั๋งตั้งเป็นสามทาง ขุนกวนจึงตั้งให้ลกซุนเป็นแม่ทัพใหญ่ยกไปต้านกองทัพของพระเจ้าโจผีอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าโจผีทราบวาลกซุนเป็นแม่ทัพเมืองกั๋งตั้งตั้งรับศึกครั้งนี้ จึงตัดสินใจยกกองทัพหนุนไปช่วยกองทัพทั้งสามทางนั้น

เล่าหวัซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นว่าเมืองกั๋งตั้งรู้ตัวแล้วเห็นจะทำการศึกไม่สะดวก จึงกราบบังคมทูลพระเจ้าโจผีให้งดกองทัพไว้ก่อน แต่พระเจ้าโจผีไม่ฟังคำทัดทาน ดรส์สั่งให้กองทัพทั้งสามกองทัพยกไปก่อนแล้วเร่งเข้าตีเมืองกั๋งตั้ง พระเจ้าโจผีเองก็คุมทัพหลวงยกหนุนตามไป

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบห้าพรรษา เดือนสิบเอ็ด กองทัพพระเจ้าโจผีได้เคลื่อนออกจากเมืองสุไต่ยกไปตีเมืองกั๋งตั้ง เพื่อหนุนช่วยกองทัพทั้งสามกองทัพยกไปตั้งคอยที่ชายแดนก่อนแล้ว

กองทัพของพระเจ้าโจผีทั้งสามกองทัพยกไปก่อนหน้าแล้ว ครั้นได้ทราบหมายรับสั่งเร่งเคลื่อนทัพ ก็เร่งเคลื่อนทัพเข้าสู่แดนเมืองกั๋งตั้งทั้งสามทางพร้อมกัน

ฝ่ายจูหนวยนายทหารเมืองกั๋งตั้งซึ่งลกซุนตั้งให้เป็นแม่ทัพยกมาขัดดาทัพโจหยินอยู่ที่ตำบลยี่สุ้นั้น ครั้นทราบข่าวศึกว่ากองทัพของโจหยินยกล่วงเข้ามาถึงแดนเมืองกั๋งตั้ง จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพไปสกัดกองทัพของโจหยินที่ตำบลแม่น้ำเอียนแซ ตัวจูหนวยแบ่งทหารไว้ห้าพันและอยู่รักษาฐานที่มั่นที่ตำบลยี่สุ้นั้น

ฝ่ายโจหยินนายทหารของพระเจ้าโจผี ครั้นยกกองทัพล่วงเข้าแดนเมืองกั๋งตั้ง ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าจูหนวยสั่งให้กองทัพส่วนใหญ่ยกไปตั้งรับที่ตำบลแม่น้ำเอียนแซ โดยมีทหารรักษาฐานที่มั่นที่ตำบลยี่สุแต่เบาบาง จึงสั่งให้เคลื่อนทัพตรงไปที่ตำบลยี่สุเพื่อหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับกองทหารหลักหวังจะตีฐานที่มั่นที่ตำบลยี่สุให้แตกก่อน แล้วค่อยยกไปทำลายกองทัพเมืองกั๋งตั้งที่ตำบลแม่น้ำเอียนแซต่อไป

จูหนวยคุมทหารรักษาตำบลยี่สุเพียงห้าพันคน ครั้นได้ทราบข่าวว่ากองทัพใหญ่ยกมาประชิดตำบลยี่สุก็ตกใจ ทหารทั้งปวงเห็นกำลังข้าศึกหนักนัก ต่างคนต่างพากันย่อท้อซบเซาซบเซาจะหนีทัพ

จูหนวยทราบข่าวทหารขวัญเสียก็โกรธ เดินขึ้นไปบนเชิงเนินและประกาศต่อหน้าทหารทั้งปวงว่า การรบศึกนี้ไช้จะดีด้วยคนมากนักหาไม่ สุดแต่นายทัพดีมีปัญญาแล้ว ถึงน้อยก็ชนะมาก ฝ่ายทัพยกมาเหมือนมาแขกทั้งขึ้นเขาข้ามน้ำหาบเสบียงมาตามทางไกล กำลังก็เหนื่อยเมื่อยล้า ฝ่ายเราเจ้าบ้านคอยรับ ถึงน้อยกว่าสิบเท่าเราก็ค้นชนะ อย่าวว่าแต่โจหยินมาเพียงนี้ ถึงพระเจ้าโจผีมาเองเราก็ไม่กลัว

ประกาศดังนั้นแล้วจูหนวยจึงว่า กองทัพของโจหยินยกมาครั้งนี้กำลังพลห้าหมื่น ฝ่ายเรามีกำลังพลเพียงห้าพัน แต่มีป้อมปราการกำแพงเมืองป้องกันข้าศึก อาจสามารถต้านรับศึกครั้งนี้ได้ ไพรพลทั้งปวงจะเกรงกลัวไปไย ให้ทุกคนสงบเสงี่ยมเสียอยู่แต่ภายในกำแพงเมือง ให้ลดธงทิวบนกำแพงให้ลงสิ้น ให้ดูประหนึ่งเป็นค่ายร้าง กองทัพโจหยินเพิ่งรุดมาถึงใกล้ลี้กำลังแล้ว เห็นในเมืองคล้ายเมืองร้างก็จะร้องจนกว่าจะแน่ใจ เห็นจะยกเข้าตีในเพลาย่ำ ยุทธนาภพของฝ่ายโจหยินจึงไม่ต่างอันใดกับเกาทัณฑ์ซึ่งแล่นไปสุดแรงยิงแล้ว ไหนเลยจะทะลุผ้าไหมอันบางเบาได้ เมื่อใดที่กองทัพโจหยินเข้ามาใกล้กำแพงเมือง ให้ทหารทั้งปวงระดมยิงเกาทัณฑ์สักได้ เห็นเป็นที่แล้วเราจะนำทหารทั้งปวงออกไปถูกรบทำลายกองทัพโจหยินให้ราบไปจงได้

ทหารของจูหนวยได้ฟังเหตุและผลตลอดจนการปลุกปลอบขวัญดังนั้นก็ค่อยคลายใจ ทุกหน่วยจึงจัดแจงลดธงทิวบนกำแพงเมือง แล้วคุมกำลังตั้งมั่นสงบเสงี่ยมไว้

ฝ่ายเสียงเดียว จุกัดเขียน สองสั่ง นายทหารกองหน้าของกองทัพหน้าของโจหยิน เมื่อยกมาใกล้กำแพงเมืองตำบลยี่สุ เห็นข้างในเมืองไม่มีธงทิวและไว้สรรพสาเนียงใด ๆ คล้ายกับเมืองร้างก็ประหลาดใจ แต่เห็นประตูเมืองนั้นปิดอยู่ ก็สงสัยว่าจะมีลับลมคมใน ประกอบกับทหารซึ่งเร่งรีบเดินทัพอ่อนล้าอดโรย จึงร้องรอสั่งเกิดความเคลื่อนไหวข้างในเมืองว่าเป็นประการใด

ทหารของกองหน้าของโจหยินเดินทางไกลอ่อนล้าอดโรย ครั้นปักหลักรอคอยอยู่ท่ามกลางแสงแดดอันจ้า จนถึงเวลาบ่าย ต่างคนต่างสิ้นกำลังลง เสียงเดียว จุกัดเขียน และ สองสั่ง เห็นสภาพดังนั้นก็คิดว่าหากเนินข้าสืบไป ข้างในเมืองคุมทหารออกมาโจมตีก็จะเสียการ จึงสั่งทหารทุกหน่วยให้หักเข้าตีเมือง

ทหารทุกกองรุกเข้าตีเมืองพร้อมกัน แต่พอประชิดกำแพงเมืองก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากข้างในเมือง ทหารเมืองกั๋งตั้งได้ลุกขึ้นยืนแน่นขนัดตลอดแนวกำแพงทุกด้าน แล้วระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่ทหารเมืองสุโตร์ราวกับฝนห่าใหญ่

ทหารเมืองสุโตร์ถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ยิ่งนายทัพเร่งให้บุกปืนกำแพงก็ถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์พลัดตกลงราวใบไม้ร่วง ทหารเมืองสุโตร์จึงพากันละล้าละลังไม่กล้าเข้าไปใกล้กำแพงเมือง

จูหวนเห็นทหารเมืองสุโตร์วนเร่ดั่งนั้น จึงสั่งให้เปิดประตูเมืองแล้วยกทหารออกไปโจมตีกองทัพทหารเมืองสุโตร์อย่างดุเดือด ทหารเมืองสุโตร์ถูกรุกโจมตีอย่างหนักหน่วงก็พากันแตกตื่นถอยร่นไปทางด้านหลังคุ่มกันไม่ติด ต่างคนต่างคิดหนีเอาตัวรอด

จูหวนเห็นเสียงเดียวยืนมาบังคับทหารให้กลับเข้าต่อสู้จึงขี่ม้าเข้ารบกับเสียงเดียว ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามเพลงจูหวนก็เอาง้าวฟันเสียงเดียวตกม้าตาย

ทหารเมืองกั๋งตั้งเห็นตัวนายได้ชัยชนะแก่นายทัพข้าศึก ขวัญกำลังใจก็ฮึกเหิมพากันชิงรุดขึ้นหน้า รุกเข้าตีทหารเมืองสุโตร์อย่างดุเดือด กองทัพหน้าของโจหยินจึงแตกถอยร่นไปกระทบกับกองทัพหลวงของโจหยิน เสียงโห่ร้องของทหารเมืองกั๋งดังดังก้องสนั่นเป็นระยะทางไกล

โจหยินเห็นกองหน้าแตกถอยมาดั่งนั้นก็โกรธ เร่งทหารของกองทัพหลวงให้หนุนเนื่องเข้าตีทหารเมืองกั๋งตั้ง และใช้กำลังทหารที่มากกว่าเข้าล้อมกองกำลังของจูหวนไว้ ต่างฝ่ายต่างต่อสู้กันเป็นตะลุมบอน

ฝ่ายกองทัพของจูหวนซึ่งยกไปตั้งที่ตำบลแม่น้ำเอียนแซ ได้ยินเสียงสู้รบก็รู้ว่ากองทัพของจูหวนปะทะกับกองทัพของโจหยิน จึงยกทหารรีบตามมาช่วย พอเข้ามาใกล้เห็นทหารทั้งสองฝ่ายกำลังตะลุมบอนกันอยู่ จึงจุดประทัดสัญญาณดังสนั่นหวั่นไหวเพื่อชมขวัญข้าศึก ทหารที่ยกมาจากตำบลแม่น้ำเอียนแซจึงโห่ร้องรุกเข้าโจมตีกองทัพของโจหยินซึ่งล้อมทหารของจูหวนอยู่นั้น

ทหารของโจหยินกำลังล้อมรบกับกองทัพของจูหวน พอได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังก็ยกกองประสานกับเสียงโห่ร้องของทหารเมืองกั๋งตั้งก็สำคัญว่าต้องกลของลกซุน พากันแตกตื่นตกใจ ทหารเมืองกั๋งตั้งได้ทีจึงรุดเข้าตีทหารเมืองสุโตร์ ฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

โจหยินเห็นทหารแตกตื่นคุ่มกันไม่ติดและถูกทหารเมืองกั๋งตั้งฆ่าฟันเป็นอันมากเห็นว่าต่อไปจะต่อสู้ไม่ได้ จึงสั่งให้ตีระฆังสัญญาณสั่งทหารให้ถอยทัพ แล้วพาทหารหนีกลับไปตามเส้นทางที่ยกมา ทหารเมืองกั๋งตั้งได้ทีก็ไล่ตามตีไปจนสุดแดน

โจหยินพาทหารหนีพ้นแดนเมืองกั๋งตั้งแล้วสวนกับกองทัพหลวงของพระเจ้าโจผีก็รีบเข้าไปเฝ้า กราบบังคมทูลให้ทราบความศึกทุกประการ และกราบทูลขอให้พระราชทานอภัยโทษที่เสียที่แก่ข้าศึก

พระเจ้าโจผีพอทราบข่าวโจหยินซึ่งเป็นแม่ทัพคนสำคัญของเมืองสุโตร์เสียที่แก่ข้าศึกก็ตกพระทัย แต่ยังไม่ทันตรัสประการใด หน่วยสอดแนมก็วิ่งเข้ามากราบบังคมทูลว่ากองทัพของโจจิ้นซึ่งยกไปทางเมืองลั่วกุนนั้น ถูกจุกัดกินคุมทหารเมืองกั๋งตั้งตีแตกพ่ายแล้ว ส่วนกองทัพของโจฮิวซึ่งยกไปทางตำบลดงเค้านั้น ก็ถูกลิห้อมทหารเมืองกั๋งตั้งโจมตีแตกพ่ายเช่นเดียวกัน ทั้งกองทัพของโจจิ้นและโจฮิวสูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก

พระเจ้าโจผีทราบความว่ากองทัพทั้งสามกองแตกสิ้นแล้วก็เสียพระทัย ทอดถอนพระทัยใหญ่พลางรำพึงว่า กาเซียงและเล่าห้วซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ได้ห้ามปรามเรามาเพราะเหตุว่าข้าศึกรู้ตัวก่อนแล้ว เราไม่ฟังจึงเสียที่สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก เป็นความผิดของเราเอง จะเอาโทษนายทัพทั้งปวงนั้นกระไรได้

พระเจ้าโจผีราฟิ๊งตั้งนั้นแล้วจึงตรัสว่า บัดนี้ยังอยู่ในเทศกาลฤดูร้อน อากาศทั้งร้อนทั้งแล้ง น้ำท่าก็ไม่บริบูรณ์ ทหารได้รับความยากลำบากเป็นอันมาก และขณะนี้หน่วยสอดแนมก็ได้รายงานเข้ามาว่า มีโรคฝีดาษและไข้ทรพิษระบาดหนักในภาคใต้ หากรั้งรอทัพอยู่ต่อไปทหารก็จะป่วยไข้ ครั้นจะรุกไปตีเมืองกั๋งตั้งสืบไปก็เห็นขัดสนนัก จึงให้เลิกทัพกลับไปเมืองสุไโ้

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าหลังจากศึกครั้งนี้แล้ว เมืองกั๋งตั้งกับเมืองสุไโ้ก็ไม่ไว้วางใจกัน และกัน ผูกพยาบาทจ้องจะล้างแค้นกันและกันแต่นั้นมา

ฝ่ายลกซุนครั้นบัญชาให้กองทัพทั้งสามกองทำศึกได้รับชัยชนะแก่กองทัพของพระเจ้าโจผีและทราบว่พระเจ้าโจผีเลิกทัพกลับไปเมืองสุไโ้แล้ว จึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองกั๋งตั้ง แล้วทูลความศึกซึ่งได้ชัยชนะนั้นให้ขุนกวนทราบทุกประการ

ขุนกวนทราบข่าวชัยก็มีความยินดีเป็นอันมาก สรรเสริญสติปัญญาความสามารถในการสงครามของลกซุนว่าเหนือกว่าจิวยี้หรือโลซกอีก และสั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ลกซุนและบรรดาทหารทั้งปวงซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

พระพุทศาสนาจาลล่วงแล้วเจ็ดร้อยหกสิบห้าพรรษา เดือนสิบสองเดือนเจี๋ยและบรรดาขุนนางเมืองกั๋งตั้งทั้งปวงได้ปรึกษาพร้อมกันแล้วเห็นว่าบัดนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ถูกถอดออกจากตำแหน่งพระมหากษัตริย์โจผีปราบดาภิเษกขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์แทน ทางฝ่ายเล่าปี่ก็ได้ปราบดาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์ครองแคว้นจ๊ก ต่างคนต่างแย่งกันเป็นใหญ่ไม่ยอมขึ้นแก่กัน อันขุนกวนนายเรานั้นก็ได้สืบทอดอำนาจในแคว้นกั๋งตั้งมาสามชั่วอายุคนแล้ว มิได้มีสิ่งใดต่อยกว่าโจผีหรือเล่าปี่แม้แต่น้อย จึงสมควรปราบดาภิเษกขุนกวนขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์เพื่อให้มีอิสริยยศและอิสริยยศดีเสมอด้วยโจผีและเล่าปี่ ปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันแล้วจึงเข้าไปทูลขุนกวน

ขุนกวนได้ฟังความเห็นของบรรดาขุนนางในใจก็เห็นชอบ แต่สรงบ้ายเบี่ยงว่าตระกูลขุนของเราแม้ครองอำนาจในแคว้นกั๋งตั้งสืบทอดต่อเนื่องมาถึงสามชั่วอายุคน แต่ก็คงมันมักดีในราชสำนักฮั่น บัดนี้โจผีล้มราชวงศ์ฮั่นเสียแล้วและไม่รักษาไมตรีที่โจโฉกระทำไว้กับเรา ยกกองทัพมาทำร้ายเมืองกั๋งตั้ง ไมตรีสองเมืองจึงสิ้นลง แต่ตัวเรานั้นไม่ปรารถนาอำนาจและยศศักดิ์ หวังแต่ให้อาณาประชาราษฎร์ได้ร่มเย็นเป็นสุข ก็เป็นพอ ซึ่งท่านทั้งปวงพร้อมเพรียงกันจะตั้งแต่เราขึ้นเป็นฮ่องเต้นั้นชอบใจนัก แต่เกรงว่าจะเป็นที่ครหาแก่คนทั้งปวงว่าทำการโดยเห็นแก่อำนาจ

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำขุนกวนดังนั้นก็ยืนยันความเห็นตามที่ประชุมปรึกษากัน ขอให้ขุนกวนเห็นแก่ความเจริญรุ่งเรืองของแคว้นกั๋งตั้งหรือองค์ก๊ก ปราบดาภิเษกเป็นฮ่องเต้ มิฉะนั้นราษฎรทั้งปวงก็จะขวัญเสียหรือน้อยใจว่าเจ้าผู้ครองแคว้นงอมืออิสริยยศต่อยกว่าโจผีหรือเล่าปี่

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ยอมตามความเห็นของขุนนางทั้งปวง เดียวเจี๋ยซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่จึงสั่งให้ตั้งการพิธีปราบดาภิเษกขุนกวนเป็นพระมหากษัตริย์ ตั้งศักราชใหม่ตามประเพณี

ขุนกวนปราบดาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์แล้ว จึงตรัสสั่งให้ตั้งแต่งตำแหน่ง ขุนนางทั้งปวงตามทำเนียบตำแหน่งในพระมหากษัตริย์จนครบถ้วนตามประเพณีทุกประการ แล้วตรัสสั่งให้เว้นส่วยสาอากรเป็นเวลาสามปี ให้ปล่อยบรรดาคนคุกออกจากคุกเสียทั้งสิ้น ราษฎรเมืองกั๋งตั้งต่างมีความยินดีปรีดาถ้วนหน้ากัน

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

สันนุญพระเจ้าเล่าปี่ (ตอนที่477)

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) และฉบับสมบุรณ์มิได้พรรณนาความซึ่งขุนกวนปราบดาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์แต่ประการใด โดยสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) นั้นใช้สรรพนามแทนขุนกวนว่าพระเจ้าขุนกวนมาตั้งแต่ครั้งที่พระเจ้าโจผีโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ขุนกวนมีตำแหน่งเป็นฮ่อง

ความจริงในขณะนั้นขุนกวนจำใจต้องยอมรับตำแหน่งฮ่องซึ่งเทียบได้กับสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาแห่งต้องง่อ ก็เพราะเกรงกลัวกองทัพพระเจ้าเล่าปี่และหวังพึ่งพระเจ้าโจผีให้ยกกองทัพมาช่วยตำแหน่งของขุนกวนในขณะนั้นจึงไม่ใช่ตำแหน่งของพระมหากษัตริย์

สามก๊กฉบับภาษาญี่ปุ่นและพงศาวดารจีนบางฉบับได้ระบุว่า หลังจากขุนกวนชนะศึกพระเจ้าโจผีครั้งแรกแล้ว ก็ได้ตัดสัมพันธ์ไมตรีที่เคยมีมาแต่ครั้งโจโฉกับเมืองสุไโ้ และประกาศอิสรภาพไม่ขึ้นต่อเมืองสุไโ้อีก

ต่อไป หลังจากนั้นบรรดาขุนนางเมืองกังตั้งทั้งปวงจึงพร้อมใจกันสถาปนาขุนกวนให้ปราบดาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบห้า เดือนสิบสอง ดังนั้นนับแต่นี้ไปขุนกวนจึงมีฐานะเป็นพระมหากษัตริย์เสมอด้วยพระเจ้าโจผีและพระเจ้าเล่าปี่ และต่างฝ่ายต่างตั้งศักราชของตนเองตามประเพณีที่พระมหากษัตริย์จะตั้งศักราชใหม่ประจำพระองค์

ฝ่ายพระเจ้าเล่าปี่ยังคงเสด็จประทับอยู่ที่วังสันติรัตนซึ่งสร้างขึ้นใหม่ในเมืองเป็กเต้ ด้วยพระชนม์ที่มากขึ้นประการหนึ่ง ด้วยความตรอมพระทัยที่น้องร่วมสาบานทั้งสองถูกสังหารประการหนึ่ง และด้วยความอภัยสุดสัที่พ่ายแพ้แก่ลกซุนแม่ทัพผู้เยาว์ของเมืองกังตั้งอีกประการหนึ่ง พระเจ้าเล่าปี่ก็ทรงพระประชวรไม่อาจเสด็จพระราชดำเนินหรือออกว่าราชการได้ตามปกติ พระอาการได้ทรุดลงโดยลำดับ

บรรดาแพทย์หลวงต่างถวายการรักษาอย่างเต็มกำลังแต่พระอาการก็ไม่ทุเลาลง จนกระทั่งพระพุทธศานายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบหกพรรษา เดือนหก พระอาการของพระเจ้าเล่าปี่ก็ทรุดหนักอยู่ในขั้นวิกฤต

คืนวันหนึ่งพระเจ้าเล่าปี่ให้รู้สีกษัตริย์พระทัย จึงทรงขับองค์รักษ์เวร แพทย์พยาบาลและพนักงานรับใช้ใกล้ชิดพระองค์ออกไปจากห้องพระบรรทมจนหมดสิ้น นำพระทัยก็หวนรำลึกถึงกวนอู เตียวหุย แล้วทรงพระกันแสงอยู่กับพระที่จนบรรทมหลับไป

ในภวังค์นั้นพระเจ้าเล่าปี่ฝันว่า ลมพัดตะเกียงเกือบจะดับแล้วก็ดับเล่า เปลวเพลิงนั้นหรือไม่ได้ติดเป็นปรกติแล้วแลไปเห็นที่ริมตะเกียงนั้นมีคนเข้ามายืนอยู่สองคน จึงว่าเราขับให้ไปนอนก็มีไป มายืนอยู่ไย แล้วรูปนั้นกลายเป็นกวนอู เตียวหุย สองคนยืนเคียงกันอยู่ พระเจ้าเล่าปี่จึงถามว่าน้องมาหาพี่หรือ กวนอู เตียวหุยจึงทูลว่าข้าพเจ้ามิใช่คน เป็นด้วยเดชความสัตย์ ข้าพเจ้าได้ทำดีมาด้วยกันแต่หนหลังนั้นเทพยดาจะให้ข้าพเจ้าเป็นเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าคิดถึงพระองค์จึงมาเยี่ยมเยียนดู ไม่ช้าดอกแล้วพระองค์ก็จะไปอยู่ด้วยกัน

พระเจ้าเล่าปี่ได้ยินคำกวนอู เตียวหุย ในภวังค์นั้นแล้ว ก็เอื้อมพระหัตถ์จะคว้าจับมือกวนอูและเตียวหุยมากุมไว้ดังที่เคยเหมือนเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ด้วยกัน แต่เพราะกวนอูและเตียวหุยยืนไกลออกไปจากพระที่พระเจ้าเล่าปี่เอื้อมมือคว้าไม่ถึงจึงเสียหลักพลัดตกลงจากพระที่ ได้สติตื่นจากพระบรรทมก็ตกพระทัย ทรงร้องเรียกพนักงานและทหารองค์รักษ์เข้ามาในห้องพระบรรทม

บรรดาองค์รักษ์แพทย์พยาบาลและพนักงานในพระที่ได้ยินเสียงพระเจ้าเล่าปี่ร้องเรียกก็ตกใจรีบวิ่งเข้ามาเฝ้า พระเจ้าเล่าปี่เห็นคนทั้งนั้นแล้วทรงตรัสถามว่าขณะนี้เป็นเวลาใดโมงยามแล้ว

หัวหน้าองค์รักษ์จึงกราบบังคมทูลว่าขณะนี้เป็นเวลาสามยามแล้ว พระเจ้าเล่าปี่ทรงคุ้นเคยกับนิมิตและความฝัน ได้ฟังบอกโมงยามดังนั้นก็รู้ว่าซึ่งสุบินนิมิตทั้งนี้เป็นด้วยเทพยดาสังสรรค์ บอกการเบื้องหน้าว่าพระชนมายุใกล้ดับสูญแล้วก็ทอดถอนพระทัยใหญ่ ตรัสรำพึงว่ากรรมของเรามาถึงแล้ว

พระเจ้าเล่าปี่ทรงรำพึงดังนั้นแล้วจึงโปรดให้เรียกม้าเร็วเข้ามาเฝ้าแต่ในเวลานั้น แล้วตรัสสั่งให้รีบเดินทางไปเมืองเสฉวนทั้งกลางวันและกลางคืน บอกขงเบ้งว่าบัดนี้เราป่วยหนักแล้ว จะขอเห็นหน้าขงเบ้งและลิเจียมเป็นครั้งสุดท้าย ขอเชิญทั้งสองท่านให้รีบเดินทางมาเมืองเป็กเต้อย่าให้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเลย

ขงเบ้งได้ทราบข่าวประชวรของพระเจ้าเล่าปี่จากม้าเร็วแล้วรีบจับยามตามดารา รู้ความแล้วก็ตกใจ จึงเรียกบรรดาขุนนางทั้งปวงมาแจ้งความทั้งนั้นให้ทราบ แล้วให้เชิญอาเต๋าพระราชบุตรขึ้นสำเร็จราชการแคว้นจ๊กและอยู่รักษาเมืองเสฉวน ขงเบ้งและลิเจียมได้พาเล่าเองและเล่าลี้พระราชบุตรผู้น้อยของพระเจ้าเล่าปี่ไปเมืองเป็กเต้ด้วยกัน

ครั้นขงเบ้งและลิเจียมไปถึงเมืองเป็กเต้จึงรีบเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าปี่ถึงพระที่ ขงเบ้งเห็นพระเจ้าเล่าปี่บรรทมหลับ มีพระวรกายชুবผอม สีพระพักตร์ซีดเผือกก็สงสาร ทั้งขงเบ้งและลิเจียมต่างพากันร้องไห้รักพระเจ้าเล่าปี่

ครู่หนึ่งขงเบ้งและลิเจียมเห็นพระเจ้าเล่าปี่ตื่นลืมพระเนตรขึ้น จึงคุกเข่าลงกราบถวายบังคม แล้วกราบทูลว่าข้าพเจ้าทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ตามรับสั่งแล้ว ขอทรงพระเจริญแล้วหายพระประชวรโดยเร็วเถิด

พระเจ้าเล่าปี่ทอดพระเนตรเห็นขงเบ้งและลิเจียมก็ร้องไห้ กวักมือเชิญให้ขงเบ้งขึ้นมานั่งบนพระที่ พลาจเอาพระหัตถ์ลูบหลังของขงเบ้ง แล้วตรัสว่า เราได้ท่านอาจารย์มาไว้ด้วยช่วยท่านบำรุง จึงได้เมืองเสฉวน จะทำการครั้งใดก็สำเร็จความปรารถนา หากภัยอันตรายมิได้ ครั้นนี้ท่านห้ามมิให้ยกไปตีเมืองกังตั้ง เรามีพินิจตั้งต้นไป จึงเสียทัพได้ความอภัยสุดสมากนัก เราผิดเอง บัดนี้เราจะตายอยู่แล้ว จึงให้ไปเชิญท่านมา เพราะวิตกด้วยการแผ่นดินซึ่งจะทำต่อไปข้างหน้า เห็นว่าบุตรเราสามคนก็ยังอ่อนความคิดนัก ถ้าท่าน

ละเมินเสียแล้วเห็นจะขัดสน ขอท่านได้เมตตาเห็นแก่เรา อันการแผ่นดินทั้งปวงเราปลงธุระฝากไว้แก่ท่าน ท่านช่วยท่านบุตรเราต่อไปเถิด

ตรัสแล้วพระเจ้าเล้าปีก็ทรงกันแสง พลาญเอาพระหัตถ์ทั้งสองกุมมือของเบ้งไว้อย่างแนบแน่น ขงเบ้งก็เอามืออีกข้างหนึ่งกุมมือพระเจ้าเล้าปีไว้ ใช้ภาษาสัมผัสแทนความในใจทั้งปวง ในขณะที่น้ำตาของขงเบ้งก็ไหลหลังพรingsจากเบ้าตาทั้งสองจนนองใบหน้า ลิเจียมยืนอยู่ข้างๆ ก็ร้องไห้ตาม

ขงเบ้งเห็นบรรยากาศเจียนจันอยู่ครู่หนึ่งจึงกราบบังคมทูลว่า ขอพระองค์จงทรงวางพระราชหฤทัย ข้าพเจ้าจะตั้งใจท่านบำรุงพระราชบุตรทั้งสามพระองค์จนสุดกำลังปัญญาความสามารถกว่าจะสิ้นชีวิต ขอพระองค์ทรงรักษาพระวรกายให้หายจากพระโรคโดยไวเถิด

พระเจ้าเล้าปีเหลือบพระเนตรเห็นม้าเจ็กและม้าเลี้ยงยืนอยู่ใกล้ๆ ในที่นั้น จึงโบกพระหัตถ์ให้ม้าเจ็กออกไปนอกห้องพระบรรทมก่อน แล้วตรัสถามขงเบ้งว่าม้าเจ็กผู้นี้คุ้นชื่อมีความเห็นเป็นประการใด

ขงเบ้งจึงกราบบังคมทูลว่า ม้าเจ็กมีสติปัญญาหลักแหลม และมีความจงรักภักดีในพระองค์แน่นแฟ้นนัก

พระเจ้าเล้าปีจึงตรัสว่า ท่านว่าดีเราไม่เห็นด้วย เราเห็นม้าเจ็กนั้นเจรจาเกินรู้นึก จะใช้ราชการไปข้างหน้าให้ท่านพิเคราะห์จงดี

คำเตือนของพระเจ้าเล้าปีในครั้งนี้ได้ประจักษ์ชัดว่าแม้ในยามวิกฤตประจวบเหมาะใกล้สวรรคต สายพระเนตรในการรู้จักคนและรู้จักใช้คนมิได้หย่อนด้อยลงไปแม้แต่น้อยนิด เหตุการณ์ในวันข้างหน้าจะเป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นครรถของพระปัญญาของพระเจ้าเล้าปีในประการนี้อย่างชัดเจน

ตรัสดังนั้นแล้วพระเจ้าเล้าปีจึงสั่งให้เชิญบรรดาที่ปรึกษาขุนนางและแม่ทัพนายกองชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน แล้วตรัสว่าเราได้ทำพระบรมราชโองการแต่งตั้งบุตรผู้ใหญ่ให้ครองราชสมบัติสืบแทนเราไว้แล้ว จากนั้นจึงตรัสสั่งเจ้าพนักงานให้หยิบม้วนพระบรมราชโองการมามอบแก่ขงเบ้ง ขงเบ้งถวายบังคมรับพระบรมราชโองการแล้ว กราบบังคมทูลว่าขอพระองค์ทรงวางพระราชหฤทัย ข้าพเจ้าจะจัดการทั้งปวงตามพระบรมราชโองการนี้

พระเจ้าเล้าปีทอดถอนพระทัยใหญ่ น้ำพระเนตรไหลนองเต็มพระพักตร์ แล้วตรัสแก่บรรดาคนทั้งปวงในที่นั่งว่า ท่านทั้งปวงกับเราเดิมจะตั้งตัวนั้นคิดจะกำจัดแซ่โจให้สิ้นเชิง จะบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเทียนเต๋ แลเราช่วยกันทำการยังมีสำเร็จ บัดนี้กรรมมาถึงเราจะลาท่านไปแต่กลางทางก่อน แต่บุตรเราทั้งสามซึ่งยังอยู่จะทำการแผ่นดินสืบไปนั้น ขอฝากท่านทั้งปวงช่วยท่านบำรุงต่อไปด้วย

บรรดาที่ปรึกษาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงในที่นั้นได้ยินคำตรัสพระเจ้าเล้าปีด้วยน้ำเสียงที่อ่อนล้า อิดโรยเต็มทีก็พากันร้องไห้ แล้วคุกเขาลงกราบบังคมทูลพร้อมกันว่าขอพระองค์อย่าทรงพระวิดก ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายจะพร้อมเพรียงกันท่านพระราชบุตรไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

พระเจ้าเล้าปีได้ยินคำคนทั้งปวงแสดงออกซึ่งความจงรักภักดีเป็นล้นพ้นก็อบอุ้มพระทัย แต่อาลัยว่าจำต้องจากลาไปแต่กลางคันโดยไม่มีวันได้เห็นหน้ากันอีก จึงทรงกันแสงหนักขึ้น

ครู่หนึ่งพระเจ้าเล้าปีก็เอื้อมพระหัตถ์ถึงขงเบ้งมาที่ข้างพระพักตร์ ตรัสกระซิบที่หูของขงเบ้งว่าปัญญาวิชาคุณของอาจารย์ล้ำเลิศกว่าใครในแผ่นดิน ราชสมบัติและสิ่งทั้งปวงที่เรามีอยู่ในวันนี้ ล้วนเกิดแต่สติปัญญาของท่านอาจารย์ ท่านดูแลแต่การซึ่งจะบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขพอประมาณเถิด ถ้าเห็นลูกเราไม่อยู่ในสัตย์ในธรรม ทำผิดประเพณีไปไม่ฟังท่าน ก็ให้ท่านรักษาเมืองเสฉวนบำรุงแผ่นดินเองเถิด

ขงเบ้งได้ฟังความในพระทัยลึกของพระเจ้าเล้าปีตั้งนั้นก็ตกใจจนตัวสั่น ถอยลงมาจากพระที่ คุกเข่ากราบถวายบังคมอยู่กับพื้น โขกศีรษะค้ำบพระเจ้าเล้าปีเป็นหลายครั้งจนเลือดไหลนองเต็มหน้าผาก แล้วกราบทูลว่า ข้าพเจ้าคิดจะบำรุงบุตรพระองค์ไปกว่าจะตาย อย่าได้คิดว่าข้าพเจ้าจะเบียดเบียนบุตรพระองค์เลย

พระเจ้าเล้าปีเห็นขงเบ้งตกใจกราบบังคมทูลจนหน้าผากแตกเลือดโทรมหน้า จึงคิดว่าขงเบ้งนี้มีความสัตย์รักเราจริง จึงกวักมือให้ขงเบ้งขึ้นมานั่งข้างพระองค์บนพระที่นั่งเดิม แล้วตรัสเรียกพระราชบุตรทั้งสองเข้ามา เอาพระหัตถ์ทั้งสองลูบศีรษะหน้าหลังพระราชบุตร พลาญตรัสว่า เจ้าคอยอยู่ให้จงดีเถิด พ่อจะขอลาแล้ว เจ้าพี่น้องทั้งสามคนจงคอยเลี้ยงรักษากัน ถ้าขัดสนสิ่งใดไม่รู้ จงไต่ถามขงเบ้ง เจ้าจงรักขงเบ้ง เกรงขงเบ้งให้เหมือนหนึ่งบิดา

ตรัสตั้งนั้นแล้วพระเจ้าเล้าปีจึงรับสั่งให้พระราชบุตรทั้งสองคุกเขารบการะวะงเบ้ง ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ รับลูกจากพระที่นั่งมาคุกเขารับค่านับพระราชบุตรทั้งสองแล้วประคองพระราชบุตรทั้งสองให้ลุกขึ้นและกราบบังคมทูลว่า พระองค์อย่าวิตกสงสัยเลย ข้าพเจ้าขอเป็นข้าทูลบารุงบุตรพระองค์ไปกว่าจะสิ้นชีวิต

พระเจ้าเล้าปีตรัสให้หาจุล่งเข้ามาข้างพระที่ แล้วตรัสว่า ท่านเป็นผู้น้อง ได้ช่วยทูลบารุงเราทำการแต่ต้นมือ บัดนี้เราจะลาแล้ว ท่านอยู่ภายหลังช่วยทูลบารุงลูกเราต่อไปเถิด

จุล่งได้ยินพระสุรเสียงที่อ่อนล้าอิดโรยแต่เผยถึงน้ำพระทัยลึกของพระเจ้าเล้าปีดังนั้นก็ซาบซึ้ง ร้องให้คุกเขาลงกับพื้น กราบบังคมทูลว่าพระองค์อย่าได้วิตกเลย แม้มีเหตุการณ์ใดข้าพเจ้าจะขอตายก่อนพระราชบุตร จะปกป้องพระราชบุตรไว้มิให้เป็นอันตราย

พระเจ้าเล้าปีได้ยินคำจุล่งก็ดีพระทัย พักพระเคียวแล้วมีพระพักตร์มายังที่ปรึกษาขุนนางแม่ทัพนายกองทั้งปวงอีกครั้งหนึ่ง แล้วตรัสว่า เราป่วยหนักอยู่แล้ว ที่สั่งความทั้งปวงไว้มิทั่วถึงประการใด อย่าได้น้อยใจเลย เราขอภัยกับท่านเถิด

บรรดาขุนนางทั้งปวงได้ยินน้ำพระสุรเสียงพระเจ้าเล้าปีแผ่วเบาจนแทบจะไม่ได้ยินก็สงสาร พากันคุกเขาลงค่านับแล้วกล่าวพร้อมกันว่า ขอพระองค์ทรงรักษาพระวรกายให้หายโดยเร็ว

ขุนนางกราบทูลแล้วมองไปที่พระเจ้าเล้าปี เห็นพระเนตรพร้มหลับลงและเสด็จสวรรคตแต่เวลานั้น ในขณะที่มีพระชนมายุได้หกสิบสามพรรษา เสวยราชย์ได้สามปี เป็นวันแรมเก้าค่ำ เดือนหก

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

ฉลาดอำนาจใหม่ในสามก๊ก (ตอนที่ 478)

เทพยดาบันดาลเทพสังหรณ์ในภวังค์ของพระเจ้าเล้าปีให้ทรงทราบว่ายักษ์กำลังจะสิ้น พระเจ้าเล้าปีจึงรับสั่งหาขงเบ้งมาจากเมืองเสฉวน ฝากฝังสั่งเสียการแผ่นดินทั้งปวงแล้วก็เสด็จสวรรคตที่เมืองเป็กเตี้ยน ในขณะที่มีพระชนมพรรษาได้หกสิบสามพรรษา

ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงเห็นพระเจ้าเล้าปีสวรรคตต่อหน้าต่อตา ต่างพากันร้องไห้อาลัยรักเป็นอันมาก พอคลายโศกแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้จัดขบวนพระบรมศพของพระเจ้าเล้าปีอัญเชิญกลับไปเมืองเสฉวน

การสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าเล้าปีและการปราชัยในสงครามเมืองกังตั๋งครั้งนี้ได้ทำให้สถานการณ์ระหว่างก๊กทั้งสามเปลี่ยนแปลงไป และทำให้ยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามของขงเบ้งพังทลายลง สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปนี้ครอบคลุมทั้งปริมณฑลทางการเมืองและการทหาร

ในทางการเมืองนั้น เดิมทีขงเบ้งได้กำหนดยุทธศาสตร์แก่เล้าปี ให้ผูกมิตรกับขุนกวนทางภาคใต้ ทำสงครามกับโจโฉทางภาคกลางและภาคเหนือ เมื่อยึดดงจั่นได้แล้วเมืองกังตั๋งก็จะยอมสยบโดยอัตโนมัติ ผลจากการดำเนินนโยบายทางการเมืองดังกล่าวจึงทำให้เล้าปีและขุนกวนเป็นมิตรไมตรีกัน ร่วมต่อสู้กับโจโฉ จนกระทั่งเล้าปีได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคตะวันตก

แต่เพราะเหตุที่กวนอุทอดทั้งคารักรักษาเมืองเกงจี้ ซึ่งก็คือทิศทางในการดำเนินยุทธศาสตร์ ได้ร่วมมือกับขุนกวน เหนือรบกับโจโฉ ดูหมิ่นเหยียดหยามขุนกวนว่าเป็นสุนัขข้างเป็นหนูข้าง จึงผลักดันให้ขุนกวนต้องหันไปหาโจโฉ และในที่สุดขุนกวนได้ยอมเป็นข้าในขอบขัณฑสีมาของเมืองสุโต ยอมส่งเครื่องบรรณาการไปถวายตามประเพณี เป็นเหตุให้ขุนกวนและโจโฉคบคิดกันให้ขุนกวนตีเมืองเกงจี้ จนกวนอุและเตียวหุยต้องถึงแก่ความตาย เป็นเหตุให้พระเจ้าเล้าปีผูกพยาบาทยกกองทัพปลดปล่อยหนีมาตีเมืองกังตั๋ง ในระหว่างนั้นขุนกวนพยายามเจรจาอ่อนน้อมยอมเป็นข้าในขอบขัณฑสีมาเพื่อระงับความศึกและความพยาบาท แต่พระเจ้าเล้าปีมีแรงพยาบาทสุดโต่งนัก จึงบังคับให้ขุนกวนจำต้องสู้ตาย ครั้นขุนกวนตั้งลูกขุนเป็นแม่ทัพใหญ่แล้ว สถานการณ์สงครามที่เคยสู้รบกันด้วยกำลังทหารก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นการใช้พลังจักรวาล ท่านองเดียวกับเมื่อครั้งที่จิวยี้เผากองทัพเรือของโจโฉในสงครามเช็คเพ็ก ทำลายกองทัพพระเจ้าเล้าปีแตกพ่ายยับเยิน

พระเจ้าโจผีคอยที่ให้เมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวนรบกันจนวายวอดแล้วจะเข้าเติมในภายหลัง ครั้นทราบวาทะพระเจ้าเล้าปีปราชัยก็สำคัญว่าเมืองกังตั๋งอ่อนกำลังลงแล้ว จึงกรีธาทัพเป็นสามทางยกมาตีเมืองกังตั๋ง โดยพระเจ้าโจผียกกองทัพหนุนมาด้วยพระองค์เอง แต่ปรากฏว่าลูกขุนแม่ทัพหนุ่มของเมืองกังตั๋งสามารถตีโต้กองทัพของพระเจ้าโจผีแตกพ่ายไปทั้งสามกอง ขุนกวนจึงประกาศตัดสัมพันธ์ไมตรีกับเมืองสุโต ไม่

ยอมเป็นข้าในขอบขันทสืมาอีกต่อไป ทั้งได้ปราบดาภิเษกขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ เสมอด้วยพระเจ้าโจผี และพระเจ้าเล่าปี่

ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างจ๊กก๊ก วุยก๊ก และง่อก๊ก จึงต่างคนต่างตั้งตนเป็นใหญ่ ไม่ขึ้นแก่กัน เปิดศักราชใหม่ทางการเมืองในวงจรเดิม คือฝ่ายใดสามารถผูกมิตรกับก๊กหนึ่งเพื่อทำลายอีกก๊กหนึ่งได้สำเร็จ ฝ่ายนั้นก็จะได้เปรียบทางการเมือง เพราะเหตุนี้การสัปรยุทธ์ทางการเมืองดำเนินไปจึงเป็นเรื่องของการช่วงชิงการสร้างความสัมพันธ์เพื่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างสองก๊ก เพื่อต่อสู้และทำลายอีกก๊กหนึ่ง นับเป็นการสัปรยุทธ์ชิงชัยที่ลึกซึ้งแหลมคมยิ่งนัก

ในทางการเมืองการทหารนั้น ดุลกำลังของก๊กทั้งสามก็ได้เปลี่ยนแปลงไปถึงรากฐาน

จ๊กก๊กนั้น หลังจากพระเจ้าเล่าปี่ยึดเมืองฮันต๋งผนวกเข้ากับเมืองเสฉวน ครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคตะวันตกแต่ผู้เดียวแล้ว ก็ได้ขยายอำนาจลงสู่ภาคใต้ จนกระทั่งถึงพุกามประเทศ บรรดาชนเผ่ากลุ่มน้อยต่าง ๆ ทางตอนใต้ของเมืองเสฉวนรวมทั้งพม่าตอนเหนือได้ยอมขึ้นต่อเมืองเสฉวนทั้งสิ้น ขงเบ้งดำเนินนโยบายการปกครองที่มุ่งสร้างความร่มเย็นเป็นสุขและความมั่งคั่งแก่อาณาประชาราษฎร จึงสามารถขงสมผู้คนได้เป็นจำนวนมาก ทำให้กำลังพลของจ๊กก๊กเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นกว่าร้อยละ ห้าสิบ ถ้าหากเล่าปี่เชื่อฟังคำปรึกษาของขงเบ้ง ดำเนินนโยบายสามก๊กขั้นที่สามต่อไปอย่างเด็ดเดี่ยว ปรับสัมพันธ์ไมตรีกับซุนกวน แล้วกรีธาทัพใหญ่เข้าตีภาคกลาง โดยให้ซุนกวนเข้าตีทางภาคใต้ ย่อมเป็นวิสัยที่จ๊กก๊กจะได้ชัยชนะเหนือวุยก๊ก เพราะไม่ว่ากำลังสติปัญญา การบัญชาการทัพและกำลังพลของจ๊กก๊กและง่อก๊กที่ผนึกกันแล้วนั้น ย่อมมีความเหนือกว่าวุยก๊กอย่างสมบูรณ์ แต่ความคิดสติปัญญาของขงเบ้งก็ไม่อาจคั่งค้างลืมนิเสธได้ พระเจ้าเล่าปี่จึงไม่ฟังคำ ทั้ง ๆ ที่ได้เชื่อฟังและปฏิบัติตามทุกเรื่องราวตลอดมา การปราชัยในสงครามเมืองกังตั๋งของพระเจ้าเล่าปี่ทำให้กำลังทางทหารของจ๊กก๊กลดจำนวนลง จากกว่าร้อยละ ห้าสิบเหลือเพียงห้าสิบหกร้อยเท่านั้น และมีจำนวนใกล้เคียงกับกำลังทหารของวุยก๊ก แต่ทว่าจากความปราชัยของพระเจ้าเล่าปี่ครั้งนี้ย่อมเป็นผลให้บรรดาชนกลุ่มน้อยและชาวเมืองทางตอนใต้ของจ๊กก๊กคิดเอาใจออกหากหรือเป็นกบฏ ซึ่งจะเป็ขวากหนามสำคัญที่จ๊กก๊กจะต้องแก้ไขให้ลุล่วงไปก่อน จึงจะสามารถดำเนินนโยบายทางการเมืองการทหารกับก๊กอื่นได้อย่างคล่องตัว

การสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าเล่าปี่จึงทำให้เกิดช่องว่างทางอำนาจในแผ่นดินจ๊กก๊ก ซึ่งขงเบ้งได้รับพระบรมราชโองการจากพระเจ้าเล่าปี่ให้ดำเนินการเรื่องนี้และเป็นเรื่องที่จะต้องดำเนินการก่อนเพื่อน

ดังนั้นสถานการณ์ของจ๊กก๊กยามที่เล่าปี่สวรรคตคือการสถาปนาอำนาจใหม่ แก่รัชทายาทของพระเจ้าเล่าปี่ และการแก้ไขสถานการณ์ทางชายแดนภาคใต้ และบรรดาชนกลุ่มน้อยในพุกามประเทศ ที่จำต้องกำราบให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวเสียก่อนเพื่อน มิฉะนั้นก็ไม่อาจดำเนินการประการอื่นได้

ทางฝ่ายวุยก๊ก ก่อนหน้านั้นโจโฉครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคกลางและภาคเหนือ มีไพร่พลกว่าร้อยละ ห้าสิบ แต่เพราะเหตุที่ปราชัยในสงครามเซ็กเพ็กจึงสูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก ทำให้กำลังทหารของวุยก๊กลดจำนวนลง เหลือเพียงห้าสิบถึงหกสิบหมื่นเท่านั้น ครั้นสิ้นบุญโจโฉแล้ว โจผีผู้เป็นรัชทายาทก็ได้ปราบดาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์

พระเจ้าโจผีไม่ไข่ลูกเสเพลแต่ใฝ่ในการสงคราม เรียนรู้และมีประสบการณ์ในการสงครามจากโจโฉผู้พ่อมาแต่น้อย ทั้งโจโฉก็ได้วางคนที่ไว้วางใจและมีสติปัญญาให้ช่วยทำนุบำรุงพระเจ้าโจผี ดังนั้นอำนาจรัฐของแคว้นวุยจึงมีลักษณะที่เป็นเอกภาพ เพราะหลังจากโจโฉสิ้นบุญแล้วก็ไม่เคยปรากฏว่าบรรดาหัวเมืองต่างๆ แข็งเมืองหรือก่อการกบฏแม้แต่สักเมืองเดียว

แต่เพราะเหตุที่พระเจ้าโจผีดำเนินนโยบายทางการเมืองที่ผิดพลาด ก่อสงครามกับเมืองกังตั๋ง ทำลายไมตรีที่โจโฉได้สร้างไว้แต่ก่อน ทำให้ซุนกวนตัดสัมพันธ์ไมตรีและประกาศเอกราช จึงทำให้กำลังอำนาจทางการเมืองของวุยก๊กที่มีอยู่เหนือจ๊กก๊กลดน้อยถอยลงจนได้ดุลกัน ในส่วนของกำลังทหารนั้นแล้ว วุยก๊กที่เคยมีทหารห้าสิบถึงหกสิบหมื่น ครั้นพระเจ้าโจผีปราชัยในศึกเมืองกังตั๋งครั้งแรกกำลังทหารก็ลดลงเหลือเพียงห้าสิบกว่าหมื่นเท่านั้น

ส่วนง่อก๊ก ซุนกวนได้สืบทอดอำนาจตระกูลซุนเหนือแคว้นกังตั๋งหรือง่อก๊กมาถึงสามชั่วอายุคน แต่เป็นก๊กที่ไม่ใฝ่การสงครามในเชิงรุก ดังนั้นกำลังทหารของง่อก๊กจึงมีอยู่ประมาณสามสิบถึงสี่สิบหมื่น แต่จากสงครามเซ็กเพ็กและสงครามกับพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งเป็นสงครามใหญ่ทั้งสองครั้ง ทำให้ง่อก๊กต้องสูญเสียทหารจำนวนมาก และมีกำลังพลลดลงเหลือเพียงประมาณยี่สิบถึงสามสิบหมื่นเท่านั้น แต่เนื่องจากมีอาณาเขตกว้างใหญ่ มีความมั่งคั่ง จึงมีความพร้อมที่จะระดมกำลังพลเพิ่มเติม

การดำเนินยุทธศาสตร์รุกของก๊กทั้งสามมีธาตุแท้ที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง การข้างหน้าจะเป็นประการใด ย่อมเกิดแต่แนวคิดทางยุทธศาสตร์ของแต่ละก๊ก

จ๊กก๊กมีปณิธานมุ่งมั่นที่จะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ฟันฟุราชวงศ์ฮั่นให้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรดุจดังแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจ กำหนดยุทธศาสตร์ยึดแผ่นดินดวงจันทร์ก่อน และบังคับให้ง่อก๊กต้องสวามิภักดิ์ตาม ดังนั้นหลักยุทธศาสตร์ของจ๊กก๊กจึงเป็นยุทธศาสตร์เชิงรุกคือรุกสู่ภาคกลางและภาคเหนือ รวมแผ่นดินสำเร็จแล้ว ก็หวังจะได้ครองง่อก๊กโดยไม่ต้องรบ

วุยก๊กมีปณิธานคล้ายคลึงกับจ๊กก๊ก คือต้องการรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ภายใต้ราชวงศ์ใหม่ของคนแซ่โจ แต่ยุทธศาสตร์ทางการเมืองไม่แจ่มชัดว่าจะผูกมิตรกับก๊กใดเพื่อทำสงครามกับก๊กใดก่อน แต่ก็ประเมินแนวคิดยุทธศาสตร์ของวุยก๊กได้ว่ายังคงเป็นยุทธศาสตร์เชิงรุก คงไม่แจ่มชัดก็เฉพาะรุกตะวันตกหรือรุกลงใต้ก่อนเท่านั้น

ส่วนง่อก๊กเป็นดินแดนแห่งการค้าขายตั้งแต่บรรพกาลจนถึงทุกวันนี้ ชาวภาคใต้ไม่ฝักใฝ่ในการสงคราม อันก่อเป็นอุปนิสัยและรูปการจิตสำนึกทางความคิดให้แก่ชาวง่อก๊ก ที่ต้องการรักษาดินแดนของตนไม่ให้ก๊กอื่นยึดครองครอบงำ ไม่คิดอ่านที่จะรุกรานหรือเข้ายึดครองก๊กอื่น ดังนั้นยุทธศาสตร์ของง่อก๊กจึงเป็นยุทธศาสตร์เชิงรับ และเพื่อดำเนินยุทธศาสตร์เชิงรับให้ได้ผล ง่อก๊กก็ยินดีที่จะผูกมิตรกับก๊กใดก๊กหนึ่งเพื่อป้องกันภัยจากอีกก๊กหนึ่ง โดยขาดการคำนึงว่าหากแผ่นดินเหลือเพียงสองก๊กแล้ว ในที่สุดง่อก๊กก็ต้องตกเป็นข้าในขอบขัณฑสีมาของก๊กที่สามารถผนึกก๊กหนึ่งไว้ในอำนาจได้ในที่สุดนั่นเอง

เพราะเหตุที่สถานการณ์ทางการเมืองและการทหารเปลี่ยนแปลงไปในทางที่คลุมเครือเช่นนี้ จึงทำให้การขับเคลื่อนทั้งทางการเมืองและการทหารระหว่างก๊กทั้งสามต้องยืดเยื้อยาวนานต่อไป และนี่คือการเปิดศักราชใหม่ของการขับเคลื่อนที่ดุเดือดแหลมคม ระหว่างจ๊กก๊ก วุยก๊ก และง่อก๊ก

เมื่อขงเบ้งอัญเชิญพระบรมศพของพระเจ้าเล่าปี่ใกล้จะถึงเมืองเสฉวน ก็ให้ม้าเร็วเข้าไปแจ้งความให้อาเต๋าทราบ

อาเต๋าทราบความว่าพระเจ้าเล่าปี่สิ้นพระชนม์แล้ว ก็โศกเศร้าอาลัยรักในการจากไปของบิดาเป็นอันมาก รีบสั่งให้จัดขบวนเกียรติดียศออกไปต้อนรับพระบรมศพถึงนอกเมือง แล้วอัญเชิญพระบรมศพเข้ามาในเมืองเสฉวน แต่งการพิธีพระบรมศพอย่างสมพระเกียรติของพระมหากษัตริย์ทุกประการ

ครั้นตั้งการพิธีพระบรมศพแล้ว ขงเบ้งจึงเชิญบรรดาขุนนางทั้งปวงของแคว้นเสฉวนมาประชุมที่ท้องพระโรง แล้วแจ้งให้ทราบความซึ่งพระเจ้าเล่าปี่สั่งเสียให้คนทั้งนั้นทราบ เสร็จแล้วจึงมอบพระบรมราชโองการให้แก่อาเต๋า

อาเต๋ารับพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าปี่มาอ่านทราบความแล้วจึงให้อาลักษณ์อ่านพระบรมราชโองการนั้นต่อหน้าขุนนางทั้งปวง

อาลักษณ์ได้อ่านประกาศพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าปี่ว่า พระเจ้าเล่าปี่ผู้บิดาให้ไว้แก่เจ้าทั้งสามคน ด้วยบิดาไปทำการทั้งนี้หวังจะกำจัดศัตรูราชสมบัติ จะบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เป็นสุข ก็ไม่ทันจะสำเร็จ กรรมมาถึงบิดาจะลาไปก่อนแล้ว เจ้าพี่น้องทั้งสามคอยเลี้ยงรักษากันตามประเพณีผู้ใหญ่ผู้น้อย แลอาเต๋าผู้พี่นั้นให้รักษาราชสมบัติต่อไป ถ้าขัดสนสิ่งใดจงไต่ถามขงเบ้ง ให้รักขงเบ้งเหมือนบิดา

พออาลักษณ์อ่านประกาศพระบรมราชโองการจบแล้ว ขงเบ้งและบรรดาขุนนางทั้งปวงได้คุกเข่ากราบถวายบังคมถวายพระพร ให้สองเต๋าพระองค์ใหม่ที่โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าปี่ทรงพระเจริญ

อาเต๋า เล่าเอ๋งและเล่าสีสามพี่น้องฟังพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าปี่จบแล้ว ต่างคนต่างกอดกันแล้วร้องไห้

บรรยาภาศในท้องพระโรงเงียบกันไปอีกครั้งใหญ่ ขงเบ้งจึงทูลอาเต๋าว่า ประเพณีแผ่นดินจะให้ราชสมบัติว่างอยู่จนสามวันก็มีควร

ว่าแล้วขงเบ้งจึงเชิญขุนนางทั้งปวงกระทำพิธีบรมราชาภิเษกอาเต๋าขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ตามพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าปี่ในวันนั้น ถวายพระนามว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยน

พระเจ้าเล้าเสียนเสวยราชย์แล้ว จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ขงเบ้งดำรงตำแหน่งเป็นมหาอุปราช ทรงรักใคร่นับถือเหมือนบิดา

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

ศึกห้าทัพ (ตอนที่479)

พระเจ้าเล้าเสียนเกลี้ยกลัวลัทธิราชสมบัติแล้ว ทรงโปรดให้ราษฎรทั่วทั้งแคว้นจ๊กแต่งกายไว้ทุกข์แก่พระเจ้าเล้าปีตามประเพณี ครั้นเสร็จการพิธีพระบรมศพแล้วจึงอัญเชิญพระบรมศพไปฝังไว้ที่สุสานหลวงตำบลห้วยเหลงในเมืองเสฉวน จารึกแผ่นศิลาหน้าหลุมพระบรมศพว่า ที่ฝังพระบรมศพพระเจ้าเลียดสองเต

ครั้นเสร็จการพระบรมศพพระเจ้าเล้าปีแล้ว พระเจ้าเล้าเสียนจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนานางอูซึ่งเป็นพระมารดาเลี้ยงและเป็นพระมารดาของเล้าเอ็ง เล้าลี่ ขึ้นเป็นที่พระราชชนนี ส่วนพระราชมารดาของพระองค์และนางบิฮูหยินพระมารดาเลี้ยงซึ่งสิ้นบุญไปก่อนแล้วนั้น โปรดให้สร้างสุสานใหม่ในที่เดียวกับบริเวณสุสานของพระเจ้าเล้าปี แล้วย้ายพระศพจากสุสานเดิมมาฝังไว้ที่สุสานใหม่ จารึกความหน้าหลุมพระศพว่า สุสานพระมเหสีพระเจ้าเล้าปี

จากนั้นจึงพระราชทานเลื่อนยศและตำแหน่งแก่ขุนนางทั้งปวงตามประเพณี และให้พระราชทานอภัยโทษแก่บรรดานักโทษทั่วราชอาณาจักรในทุกข้อหาความผิด ให้ยกเว้นส่วยสาอากรขนอนตลาดทั้งราชอาณาจักรสามปี

ครั้นพ้นกำหนดการไว้ทุกข์ตามประเพณีแล้ว ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวงเห็นว่าพระเจ้าเล้าเสียนเจริญพระชนม์แต่ยังไม่มีพระมเหสี จึงพร้อมกันกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าเสียนให้ยกนางเตียวชึ่งเป็นบุตรสาวของเตียวหุย อายุได้สิบเจ็ดปี มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลม ขึ้นเป็นที่พระมเหสี

พระเจ้าเล้าเสียนทรงเห็นชอบตามข้อเสนอของขงเบ้งและขุนนางทั้งปวง จึงโปรดเกล้าฯ ให้ประกอบพิธีบรมราชาภิเษกสมรส สถาปนานางเตียวชึ่งขึ้นเป็นที่ สองเส้าหรือพระมเหสี ส่วนราชการแผ่นดินฝ่ายหน้าทั้งปวงโปรดเกล้าฯ ให้ขงเบ้งรับผิดชอบว่าราชการเป็นสิทธิขาดทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน

ฝ่ายเมืองสุไ่ เมื่อหน่วยสอดแนมทราบข่าวพระเจ้าเล้าปีสิ้นพระชนม์ จึงนำความกราบบังคมทูลพระเจ้าโจผีให้ทรงทราบ

พระเจ้าโจผีทราบความแล้วดีพระทัยเป็นล้นพ้น ด่าริว่าโอกาสเป็นที่ที่จะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน จึงตรัสสั่งให้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วทรงปรารภว่า พระเจ้าเล้าปีตาย เห็นราชสมบัติจะว่างอยู่ ไม่มีผู้ใดว่า เรายกกองทัพไปตีเอาเห็นจะได้โดยง่าย

กาเซียงได้ฟังพระราชปรารภดังนั้น จึงกราบทูลว่าขงเบ้งมีสติปัญญาชำนาญการปกครองแผ่นดิน เห็นจะไม่ปล่อยให้ราชสมบัติว่างอยู่นานวัน น่าที่จะอัญเชิญพระราชบุตรอ้าเต๋าขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์สืบราชสมบัติแทนพระเจ้าเล้าปี แลยกกองทัพเราเพิ่งเสร็จศึกเมืองก่งตั้ง เห็นจะทำการไม่สะดวก ขอพระองค์ทรงไต่ตรองให้จงดี

สม้าอี้ไม่เห็นด้วยกับความเห็นของกาเซียง จึงกราบบังคมทูลว่าพระเจ้าเล้าปีเพิ่งเสด็จสวรรคต ถึงแม้พระมหากษัตริย์พระองค์ใหม่จะขึ้นเสวยราชย์ แต่เห็นว่าราชการทั้งปวงจะยังไม่เป็นปกติ หากพระองค์ยกกองทัพไปในเวลานี้ เห็นจะได้ชัยชนะแก่เมืองเสฉวน

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำสม้าอี้ด้วยพระทัย จึงตรัสถามว่าซึ่งจะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนนั้นท่านจะคิดอ่านประการใด

สม้าอี้จึงกราบบังคมทูลว่า กำลังทหารของแคว้นเว่ยและแคว้นจ๊กใกล้เคียงกัน แต่เขาเป็นฝ่ายตั้งรับ หากจะยกกองทัพไปสู้ทั้งเมืองก็ยากที่จะเอาชนะได้ ทั้งขงเบ้งก็มีสติปัญญา สามารถบัญชาการสงครามอย่างเยี่ยมยอด ดังนั้นการจะยกไปตีเมืองเสฉวนจะต้องกำหนดแผนการให้เกิดความพะว้าพะวังจึงจะได้ชัยชนะ

แล้วสม้าอี้จึงเสนอแผนยุทธการว่า จ้าจะให้คิดเป็นกลอุบายยกไปห้าทาง ทางละสิบหมื่น แล้วจะแต่งหนังสือให้คนคุมข้าวของเงินทองแยกกันไป จ้างให้ห่อปีเจ้าเมืองเสฉวนตั้งยกทหารตีเข้าไปทางด่านแฮบังก่วนทิศตะวันตก ให้เบ้งเฮ็กเจ้าเมืองม่านอ๋องยกทหารตีเข้าไปทางเอ็กจิวทิศใต้ ให้เบ้งตัดเจ้าเมืองซงหยงซึ่งสมัคกรมอยู่กับเรานั้น ตีเข้าไปทางด่านฮันตังทิศเหนือ แต่เมืองก่งตั้งกับเรานั้นเป็นอริกันอยู่ จ้าจะมีหนังสือ

เป็นราชไมตรีไปถึงขุนกวน ให้ขุนกวนยกทหารดีเข้าไปทางด้านกวยเขียทิศตะวันออก ถ้าสำเร็จราชการดีได้เมืองเสฉวนแล้วเราจะแบ่งแผ่นดินให้พระเจ้าขุนกวนเป็นค่าจ้าง แล้วเราจึงแต่งให้โจหยินคุมทหารสิบหมื่นดีเข้าไปยังเพงกวน ตรงเข้าไปเอาเมืองเสฉวนทีเดียว ถ้าได้ไปพร้อมกันทั้งห้าทางเป็นคนห้าสิบหมื่น ฉะนั้น ถึงขงเบ้งผู้มีสติปัญญานั้นก็จะแพ้แก่เรา

กลศึกของสุมาอี้ในครั้งนี้กำหนดการใช้กำลังทหารของวุยก๊กเพียงสิบหมื่น เพราะหวังจะล่อลวงกำลังรักษาทหารกว่าสิบหมื่นไว้ป้องกันรักษาดินแดน นอกจากนั้นใช้ทหารรับจ้างคือจ้างห่อปี แบ้งเอ็ก และเบ้งตัด ส่วนพระเจ้าขุนกวนนั้นใช้กลยุทธ์ทางการเมืองดลบันดาลในอนาคต เพื่อผูกไมตรีและหลอกล่อให้ขุนกวนให้ยกทหารไปตีเมืองเสฉวน การกำหนดแผนเข้าตีเป็นห้าทิศทาง จูโจมตีพร้อมกันของสุมาอี้ในครั้งนี้ ย่อมทำให้เกิดความละล้าละลัง พะวักพวงขึ้นแก่จ๊กก๊ก และหากรับมือกับศึกครั้งนี้ไม่เหมาะสมแม้แต่สักนิดหนึ่งก็อาจเสียเมืองเสฉวนได้โดยง่าย ดังนั้นศึกครั้งแรกหลังจากพระเจ้าเล่าปี่สิ้นพระชนม์ ระหว่างจ๊กก๊กที่มีขงเบ้งเป็นผู้บัญชาการ กับวุยก๊กที่มีสุมาอี้เป็นกุนซือใหญ่จึงใหญ่หลวงนัก และต้องนับว่าเป็นศึกยกแรกระหว่างขงเบ้งกับสุมาอี้ ซึ่งนับวันจะมีความเข้มข้นลึกซึ้งแหลมคมมากขึ้นทุกที

ในการศึกครั้งนี้สุมาอี้เสนอแผนการให้ว่าจ้างเบ้งเอ็กเจ้าเมืองมันอ่องให้โจมตีสืบมาจากทางใต้ของเมืองเสฉวน ซึ่งเบ้งเอ็กผู้นี้หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้ระบุไว้ในสามก๊กฉบับนายทุนตอนเบ้งเอ็กผู้ถูกกลืนทั้งเป็นว่าเบ้งเอ็กคือชนเผ่าไทยและเป็นบรรพบุรุษของคนไทย ทำให้เกิดความเข้าใจไปตามความคิดเห็นของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ดังความที่ระบุไว้ชัดเจนว่า พอโจโฉสิ้นชีวิตลง พระเจ้าเหียนเต็กก็หมดวาสนา โจโฉบุตรโจโฉตั้งตัวเป็นกษัตริย์ เล่าปี่ ขุนกวน ก็สมใจ ต่างคนต่างตั้งตัวเป็นกษัตริย์ แบ่งแวนแคว้นกันครอง ตอนนี้องที่แผ่นดินจีนแตกความสามัคคีถึงขีดสุด ฝ่ายไทยที่คอยโอกาสอยู่หลายสิบปีก็ฉวยโอกาสทันที องค์การใต้ดินก็เปิดเผยโฉมหน้าออกมา เริ่มทำการต่อต้านอำนาจของจีน ขบวนการเสรีไทยเริ่มดำเนินการอย่างเปิดเผย ผู้ที่เป็นหัวหน้าของการต่อต้านเพื่อเรียกร้องเอกราชคืนมานี้ หาใช่ใครอื่นไม่ คือเบ้งเอ็กเจ้าเมืองมันอ่อง พระเอกของเราในเรื่องนี้ อันชื่อเบ้งเอ็กก็ดี ชื่อเมืองมันอ่องก็ดี เป็นชื่อที่ออกสำเนียงภาษาจีนเรียกชื่อไทย ... แต่คำว่าเบ้งเอ็กและมันอ่องนั้น เป็นชื่อดึกดำบรรพ์ จะเป็นภาษาไทยว่าอะไรก็สุดที่จะเดา จะต้องเรียกภาษาจีนต่อไป

ความเห็นของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่ว่าเบ้งเอ็กเป็นผู้นำเผ่าไทยนั้น ถูกคัดค้านจากนักประวัติศาสตร์และนักวรรณคดีจำนวนหนึ่ง และหนึ่งในนั้นก็คือยาขอบ ซึ่งได้เขียนระบายความในใจไว้ว่าไม่เห็นด้วยกับหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช เพราะเบ้งเอ็กไม่ใช่ผู้นำชนเผ่าไทย หากเป็นผู้นำชนเผ่าพม่า แต่ไม่มีใครเชื่อฟัง คงเชื่อฟังตามความคิดเห็นของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ไปทั้งสิ้น

อันความเห็นของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ดังกล่าวนี้นี้ ไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ยอมรับ เช่นเดียวกับความเห็นที่ยกย่องโจโฉเป็นวีรบุรุษนั่นเอง แต่อาจมองอีกแง่หนึ่งได้ว่าเป็นเจตนาของบรมครูผู้หนึ่งที่ต้องการแสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าเรื่องผิดถูกหรือจริงเท็จประการใด ขอเพียงให้เป็นความเห็นของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช อย่างเดียว ก็จะได้ได้รับความเชื่อถือจากผู้คน ท่านองเดียวกันที่มีผู้กล่าวหาว่านายปรีดี พนมยงค์ รัฐบุรุษอาวุโส ผู้มีคุณูปการใหญ่ต่อประเทศไทยว่าเป็นคอมมิวนิสต์นั่นเอง

เมืองมันอ่อง หรือหมันอ่อง หรือหมานอ่องนั้น ความจริงเป็นสองเรื่อง คำว่าอ่องหมายถึงตำแหน่งชั้นสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยา ดังตำแหน่งของโจโฉที่เป็นนุ้ยอ่องหรือตำแหน่งของเล่าปี่ที่เป็นฮันต่งอ่อง ส่วนเมืองมันหรือหมันหรือหมานนั้น เป็นชื่อชนเผ่า ดังนั้นหมานอ่องหรือหมันอ่องหรือหมานอ่องจึงหมายถึงอ่องผู้นำชนเผ่ามาน เพราะคำว่ามาน หมัน หรือหมานคือคำๆ เดียวกัน แต่ออกเสียงเพี้ยนกันตามสำเนียงจีนแต่ละภาษา

ชนเผ่ามานหรือเมืองมานที่วานี้ก็คือชนเผ่าพม่าหรือเมืองพม่าซึ่งเป็นชนเผ่าใหญ่หรือดินแดนที่ชนเผ่ามานครอบครองเป็นส่วนใหญ่ในพุกามประเทศ หรือประเทศพม่าในปัจจุบัน หลักฐานทางประวัติศาสตร์สำคัญมีตัวอย่างให้เห็น ดังเช่นลิลิตตะเลงพ่ายที่พรรณนาความเมื่อครั้งที่บุเรงนองกรีธาทัพใหญ่มาตีกรุงศรีอยุธยาว่า

บุเรงนองนามราชเจ้า จอมรา มัญเฮย
ยกพยุหแสนยา ยิ่งแกล้ว
มอญมานประมวลมา สามสิบ หมื่นแสน
ถึงอยุธยาแล้ว หยุดไถลันครา

ทั้งนี้เพราะบุเรงนองนั้นมีเชื้อสายรามัญ หรือชนชาติมอญ ครองอำนาจเป็นใหญ่ในกรุงหงสาวดี จึงทรงเกณฑ์พลจากทั้งชนเผ่ามอญและชนเผ่ามานหรือพม่ามาในกองทัพ หลักฐานการขีดเขียนในพม่าเองในยุคนั้นก็มีระบุถึงชนเผ่าพม่าหรือประเทศพม่าว่า MAN หรือ มาน ในโครงการไล่ฝืนนาชนนิตของล้านนาโบราณ ก็มีโครงการหนึ่งที่ชื่อว่าโครงการไล่ฝืนมาน ซึ่งก็คือโครงการไล่ฝืนพม่าเป็นหลักฐานสำคัญอยู่ ทั้งอาณาเขตทาง

ภูมิศาสตร์เล่าก็ปรากฏว่าทางใต้ของเมืองเอ็กจิ๋วซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นเสฉวนนั้น หากลากเส้นตรงลงทางใต้ก็จะไปถึงประเทศพม่าไม่ได้มาถึงประเทศไทย

แม้ในเวลาขณะนั้นชนเผ่าไทยก็ได้มีหลักฐานว่าตั้งถิ่นฐานอยู่ตอนเหนือของประเทศพม่าปัจจุบันแต่อย่างใด เพราะเหตุที่มีอาณาเขตใกล้ชิดติดต่อกันระหว่างพม่ากับจีนเช่นนี้ สงครามในประวัติศาสตร์ของสองชาติจึงเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ในยุคใกล้คือตอนต้นกรุงรัตนโกสินทร์ก็ปรากฏความตามพงศาวดารของพม่าและหมายเหตุของจีนสอดคล้องต้องกันว่าอาแซหฺวันกั๋นยัทพพม่าซึ่งคนไทยรู้จักดีเพราะเป็นผู้หักทายพยากรณ์พระยาจักรีว่าจะได้เรื่องอำนาจเป็นพระมหากษัตริย์ ในการยุแหยคนไทยให้แตกแยกทำลายกันเองนั้น ก็ปรากฏว่าหลังจากนั้นอาแซหฺวันกั๋นก็ได้นำทัพไปทำสงครามกับแม่ทัพของจีนและพ่ายแพ้ในการสงครามนั้น เป็นแต่ว่าผลสุดท้ายแตกต่างกันโดยทางพม่าอ้างว่าอาแซหฺวันกั๋นเสียที่แตกทัพจึงถูกลงพระราชอาญาถึงประหารชีวิต ในขณะที่ทางจีนระบุว่าอาแซหฺวันกั๋นเสียที่ตายในทีรบ

เหตุนี้เบ๊งเฮ็กจึงเป็นผู้นำชนเผ่าพม่า และเมืองม่านก็คือเมืองพม่า ดังที่ได้แสดงมานั้นแล

พระเจ้าโจผีได้ฟังแผนการของสุมาอี้แล้ว จึงตรัสสรรเสริญความคิดของสุมาอี้เป็นอันมาก ว่าแผนการครั้งนี้เห็นที่จะได้เมืองเสฉวนเป็นมั่นคง จึงตรัสสั่งให้จัดแจงข่าวของเงินทองของบรรณาการไปติดสินบนว่าจ้างบรรดาเจ้าเมืองตามแผนการของสุมาอี้ ส่วนทางเมืองกังตั๋งก็โปรดให้แต่งทูตไปเจริญสัมพันธไมตรี ติดสินบนขุนกวนไหย่ยกไปตีเมืองเสฉวนตามความคิดของสุมาอี้ทุกประการ และตรัสสั่งให้โจหยินจัดเตรียมทหารสิบหมื่นกำหนดวันคืนให้ทุกกองทัพยกเข้าตีพร้อมกัน

ความอันพระเจ้าโจผีจัดแจงการสงครามตามแผนการของสุมาอี้ ได้ถูกรายงานจากหน่วยสอดแนมไปเมืองเสฉวน ถึงพระหัตถ์ของพระเจ้าเล่าเสี้ยนอย่างรวดเร็ว อันแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของช่างงานการข่าวที่ขงเบ้งได้วางรากฐานไว้อย่างลึกซึ้งกว้างขวาง ทั้งๆ ที่เวลาล่วงมารวมสองพันปีแล้ว ก็ยังดีกว่าเหนือกว่าและมีประสิทธิภาพมากกว่าช่างงานราชการลับของบางหน่วยงาน ที่แม้แต่จะสืบหาผู้ต้องหาสักคนหนึ่งก็ยังไม่ได้มากมายนัก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเพิ่งเสวยราชย์ใหม่ๆ ไม่ทรงคุ้นเคยกับราชการสงคราม พอได้ทราบความศึกดังนั้นก็ตกพระทัย ตรัสถามหาขงเบ้งเพื่อจะปรึกษาราชการสงคราม ก็ทราบความว่าขงเบ้งป่วย มิได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการเป็นเวลาหลายวันแล้ว จึงตรัสสั่งขันทีให้ออกไปเชิญขงเบ้งเข้ามาเฝ้า

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ชัยชนะที่ประเสริฐสุด (ตอนที่480)

พระเจ้าโจผีเห็นว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนเพิ่งครองราชย์ใหม่ๆ แผ่นดินยังไม่ราบคาบ เป็นช่องทางที่จะยึดเมืองเสฉวนได้โดยง่าย จึงทรงเห็นชอบกับแผนการของสุมาอี้ จัดกองทัพห้าสายกำลังพลห้าสิบหมื่นรุกเข้าตีเมืองเสฉวนจากทุกทิศทาง พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบความก็ตกพระทัย รับสั่งหาขงเบ้งมาปรึกษาการสงคราม

พักหนึ่งขันทีก็กลับมากราบทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบว่า มหาอุปราชน้อยอยู่กับบ้านไม่อาจเข้ามาเฝ้าได้ พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบความดังนั้นก็ตกพระทัย

วันรุ่งขึ้นพระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสสั่งให้ตงฮ้วนและเตาเซ่งสองขุนนางกรมวังออกไปเยี่ยมไข้ขงเบ้งที่จวน หากขงเบ้งไม่ป่วยหนักก็ให้เชิญขงเบ้งเข้ามาเฝ้าเป็นการด่วนด้วยราชการสงคราม

สองขุนนางไปถึงจวนขงเบ้งแล้วนายประตูไม่ยอมให้เข้าไปในจวน อ้างว่าขงเบ้งป่วยไม่ต้อนรับแขก สองขุนนางฟังคำนายประตูแล้วก็รู้ว่าขงเบ้งแสร้งป่วย เพราะความสงครามเป็นการร้อน ถึงแม้ขงเบ้งจะป่วยจริงก็คงไม่อาจนอนอยู่กับบ้านอย่างเย็นใจได้ เห็นจะรีบเข้าไปเฝ้า แต่การซึ่งขงเบ้งไม่ยอมออกไปเฝ้าจึงน่าจะมีเงื่อนงำอยู่เบื้องหลัง คิดดังนั้นแล้วสองขุนนางจึงฝากความไว้กับนายประตูว่า พระเจ้าเล่าเป้งได้ฝากธุระแผ่นดินไว้กับมหาอุปราชนั้น บัดนี้มีราชการมา มหาอุปราชน้อยป่วยอยู่จะนี้เฝ้า

นายประตูทราบความจากสองขุนนางว่าเป็นราชการสงครามสำคัญก็ตกใจ จึงบอกให้สองขุนนางคอยอยู่ที่ประตูก่อนแล้วกลับเข้าไปในจวน ครู่หนึ่งก็ออกมาแจ้งความแก่สองขุนนางว่ามหาอุปราชน้อยป่วยอยู่ ลูกจากที่นอนไม่ได้ จึงไม่สามารถต้อนรับท่านทั้งสองได้ วันพรุ่งนี้ถ้าอาการไข้สร่างแล้วจะเข้าไปเฝ้าเอง

สองขุนนางได้ฟังนายประตูว่าดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ แต่มีรู้ที่จะทำประการใด จึงกลับไปกราบทูลความให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบ พระเจ้าเล่าเสี้ยนสงสัยว่าเหตุใดจนความศึกร้อนอยู่จะนี้ขงเบ้งจึงนอนใจไม่เข้ามา

เฝ้าตามรับสั่ง จึงตรัสถามสองขุนนางว่าท่านชำนาญการแผ่นดิน ไม่มีที่สงสัยบ้างเลยหรือว่าเหตุใดของเบ้งจึงไม่เข้ามาเฝ้า

ตงฮ้วนและเตาเซ่งจึงกราบบังคมทูลว่า มหาอุปราชมีปัญญา เกลือกจะดูใจจึงไม่เข้ามา ขอเชิญพระองค์ไป จึงจะดี

พระเจ้าเล้าเสียนฟังข้อเสนอของสองขุนนางแล้วมิได้ตรัสประการใด เสด็จกลับเข้าไปข้างใน แล้วทูลความซึ่งสองขุนนางกราบทูลเสนอความเห็นให้พระราชชนนีทราบ พระราชชนนีจึงฟังคำทูลตลอดแล้วจึงตรัสว่า พระเจ้าเล้าป็นี่ก็ได้ฝากธุระการแผ่นดินไว้กับขงเบ้ง ให้ช่วยท่านบำรุงเจ้าต่อไป บัดนี้มีราชการให้หาเข้ามา เขามีปัญญาเกลือกจะดูใจว่าเจ้าจะรักเหมือนบิดารักเขาหรือไม่ เชิญเจ้าออกไปหาเถิด ถ้าเขาไม่เข้ามาแม่จึงจะออกไปหาเอง

พระเจ้าเล้าเสียนฟังคำพระราชชนนีแล้วทรงเห็นด้วย จึงเสด็จกลับไปประทับที่พระตำหนัก ครั้นรุ่งขึ้นจึงตรัสสั่งให้กรมวังจัดขบวนเสด็จแล้วเสด็จไปที่จวนของขงเบ้ง พอไปถึงประตูจวนนายประตูไม่คาดคิดว่าพระเจ้าอยู่หัวจะเสด็จมาด้วยพระองค์เอง ครั้นเห็นพระเจ้าเล้าเสียนเสด็จพระราชดำเนินมาถึงประตูก็ตกใจ หมอบกราบถวายบังคมนั่งอยู่

พระเจ้าเล้าเสียนจึงเสด็จพระราชดำเนินผ่านประตูจวนด้านนอกสว่างถึงประตูจวนชั้นกลางสู่ประตูจวนชั้นใน ทหารองครักษ์ภายในจวนของขงเบ้งเห็นพระเจ้าเล้าเสียนเสด็จต่างหยุดหมอบกราบถวายบังคมนั่งอยู่สิ้น

พระเจ้าเล้าเสียนเสด็จถึงหน้าจวนที่อยู่ของขงเบ้ง เห็นทหารรักษาการณ์ยืนถวายความเคารพอยู่จึงรับสั่งถามว่าขงเบ้งอยู่ที่ไหน นายทหารรักษาการณ์จึงกราบทูลว่าขงเบ้งอยู่ในสวนด้านหลังจวน พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังดังนั้นจึงเสด็จพระราชดำเนินไปตามบาทวิถีด้านข้างจวนอ้อมไปทางด้านหลัง เห็นขงเบ้งนั่งตกปลาอยู่ในเก๋งริมคูน้ำอย่างสงบ จึงตรัสสั่งให้ขันทีและผู้ติดตามหยุดอยู่ที่ด้านข้างแล้วเสด็จพระราชดำเนินย่องเข้าไปหา เสด็จประทับยืนอยู่ทางด้านหลังขงเบ้ง

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากจัดพระราชพิธีบรมราชาภิเษกแล้วเชิญพระเจ้าเล้าเสียนขึ้นครองราชสมบัติแล้ว ก็สำรวจรายงานความเคลื่อนไหวทั้งภายในและตลอดแนวชายแดนเมืองเสฉวน เห็นเป็นปกติอยู่แต่ยังคงเกรงว่าชายแดนภาคใต้ด้านพุกามประเทศนั้นประกอบด้วยชนกลุ่มน้อยหลายเผ่าและอยู่ห่างไกล อาจก่อความไม่สงบขึ้นได้ แต่เห็นว่ายังไม่เป็นอันตรายแก่เมืองเสฉวน เพราะชนกลุ่มน้อยนั้นถึงอย่างไรก็ยากที่จะยกกองทัพใหญ่มาทำอันตรายเมืองเสฉวนได้ ห่วงก็แต่การข้างเมืองสุโตว่าจะมีที่ทำการใด

ขงเบ้งจึงให้หน่วยสอดแนมติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวทางเมืองสุโตอย่างใกล้ชิด พอพระเจ้าโจผีมีพระราชดำริจะยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวนเป็นห้าทิศทาง หน่วยสอดแนมก็รายงานมาให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความแล้วพิเคราะห์ดูแผนการศึกของพระเจ้าโจผี เห็นว่าลึกซึ้งเพราะมิได้ใช้กำลังหลักของเมืองสุโต แต่ว่าจ้างบรรดาเจ้าเมืองต่างๆ ให้ยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวนจากหลายทิศทาง หากรับศึกซึ่งหน้าแล้วก็จะสูญเสียไพร่พลเป็นจำนวนมาก ถึงจะได้ชัยชนะกำลังทหารก็จะอ่อนแอลง และตกอยู่ในสภาพที่เป็นรองเมืองสุโต เพราะยังคงสงวนกำลังไม่ใช้ทหารของเมืองสุโตออกรบเอง

ขงเบ้งใคร่ครวญดังนั้นแล้วจึงดำริว่า ซึ่งสมอ้างวางแผนการสงครามครั้งนี้หากมิได้สำแดงสติปัญญาให้ปรากฏก็จะกำเริบไปในวันหน้า จำจะหาทางเอาชนะสงครามครั้งนี้โดยไม่ต้องรบ ดังที่คัมภีร์พิชัยสงครามได้บัญญัติว่าชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ต้องรบ เป็นชัยชนะที่ประเสริฐสุดให้จงได้

ดังนั้นหลังจากวันได้รับข่าวศึก ขงเบ้งจึงครุ่นคิดใคร่ครวญแผนการรับมือกับสงครามครั้งนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และเพื่อให้จิตใจตั้งอยู่ในความสงบ เพิ่มพูนพลังความคิดให้แจ่มใส ขงเบ้งจึงมานั่งตกปลาที่เก๋งหลังจวน ครุ่นคิดการสงครามอย่างใจจดใจจ่อจนเพลอไพลไป ไม่นานได้ระงับว่ามีผู้ใดเข้ามาใกล้

พระเจ้าเล้าเสียนเสด็จยืนประทับอยู่ด้านหลังขงเบ้งอดใจหนึ่ง จึงรับสั่งว่าท่านตกเบ็ดสนุกนักหรือ

ขงเบ้งได้ยินกระแสพระราชดำรัสก็ได้สติ เหลียวหน้ามาเห็นพระเจ้าเล้าเสียนประทับยืนอยู่ด้านหลังก็ตกใจรีบวางเบ็ดแล้วเข้ามากราบถวายบังคม และกราบทูลว่าโทษข้าพเจ้าถึงตาย ขอทรงพระราชทานอภัยโทษด้วยเถิด

พระเจ้าเล้าเสียนเห็นดังนั้นจึงก้มพระองค์ลงประคองให้ขงเบ้งลุกขึ้น แล้วตรัสว่าข้าพเจ้าไม่ถือโทษท่านพอหรอก ที่มาหาวันนี้เพราะได้ข่าวว่าโจผีจะยกกองทัพมาตีเมือง เสฉวนถึงห้าทาง ท่านไม่ทราบข่าวหรือ จึงนั่งเฉยอยู่ดังนี้

ขงเบ้งได้ฟังกระแสพระราชดำรัสตั้งนั้นก็หัวเราะแล้วกราบทูลว่า นึกว่าพระองค์จะมีเรื่องด่วนร้อนอันใด แท้จริงก็เรื่องศึกสงครามนี้เอง ว่าแล้วขงเบ้งจึงกราบทูลให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จประทับนั่งที่เก่ง แล้วกราบทูลว่า ข้าพเจ้าตกเบ็ดนั้นคิดความดอก จะได้เอาความสนุกหามาได้ ซึ่งโจผีจะยกมาตีเมืองเราทั้งห้าทางนั้น ข้าพเจ้ารู้ก่อนพระองค์อีก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำขงเบ้งก็ประหลาดพระทัย จึงตรัสถามว่าเมื่อท่านทราบความฉะนี้แล้ว จะคิดอ่านประการใดจึงจะยังไฟสงครามมิให้ลามเข้ามาถึงเมืองเราเล่า

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่า ซึ่งโจผีแต่งกองทัพยกมาตีเมืองเสฉวนถึงห้าทางนั้น ข้าพเจ้าคิดกำจัดเสียได้แล้วสี่ทาง คงเหลืออีกทางเดียวคือด่านเมืองกังตั๋งยังคิดไม่ตก จึงมิได้เข้าไปเฝ้า

พระเจ้าเล่าเสี้ยนยิ่งสงสัยจึงตรัสถามว่า ข้าศึกยังไม่ทันยกมาถึงแดนเมืองเสฉวน ไฉนท่านพอจึงกล่าวว่าจะกำจัดได้แล้วถึงสี่ทางเล่า แลทางขุนกวนนั้นท่านพอจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่า บิดาของพระองค์ปลงพระศพข้าพเจ้าไว้ให้ช่วยท่านบำรุง ควรหรือข้าพเจ้าจะละเมินเสีย แต่หากข้าพเจ้าทำการโดยลับมิให้ขุนนางแลคนทั้งปวงรู้ ซึ่งข้าพเจ้าว่าจะกำจัดเสียได้สี่ทางนั้น คือห่อปีจะตีมาด่านแฮบ้งกวน ข้าพเจ้าให้มีหนังสือไปถึงม้าเฉียวซึ่งตั้งอยู่ที่นั่นให้คอยสกัดไว้ แลม้าเฉียวคนนี้ก็กับห่อปีเคยกลัวกันมาแต่ก่อน เบ้งเฮ็กจะมาทางเอ็กจิ้ว ข้าพเจ้าได้มีหนังสือไปให้อยู่เยียนสกัดรับไว้ แลให้ทำทิวแถวไว้นองข้างทั้งซ้ายทั้งขวา ให้ทหารคุมกันเดินเป็นพวก ๆ เดินแต่ซ้ายไปขวา แต่ขวาไปซ้าย วันละเจ็ดกลับแปดกลับนั้นทุกวัน ข้าศึกเห็นว่าคนมีมากก็จะถอยไป เบ้งเต้จะมาทางฮันต๋ง ข้าพเจ้ารู้ว่าเบ้งเต้คนนี้ก็กับลิเจียมเป็นสหายกินน้ำสปร่วมชีวิตจะเป็นตายด้วยกัน ข้าพเจ้าแต่งเป็นหนังสือลิเจียมไปให้เบ้งเต้ตัด ถ้าเบ้งเต้เห็นหนังสือลิเจียมแล้วก็จะทำเป็นป่วยบิดเบือนไปสุดแต่ไม่ยกมา โจหยินจะมาทางยันผ่งกวนนั้น ทางเดินกันดารลุ่มโคลนนักมายาก ข้าพเจ้าแต่งให้ลุงคุมทหารออกไปตั้งมั่นไว้อย่าให้ออกรบ ถ้าโจหยินเห็นลุงไม่ออกรบตั้งนั้นก็เลิกทัพถอยไปเอง แล้วข้าพเจ้าแต่งให้กวนหิน เดียวเปา คุมทหารขานนอกเมืองไปสามหมื่นมิให้ผู้ใดรู้ เทียวตรวจตราสอดแนมทั้งสี่ทาง ถ้าเห็นหนักริ้วให้ช่วยกัน เพราะข้าพเจ้าทำไว้จะนี้จึงทูลพระองค์ว่าตัดได้สี่ทางแล้ว แต่ทางเมืองกังตั๋งนั้นเห็นว่าจะไม่ยกมาเร็ว ด้วยขุนกวนรบกับโจผีติดกันจะระวังหลังอยู่ ตีร้ายจะคอยดูเมื่อไรทั้งสี่ทางดีเข้ามาเกือบจะได้เมืองแล้ว ขุนกวนจึงจะยกมา

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำกราบทูลของขงเบ้งตั้งนั้นก็ค่อยคลายพระทัย แต่ยังคงสงสัยทางด้านเมืองกังตั๋งว่าจะจัดการประการใด จึงตรัสถามขงเบ้งว่าจะยับยั้งทัพกังตั๋งได้หรือไม่ประการใด

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าก็คิดที่จะยังทัพกังตั๋งไม่ให้ออกมา แต่ยังติดขัดด้วยไม่เห็นคนผู้มีสติปัญญาฉลาดทางเจรจาไปว่ากล่าวกับขุนกวน จึงรั้งรออยู่ฉะนี้

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำทูลโดยละเอียดตั้งนั้นก็คลายพระทัย จึงตรัสว่า ซึ่งท่านพอสกัดทัพสี่ทางไว้ได้แล้วเหลือแต่ด่านเมืองกังตั๋ง ไว้ค่อยคิดอ่านเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความรู้สึกของพระเจ้าเล่าเสี้ยนหลังฟังคำกราบทูลของขงเบ้งว่า ดีใจนัก เหมือนกับเทพยตามายกภูเขาออกจากอก หน้าตาผ่องใสขึ้น

ขงเบ้งเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนสบายพระทัยขึ้นแล้ว จึงกราบทูลเชิญให้เสวยพระกระยาหารเที่ยงที่จวน พระเจ้าเล่าเสี้ยนรับคำทูลเชิญแล้ว จึงเสด็จเข้าไปเสวยพระกระยาหารเที่ยงร่วมกับขงเบ้งที่ในจวน

เสร็จงานเลี้ยงพระกระยาหารเที่ยงแล้ว พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงบอกลาขงเบ้ง ขงเบ้งได้ตามส่งเสด็จอย่างใกล้ชิด พอถึงประตูก็เห็นขุนนางผู้หนึ่งมีบุคลิกสง่างามเฉลียวฉลาด ทำทางมีสติปัญญาหลักแหลมนัก ขงเบ้งจึงตรวจดูบุคลิกลักษณะของขุนนางผู้นั้นอย่างถี่ถ้วน จนกระทั่งถึงประตูชั้นนอก

พอพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จขึ้นประทับรถพระที่นั่ง ขงเบ้งก็เข้าไปยุบแขนเสื้อของขุนนางผู้นั้นแล้วกล่าวว่า ท่านอย่าพอไปส่งเสด็จเลย เรามีความจะสนทนากับท่านแล้วกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่าข้าพเจ้าขอเยี่ยมตัวขุนนางผู้นี้ไว้ทำหน้าที่สำคัญในราชการสักครั้งหนึ่ง พระเจ้าเล่าเสี้ยนมองหน้าขงเบ้งแล้วก็รู้ณัย จึงพระราชทานพระราชนุญาตแล้วออกรถพระที่นั่งเสด็จกลับเข้าไปในพระบรมมหาราชวัง

บรรดาชาววังซึ่งตามเสด็จสังเกตเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนมีสีพระพักตร์ผ่องใสระรื่นพระทัยก็ประหลาดใจพากันขบขันกล่าวว่าท่านดูสิ ท่านว่าตอนเสด็จมาสีพระพักตร์วิตกกังวลเศร้าหมอง ไม่ผ่องใสเลย ครั้นพบมหาอุปราชแล้วมีรูปประการใดจึงทรงระรื่นพระทัยเบิกบานถึงปานนี้ ช่างเป็นที่ประหลาดนัก

ฝ่ายขุนนางซึ่งถูกขังเบ้งรังตัวไว้ไม่รู้ต้นสายปลายเหตุก็ตกใจ ขงเบ้งเห็นอาการดังนั้นก็นึกอึ้งอยู่ในที่ แล้วชวนขุนนางนั้นขึ้นไปสนทนากันบนจวน แล้วถามว่าท่านนี้ชื่ออะไรและมีตำแหน่งใด

ขุนนางนั้นจึงตอบว่า ข้าพเจ้ามีชื่อว่าเตงจี เป็นขุนนางในสำนักราชเลขาธิการ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ราชทูตหน้าใหม่ (ตอนที่481)

ขงเบ้งคิดอ่านวางแผนเอาชนะศึกห้าทัพของพระเจ้าโจผีโดยไม่ต้องรบ และบัญชาการเพื่อสกัดกองทัพที่จะยกมาทั้งสี่สายอย่างแยบยล คงเหลือแต่ทางด้านเมืองกังตั๋งยังหาคนไปเจรจาไม่ได้ ครั้นเห็นเตงจีมีบุคลิกลักษณะควรแก่การเป็นทูต ขงเบ้งจึงรังตัวไว้แล้วเชิญขึ้นไปสนทนากันบนจวน

เมื่อเตงจีนั่งลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ขงเบ้งจึงลองสอบถามความคิดเห็นของเตงจีว่า จ๊กก๊ก วยก๊กและง่อก๊กต่างตั้งตนเป็นใหญ่เป็นสามเส้าอยู่ขณะนี้ เราคิดจะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง จึงอยากถามความเห็นว่าจะยกไปตีเมืองไหนก่อนกัน

เตงจีจึงว่า เจ้านายเราเพิ่งได้ราชสมบัติ ยังไม่เห็นน้ำพระทัย ใจทหารจึงไม่ปกติ อนึ่งพระเจ้าโจผีก็มีทหารมาก เมืองก็กว้างขวางใหญ่หลวงนัก เห็นจะไปหักเขามิได้ ถ้าเราทำไมตรีกับพระเจ้าซุนกวนก่อน แล้วจึงช่วยกันยกไปตีเอาเมืองพระเจ้าโจผีเห็นจะได้

แล้วเตงจีจึงถามขงเบ้งว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ผู้น้อย ความเห็นดังกล่าวจึงใช้เป็นบรรทัดฐานไม่ได้ ท่านหาอุปราชคิดอ่านเรื่องนี้ประการใดหรือ

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่าคราวนี้ได้การแล้ว ตัวเราคิดการอยู่นานเข้า แต่ยังหาคนไปดำเนินการไม่ได้ มาครั้งนี้ได้ยินท่านเจรจา เห็นสมความคิดของเราแล้ว จะให้ท่านไปทำการสำคัญตามความคิด

เตงจีจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ร่น้อยเกรงว่าจะทำให้ราชการของมหาอุปราชเสียไป การใหญ่ถึงเพียงนี้ขอใ้มหาอุปราชค้นหาผู้อื่นที่เหมาะสมจะดีกว่า

ขงเบ้งจึงว่า เราเห็นดีได้การอยู่แล้ว ท่านอย่าวิตพลั่วเลย ในวันพรุ่งนี้เราจะเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนกราบบังคมทูลให้โปรดเกล้าฯ ตั้งให้ท่านเป็นทูตไปเจรจาเจริญสัมพันธไมตรีกับพระเจ้าซุนกวน ท่านจงตั้งใจให้ได้ราชการ อย่าให้เราผิดหวัง

เตงจีได้ฟังดังนั้นจึงลุกขึ้นคำนับขงเบ้ง แล้วว่าเมื่อมหาอุปราชวางใจดังนี้ ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำราชการให้ได้การดังปรารถนาของมหาอุปราชจงได้ ว่าแล้วเตงจีก็นำนับลาขงเบ้ง กลับไปเรือน

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน แล้วกราบบังคมทูลว่าการข้างเมืองกังตั๋งซึ่งรั้งรออยู่นั้น บัดนี้เห็นเตงจีขุนนางในสำนักราชเลขาธิการ มีสติปัญญาาวาจาชาญฉลาด ควรแก่การที่จะเป็นราชทูตไปเจริญไมตรี แม้ว่าเตงจีจะหน้าใหม่ในทางการทูตแต่เห็นจะได้ราชการอยู่ ขอให้พระองค์แต่งตั้งเตงจีเป็นทูตไปเจรจาสงบศึกกับพระเจ้าซุนกวนเถิด

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำทูลของขงเบ้งก็ทรงเห็นชอบ ตรัสว่าเมื่อมหาอุปราชมีความเห็นเช่นนี้ เราก็จะแต่งตั้งตามความเห็นที่เสนอนี้ แล้วโปรดเกล้าฯ ให้เตงจีเป็นทูตและให้รีบเดินทางไปเมืองกังตั๋งในวันนั้น

ทางฝ่ายลกซุน หลังจากได้รับชัยชนะในสงครามครั้งแรกที่กระทำกับเมืองสุโตะแล้ว พระเจ้าซุนกวนก็โปรดปราน โปรดเกล้าฯ ให้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพแคว้นกังตั๋ง มีอำนาจสิทธิขาดบังคับบัญชาทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน และโปรดเกล้าฯ ให้ปูนบำเหน็จบรรดาทหารซึ่งมีความชอบโดยถ้วนหน้ากัน

วันหนึ่งขณะที่พระเจ้าซุนกวนออกจากราชการ ก็ได้รับรายงานว่ามีทูตมาแต่เมืองสุโตะ พระเจ้าซุนกวนจึงโปรดให้เข้ามาเฝ้า และตรัสถามว่าท่านเดินทางมาเมืองกังตั๋งครั้งนี้ด้วยราชการสิ่งใด

ราชทูตของพระเจ้าโจผีจึงกราบบังคมทูลว่า พระเจ้าโจผีใช้ข้าพเจ้ามาเฝ้าพระองค์ว่าเมื่อพระเจ้าโจผีให้ยกทัพมาสามทางนั้น ไซ้จะแก่งตั้งใจยกมาตีเมืองกังตั้งนั้นหามิได้ มีหนังสือขงเบ้งไปแจ้งให้ยกมาช่วย บัดนี้พระองค์ได้คิดผิดอยู่แล้ว ทรงพระโกรธ จะให้ไปตีเมืองเสฉวน จัดแจงทัพไว้ได้สี่ทางแล้ว ยังแต่ทางด่านโປยเสีย นั้น ให้มาขอกองทัพเมืองกังตั้งยกไป ถ้าตีได้เมืองเสฉวนแล้วก็จะแบ่งแผ่นดินให้ท่านเป็นค่าจ้าง

พระเจ้าซุนกวนทราบความดังนั้นจึงตรัสว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่หลวง เราขอเวลาไตร่ตรองก่อน ตรัสแล้วจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่กรมวังนำทูตไปพักที่เรือนรับรองแขกเมือง จากนั้นพระเจ้าซุนกวนจึงตรัสถามขุนนางทั้งปวงว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด

เตียวเจียวและโกะหยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่จึงกราบทูลว่า พระเจ้าโจผีแต่งทูตมาครั้งนี้ มิใช่เป็นการฟื้นฟูไมตรีโดยสุจริต และราชการสงครามตามที่พระเจ้าโจผีเสนอมานั้นเป็นเรื่องใหญ่หลวงนัก ขอบที่พระองค์จะได้ปรึกษากับลกซุนก่อน

พระเจ้าซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็รับสั่งหาลกซุน แต่ปรากฏว่าลกซุนมีราชการมิได้เข้ามาเฝ้า จึงโปรดให้พนักงานราชสำนักออกไปเชิญลกซุนให้รีบเข้ามาเฝ้าเป็นการด่วน เมื่อลกซุนมาแล้วพระเจ้าซุนกวนจึงปรารภความทั้งปวงให้ลกซุนทราบ แล้วตรัสถามว่าจะคิดอ่านประการใด

ลกซุนจึงกราบบังคมทูลว่า พระเจ้าโจผีมีทหารมากก็จริง แต่กำลังอยู่กับทหารของเมืองเสฉวน ซึ่งจะให้เมืองเรายกไปช่วยนั้นยังวางใจมิได้ก่อน เพราะเพิ่งมีบาดหมางจากศึกสงคราม แต่หากจะตัดไมตรีก็จะเสียประโยชน์เบื้องหน้า เราจะจำธุระเขา แต่ว่าเราตริตรองดูท่วงทีก่อน เมื่อไรเขายกมาทั้งสี่ทาง เข้าตีไปเกือบใกล้ได้เมืองเสฉวนแล้ว เราจึงยกไป

พระเจ้าซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงตรัสสั่งให้พนักงานไปแจ้งความให้ทูตเมืองสุโตะทราบ และเชิญให้ทูตกลับไปก่อน โดยอ้างว่ากองทัพเมืองกังตั้งจะเตรียมเสบียงให้พร้อมก่อนแล้วจึงจะยกไป

พระเจ้าซุนกวนตรัสสั่งให้หน่วยสอดแนมกวาดค้นหาข้อมูลข่าวสารกองทัพทั้งสี่ด้านที่พระเจ้าโจผีจัดเตรียมจะยกไปตีเมืองเสฉวน หากมีความคืบหน้าประการใดก็ให้รายงานความเข้ามาเป็นการด่วน

หลังจากนั้นไม่กี่วันหน่วยสอดแนมทุกสายได้ส่งรายงานเข้ามากราบบังคมทูลพระเจ้าซุนกวนว่า กองทัพของห่อปี้ที่ยกไปตีด่านแฮบั้งกวนนั้น พบกองทัพม้าเฉียวสกัดไว้ ห่อปี้กลัวม้าเฉียวจึงล่าทัพถอยไป ด่านเบ้งเฮ็กเจ้าเมืองหมิ่นฉ่งจะยกไปตีทางเมืองเอ๊กจิ๋ว ถูกกองทัพของอุยเอี้ยนสกัดไว้ก็ล่าถอยกลับไป ส่วนกองทัพของเบ้งตั้นยกไปได้ถึงกลางทางก็อ้างว่าป่วยหนักแล้วยกกองทัพกลับไปเมือง ทางด่านกองทัพของโจหยินยกไปทางด้านเผงกวนพบกับกองทัพของจูลงสก็ดอยู่ ก็เลิกทัพกลับไปเมืองสุโตะแล้ว บัดนี้กองทัพทั้งสี่สายได้เลิกทัพกลับไปหมดสิ้นแล้ว

พระเจ้าซุนกวนทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมดังนั้น จึงเรียกประชุมขุนนางข้าราชการทั้งปวง แล้วปรารภความตามรายงานนั้นให้ทราบ และสรรเสริญว่าลกซุนมีสติปัญญากว้างขวางลึกซึ้งนัก คาดหมายการสงครามได้แม่นยำดุจดั่งตาเห็น โชคดีที่เราไม่ยกกองทัพไปก่อน มิฉะนั้นก็จะผิดใจกับขงเบ้ง

พระเจ้าซุนกวนปรารภความแล้วยังมีหน้าที่เหล่าขุนนางจะได้กล่าวประการใด เจ้ากรมพิธีการทูตได้เข้ามากราบบังคมทูลว่า ขณะนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้แต่งให้เตงจีเป็นทูตมาแต่เมืองเสฉวน จะโปรดเกล้าประการใด

เตียวเจียวซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ยินความดังนั้นจึงกราบทูลพระเจ้าซุนกวนว่าขงเบ้งใช้เตงจีมาเมืองกังตั้งครั้งนี้ คະเนการณ์ว่าต้องการให้เมืองกังตั้งรู้ทัพไมให้ยกไปตีเมืองเสฉวนเป็นแน่แท้

พระเจ้าซุนกวนจึงตรัสถามเตียวเจียวว่า หากเขามาด้วยฐานะดังที่ท่านคาดการณ์ เราจะทำประการใดดี

เตียวเจียวจึงกราบทูลว่า เราจะทำแบายคายไว้ให้กลัว จัดทหารให้ถืออาวุธยืนไว้สองข้างทาง แล้วเอาน้ำมันใส่กะทะใหญ่ตั้งไฟไว้หน้าที่นั่งนั้น แล้วจึงให้หาเตงจีเข้ามา

พระเจ้าซุนกวนได้ฟังข้อเสนอของเตียวเจียวก็เห็นชอบ จึงตรัสสั่งให้เตรียมการตามความเห็นของเตียวเจียวทุกประการ ครั้นเตรียมการเสร็จแล้วจึงรับสั่งให้เบิกตัวราชทูตเข้ามาเฝ้า

เตงจีพอเดินเข้าประตูทองพระโรง เห็นในห้องพระโรงเตรียมการเป็นสง่าโอโถงแต่มีลักษณะขมขื่นให้เกรงกลัวอยู่ในที่ก้ำกั้น มิได้หวั่นไหวตกใจแต่ประการใด กลับเดินหัวเราะเข้าไปยืนถวายบังคมพระเจ้าซุนกวน แต่มิได้คุกเข่าถวายบังคมตามประเพณี

พระเจ้าขุนกวนทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ทรงพระกริ้ว ตรัสถามเดงจี้ว่าท่านเป็นทูตไม่รู้ประเพณีหรือ จึงมิได้คุกเข่าลงกราบถวายบังคมตามธรรมเนียม

เดงจี้จึงทูลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นทูตมาแต่พระมหากษัตริย์ของเมืองใหญ่ เพียงที่ยืนถวายบังคมเท่านั้นก็ควรแก่ประเพณีแล้ว ไฉนจะต้องให้ผู้แทนของพระมหากษัตริย์เมืองใหญ่คุกเข่ากราบไหว้พระมหากษัตริย์เมืองน้อยเล่า

พระเจ้าขุนกวนได้ฟังก็ยิ่งทรงพระกริ้ว ไม่อาจชมพระทัยไว้ได้อีกต่อไป จึงตรัสว่าขงเบ้งใช้ท่านมาครั้งนี้เรารู้อยู่แล้วเป็นขงเบ้งใช้มาขอร้องเราไม่ให้ยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน ตรัสแล้วก็ชี้พระหัตถ์ไปที่กะทะตั้งน้ำมันซึ่งเดือดพล่านอยู่ แล้วตรัสถามว่าท่านเห็นอะไรอยู่ในกะทะบ้างหรือไม่

เดงจี้ได้ฟังคำตรัสก็รู้ว่าเป็นพระราชประสงค์ของพระเจ้าขุนกวนที่ชมขวัญให้กลัวกะทะน้ำมันเดือด จึงกราบทูลว่าข้าพเจ้ามาเมืองกังตั๋งครั้งนี้ในใจจะหวังให้ชาวเมืองกังตั๋งยกไปช่วยเมืองเสฉวนก็หาไม่ แต่เพราะหวังสร้างไมตรีระหว่างสองเมือง จึงสุ่เดินทางไกลมา ข้าพเจ้าได้ยินคำรำลือว่าพระองค์มีสติปัญญา รักทแกล้วทหาร แลองอาจกล้าหาญนัก แต่ดูการซึ่งทำทั้งนี้แล้วไม่เห็นสมดังคำลือเลย

พระเจ้าขุนกวนได้ฟังคำเดงจี้ดังนั้นก็ประหลาดพระทัย เพราะการณี่ไม่ได้เป็นไปตามที่ทรงคาดหวัง กลับได้ฟังสิ่งซึ่งชวนสงสัยว่าเหตุไฉนสิ่งที่ทรงทำไว้จึงไม่เป็นไปดังคำรำลือเล่า พระเจ้าขุนกวนสงสัยดังนั้นแล้ว จึงตรัสถามเดงจี้ว่าเราทำสิ่งใดจึงไม่เหมือนคำลือ

เดงจี้จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าเข้ามาเฝ้าพระองค์แต่ผู้เดียว ซึ่งพระองค์ยอมทราบตัวตัวข้าพเจ้าเป็นทูตมาเจรจาความ มิได้มีอาวุธหรือมุงมาทำการสู้รบให้เป็นอันตรายแก่พระองค์ แต่ไฉนจึงเกรงกลัวข้าพระองค์จัดเตรียมผู้คนและแต่งกะทะน้ำมันไว้ฉะนี้เล่า นี่แสดงว่าพระองค์เกรงกลัวข้าพเจ้า หากลองรู้ไปถึงไหนจะไม่เสื่อมเสียพระเกียรติหรือ

พระเจ้าขุนกวนได้ฟังคำเดงจี้ดังนั้นก็ทรงเห็นจริง จึงละลายพระทัยนัก รีบตรัสสั่งให้ทหารซึ่งแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธวางกำลังโดยรอบท้องพระโรงออกไปจากท้องพระโรงนั้น ในทันที เดงจี้เห็นดังนั้นก็อมยิ้ม

พระเจ้าขุนกวนตรัสเชิญให้เดงจี้นั่งตามตำแหน่งทูตต่างเมือง แล้วตรัสถามว่า เมืองโจผีกับเมืองกังตั๋งนี้สืบไปข้างหน้านั้น ท่านจะเห็นร้ายดีประการใด จงว่าไปให้แจ้ง

เดงจี้ไม่กราบทูลตอบ แต่ตั้งคำถามกลับไปยังพระเจ้าขุนกวนว่า ขึ้นอยู่กับพระองค์ว่ารักที่จะมีไมตรีกับพระเจ้าโจผีหรือพอใจจะมีไมตรีกับพระเจ้าเล่าเสี้ยน

พระเจ้าขุนกวนจึงตรัสตอบว่าน้ำใจเรานั้นรักจะมีไมตรีกับเมืองเสฉวนมากกว่า แต่วิดกด้วยพระเจ้าเล่าเสี้ยนนั้นยังเยาว์นัก เกรงว่าจะรักษาไมตรีไว้ไม่ตลอด

เดงจี้ได้ฟังน้ำพระทัยพระเจ้าขุนกวนดังนั้นก็ดีใจ จึงไขความซึ่งยังทรงหวาดวิตกอยู่ว่า ซึ่งพระองค์เกรงว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงพระเยาว์ก็ชอบอยู่ แต่ขงเบ้งซึ่งเป็นมหาอุปราชนั้นเป็นผู้ใหญ่ เป็นหลักชัยของบ้านเมือง ควรที่พระองค์จะวางพระราชหฤทัยได้ ประการหนึ่งเล่าพระเจ้าโจผีเพียงยกกองทัพมาตีเมืองกังตั๋ง หวังจะผนวกแคว้นต้องง่อเข้ากับยุยก หากพระเจ้าโจผียกไปตีเมืองเสฉวนได้แล้ว เมืองกังตั๋งจะตั้งอยู่ได้ละหรือ อีกประการหนึ่ง ถ้าหากพระเจ้าโจผีกรีธาทัพใหญ่ยกมาตีเมืองกังตั๋ง หากเมืองเสฉวนไม่ยกกองทัพมาช่วย เมืองกังตั๋งเมืองเดียวจะรับศึกพระเจ้าโจผีได้ตลอดรอดฝั่งหรือไฉน ขอพระองค์ทรงดำริให้ควรว่าการไมตรีข้างเมืองเสฉวนหรือเมืองสุไ่ตันนั้น ข้างไหนจะสถาพรกว่ากัน

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทยาคม

กลซ่อนเงื่อนทางการทูต (ตอนที่482)

พระพุทธศานายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบหกพรรษา เดือนสิบ ขงเบ้งคัดเฟินได้ตัวเดงจี้ทูตหน้าใหม่ไปฟื้นฟูสัมพันธไมตรีกับง่อก๊ก ขุนกวนวางแผนชมขวัญทูตเมืองเสฉวนแต่ชมไม่ลง จนจำต้องสั่งถอนทหารออกไปจากท้องพระโรงแล้วเจรจาความเมืองกัน

เดงจี้ได้กราบบังคมทูลพระเจ้าขุนกวน ชี้ให้เห็นถึงผลดีของการฟื้นฟูมิตรไมตรีของสองก๊กว่า มาตรฐานเมื่อใดจ๊กก๊กและง่อก๊กมีมิตรไมตรีสมานฉันท์ก็จะเป็นปราการป้องกันไม่ให้พระเจ้าโจผียกกองทัพมารุกราน

บ้านเมืองแลราษฎรทั้งปวงก็จะร่มเย็นเป็นสุขสืบไป และหากโอกาสเป็นที่เมื่อใดแล้ว ทั้งสองก็จะได้ร่วมมือกันยกไปกำจัดโจรสลัดเสีย แผ่นดินก็จะสงบสุข สมดังปณิธานของพระองค์ท่านและพระเจ้าเล้าเสียน

เดงจี้ได้กล่าวสืบไปว่า ข้าพเจ้ากราบบังคมทูลทั้งนี้เป็นน้ำใสใจจริงของพระเจ้าเล้าเสียนและขงเบ้ง หากแม้พระองค์สงสัย ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะกระโจนลงในกระเด้งน้ำมันเดือดเพื่อพิสูจน์น้ำใจจริง กล่าวแล้วเดงจี้ก็ทำาเดินไปที่กระเด้งน้ำมันซึ่งเดือดพล่านอยู่ในท้องพระโรงนั้น

พระเจ้าซุนกวนเห็นเดงจี้กราบทูลความด้วยน้ำใสใจจริงและจะพิสูจน์ความตั้งใจดังนั้นก็ตกพระทัย รีบเสด็จลงจากพระราชบัลลังก์ไปยุตมือเดงจี้ไว้แล้วเชิญให้เดงจี้มานั่งข้างเบื่องซ้ายของพระราชบัลลังก์ตามตำแหน่งทูตต่างเมือง

แล้วพระเจ้าซุนกวนจึงตรัสว่า ท่านว่าเนื้อความมาทั้งนี้เหมือนน้ำใจเราคิดไว้ทุกสิ่ง เชิญท่านช่วยเอาธนูไปแจ้งด้วยเถิด

เดงจี้เห็นพระเจ้าซุนกวนตอบรับเป็นทางพระราชไมตรีดังนั้นก็มีความยินดี แต่เห็นว่าพระเจ้าซุนกวนยังมีน้ำพระทัยสงสัยอาจถูกขุนนางเกลี้ยกล่อมให้แปรผันเป็นอื่น จึงกราบทูลสาทักว่า เมื่อแรกข้าพเจ้ามานั้นท่านตั้งใจจะต้มข้าพเจ้า บัดนี้จะกลับใช้ไป ข้าพเจ้าเห็นใจท่านยังเรรวนไม่ปกติก่อน เกลือกจะผันแปรไปแล้ว ข้าพเจ้าผู้ไปว่า จะมิได้ความผิดหรือ ขอท่านได้ดำริดูให้แนก่อนเถิด

พระเจ้าซุนกวนได้ยินคำทูลของเดงจี้ก็รู้ว่าทูตหน้าใหม่เมืองเสฉวนยังกังขาว่าทางไมตรียังไม่แน่นอน มั่นคง จึงตรัสว่าคำอันเราได้ตรัสแล้วย่อมไม่คืนคำ เรานั้นได้ใคร่ครวญตัดสินใจเป็นเด็ดขาด ใครใดก็ไม่อาจมาว่ากล่าวให้พลิกผันเป็นอื่นได้ ท่านจงวางใจเถิด อย่าได้กังขาใจสืบไปเลย

ตรัสแล้วพระเจ้าซุนกวนจึงออกพระโอรสเชิญเดงจี้มางานเลี้ยงรับรอง ซึ่งพระองค์จะจัดขึ้นเป็นพิเศษเพื่อความเป็นไมตรีที่ฟื้นฟูใหม่ของสองเมือง เดงจี้เห็นพระเจ้าซุนกวนยืนยันขันแข็งดังนั้นก็มีความยินดี ถวายบังคมขอพระทัยแล้วไปร่วมในงานเลี้ยงรับรองที่ซุนกวนจัดขึ้นเพื่อเป็นเกียรติและเฉลิมฉลองการฟื้นฟูสัมพันธไมตรีใหม่ของง่อก๊กกับจ๊กก๊ก

ครั้นเสร็จงานเลี้ยงพระเจ้าซุนกวนจึงตรัสกับเดงจี้ว่า พระเจ้าเล้าเสียนให้ท่านมาเจริญสัมพันธไมตรี เราจะเพิกเฉยอยู่ยอมไม่ชอบด้วยประเพณี ฉะนั้นเราจะแต่งทูตไปเฝ้าพระเจ้าเล้าเสียนพร้อมกับท่าน ขอให้ท่านรับรองอยู่อีกวันสองวัน ให้เราแต่งตั้งราชทูตก่อนแล้วค่อยเดินทางไปพร้อมกัน เดงจี้รับคำพระเจ้าซุนกวนแล้วกลับไปพักที่เรือนรับรองแขกเมือง

วันรุ่งขึ้นพระเจ้าซุนกวนเรียกประชุมบรรดาขุนนางทั้งปวง แล้วตรัสความปรารภว่า เมืองเราก็กว้างใหญ่หลวงผู้คนก็มาก แต่จะหาคนรู้เจราจาเหมือนเดงจี้สักคนหนึ่งไม่ได้

บรรดาขุนนางได้ฟังปรารภของพระเจ้าซุนกวนดังนั้นก็รู้ความนัยว่าทรงตัดพ้อ ด้วยนัยพระทัยว่าขุนนางมีมากนักแต่ยังไม่อาจเฟ้นหาผู้ใดที่สมควรเป็นทูตไปเมืองเสฉวน ต่างคนต่างสำรวจตนเองแล้วพากันนิ่งเงียบ

บรรยาการแห่งความเงียบครอคลุมท้องพระโรงอยู่ชั่วอึดใจหนึ่ง ก็มีเสียงดังมาจากด้านหลังท้องพระโรงว่า ข้าพเจ้าเดียวอุ้นขออาสาเป็นทูตไปเมืองเสฉวนกับเดงจี้เอง

พระเจ้าซุนกวนและขุนนางทั้งปวงได้ยินเสียงจึงหันไปมองพร้อมกัน เห็นเป็นเดียวอุ้นขุนพลอาวุโสแต่มีความรู้เชี่ยวชาญทางการฝายนุ่อย่างชำชอง ออกมายืนถวายบังคมก้มหน้านิ่งอยู่

อันเดียวอุ้นผู้นี้เป็นขุนพลอาวุโสของแคว้นก่งตั้งมาช้านาน นับเป็นขุนพลคนเดียวของแคว้นก่งตั้งที่มีภูมิปัญญาวิชาคุณเสมอดั่งจ้อหงวนบุ๋นแห่งราชสำนัก ทั้งประสบการณ์ก็พร้อม และมีความจงรักภักดีต่อตระกูลซุนมั่นคงยิ่ง แต่เพราะมีความหยิ่งทะนงในภูมิปัญญา จึงไม่เป็นที่ต้องตาต้องใจของผู้เป็นนาย ซึ่งมีปกติวิสัยทั่วไปย่อมพึงใจคนที่อ่อนน้อม มีวาจาข่มขู่เจราจาอ่อนหวาน ดังนั้นเดียวอุ้นถึงแม้จะมีอาวุโสแต่ก็หาได้มีตำแหน่งสูงส่งเท่ากับภูมิปัญญาและเวลาที่รับราชการแต่ประการใดไม่

พระเจ้าซุนกวนทอดพระเนตรเห็นเดียวอุ้นผู้ทรงคุณความรู้กล่าวอาสาดังนั้นก็คลายพระทัย ด้วยวางใจว่าความรู้ทั้งสองด้านบุ๋นของเดียวอุ้นผู้นี้เห็นที่จะได้ราชการ แต่ก็ยังเกรงขามว่าหากไปเผชิญหน้ากับขงเบ้งแล้วจะปะทะเชิงชั้นเจราจาของขงเบ้งได้หรือไม่ประการใด พระเจ้าซุนกวนจึงตรัสว่า ซึ่งจะอาสาไปนั้นก็ชอบใจอยู่แล้ว แต่เกรงว่าท่านจะไปเจราจาด้วยขงเบ้ง เกลือกจะไม่ได้เหมือนน้ำใจเรา

เดียวอุ้นจึงกราบทูลด้วยวิสัยหึงพะเนงว่า จะเกรงขงเบ้งไปไยกัน ขงเบ้งนั้นก็เป็นแต่มนุษย์เดินดิน มิใช่เทวาทรงศักดิ์ฤทธิแต่ประการใด ข้าพระองค์ก็เป็นมนุษย์เดินดินเหมือนกับขงเบ้ง อันความเมืองเพียงเท่านี้ ข้าพเจ้าขออาสาไปทำการมิให้เสื่อมเสียพระเกียรติยศเป็นอันขาด หากไม่ได้ราชการก็ขอพระองค์ได้ลงพระราชอาชญาเถิด

พระเจ้าขุนกวนได้ยินคำอาสาแข็งขันของเดียวอุ้นดังนั้นก็ดีพระทัย โปรดเกล้าแต่งตั้งให้เดียวอุ้นเป็นราชทูตไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นจ๊ก และให้ขุนบ๋าเหน็จรางวัลแก่เดียวอุ้นเป็นอันมาก จากนั้นจึงตรัสสั่งให้เดียวอุ้นเดินทางไปเมืองเสฉวนพร้อมกับเตงจี้

เดียวอุ้นกราบถวายบังคมลาแล้ว เอาข้าวของซึ่งได้รับพระราชทานเป็นบำเหน็จกลับไปเรือน แล้วออกไปเยี่ยมเตงจี้ถึงเรือนรับรองแขกเมือง นัดหมายเดินทางไปเมืองเสฉวนพร้อมกันในวันรุ่งขึ้น

ทางเมืองเสฉวนหลังจากขงเบ้งให้เตงจี้ราชทูตหน้าใหม่เดินทางไปเมืองกังตั๋งแล้ว วันหนึ่งจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน แล้วกราบบังคมทูลว่าซึ่งโปรดให้เตงจี้ไปเมืองกังตั๋งครั้งนี้เห็นที่จะได้ราชการ และเมืองกังตั๋งคงจะส่งราชทูตมาตอบแทน ขอให้พระองค์ทรงต้อนรับทูตให้จงดี

พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสถามว่า ท่านพอจะให้เราต้อนรับทูตประการใด

ขงเบ้งจึงกราบบังคมทูลว่าให้ต้อนรับราชทูตอย่างสมเกียรติ ให้จัดงานสนับนาศโมสลด้อนรับราชทูตให้เบิกบานสำราญใจ แต่พระองค์อย่าได้ตรัสความเมืองประการใด ขอเป็นเพียงการทักทายตามธรรมเนียมเท่านั้น ข้าพระองค์จะคิดอ่านรับมือกับทูตกังตั๋งเอง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังแผนการของขงเบ้งดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ

ขงเบ้งจึงกราบทูลต่อไปว่า ซึ่งทูตกังตั๋งมาเมืองเสฉวนครั้งนี้ มีนัยสำคัญต่อยุทธศาสตร์ความมั่นคงของจ๊กก๊ก มาตรามั่นประสบความสำเร็จผูกไมตรีกับเมืองกังตั๋งแนบแน่นแน่นอนแน่นอนแล้ว เห็นใจฝ่าฝืนจะไม่กล้ายกกองทัพมารุกราน เราก็คงจะสิ้นห่วงทั้งด้านโจผีและขุนกวน แลบัดนี้ชายแดนด้านใต้ตลอดไปจนถึงเมืองมานสถานการณ์ไม่ปกติ เพราะคนป่าเถื่อนและเจ้าเมืองชายแดนฉวยโอกาสที่เมืองเสฉวนเพิ่งผลัดเปลี่ยนแผ่นดินก่อการกบฏคิดแข็งเมือง ข้าพระองค์จะถือโอกาสนี้ยกไปตีเมืองหมันอ๋องเสร็จแล้ว จะยกกองทัพไปกำจัดพระเจ้าโจผี หากได้แผ่นดินตงจ้วนแล้วเมืองกังตั๋งก็ย่อมอยู่ในเงื้อมมือเรา

ขงเบ้งเสนอยุทธศาสตร์ของเมืองเสฉวนหลังผลัดเปลี่ยนแผ่นดินแล้ว จึงกราบทูลถามพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่าพระองค์จะมีความเห็นเป็นประการใด พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสว่าซึ่งท่านพอรับเป็นธุระจัดการดังนี้ก็ดีแล้ว ขงเบ้งจึงถวายบังคมลากลับไปจวน

อีกไม่กี่วันต่อมา ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่ากรมพิธีการทูตได้ทูลรายงานความว่า บัดนี้ราชทูตเตงจี้เดินทางกลับมาแต่เมืองกังตั๋งแล้ว ทางเมืองกังตั๋งตั้งเดียวอุ้นเป็นทูตเดินทางมาพร้อมกับเตงจี้ด้วย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบความดังนั้นก็ตรัสสั่งให้เชิญราชทูตเมืองกังตั๋งเข้ามาเฝ้าตามประเพณี หลังจากทักทายตามธรรมเนียมแล้ว พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงโปรดให้จัดงานสนับนาศโมสลด้อนรับรับรองเพื่อเป็นเกียรติแก่ราชทูตอาวุโสเดียวอุ้นที่มหาศาลาเมืองเสฉวนอย่างสมเกียรติ และจัดให้ราชทูตเดียวอุ้นพักที่เรือนรับรองแขกเมือง

เดียวอุ้นเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนต้อนรับราชทูตอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริกนักก็ดีใจ สำคัญว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนมีความยำเกรงชาวเมืองกังตั๋ง ครั้นกลับไปถึงเรือนรับรองแขกเมืองแล้วก็มีความอึ้งออดอึ้งเป็นอันมากที่การซึ่งอาสาแต่พระเจ้าขุนกวนประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่

วันรุ่งขึ้นเจ้าพนักงานประจำจวนของขงเบ้งพร้อมกับเตงจี้ได้มาพบราชทูตเดียวอุ้น แล้วแจ้งความให้ทราบว่ามีมหาอุปราชจ๊กดลเสียดลึงขอเชิญท่านราชทูตไปร่วมงานเลี้ยงซึ่งมหาอุปราชได้จัดขึ้นเพื่อเป็นเกียรติในการต้อนรับราชทูตจากเมืองกังตั๋ง

เดียวอุ้นทราบดังนั้นก็มีความยินดี ไปงานเลี้ยงรับรองที่ขงเบ้งจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ โดยเชิญบรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนมาร่วมเป็นเกียรติแก่ราชทูตเดียวอุ้นอย่างพร้อมเพรียง

หลังจากทั้งสองฝ่ายได้ทักทายโอภาปราศรัยกันตามธรรมเนียมและกินโต๊ะใกล้จะเสร็จ ขงเบ้งได้กล่าวความกับราชทูตเดียวอุ้นว่า ครั้นพระเจ้าเล่าปี่เมื่อยังเสด็จอยู่นั้น ยกทหารไปเมืองกังตั๋งเป็นอริวิวาทผัดกัน บัดนี้พระองค์ก็ดับสูญแล้ว พระเจ้าเล่าเสี้ยนผู้บุตรได้สวดยราชสมบัติต่อมาจนทุกวันนี้ ที่พระเจ้าเล่าปี่ทำ

การผัดกันมาแต่หนหลังนั้น อย่าให้พระเจ้าขุนกวนถือโทษพยายาบทถึงพระเจ้าเล้าเสียเลย จะได้เป็นทางพระราชไมตรี มีธุระสิ่งใดบอกถึงกัน จะได้ช่วยกันกำจัดโจผี ท่านจงเอาเนื้อความนี้ไปแจ้งให้พระเจ้าขุนกวนฟัง

ความซึ่งขงเบ้งกล่าวกับเตียวอุ้นครั้งนี้เป็นท่านองอ่อนข้อองจ้อแก่เมืองกังตั๋ง พร้อมทั้งเสนอให้ร่วมมือกันกำจัดโจผีในฐานะที่เป็นศัตรูร่วมของสองก๊ก แต่ความนัยสำคัญที่ขงเบ้งต้องการอาศัยช่องว่างแห่งเวลาที่สงบสันติเพื่อยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้และพวกป่าเถื่อนทางพุกามประเทศก่อนจะยกไปตีเมืองฮูโต่นั้น ขงเบ้งได้ปิดงำไว้อย่างแยบยล รวากับเป็นกลลวงให้ราชทูตอาวโสแห่งกังตั๋งกำเริบน้ำใจเห็นแต่ประโยชน์ซึ่งจะกำจัดโจผีและความมีสันติภาพระหว่างสองก๊ก มองไม่เห็นถึงความต้องการอันยิ่งใหญ่ของขงเบ้งที่ต้องการกำจัดพวกหนามทางชายแดนด้านใต้แคว้นเสฉวนให้ราบคาบก่อน เพื่อจะได้ทำศึกข้างหน้าโดยไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังอีกต่อไป ความซึ่งขุนกวนกริ่งเกรงว่าเตียวอุ้นจะเจรจาความเมืองกับขงเบ้งไม่ได้ตั้งใจก็อยู่ที่ตรงนี้ แต่มีความลึกซึ้งยิ่งกว่าที่ขุนกวนคาดคานี้ เพราะกลายเป็นเรื่องที่มีได้มีการเจรจาลงกล่าวกันเลยแม้แต่สักคำเดียว นี่แล้วจึงเป็นสิ่งที่ขุนกวนกริ่งเกรงและคาดคิดไม่ถึง ซึ่งเตียวอุ้นราชทูตอาวโสก็คาดไม่ถึงมองไม่เห็นเช่นเดียวกัน

เตียวอุ้นได้ฟังคำขงเบ้งเป็นท่านองขอร้องในความผิดซึ่งพระเจ้าเล้าปียกกองทัพใหญ่ไปตีเมืองกังตั๋งก็มีความยินดี มีความฮึกเหิมด้วยสำคัญว่าเมืองกังตั๋งนั้นกว้างใหญ่ เข้มแข็งเป็นที่ยาเกรงของชาวเมืองเสฉวน แม้กระทั่งขงเบ้งก็ยอมอ่อนข้อ ทั้งไม่เห็นว้างขงเบ้งมีภูมิปัญญาฉลาดเชิงชั้นเจรจาเหมือนดังที่ขุนกวนกริ่งเกรงเลย จึงกล่าวตอบโดยมารยาททางการทูตว่า พระเจ้าขุนกวนเป็นผู้ใหญ่ มิได้ผูกพยายาทมาถึงพระเจ้าเล้าเสีย ท่านจงวางใจ เมื่อข้าพเจ้ากลับไปถึงเมืองกังตั๋งแล้ว จะนำความกราบบังคมทูลตามคำท่านทุกประการ

เตียวอุ้นกล่าวกับขงเบ้งสืบไปว่า ราชการซึ่งมาเมืองเสฉวนเป็นอันเสร็จแล้ว พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะเดินทางกลับ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเสี่ยงส่งท่านก่อนที่จะอำลาจากกันในวันพรุ่งนี้เถิด เตียวอุ้นก็รับคำแล้วกลับไปที่พัก

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ตระกูลแซ่ของฟ้า (ตอนที่483)

ขงเบ้งดำเนินกลอุบายทางการเมืองต้อนรับขับสู้ราชทูตอาวโสจากเมืองกังตั๋ง อย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติ ทำให้ราชทูตอาวโสมีความกำเริบฮึกเหิมว่าชาวเมืองเสฉวนยำเกรงชาวเมืองกังตั๋ง ทั้งไม่เห็นผู้ใดมีภูมิปัญญาในเชิงชั้นเจรจาทางการทูต แม้ขงเบ้งก็เจรจาความในทางที่อ่อนข้ออย่างเต็มที่ จึงกลับไปที่พักด้วยความอึดเอมเปรมใจตามวิสัยของผู้ทะนงตน

ครั้นเตียวอุ้นกลับไปที่พักแล้ว ขงเบ้งได้เรียกเดงจีมาสั่งว่าเพื่อผูกน้ำใจชาวเมืองกังตั๋ง จะให้ท่านเดินทางไปเมืองกังตั๋งอีกครั้งหนึ่งเพื่อส่งราชทูตเตียวอุ้นให้สมเกียรติ เงงจีรับคำขงเบ้งแล้วกลับไปที่พักจัดแจงเตรียมการเดินทาง

พอเตียวอุ้นกลับออกไป ขงเบ้งได้เชิญเจ้ากรมอาลักษณ์แห่งสำนักราชเลขาธิการผู้มีวัยเพียงสามสิบปีเศษเข้ามาพบในที่ลับแต่เพียงสองต่อสอง แล้วว่าข้าพเจ้ามีการสำคัญขอแผ่นดินเรื่องหนึ่งจะให้ท่านดำเนินการในวันพรุ่งนี้ เจ้ากรมอาลักษณ์ได้ฟังดังนั้นก็รับคำว่ามีสิ่งใดที่มหาอุปราชจะมอบหมายให้ข้าพเจ้าทำแล้วอย่าได้เกรงใจ ข้าพเจ้าเต็มใจที่จะทำราชการสนองพระคุณให้สำเร็จดังปรารถนาจงได้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กระซิบที่ข้างหูเจ้ากรมหมื่นแล้วกำชับว่า ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านจะทำการให้เป็นเกียรติยศไว้กับชาวเมืองเสฉวนได้สำเร็จเป็นแน่แท้ เจ้ากรมหมื่นพยักหน้ารับคำขงเบ้งแล้วคำนับลา กลับออกไป

ฝ่ายเตียวอุ้นเมื่อกลับไปถึงที่พักก็ปรากฏว่าทางราชสำนักได้ส่งขบวนเชิญของขวัญพระราชทานมาตั้งรออยู่เป็นจำนวนมาก ขุนนางผู้เชิญของกำนัลได้แจ้งความให้เตียวอุ้นทราบว่พระเจ้าเล้าเสี้ยนโปรดเกล้าฯ พระราชทานของขวัญครั้งนี้แก่ราชทูตเป็นการเฉพาะ เตียวอุ้นเห็นดังนั้นก็ปลื้มปิติเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มิได้ระบุความซึ่งขงเบ้งจัดงานเลี้ยงส่งราชทูตอาวโสชาวเมืองกังตั๋งทั้ง ๆ ที่มีความนัยสำคัญทางการทูตอันไม่อาจละข้ามไปได้เลย แต่ในฉบับภาษาจีนนั้นได้พรรณนาความอย่างชัดเจนว่า พอถึงวันรุ่งขึ้นขงเบ้งได้สั่งให้จัดขบวนเกียรติยศออกไปส่งราชทูตเมืองกังตั๋งอย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติ พอขบวนพ้นประตูเมืองขงเบ้งก็ให้หยุดขบวนไว้ที่พลับพลาซึ่งสร้างขึ้นใหม่ที่หน้าประตูเมือง มีการแต่งโต๊ะสำหรับเลี้ยงส่งไว้พร้อมสรรพ ขงเบ้งเชิญราชทูตเมืองกังตั๋งและ ขุนนางผู้ใหญ่ที่ตามไปส่งขึ้น

ไปบนพลับพลา ส่วนบรรดาทหารและขุนนางผู้น้อยยังคงตั้งขบวนคอยอยู่ด้านล่าง ธงทิวบริเวณพลับพลา ปลิวไสวตระการตา ราวกับว่าจะมีการสาแดงพิธีสวนสนามอวดศึกดานภาพแห่งกำลังทหาร แต่กลับซ่อนเนื้อหาที่มีการเตรียมการเพื่ออวดศึกดานภาพทางการทูตไว้อย่างแยบยล

ในระหว่างกินโต๊ะขงเบ้งรินสุรค่านับราชทูตเดี่ยวอุ่นหลายครั้งหลายหน ทำให้ เดี่ยวอุ่นประจักษ์ในความมีไมตรีที่จริงใจของชาวเมืองเสฉวนเป็นอันมาก แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นภายในใจก็ยี้มเยาะว่าพระเจ้าซุนกวนกริ่งเกรงลีลาเชิงชั้นเจรจาทางการทูตของขงเบ้งและชาวเมืองเสฉวนจนเกินจริง เพราะถึงวันนี้จะอ้อแล้ว ยังไม่เห็นผู้ใดมีความปรีชาสามารถฉลาดเฉลียวในเชิงชั้นการทูตแม้แต่สักคนเดียว ทุกคนที่พบเห็นต่างอ่อนน้อม มีลักษณะเกรงอกเกรงใจชาวเมืองก่ตั้งไปทั้งสิ้น

ครั้นงานเลี้ยงใกล้จะสิ้นสุดลง ขุนนางหนุ่มผู้หนึ่งได้เดินมาที่โต๊ะซึ่งขงเบ้งและเดี่ยวอุ่นนั่งดื่มสุรไปด้วยกัน พลาญยกจอกสุราขึ้นค่านับเดี่ยวอุ่นแล้วเชิญชวนจอกสุราดื่มพร้อมกัน เดี่ยวอุ่นรับค่าเชิญแล้วดื่มสุราไปตามมารยาท จากนั้นจึงมองหน้าขุนนางหนุ่มแล้วถามว่า ท่านผู้นี้อายุยังน้อยนัก มีชื่อเสียงเรียงนามและตำแหน่งใดหรือ

ขุนนางผู้นั้นตอบเดี่ยวอุ่นว่า ข้าพเจ้าอายุเพิ่งสามสิบเศษ แต่ได้รับพระมหากรุณาให้เป็นเจ้ากรมอาลักษณ์ เห็นท่านราชทูตจะเดินทางกลับไปเมือง มีความเลื่อมใสจึงขอมาดื่มคารวะให้แก่ท่าน

ราชทูตอาวโสเห็นขุนนางหนุ่มมีตำแหน่งเพียงแค่เจ้ากรมอาลักษณ์แต่หาญกล้ามาเชิญชวนราชทูตอาวโสชนจอกสุราดั่งนั้น วิสัยหยังทะนงประจาดนก็กำเริบ คิดจะการาบขุนนางเมืองเสฉวนให้ประจักษ์ซึ่งสติปัญญา จึงแสรงถามว่าท่านมีตำแหน่งเป็นที่เจ้ากรมอาลักษณ์ คงจะมีการศึกษาเล่าเรียนสูงส่งเป็นแน่แท้

แทนที่ราชทูตเดี่ยวอุ่นจะได้ยินคำตอบที่อ่อนน้อมถ่อมตนหรือระดับความรู้อันควรแก่ตำแหน่งขุนนางผู้น้อย กลับได้ยินคำตอบที่โอหังบังอาจยิ่งนักว่าตัวข้าพเจ้านี้แม้มีตำแหน่งเป็นผู้น้อย แต่ในการศึกษานั้นหาได้ด้อยตามตำแหน่งไม่ เพราะได้ร่ำเรียนสรรพวิชาอันควรแก่ชายชาติอาชาไนยพึงใฝ่เล่าเรียน เช่นเดียวกับลูกเล็กเด็กน้อยชาวเมืองเสฉวนทั้งปวง

ราชทูตเดี่ยวอุ่นได้ฟังคำยกย่อนซ่อนเงื่อนดั่งนั้นก็หลากใจ แต่คาดคิดว่าขุนนางผู้นี้ถึงอย่างไรก็คงร่ำเรียนไม่สูงส่งกว้างขวางลึกซึ้งเท่าใดนัก จึงแสรงถามชมขวัญต่อไปว่าซึ่งท่านว่าได้ร่ำเรียนวิทยาการเป็นอันมากนั้นเป็นประการใด

ขุนนางผู้น้อยเมืองเสฉวนตอบกลับอย่างองอาจฉลาดฉลาดในทันใดว่า บรรดาวิชาการทั้งปวงข้าพเจ้าได้ร่ำเรียนจนจบสิ้น การภาคพื้นดินได้ร่ำเรียนวิชาภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์จนแจ่ง การบนอากาศเล่าก็ได้ร่ำเรียนวิชาดาราศาสตร์ แลวิถีโคจรแห่งดวงดาวทั้งปวงรู้แจ่งซึ่งฤดูกาลอันผันแปรมิได้คลาดเคลื่อน วิชาปรัชญาศาสนาที่มีมาในแผ่นดินก็ร่ำเรียนจนจบสิ้นทุกสิ่ง แม้วิชาการสงครามก็แจ่งจบซ้ำของแจ่ง เช่นเดียวกับชาวเมืองเสฉวนทั้งปวง

ราชทูตอาวโสเดี่ยวอุ่นได้ยินคำขุนนางหนุ่มกล่าวความโอหังบังอาจโอ้อวดถึงขนาดดั่งนั้นก็หันมามองขงเบ้ง เห็นนั่งอมยิ้มอยู่จึงหันกลับไปทางขุนนางหนุ่มแล้วหัวเราะเป็นที่เยาะเย้ยว่าตัวท่านอายุยังเยาว์เพียงนี้ ไฉนจึงมาโอ้อวดต่อหน้าเรา ในใจก็คิดถึงคำโบราณว่า ต่อหน้าเทพเจ้าองค์จริง ไฉนเจ้าจึงมาจูดรูปปลอม

ขุนนางหนุ่มได้ยินราชทูตอาวโสหัวเราะก็รู้ภัย จึงยกจอกสุราขึ้นดื่มแล้วหัวเราะบ้าง ราชทูตเดี่ยวอุ่นหมั่นไ้ยนิ่ง จึงกล่าวว่าท่านกล่าวอ้างว่ามีภูมิปัญญาวิชาคุณกว้างขวางล้ำลึกนัก ตัวเราจะถามความบางประการ ท่านจะกล่าตอบหรือไม่ ขุนนางหนุ่มเมืองเสฉวนได้ยินคำเดี่ยวอุ่นดั่งนั้นก็โอ้กลับมาอีกว่า ท่านใคร่รู้สิ่งใดก็เชิญท่านถามตามที่ต้องการเถิด

ราชทูตเดี่ยวอุ่นจึงกล่าวว่า เราขอถามท่านประการแรกว่าฟ้านั้นมีศีระหรือไม

ขุนนางหนุ่มตอบกลับมาในทันใดว่า โบราณว่าก่อนฝนตกมีฟ้าคำราม เมฆคำรน ฟ้าคำรามก็เนื่องเพราะฟ้ามีศีระ ราชทูตเดี่ยวอุ่นจึงถามต่อไปว่าท่านว่าฟ้ามีศีระ แล้วศีระฟ้านั้นอยู่เบื้องทิศไหนเล่า

ขุนนางหนุ่มตอบว่ามีคัมภีร์แต่โบราณระบุไว้ให้หันศีระผู้ตายไปทางเดียวกับฟ้า ดังนั้นฟ้าจึงมีศีระอยู่ทางทิศตะวันตก

เดี่ยวอุ่นพยักหน้า แล้วถามต่อไปว่าฟ้ามืดหรือไม

ขุนนางหนุ่มตอบอีกว่า โบราณมีวลีว่าฟ้าสูง แผ่นดินต่ำ นกกระเรียนของเซียนผู้วิเศษร้องอยู่ที่บึงกว้างลึก เสียงได้ยินไปถึงฟ้า ดังนั้นหากฟ้าไม่มีหูแล้ว ไฉนจะได้ยินเสียงนกกระเรียนเล่า ข้าพเจ้าจึงขอตอบว่าฟ้ามีหู

ราชทูตอาวโสพยักหน้าอีกครั้งหนึ่งแล้วถามสืบไปว่า เมื่อฟ้ามีหู ฟ้าจะมีเท้าด้วยหรือไม่

ขุนนางหนุ่มตอบว่า มีคำโบราณว่าหนทางสวรรค์เดินได้ยากลำบากยิ่ง หนทางนรกกลับเดินง่ายตาย สะดวกนัก ฉะนั้นหากฟ้าไม่มีเท้าแล้วจะเดินได้ไฉนเล่า เหตุนี้จึงตอบว่าฟ้าย่อมมีเท้า

ราชทูตอาวโสเดียวอุ่นไต่ถามขุนนางหนุ่มเอื้อนเอ่ยคำตอบเกี่ยวกับลักษณะฟ้าอย่างแคล่วคล่องว่องไว ดังนั้นก็แปลกประหลาดใจ จึงตั้งคำถามอันลึกซึ้งซึ่งยากจะตอบได้ หวังให้เป็นคำถามเผด็จศึกว่า ก็แลท่านว่าฟ้ามีศีรษะ มีหู มีเท้าจะนี้แล้ว ฟ้ามีตระกูลแซ่หรือไม่

ขุนนางหนุ่มตอบสวนมาในทันใดว่า ฟ้าย่อมมีตระกูลแซ่อย่างแน่นอน เดียวอุ่นถามสวนมาในบัดดลว่า เมื่อท่านว่าฟ้ามีแซ่ ดังนั้นฟ้ามีแซ่อะไรกันเล่า

ขุนนางหนุ่มยิ้มอย่างเบิกบานพลางตอบอย่างยืเย้นว่า ฟ้าย่อมมีแซ่แล้ว ท่านอย่าได้สงสัยเลย ราชทูตเดียวอุ่นไต่ถามดังนั้นก็ทำสีหน้างวยเพราะไม่เคยมีคัมภีร์โบราณใด ๆ ระบุว่าฟ้ามีแซ่แล้ว จึงถามว่ามีที่ใดระบุว่าฟ้ามีแซ่แล้ว ท่านจึงตอบว่าดังนี้

ขุนนางหนุ่มอมยิ้มน้อยๆ แล้วกล่าวตอบว่า พระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นทรงเป็นที่ยอมรับ กล่าวขานทั้งแผ่นดินว่าทรงเป็นจักรพรรดิและเป็นโอรสแห่งสวรรค์หรือโอรสแห่งฟ้า พระเจ้าฮั่นโกโจนั้น แซ่เล้ามิใช่หรือ

ราชทูตเดียวอุ่นรีบตอบว่า พระเจ้าฮั่นโกโจมีแซ่แล้วนั้นจริงแล้ว ขุนนางหนุ่มจึงกล่าวย้อนในทันใดว่า บัดนี้พระเจ้าเล้าเสียนเชื้อสายแห่งพระเจ้าฮั่นโกโจสืบสายราชวงศ์ฮั่นก็มีแซ่แล้ว เมื่อโอรสสวรรค์มีแซ่แล้ว ฟ้าซึ่งเป็นบิดาสวรรค์ก็ย่อมมีแซ่แล้วด้วย

เดียวอุ่นไต่ถามดังนั้นก็จำนนต่อถ้อยคำ แต่ยังผินตั้งคำถามต่อไปว่า ตัวท่านทราบมิใช่หรือว่าพระสุริยัน ยาดราเยื้องย่างแต่เบื้องฟากฟ้าบุรพาทิศ

เจ้ากรรมาลักษณ์หนุ่มไต่ถามคำถามดังนั้นก็รู้ความนัยว่าเดียวอุ่นมุ่งหมายจะให้ตอบว่าฟ้าเบื้องบุรพาทิศให้กำเนิดดวงตะวัน และทิศบุรพานั้นอันเป็นที่ตั้งแห่งแดนกังต้ง และจะนำไปสู่คำถามต่อไปว่าเมื่อแดนกังต้งเป็นต้นกำเนิดฟ้า ฟ้าย่อมมีแซ่ขุนหาใช่แซ่แล้วไม่ เมื่อรู้ทันดังนั้นจึงกล่าวแก้โดยโวหารว่า พระอาทิตย์เบิกฟ้าเบื้องบุรพานั้นจริงแล้ว แต่ไขว่จะสกลิตเป็นนิจันรินดร์ก็หาไม่ ย่อมยาดราไปสืบสนิทินทรา ณ เบื้องฟ้า ฟากปัจฉิมทุกวันไม่เคยปิดผืนเลย

ราชทูตอาวโสเมืองกังต้งได้ฟังคำแก้ดังนั้นก็ไม่กล้าที่จะตั้งคำถามต่อไปว่าฟ้ามีแซ่ขุน เพราะขุนนางหนุ่มตอบแก้กันไว้ก่อนว่าพระอาทิตย์จะโคจรอัสดง ณ ฟากฟ้าเบื้องตะวันตกอันหมายถึงเมืองเสฉวน ดังนั้นจึงอึ้งจำนนมิรู้ที่จะทำประการใด

เจ้ากรรมาลักษณ์หนุ่มเห็นราชทูตอาวโสอึ้งจำนนต่อถ้อยคำดังนั้น จึงแสวงถามข่มขวัญราชทูตอาวโสบ้างว่า ท่านเป็นผู้มีสติปัญญาแห่งเมืองกังต้ง ได้นำความรู้เกี่ยวกับฟ้ามาถามข้าพเจ้า เป็นอันแสดงว่าท่านเป็นผู้แจ้งในเรื่องแห่งฟ้า ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณได้บรรยายคำถามพิชาตของขุนนางหนุ่มว่า หยินหยางได้แบ่งแยกแยะสิ่งที่บริสุทธิ์และเบาให้ลอยตัวขึ้นเป็นฟ้าเป็นสวรรค์ สิ่งที่หนักและโสโครกขุนหมองได้ลงต่ำจับเป็นผืนดิน กระทั่งมาถึงกังกัสนิพายศึก ศีรษะได้ไปกระทบถูกภูเขาปักจิวซาน เสาสวรรค์ได้โค่นหักลงฟ้าได้เอียงไปทางทิศพายัพ พื้นดินได้ถล่มจมลงทางทิศอาคเนย์ ในเมื่อสิ่งที่เบาและบริสุทธิ์ได้ลอยขึ้น เหตุใดฟ้าจะเอียงไปทางทิศพายัพได้อย่างไร อีกทั้งยังมีรูจากเปลือกนอกของสิ่งที่เบาและบริสุทธิ์ ยังมีสิ่งใดอีกบ้าง แล้วสาหับถามว่าขอท่านผู้อาวโสได้วิชันนาประดับสติปัญญาข้าพเจ้าน้อยด้วยเถิด

ราชทูตอาวโสเดียวอุ่นไต่ถามคำถามพิสดารดังนั้นก็อับจนปัญญาไม่สามารถโต้ตอบประการใดได้ ขงเบ้งนั่งอมยิ้มเป็นเวลานาน เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงกล่าวแทรกขึ้นว่าท่านทั้งสองสนทนาความล้าลึกนัก ข้าพเจ้าฟังไม่ทัน แต่เพียงที่ฟังก็นับเป็นบุญโสดนักหนา บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ขอเชิญท่านทูตออกเดินทางเถิด

เดียวอุ่นกำลังอับจนอับยศต่อผู้คนทั้งปวงซึ่งนั่งกินโต๊ะอยู่ด้วยกัน แต่สำคัญว่าขนาดขงเบ้งยังฟังความไม่เข้าใจ ไฉนผู้อื่นจะรู้ความนัยเล่า จึงค่อยคลายใจ เมื่อไต่ถามคำขงเบ้ง กล่าวความเสมือนดีระซังช่วยให้การ

ชกสัณยกลงก็มีความยินดี รีบกล่าวว่าเวลาช่างล่วงไปเร็วนัก หวังว่าจักมีโอกาสนี้ขอขอบคุณตอบแทนท่านมหาอุปราชบ้าง

เดี๋ยวฉันกล่าวแล้วก็ลุกขึ้นคำนับขงเบ้ง ขงเบ้งลุกขึ้นรับคำนับและจุ้มมือเดี๋ยวฉันลงมาที่ขบวนซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว พลางกล่าวว่าท่านราชทูตมีสติปัญญา เจริญความกล้าลึก แสดงถึงความรอบรู้และสติปัญญาอันไม่อาจหาผู้ใดทัดเทียมได้

ราชทูตเดี๋ยวรู้สึกอัปยศอยู่ในใจ แต่ครั้นได้ฟังคำขงเบ้งก็ยังคลายใจว่าไม่มีผู้ใดรู้ความหมายแห่งการสนทนากับขุนนางน้อย จึงกล่าวว่าวันนี้ข้าพเจ้าขออำลามหาอุปราชไปก่อน ว่าแล้วต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียม ขบวนของราชทูตเดี๋ยวฉันค่อย ๆ เคลื่อนออกเดินทางกลับไปเมืองกังตั๋ง โดยมีเดงจี้ราชทูตหน้าใหม่ตามไปส่งด้วย ขงเบ้งและขบวนกองเกียรติดยยืนส่งราชทูตเมืองกังตั๋งจนลับตาแล้ว จึงพาขบวนกลับเข้าไปในเมืองเสฉวน

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทยาคม

อภิสิทธิ์ของลูกท่านหลานเธอ (ตอนที่484)

ราชทูตอาวุโสเดี๋ยวฉันเดินทางมาเมืองเสฉวนด้วยใจทงนงว่าเป็นผู้ทรงภูมิวิทยาอันเลิศ ครั้นได้รับการต้อนรับขับสู้อย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติ ทั้งเห็นท่าทีที่อ่อนน้อมอ่อนข้อของขงเบ้งก็นึกกำเริบว่าแผ่นดินเสฉวนไม่มีผู้มีสติปัญญาในเชิงชั้นเจราจทางารทูต แต่ก่อนจะกลับถูกขุนนางหนุ่มแห่งราชสำนักฮั่นหักหน้าด้วยวิทยาการอันเป็นโอรสทางวรรณคดีจนต้องจำนนต่อถ้อยคำ แต่ขงเบ้งได้ช่วยแก้สถานการณ์ไว้

ในระหว่างเดินทาง ราชทูตเดี๋ยวฉันก็เฉลียวใจว่าเหตุใดขุนนางหนุ่มจึงหาญกล้าท้าทายภูมิปัญญาอย่างองอาจ คล้ายกับผิดราชประเพณีทางการทูต และความซึ่งตอบโต้กันนั้นจะไม่มีผู้ใดทันได้ฟังและเข้าใจหรือไม่ พอได้คิดทบทวนก็ตื่นตกใจว่าการครั้งนี้ย่อมเป็นแผนการของขงเบ้งที่ต้องการแสดงให้ประจักษ์ว่าภูมิปัญญาชาวเมืองเสฉวนนั้นดุดแคลนมิได้ เพราะเพียงแค่ขุนนางหนุ่มซึ่งอ้างว่ามีความรู้เสมอด้วยเด็กๆชาวเมืองเสฉวนก็เรื่องด้วยภูมิปัญญาวิชาการ จนตนเองต้องจำนนต่อถ้อยคำ และที่ขงเบ้งแสวงทำเป็นฟังไม่ทันแต่กลับเข้าแทรกในวินาทีวิกฤตที่หวุดหวิดจะเสียผู้เสียคนนั้น ก็เป็นเพียงการแสดงออกซึ่งน้ำใจของขงเบ้งว่าต้องการช่วยเหลือกู่หนามิให้เข้าตาจน จนเป็นที่อับอายแก่คนทั้งปวง

เดี๋ยวฉันสำนักตั้งนั้นแล้วก็รู้สึกครั้นคร้ามต่อสติปัญญาของขงเบ้งว่าที่ขุนกวนได้ปรารภว่า การมาเมืองเสฉวนหากเผชิญหน้ากับขงเบ้งแล้วก็อาจเจราจความไม่ได้ดังใจนั้น นี่ขนาดไม่มีการเจราจความโดยตรงกับขงเบ้ง ก็ยิ่งกว่าที่ขุนกวนกริ่งเกรงเสียแล้ว เพราะเมื่อระดับขุนนางผู้น้อยเท่านี้ก็ยังมีภูมิปัญญาที่ตนไม่อาจต่อสู้อย่างได้ หากต้องตอบโต้กับขุนนางอาวุโสหรือตอบโต้กับขงเบ้งโดยตรงแล้ว การจะเพลี่ยงพล้ำยับเยินสักเพียงไหน

ครั้นกลับไปถึงเมืองกังตั๋งเดี๋ยวฉันจึงนำเดงจี้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าซุนกวน และกราบบังคมทูลว่า การซึ่งอาสาพระองค์ไปเมืองเสฉวนนั้นบรรลุผลสำเร็จดังพระราชประสงค์ทุกประการ ขงเบ้งเป็นผู้ใหญ่ มีความจริงใจในการฟื้นฟูสัมพันธไมตรีระหว่างสองแคว้น เห็นจะผูกไมตรีได้มั่นคงสืบไป จากนั้นเดี๋ยวฉันจึงกราบบังคมทูลความทั้งปวงที่ได้เดินทางไปเมืองเสฉวน ยกเว้นเสียก็แต่เรื่องที่ตอบโต้กับขุนนางหนุ่มเท่านั้น

พระเจ้าซุนกวนฟังคำกราบบังคมทูลแล้วมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งนัก ตรัสขอบคุณ ขงเบ้งที่ให้เดงจี้เดินทางมาส่งราชทูตกลับถึงเมืองกังตั๋ง และฝากความไปบอกกับขงเบ้งว่านับแต่นี้ไปเมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะร่วมด้านและกำจัดสกุลโจเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของแผ่นดินสืบไป

ตรัสแล้วพระเจ้าซุนกวนจึงรับสั่งให้จัดงานสโมสรสันนิบาตเลี้ยงราชทูตเดงจี้อย่างสมเกียรติ ครั้นเสร็จการแล้วเดงจี้จึงกราบถวายบังคมลากลับไปเมืองเสฉวน

การฟื้นฟูสัมพันธไมตรีระหว่างจ๊กก๊กกับง่อก๊กครั้งใหม่นี้ ทำให้ดุลการเมืองในขณะที่สิ้นบุญพระเจ้าเล่าปี่เปลี่ยนแปลงไปอีกก้าวใหญ่ ทำให้ขงเบ้งสิ้นกังวลอันตรายจากเมืองกังตั๋งและเมืองสุโตะ เปิดโอกาสอันดียิ่งต่อการปราบปรามการแข็งข้อของชาวเมืองชายแดนภาคใต้และชนเผ่าป่าเถื่อนในพุกามประเทศต่อไป นับเป็นชัยชนะทางการทูตครั้งใหม่ครั้งใหญ่ของขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง

การฟื้นฟูสัมพันธไมตรีระหว่างเมืองเสฉวนกับเมืองกังตั๋งทราบไปถึงพระเจ้าโจผี จึงโปรดให้เรียกประชุมขุนนางทั้งปวง และปรารภว่าการที่เมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวนเป็นไมตรีกันตั้งนี้แล้ว เห็นที่จะร่วมมือกันยกกองทัพมาตีเมืองสุโตะ ดังนั้นอย่าให้ทันได้ตั้งตัว ชินผีซึ่งเป็นพี่ปรักษาได้กราบบังคมทูลทัดทานว่าแผ่นดินแคว้นเว่ยนี้กว้างใหญ่ไพศาลก็จริงอยู่ แต่ผู้คนและเสบียงอาหารยังไม่พร้อมพร้อม ซึ่งพระองค์จะด่วน

ยกกองทัพไปตีเมืองกังต้งทั้งที่เพิ่งเสร็จศึกมาใหม่ ๆ เห็นขัดสนนัก ขอบที่จะไถ่ดองทัพไว้สักระยะเพื่อ
ซ่อมแซมผู้คน สังสมเสบียงอาหารให้พร้อมบริบูรณ์ก่อนแล้วจึงค่อยยกไปทำการ

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำทัดทานดังนั้นก็ทรงพระกริ้ว ตรัสกับชินผู่ว่าความคิดของท่านจะเหมือนหนึ่งเด็ก
ทารก เมื่อเมืองกังต้งและเมืองเสฉวนผูกไมตรีกันจะยกมาโจมตีเมืองเรา จะมัวมาคิดทวนาของสมผู้คนอีก
สิบปี จะมีเสียเมืองแก่ข้าศึกดอกหรือ

สมารู้ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญเห็นพระเจ้าโจผีมุ่งมั่นจะทำสงครามดังนั้น จึงกราบทูลว่า หนทางจะไป
เมืองกังต้งนั้นแม่นำก็มาก ยากที่จะข้ามทหาร ขอพระองค์แต่งเรือแล้วยกทัพหลวงดีเข้าไปเอาปากน้ำชี
วุ่น แล้วตีเอาเมืองน้ำฉี จึงตรงเข้าตีเอาเมืองกังต้ง เห็นจะได้โดยง่าย

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำทูลดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ จึงตรัสสั่งให้เตรียมเรือรบขนาดใหญ่ยาวสี่สิบวา บรรทุก
ทหารได้ล้าละสองพันคน เป็นจำนวนสิบลำ และจัดเรือรบขนาดเล็กอีกสามพันลำ บรรทุกม้าสำหรับนาย
ทหารหนึ่งพันตัว ให้จัดแจงกองทัพเรือให้พร้อมที่จะยกไปเมืองกังต้ง

ครั้นจัดแจงเรือรบพร้อมสรรพแล้ว พระเจ้าโจผีจึงตรัสสั่งให้เกณฑ์พลสามสิบหมื่น ให้โจจิ้นเป็นกองทัพ
หน้า ให้เตียวคับ เตียวเลี้ยว บุนเพ่ง และชีหลง คุมทหารเป็นกองลาดตระเวนระยะไกล เคาทู และลียอย
คุมทหารเป็นปีกซ้ายปีกขวา โจอิ้วเป็นกองทัพหลัง ให้เตียวจี้และเล่าหัวเป็นเสนาธิการประจำกองทัพ
หลวง ซึ่งพระเจ้าโจผีจะคุมกองทัพหลวงไปด้วยพระองค์เอง ไพร่พลนอกเหนือจากที่เรือรบบรรทุกได้แล้ว
ให้เดินทางโดยทางบกยกไปพร้อมกัน และให้สมารู้เป็นผู้รักษาเมืองหลวง

พระพุทศานายกाल่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบหกพรรษา ปลายเดือนสิบ กองทัพของพระเจ้าโจผีก็
เคลื่อนออกจากเมืองฮูโตยกไปตามเส้นทางตามแผนการที่สมารู้ได้เสนอทุกประการ

ครั้นกองทัพของพระเจ้าโจผียกไปถึงปากน้ำชีวุ่น หน่วยสอดแนมก็ได้รายงานความไปกราบทูลพระเจ้า
ซุนกวนให้ทรงทราบ ว่า บัดนี้พระเจ้าโจผีได้ยกกองทัพบก กองทัพเรือ ประกอบด้วยทหารเป็นจำนวนมาก
ยกล่องมาถึงปากน้ำชีวุ่นแล้วจะรุกต่อไปที่ตำบลแม่น้ำฉี

พระเจ้าซุนกวนทราบความศึกก็ตกพระทัย เพราะคาดคิดไม่ถึงว่ากองทัพพระเจ้า โจผีซึ่งเพิ่งปราชัยไปไม่
นานนักจะยกกลับมาตีเมืองกังต้งอย่างรวดเร็วฉะฉาน จึงตรัสปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด

โกะหยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงกราบทูลเสนอว่า เมื่อข้าศึกยกมาดังนี้ขอบที่พระองค์จะแต่งกองทัพออกไป
สกัดกองทัพข้าศึกไว้ที่ตำบลแม่น้ำฉีก่อน และขอให้แต่งพระราชสาสน์ไปถึงขงเบ้งให้เร่งยกกองทัพมา
ช่วยรบกับพระเจ้าโจผี โดยให้ยกเข้าตีมาจากเมืองฮันต้ง เห็นที่พระเจ้าโจผีจะต้องยกกองทัพกลับไป

พระเจ้าซุนกวนทรงเห็นชอบกับข้อเสนอของโกะหยง จึงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ลกซุนเป็นแม่ทัพยก
กองทัพไปสกัดกองทัพพระเจ้าโจผีที่ตำบลแม่น้ำฉี และแต่งพระราชสาสน์ไปถึงขงเบ้งตามความเห็นของ
โกะหยง

โกะหยงครั้นทราบความว่าพระเจ้าซุนกวนตั้งลกซุนเป็นแม่ทัพไปรบศึกครั้งนี้ จึงกราบทูลทัดทานว่าลกซุน
รักษาเมืองเกงจิวซึ่งเป็นหัวเมืองสำคัญ จะละเสียมิได้ ขอบที่จะแต่งให้ขุนพลผู้อื่นเป็นแม่ทัพจึงจะควร

พระเจ้าซุนกวนได้ฟังคำท้วงก็ทรงเห็นชอบ จึงยกเลิกรับสั่งเดิมแล้วโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ซีเซ่งเป็นแม่ทัพ
ยกกองทัพไปสกัดกองทัพของพระเจ้าโจผีที่ตำบลแม่น้ำฉี

ซีเซ่งคุมทหารยกไปถึงตำบลแม่น้ำฉีแล้วจึงสั่งให้ตั้งค่ายสกัดกองทัพพระเจ้าโจผีไว้คนละฟากฝั่งแม่น้ำกับ
กองทัพของพระเจ้าโจผี และสั่งให้ปีกธงทิวตามแนวป่าด้านหลังค่ายเป็นจำนวนมาก

พอตั้งค่ายเสร็จ ขุนเสียวซึ่งเป็นหลานของพระเจ้าซุนกวนได้เสนอแก่ซีเซ่งว่า จะขออาสาคุมทหารห้าหมื่น
คนยกข้ามแม่น้ำฉีเข้าตีกองทัพของพระเจ้าโจผี ซีเซ่งได้ฟังก็ปราชัยว่าซึ่งท่านจะยกกองทัพข้ามแม่น้ำไป
ทำศึกอีกฟากหนึ่ง ด้านหน้ามีกองทัพข้าศึก ด้านหลังมีแม่น้ำขวางกั้น หากข้าศึกรุกเข้าตีก็จะเสียที เป็น
การขัดกับพิชัยสงครามอย่างยิ่ง กองทัพของพระเจ้าโจผีครั้งนี้เป็นกองทัพกษัตริย์ มีไพร่พลเป็นอันมาก
ต้องใช้เสบียงอาหารมากมายในแต่ละวัน ยากลำบากต่อการลำเลียง ไม่อาจตั้งอยู่ได้นาน เห็นจะเร่งยก
รุกข้ามแม่น้ำมา เราคอยตั้งรับอยู่ฟากแม่น้ำนี้ก็จะได้เปรียบแก่ข้าศึก

ขุนเสียวซึ่งเป็นนายทหารหนุ่มได้ยินคำทัดทานของซีเซ่งนายทหารอาวุโสแล้วรู้สึกขัดเคืองและแย้งว่าจะหวังตั้งรับอยู่นี่เสมือนหนึ่งเกรงกลัวข้าศึก เมื่อท่านไม่คิดจะออกไปรบ ข้าพเจ้าจะคุมทหารในบัญชาของข้าพเจ้าออกไปรบเอง เพราะภูมิประเทศข้างฟากโน้นข้าพเจ้าก็รู้กระจ่างแจ้งสิ้น

ซีเซ่งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พยายามทัดทานไม่ให้ขุนเสียวยกทหารข้ามแม่น้ำไปถึงสองสามครั้ง แต่ขุนเสียวก็ไม่ฟัง ฮึดฮัดจะยกทหารไปรบกับพระเจ้าโจผี ด้วยถือดีว่าเป็นหลานของพระเจ้าขุนกวน

ซีเซ่งเห็นขุนเสียวไม่เชื่อฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าข้าพเจ้าถึงแม้มิใช่เป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าขุนกวนแต่ก็เป็นขุนนางฝ่ายทหาร ทำการรับใช้ตระกูลขุนมาช้านาน พระเจ้าขุนกวนวางใจให้ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพ บังคับบัญชาสิทธิขาดตามพระอัยการศึก ท่านมาขัดขืนคำสั่งดังนี้เป็นการผิดวินัย ว่าแล้วก็สั่งให้ทหารจับตัวขุนเสียวเอาไปขังรอคำสั่งประหารชีวิต

นายทหารคนสนิทของขุนเสียวเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ม้าเร็วรีบนำความไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าขุนกวนทรงทราบ พระเจ้าขุนกวนทราบความก็ตกพระทัย รีบเสด็จขึ้นมำพระที่นั่งพร้อมด้วยทหารองครักษ์เสด็จมาที่ค่ายของซีเซ่งด้วยพระองค์เอง

ในขณะที่พระเจ้าขุนกวนเสด็จมาถึงนั้น เพชฌฆาตกำลังนำขุนเสียวเข้าสู่หลักประหาร พระเจ้าขุนกวนทอดพระเนตรเห็นดังนั้นจึงตรัสห้ามว่าให้หยุดการประหารไว้ก่อน เพชฌฆาตเห็นพระเจ้าขุนกวนเสด็จและมีรับสั่งดังนั้นก็พากันตกใจ หมอบกราบถวายบังคมตามประเพณี

พระเจ้าขุนกวนตรัสสั่งให้แก้มัดขุนเสียว ครั้นขุนเสียวถูกแก้มัดแล้วจึงเข้ามา กราบถวายบังคมพระเจ้าขุนกวนแล้วร้องไห้ และกราบบังคมทูลให้ทราบความซึ่งเป็นเหตุให้ถูกสั่งประหาร

พระเจ้าขุนกวนฟังคำกราบทูลจบแล้วจึงรับสั่งให้ขุนเสียวตามเสด็จไปที่ค่ายหลวงของซีเซ่ง พอซีเซ่งรู้ว่าพระเจ้าขุนกวนเสด็จก็รีบออกมาถวายการต้อนรับ แล้วอัญเชิญขึ้นประทับบนที่ว่าราชการของค่ายหลวง

ซีเซ่งเหลียวมองเห็นขุนเสียวตามมาในขบวนเสด็จก็โกรธ กราบทูลพระเจ้าขุนกวนว่าข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ แต่ขุนเสียวไม่เชื่อฟัง ขัดคำสั่งจะยกทหารออกไปรบกับพระเจ้าโจผี อาจทำให้เสียราชการไป ข้าพเจ้าจึงสั่งประหารชีวิตเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ทหารทั้งปวง ในนพระองค์จึงโปรดให้ปล่อยขุนเสียวเสียแล้ว จะมีเป็นแบบอย่างให้ทหารละเมิดพระอัยการศึกดอกหรือ

พระเจ้าขุนกวนจึงตรัสว่า ขุนเสียวอายุน้อย อ่อนแก่ความนึก ซึ่งไม่เชื่อฟังคำสั่งบัญชาของท่านแล้วท่านออกคำสั่งให้ประหารชีวิตก็ชอบอยู่ แต่ขุนเสียวนี้เป็นหลาน หากประหารก็จะถูกพระประยูรญาติตำหนิ ขอให้ท่านเห็นแก่เราสักครั้งหนึ่ง ยกเว้นโทษประหารชีวิตให้แก่ขุนเสียวด้วย

ซีเซ่งจึงกราบทูลว่า ผู้ซัดมิฟังบังคับนายทัพนายกองดังนี้ ไซ้ข้าพเจ้าจะให้ฆ่าเสียตามลำพังใจหามิได้ เป็นประเพณีมาแต่โบราณ แลพระองค์จะมาขอโทษขุนเสียวปล่อยเสียดังนั้น ถ้าผู้อื่นจะทำผิดไปข้างหน้านั้นจะให้ข้าพเจ้าทำประการใด

พระเจ้าขุนกวนจึงตรัสว่า ไซ้ว่าเราจะไม่เห็นด้วยในคำสั่งประหาร ที่ท่านมีคำสั่งนั้นชอบด้วยพระอัยการศึกอยู่แล้ว แต่เมื่อครั้งขุนเซ็กพี่เราจะถึงแก่ความตายนั้น ได้ฝากฝังสั่งเสียขุนเสียวไว้แก่เรา เหตุนี้เมื่อเราทราบข่าวจึงจำต้องเดินทางไกลมาขอโทษท่านด้วยตนเอง ขอให้ท่านเห็นแก่เรา ยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง

ซีเซ่งได้ฟังเหตุผลส่วนพระองค์ของพระเจ้าขุนกวนแล้ว จึงกราบทูลว่าเมื่อเป็นพระราชประสงค์และความจำเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าก็จะยกโทษถวายดังพระประสงค์ แล้ว ซีเซ่งจึงออกคำสั่งให้ยกเว้นโทษประหารให้แก่ขุนเสียว

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

โจผีแตกทัพครั้งที่สอง (ตอนที่485)

พระเจ้าขุนกวนโปรดเกล้าให้ซีเซ่งขุนพลอาวุโสของง่อก๊กเป็นแม่ทัพยกไปขัดตาทัพพระเจ้าโจผี ขุนเสียวบุตรขุนเซ็กหลานขุนกวนขัดคำสั่งแม่ทัพที่ห้ามมิให้ยกกองทัพไปรบกับพระเจ้าโจผี จึงถูกซีเซ่งสั่งประหารชีวิต พระเจ้าขุนกวนเสด็จมาขออภัยโทษ ซีเซ่งก็ยกโทษถวาย

พระเจ้าขุนกวนได้ฟังคำสั่งอภัยโทษของซีเซ่งก็โล่งพระทัย ตรัสสั่งให้ขุนเสียวกราบคำนับขอบคุณแม่ทัพ แต่ขุนเสียวซึ่งถือดีว่าเป็นลูกท่านหลานเธอ ถูกเลี้ยงดูโดยเอาแต่ใจมาแต่น้อย ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ไม่ยอม

ค่านับขอบคุณแม่ทัพตามรับสั่ง แสดงท่าทีฮึดฮัด ขัดขืนและกล่าวขึ้นลอยๆ ว่าจะหาโอกาสคุมทหารในสังกัดยกไปรบกับพระเจ้าโจผีให้จงได้ กล่าวแล้วก็หันหลังเดินกลับออกไปโดยมิได้ยำเกรงพระเจ้าขุนกวน และซีเซ่งแม่แต่น้อย

พระเจ้าขุนกวนเห็นดังนั้นจึงตรัสกับซีเซ่งว่าขุนเสียวนี้ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ไม่มีความเคารพผู้หลักผู้ใหญ่ ท่านอย่าใช้สอยมันอีกเลย ตรัสแล้วพระเจ้าขุนกวนก็เสด็จกลับด้วยความขุนเคืองในพระทัย

พอค่าลงหน่วยสอดแนมก็เข้ามารายงานกับซีเซ่งว่า ขุนเสียวได้คุมทหารยกข้ามแม่น้ำไปตั้งชุมอยู่ทางฝั่งแม่น้ำอีกด้านหนึ่งแล้ว ซีเซ่งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจเกรงว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงสั่งให้แต่งสองคุมทหารสามพัน ยกข้ามฟากไปชุมอยู่ข้างๆ คอยช่วยเหลือขุนเสียวมิให้เป็นอันตราย

เมื่อแต่งสองรับคำสั่งออกไปแล้ว ซีเซ่งจึงสั่งให้ทหารเอาฟางมาผูกมัดเป็นหุ่นจำนวนมาก เอาไปวางเรียงรายไว้ตามชายป่าใกล้แม่น้ำ และให้ติดธงทิวหลากสีตลอดแนวฝั่งแม่น้ำ ตั้งแต่ตำบลน้ำฉีไปจนถึงตำบลเช็กเทา กำชับให้ปฏิบัติให้แล้วเสร็จภายในคืนวันนี้ ทหารทั้งปวงรับคำสั่งแล้วออกไปจัดแจงตามคำสั่งของซีเซ่งทุกประการ

ด้านกองทัพเมืองสุโต พระเจ้าโจผีประทับเรือพระที่นั่งทรงมังกรมาในกองทัพหลวง เมื่อยกลงมาถึงตำบลกองเหลงเห็นแม่น้ำกว้างหน้ากว้างใหญ่ จึงตรัสถามโจจิ้นแม่ทัพหน้าว่าเหตุไฉนเรายกส่งเข้ามาถึงแดนเมืองกังตั้งแล้วจึงไม่เห็นทหารเมืองกังตั้งแม้แต่สักคนเดียว

โจจิ้นจึงกราบทูลว่า ชาวเมืองกังตั้งคงจะเกรงพระบรมเดชานุภาพจึงตั้งรับอยู่ในเขตเมือง เหตุนี้จึงไม่มีกองทัพยกมาตั้งในแถบนี้

พระเจ้าโจผีได้ฟังโจจิ้นก็ยังไม่คลายพระทัย คงสงสัยว่ากองทัพเมืองสุโตยกมาเอ็กเกริกนัก เป็นไปไม่ได้ที่ชาวเมืองกังตั้งจะหลบหนีหน้าไมยกกองทัพมาขัดตาทัพตามประเพณีการศึก จึงให้เทียบเรือพระที่นั่งที่ริมแม่น้ำ แล้วประทับบนหลังม้าเสด็จขึ้นไปบนเนินเขา ทอดพระเนตรไปยังฝั่งตรงกันข้ามก็ไม่เห็นทหารเมืองกังตั้งลาดตระเวนอันเป็นการผิดปกติวิสัยนัก

พระเจ้าโจผีจึงตรัสถามเล้าหัวที่ปรึกษาว่า เมื่อฝั่งตรงกันข้ามไม่มีผู้คน เราควรจะยกพลขึ้นบกหรือไม่ประการใด

เล้าหัวซึ่งเป็นที่ปรึกษาและเดี่ยวจี้ได้ฟังพระราชดำริดังนั้นจึงกราบทูลว่า ความเจียบสงบและความที่ข้อเท็จจริงไม่กระจ่างนั้นเป็นความเสี่ยงภัยใหญ่หลวง อาจเป็นกลอุบายของชาวเมืองกังตั้งสร้างชุมทหารไว้ หากยกพลขึ้นบกก็อาจเสียที่แก่ข้าศึก ขอบที่จะดไวให้พ้นสามวันก่อนจึงค่อยให้กองทัพหน้ายกส่งขึ้นไป

พระเจ้าโจผีทรงเห็นชอบกับข้อเสนอ จึงตรัสสั่งให้หยุดกองทัพไว้ที่ริมแม่น้ำ ให้กองทัพเรือทอดสมอแล้วคอยสังเกตการเคลื่อนไหวทางฟากแม่น้ำฝั่งตรงกันข้ามอย่างใกล้ชิด พอเวลาค่ำลงก็ยังไม่ปรากฏการเคลื่อนไหวใดๆ แม้แสงไฟในไฟก็ไม่มี กองทัพเมืองสุโตจึงหวาดหวั่นว่าจะเป็นกลอุบายร้ายดีประการใด

ในค่ำคืนวันนั้นทหารเมืองกังตั้งก็ได้เอาหุ่นฟางที่แต่งตัวแบบทหาร ตลอดจนถึงทิวมาวางไว้ตลอดแนวแม่น้ำตามคำสั่งของซีเซ่งแล้วเสร็จ

วันรุ่งขึ้นหมอกลงหนาตลอดลำน้ำและปริมณฑลข้างเคียง พอตกสายหมอกค่อยเบาบางลง พระเจ้าโจผีทอดพระเนตรไปยังฝั่งแม่น้ำตรงกันข้ามเห็นหุ่นฟางและธงทิวปลิวไสวแน่นขนัดตลอดแนวฝั่งแม่น้ำ ก็สำคัญว่าทหารเมืองกังตั้งยกมาตั้งรับเป็นอันมากก็ตกพระทัย ว่าไฉนทหารเมืองกังตั้งจึงยกมารวดเร็วไร้ร่องรอยดังนี้ จึงตรัสปรึกษากับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะทำประการใด

ในทันใดนั้นพายุลใหญ่ก็พัดกล้า บังเกิดคลื่นใหญ่ในแม่น้ำระลอกแล้วระลอกเล่า เรือพระที่นั่งโคลงเคลงหวัดจะจมลงเป็นหลายครั้ง เรือรบเล็กจมลงในแม่น้ำเป็นหลายลำ ทหารเมืองสุโตต้องว่ายน้ำหนีขึ้นฝั่งเป็นขุมน

พระเจ้าโจผีและทหารในเรือพระที่นั่งต้องทรุดนั่งเพราะไม่อาจยืนทานความโคลงเคลงของเรือรบได้ และคลื่นใหญ่หรือความรุนแรงขึ้นโดยลำดับ โจจิ้นซึ่งเป็นแม่ทัพหน้าเกรงว่าเรือพระที่นั่งจะล่มจึงให้บนเฟงเอาเรือรบขนาดกลางเข้าไปเทียบเรือพระที่นั่ง แล้วอัญเชิญพระเจ้าโจผีเสด็จลงในเรือ รีบแจวเข้าไปในคลองเพื่อให้พ้นจากพายุใหญ่

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่าเรือรบในกองทัพของพระเจ้าโจผีถูกพายุใหญ่แตกล่มจมลงในแม่น้ำประมาณสามสิบลำ บรรดาทหารในเรือต่างว่ายน้ำขึ้นฝั่งหนีเอาตัวรอด

ทางเมืองเสฉวน ครั้นขงเบ้งได้รับพระราชสาสน์ของพระเจ้าซุนกวนทราบความแล้ว จึงนำเนื้อความกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบ และกราบบังคมทูลเสนอว่าชอบที่จะให้จูล่งเป็นแม่ทัพคุมทหารยกไปช่วยตามที่พระเจ้าซุนกวนร้องขอ พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็โปรดเกล้าตามที่ขงเบ้งเสนอ

จูล่งรับรับสั่งแล้วจึงจัดแจงทหารยกไปทางด่านยั้งเฟงกวนเพื่อจะไปตีเอาเมืองเซ่งอันซึ่งเป็นหัวเมืองในเขตแดนเมืองสุโต

ฝ่ายพระเจ้าโจผีเสด็จประทับอยู่ในเรือรบของขุนเพ่งซึ่งถอยเข้าไปอยู่ในคลองเพื่อให้พ้นพายุใหญ่แล้ว จนกระทั่งถึงตอนบ่ายพายุค่อยสงบลง แต่กองทัพเรือถูกพายุใหญ่พัดจมเสียหายยับเยิน ทหารจมน้ำและล้มป่วยลงเป็นอันมาก

พระเจ้าโจผีได้รับทราบรายงานความเสียหายแล้วก็ท้อถอยพระทัย ยังไม่ทันที่จะตัดสินใจประการใด ทหารรักษาการณ์ก็นำใบบอกที่ส่งมาแต่เมืองสุโตเข้ามาถวายพระเจ้าโจผีว่า ขณะนี้จูล่งได้ยกกองทัพไปตีเมืองเซ่งอัน หากเมืองเซ่งอันแตกแล้วเห็นจะยกส่งเข้าตีเอาเมืองสุโต

พระเจ้าโจผีกำลังสั่งเลพระทัยว่าจะตัดสินใจประการใด พอได้รับทราบใบบอกดังนั้นก็ตัดสินใจพระทัยให้เลิกทัพกลับไปป้องกันเมืองสุโต กองทัพทั้งปวงทราบรับสั่งแล้วก็เริ่มถอยทัพ

ฝ่ายซีเชงครั้นได้ทราบจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพของพระเจ้าโจผีกำลังล่าทัพจะกลับไปเมืองสุโต เห็นเป็นที่จึงจัดแจงกองทัพเรียกตามตีพระเจ้าโจผี

พระเจ้าโจผีทราบความว่าทหารเมืองก่งตั้งยกตามติดตั้งนั้นก็มิพระราชดำริว่า การจะเสด็จหนีการตามตีโดยทางเรือนั้นเป็นทางอ้อมและล่าช้า อาจถูกกองทัพเมืองก่งตั้งตามทัน จึงควรจะหนีกลับไปโดยทางบก

เมื่อดำริดังนั้นพระเจ้าโจผีจึงตรัสสั่งให้เผาบรรดาเรือรบทั้งปวงมิให้ตกเป็นสินค้าแก่ชาวเมืองก่งตั้ง และให้ทหารเมืองสุโตยกพลขึ้นบก รั้งยกกลับไปเมืองสุโต

ทางฝ่ายซุนเสียวยกทหารมาชุมนุมอยู่ในป่าริมแม่น้ำ ครั้นทราบความว่าพระเจ้าโจผีสั่งให้เผากองเรือรบแล้วเสด็จหนีไปโดยทางบก จึงคุมทหารไล่ตามตี ครั้นทันกองหลังก็จู่โจมเข้าตีอย่างรวดเร็ว กองหลังของพระเจ้าโจผีไม่ทันระวังตัว เมื่อถูกทหารเมืองก่งตั้งโจมตีดั่งนั้นก็แตกตื่นตกใจ ถูกทหารเมืองก่งตั้งฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ทหารเรือที่หนีขึ้นฝั่งไม่ทันก็จมน้ำ หรือไม่ก็ถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

พระเจ้าโจผีทราบว่าการไล่ตามตีก็เร่งทหารให้รีบหนีต่อไป ในขณะนั้นแดงฮองซึ่งยกทหารมาช่วยซุนเสียว เห็นทหารซุนเสียวไล่ตามตีกองทัพของพระเจ้าโจผี จึงสั่งให้จุดประทัดสัญญาณขึ้นแล้วยกทหารจู่โจมตัดกลางขบวนทัพของพระเจ้าโจผี

แดงฮองเห็นพระเจ้าโจผีเสด็จอยู่ในท่ามกลางหมู่ทหาร จึงนำทหารรุกตรงเข้าไป เดียวเสียวเห็นแดงฮองคุมทหารรุกตรงเข้ามาก็เกรงว่าพระเจ้าโจผีจะเป็นอันตรายจึงทูลเชิญให้รีบเสด็จหนี ตัวเดียวเสียวคุมทหารกลับมาสกัดกองทหารของแดงฮองไว้

เดียวเสียวรบพละกำลังพลางเพื่อรังสัดกองทัพเมืองก่งตั้งให้เข้าที่สุด ในขณะที่เดียวเสียวกำลังหนีแดงฮองก็เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกเดียวเสียวที่บันเอวพบบนหลังม้า

ซุนหลงเห็นเดียวเสียวถูกเกาทัณฑ์บาดเจ็บก็คุมทหารลงมาช่วย และให้ทหารพา เดียวเสียวรุดหน้าไป ตัวซุนหลงรบพละกำลังพลางคอยสกัดกองทัพเมืองก่งตั้ง จนพระเจ้า โจผีพาทหารหนีไปไกลแล้ว ซุนหลงจึงรีบขี่ม้าไล่ตามไป ทหารเมืองก่งตั้งไล่ตามตีไม่ทันแล้วจึงยกกลับ เก็บเอาเสบียงอาวุธยุทธโศปกรณ์และจับเชลยศึกได้เป็นจำนวนมาก จากนั้นจึงยกกองทัพกลับคืนเมืองก่งตั้ง

ซีเชงและบรรดาแม่ทัพนายกองได้พากันไปเฝ้าพระเจ้าซุนกวน แล้วถวายรายงานให้ทรงทราบการศึกที่ได้กระทำมาทุกประการ พระเจ้าซุนกวนทราบความก็ดีพระทัย โปรดให้แต่งตั้งพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาทหารซึ่งมีความชอบและปูนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบนั้นเป็นอันมาก

ฝ่ายเดียวเลี้ยวเมื่อถูกพาตามเสด็จพระเจ้าโจผิกกลับไปเมืองสุโตแล้ว พิษเกาทัณฑ์กำเรบขึ้น เดียวเลี้ยว ทนต่อบาดแผลและความเจ็บปวดไม่ได้จึงสิ้นใจตาย พระเจ้าโจผิทราบข่าวเดียวเลี้ยวขุนศึกอาวูโสแต่ครั้งโจ โฉตายแล้วก็โสกราพระทัยอาลัยรักถึงเดียวเลี้ยวเป็นอันมาก ตรัสสั่งให้แต่งการพิศพของเดียวเลี้ยว อย่างยิ่งใหญ่สมเกียรติและให้นำศพไปฝังไว้ในสุสานหลวงตามบรรดาศักดิ์

ทางฝ่ายจุล่งเมื่อยกทหารไปใกล้เขตเมืองเซ่งอันแล้วก็ตั้งค่ายมั่นไว้ทำที่ประหนึ่งจะยกกองทัพเข้าตีเมือง ครั้นได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าโจผิเลิกทัพกลับมาแต่เมืองกังตั้งแล้ว จุล่งจึงเลิกทัพถอยกลับเข้ามาตั้งมั่นอยู่ในเขตแดนเมืองเสฉวน

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา เดือนห้า ซึ่งขณะนั้นพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสวย ราชย์ได้สามปี สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า ขงเบ้งช่วยท่านป้ารุกรานเมือง หามิโจร ผู้ร้ายไม่ ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ อาณาประชาราษฎร์ก็อยู่เย็นเป็นสุขทั้งแผ่นดิน

วันหนึ่งพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จประทับบนพระราชบัลลังก์ ออกจากราชการตามปกติ หน่วยสอดแนมได้ส่ง รายงานเข้ามากราบบังคมทูลว่า เจ้าเมืองชายแดนด้านใต้คือยงคิเจ้าเมืองเกียมเหลง จูโปเจ้าเมืองโคกุน โกเตงเจ้าเมืองอวดจัน ทั้งสามเมืองนี้ขึ้นต่อเมืองเสฉวน หลังจากพระเจ้าเล่าปี่แตกทัพเมืองกังตั้งแล้ว ได้ คบคิดกับเบ้งเฮ็กเจ้าเมืองหมั่นอ่องเป็นขบถแข็งเมือง ขณะนี้ได้ยกทหารสิบหมื่นมาประชิดเมืองเองเฉียง ซึ่งองค์ผู้เป็นเจ้าเมืองเองเฉียง และลิฉี กงโจ ปลัดเมืองและผู้ช่วยเจ้าเมืองได้เกณฑ์ทหารป้องกัน เมืองแต่เห็นว่าจะต้านทานกองทัพของฝ่ายขบถไม่ได้ มีทีท่าว่าเมืองเองเฉียงจะเสียแก่ข้าศึก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบรายงานแล้วก็ตกพระทัย ประราธความตามรายงานนั้นแก่ขงเบ้งและขุนนางทั้งปวง แล้วตรัสถามขงเบ้งว่าจะจัดการประการใด

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่า เบ้งเฮ็กเจ้าเมืองหมั่นอ่องเป็นพวกป่าเถื่อน อยู่นอกแดนเมืองจีน มาแข็งข้อกำเรบก็ เพราะไฉ้เจ้าเมืองสามคนคบคิดกันเป็นกบฏ ข้าพเจ้าพอทราบความเคลื่อนไหวอยู่ก่อน จึงได้เร่งฟื้นฟูสม พันธไมตรีกับเมืองกังตั้ง ขณะนี้กองทัพของพระเจ้าโจผิเพิ่งปราไช้ เห็นจะไม่ยกมาทำอันตรายเมืองเรา ส่วนเมืองกังตั้งนั้นเล่าก็หมดที่กังวลเพราะมีไมตรีแน่นแฟ้น และอ่อนล้าด้วยเพิ่งเสร็จสงครามเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจะถือโอกาสนี้ยกกองทัพไปปราบปรามพวกขบถให้ราบคาบ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำขงเบ้งแล้วตรัสถามว่า การไปทำศึกปราบพวกกบฏเพียงเท่านี้ ไยท่านพอจะต้อง คุมกองทัพไปด้วยตนเองเล่า จะให้แม่ทัพนายกองคนใดคุมทหารไปไม่ได้หรือ

ขงเบ้งจึงกราบบังคมทูลว่า ซึ่งจะให้แม่ทัพนายกองคนอื่นยกไปทำการก็เห็นจะได้ชัยชนะอยู่ แต่หาราบ คาบไม่ล้อมกรอบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธศาสตร์ครองใจคนเกื้อ (ตอนที่ 486)

งอก๊กและจ๊กก๊กร่วมมือกันโจมตีกองทัพของพระเจ้าโจผิจนฝ่ายแพ่ตีกังตั้งครั้งที่สอง และต้องถอยทัพ กลับคืนเมืองสุโต ช่วงเดียวกันนั้นเจ้าเมืองชายแดนภาคใต้ของเมืองเสฉวนสมคบกับหัวหน้าเผ่าชาวพม่า แข็งเมืองเป็นกบฏ และยกกองทัพสิบหมื่นเข้าตีเมืองเองเฉียง ขงเบ้งจึงอาสาคุมทหารไปปราบปรามฝ่าย กบฏ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังคำขงเบ้งว่า ถึงจะให้แม่ทัพคนอื่นยกไปปราบปรามฝ่ายกบฏก็จะได้ชัยชนะแต่ไม่ ราบคาบก็ทรงประหลาดพระทัย จึงตรัสถามว่าเมื่อได้ชัยชนะในสงครามแล้วไฉนท่านพอจึงว่าไม่ราบคาบ อีกเล่า

ขงเบ้งจึงกราบบังคมทูลว่า การทำสงครามให้ได้ชัยชนะเป็นเรื่องหนึ่ง การกำราบแล้วครองใจให้สยบโดย ราบคาบ ไม่กำเรบในภายหลังก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง การได้ชัยชนะเป็นของง่าย การได้ครองใจเป็นของยาก อันเมืองหมั่นอ่องนั้นเป็นเมืองคนป่าเถื่อน มีภาษาวัฒนธรรมและอาหารการกินผิดเพี้ยนจากแผ่นดินจีน หาก คิดแต่จะเอาชนะสงครามอย่างเดียว เมื่อยกกองทัพกลับมาแล้วก็จะแข็งเมืองเป็นกบฏให้วุ่นวายต่อไปอีก จำจะต้องกำราบและผูกน้ำใจไว้ให้มั่นคง จึงจะสงบสันติอยู่ในโอวาทเป็นปกติ ดังนั้นแล้วจึงจะทำการกับ เมืองสุโตและเมืองกังตั้งในภายหลังโดยไม่ต้องห่วงหลัง การทั้งนี้ยังไม่เห็นผู้ใดจะทำการได้สำเร็จ จึง จำต้องยกกองทัพไปทำการด้วยตนเอง

พระเจ้าเล้าเสี้ยนฟังคำกราบบังคมทูลของขงเบ้งแล้วลั่นที่สงสัย แต่ยังคงกังวลในพระทัยเกี่ยวกับการศึก ข้างเมืองสุโตและเมืองกังต้ง จึงตรัสถามขงเบ้งว่า ในระหว่างที่ท่านพอยกทัพไปแดนไกล หากเมืองสุโต หรือเมืองกังต้งรู้ความแล้วยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวน จะทำประการใด

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่า เมืองกังต้งเป็นไมตรีกับเราแล้วเห็นจะไม่มา ถึงมาตรว่าจะยกมาเล่า พวกเราตั้งอยู่ เมืองเป็กเต้ปากทางมา เห็นพอจะรบลกขุนทหารเมืองกังต้งได้ ฝ่ายพระเจ้าโจผีเล่าก็ยกไปรบเมืองกังต้ง ทหารพระเจ้าซุนกวนฆ่าฟันทหารเสียเป็นอันมาก ยังจะจัดแจงทหารอยู่ เห็นจะไม่ยกมาได้ อนึ่งด่านฮันต้งเล่า มาเฉียวก็คุมทหารตั้งรักษาอยู่ ฝ่ายกวนฮิน เดียวเป่า ก็คุมทหารเที่ยวตรวจตราอยู่ พระองค์อย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าจะยกไปรบ ได้เบ้งเอ็กแล้วจึงจะคิดทำการด้วยพระเจ้าโจผี ฉลองคุณพระเจ้าเล้าเสี้ยนไป

พระเจ้าเล้าเสี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ดีพระทัย รับสั่งว่าเมื่อท่านพอเห็นสมควรดังนี้แล้วก็ทำการตามความเห็นของท่านพอเถิด

ฝ่ายองเลี้ยนซึ่งเป็นพี่ปรึกษาได้ฟังคำตรัสดังนั้น จึงกราบทูลดิงว่าอันแดนเถื่อนทางภาคใต้เป็นทางไกล และทุรกันดาร ทั้งไข้ป่าก็ชุกชุม ซึ่งมหาอุปราชจะยกกองทัพไปด้วยตนเองนั้นเหมือนหนึ่งเอามิดฆ่าโคไปเชือดไก่ ชอบที่จะให้นายทหารชั้นผู้น้อยยกไปเห็นจะได้การ

ขงเบ้งจึงกราบทูลแก้ว่า ท่านว่ามาทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่เราเห็นว่าคนในที่นั้นเป็นคนป่า หามีความคิดรู้จักผิดแลชอบไม่ จะให้ผู้อื่นยกไปนั้นเห็นมันจะไม่เกรงกลัว เราจึงจะยกไปเอง

องเลี้ยนได้ฟังคำขงเบ้งแล้วยังคงยืนยันทัดทานไม่ให้ขงเบ้งยกกองทัพไปถึงสองครั้งสามครั้ง แต่ขงเบ้งก็ยืนยันยกกองทัพไปตามความคิดเดิม พระเจ้าเล้าเสี้ยนจึงโปรดเกล้าให้ขงเบ้งเป็นแม่ทัพใหญ่ยกกองทัพไปปราบพวกกบฏทางภาคใต้ตลอดไปจนถึงพุกามประเทศ

ขงเบ้งได้ยินรับสั่งโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งก็มีความยินดี จึงทูลขอให้จุลงไปในกองทัพด้วย พระเจ้าเล้าเสี้ยนก็โปรดเกล้าฯ ตามที่ขอ ขงเบ้งจึงถวายบังคมลาออกมาจัดแจงทหารและให้ม้าเร็วถือหนังสือไปให้จุลง เรียกตัวให้รีบกลับมาเมืองเสฉวน

พระพุทศศาสนายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา เดือนห้าปลายข้างแรม ขงเบ้งจัดแจงกองทัพประกอบด้วยกำลังพลห้าสิบหมื่นพร้อมแล้ว ให้ชุมนุมพลพร้อมไว้นอกเมืองเสฉวน ตั้งให้จุลงและอุยเอี้ยนเป็นแม่ทัพกองทัพหน้าซ้ายขวา องเป้งและเตียวเอ็กคุมทหารเป็นปีกซ้ายปีกขวา เจียวอ้วนเป็นปลัดทัพตรวจตราระเบียบวินัย กำลังพล อาวุธยุทโธปกรณ์และเสบียงทั้งปวง ให้ปีสุย ต่งเคียด และอ้วนเคียนเป็นเสนาธิการ

ครั้นถึงวันฤกษ์ดีขงเบ้งจึงพาจุลงเข้าไปถวายบังคมลาพระเจ้าเล้าเสี้ยนตามประเพณี แล้วกลับออกมาที่ชุมนุมทหาร ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า กวนสกซึ่งเป็นบุตรของกวนอูและหายสาบสูญไปตั้งแต่ครั้งเสียเมืองเกงจิ๋ว ทราบว่ามหาอุปราชจะยกกองทัพไปปราบปรามกบฏ จึงมาขออาสาไปในกองทัพด้วย

ขงเบ้งได้ฟังรายงานดังนั้นก็มีความยินดี จึงเชิญกวนสกเข้ามาสนทนา หลังจากทักทายโอภาปราศรัยรำลึกความแต่ครั้งหลังเป็นอันดีแล้ว ขงเบ้งจึงตั้งให้กวนสกเป็นแม่ทัพหน้าอีกสายหนึ่ง แล้วแต่งภูิกาทหารนำไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล้าเสี้ยนเพื่อทรงทราบ

เมื่อการทั้งปวงพร้อมแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้ลั่นกลองรบเอาฤกษ์ชัย แล้วเคลื่อนพลออกจากเมืองเสฉวน

ขงเบ้งยกกองทัพมุ่งลงสู่ภาคใต้ของเมืองเอ็กจิ๋ว กองทัพหน้าทั้งสามสายได้เคลื่อนรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงได้ทราบว่าขงเบ้งนำกองทัพมาปราบปรามพวกกบฏก็มีความยินดี นำข้าวปลาอาหารของกินของใช้มามอบแก่กองทัพตลอดทาง

ฝ่ายยงคีเจ้าเมืองเกียมเหลง จูโปเจ้าเมืองโคกุน และโกเตงเจ้าเมืองอวดจัน ซึ่งเป็นขบถคบคิดกับเบ้งเอ็กเจ้าเมืองหมั่นอ่องนั้น พอได้ทราบข่าวว่าเมืองหลวงยกกองทัพลงใต้ มีกองทัพหน้ารุดมาถึงสามสายดังนั้นก็จึงปรึกษากันหรือกันรับมือกับกองทัพของเมืองหลวง

ฝ่ายกบฏตกลงจัดกองทัพเป็นสามสายเพื่อสกัดกองทัพของเมืองหลวง โดยยงคีคุมกองทัพเป็นสายกลาง จูโปคุมทหารเป็นสายซ้าย และโกเตงคุมทหารเป็นสายขวา และให้งากฟืนนายทหารเอกของโกเตงคุมทหารเป็นกองลาดตระเวนล่วงหน้าไปก่อน กองทัพทั้งสามสายจึงยกตามไป

ขงเบ้งคุมกองทัพจากเมืองหลวงลงเข้าเขตเมืองเองเจียง เห็นกองทหารของงากฟันซึ่งยกลงหน้ามาตั้งขัดตาทัพอยู่แต่ไกล จึงสั่งให้อุยเอียนคุมทหารยกไปรบกับงากฟัน พอรบกันได้ห้าเพลงอุยเอียนก็เสร็จซึกม้าหนี งากฟันไม่รู้ทีก็ขี่ม้าไล่ตามไป

ฝ่ายเตียวเอ็กและอองเป้งซึ่งคุมทหารเป็นปีกซ้ายขวา เห็นงากฟันขี่ม้าไล่ตามอุยเอียนไปตั้งนั้นก็คุมทหารยกตามไปล้อมงากฟันไว้ แล้วตีกระหนาบกระซิบวงเข้ามางากฟันเห็นวงล้อมแน่นหนาจึงยอมจำนนแต่โดยดี

ทหารเมืองเสฉวนจับตัวงากฟันมัดเข้าไปหาขงเบ้ง พอขงเบ้งทราบรายงานก็มีความยินดี เข้ามาแก้มัดจากฟันแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงปลอบขวัญ งากฟันรู้สึกประหลาดใจว่าตัวเองเป็นเชลยศึกแต่ใจของขงเบ้งจึงไม่สั่งประหารชีวิต กลับให้เกียรติต้อนรับขับสู้เลี้ยงดูเป็นอันดี แต่ไม่อาจพูดจาประการใดด้วยไม่รู้วาทะของขงเบ้งทำทั้งนี้เพราะประสงค์สิ่งไร

ระหว่างกินโต๊ะนั้นขงเบ้งได้ถามงากฟันว่า ท่านเป็นทหารในสังกัดเมืองใด งากฟันจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นนายทหารเอกของโกเตง

ขงเบ้งจึงว่าโกเตงคนนี้เป็นคนดีมีความซื่อตรง จงรักภักดีต่อราชสำนัก เราทราบดีว่ามีได้เป็นใจใฝ่ด้วยกบฏ แต่เป็นเพราะยงคิหลอกลวงอ้อนวอนด้วยประการต่างๆ ทำให้โกเตงหวาดกลัวว่าราชสำนักจะประหารชีวิต จึงจำต้องคบคิดเข้าด้วย การทั้งนี้เป็นเพราะยงคิคิดแต่ผู้เดียว เมื่อท่านเป็นทหารของโกเตงก็คิดแล้ว เราจะปล่อยให้เป็นอิสระ จงกลับไปหาโกเตงบอกให้มารายงานตัวต่อเราแต่โดยดีจึงจะพ้นผิด

งากฟันทราบความดังนั้นก็มีความยินดี ลุกขึ้นคุกเข่าลงคำนับขอบคุณขงเบ้ง แล้ววามหาอุปราชมีสติปัญญา ทราบความจริงกระจ่าง และมีความเมตตาต่อข้าแผ่นดินดังนี้ ข้าพเจ้าจะกลับไปแจ้งโกเตงให้สำนักตัว แล้วจะพามาหาอุปราช

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วขงเบ้งจึงเดินออกมาส่งงากฟันถึงหน้าค่าย และให้ทหารจัดม้าให้งากฟันขี่กลับไปหาโกเตง

ครั้นไปถึงโกเตง งากฟันจึงรายงานความทั้งปวงให้ทราบ โกเตงทราบความดังนั้นก็เชื่อตามนายทหารเอกคนสนิท สรรเสริญว่าขงเบ้งนี้มีน้ำใจดีงามยิ่งนัก แต่การซึ่งจะออกไปหาขงเบ้งนั้นจำจะต้องไตร่ตรองให้รอบคอบอีกครั้งหนึ่ง

ครั้นรุ่งขึ้นทหารรักษาการณ์ได้นำความเข้ามาแจ้งแก่โกเตงว่า ยงคิพาทหารมาหาโกเตงจึงเชิญยงคิเข้ามาสนทนากันในค่าย

ยงคิเข้ามาถึงค่ายเห็นโกเตงก็ไม่ได้ทักทายคำนับตามธรรมเนียม รีบถามโกเตงว่าวันวานนี้เราทราบว่างากฟันทหารเอกของท่านยกไปรบกับขงเบ้ง แล้วถูกจับตัวไป เหตุไฉนงากฟันจึงขี่ม้ากลับมาค่ายได้โดยปลอดภัย

โกเตงจึงว่า ความที่ท่านทราบนั้นจริงแท้ แต่ที่งากฟันกลับมาได้เป็นเพราะขงเบ้งมีน้ำใจดีงามไม่ถือโทษแก่งากฟันซึ่งเป็นนายทหารชั้นผู้น้อย

ยงคิจึงแย้งว่าขงเบ้งสร้างทำเป็นเมตตาเหมือนหนึ่งนกกระสาสร้างเมตตาแก่ฝูงปลา ไม่นานข้าคงจะกินปลาหมดทั้งบึง ขงเบ้งทำการทั้งนี้หวังจะให้พวกเราแตกแยกกัน ท่านจงคิดดูให้จงดี

โกเตงได้ฟังคำยงคิดังนั้น ใจหนึ่งก็ยิ่งเห็นว่าขงเบ้งมีเมตตาเอื้ออาทรไม่เอาผิด แต่ใจหนึ่งก็คิดสงสัยตามคำของยงคิ ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่า อุยเอียนยกทหารมาทาบ

ยงคิได้ยินรายงานก็มองหน้าโกเตง แต่เห็นโกเตงเฉยเมยจึงรู้สึกไม่พอใจ รีบออกจากค่ายของโกเตงขี่ม้ากลับไปค่าย คุมทหารยกออกไปรบกับอุยเอียน ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้ประจัญบานกันเป็นสามรบ แต่ยงคิสู้ฝีมืออุยเอียนไม่ได้จึงซึกม้าหนี อุยเอียนเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้โจมตีทหารของยงคิ ฆ่าฟันทหารของยงคิบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก แต่ยงคินั้นพาทหารที่เหลือตายรอดกลับไปค่ายได้

อุยเอียนไล่ตามตีจนยงคิหนีไปไกลแล้ว จึงยกกองทัพกลับมาค่าย แล้วรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความแล้วจึงออกคำสั่งสนามว่าในสามวันนี้ถ้าหากข้าศึกยกทหารมาทำรบก็ให้ตั้งสงบอยู่แต่ในค่าย อย่าให้ออกรบเป็นอันขาด

วันรุ่งขึ้นยงคียกทหารมาทำรบอีก แต่ทหารเมืองเสฉวนกลับสงบนิ่งอยู่ภายในค่าย ยงคิทำรบจนถึงเวลาบ่ายจึงยกทหารกลับไป

ยงคียกทหารออกมาทำรบติดต่อกันถึงสามวัน แต่ทหารเมืองเสฉวนก็ยังคงตั้งมั่นไม่ออกรบ ยงคิจึงจำต้องยกทหารกลับไปค่ายด้วยความโกรธแค้น

ในค่านั้นขงเบ้งเรียกเดี๋ยวกเอ็กและองเป้งซึ่งเป็นปีกซ้ายขวามาสั่งว่า ในวันพรุ่งนี้ให้ท่านยกทหารออกไปตั้งชุมอยู่ในป่าสองข้างทาง ถ้าโกเตงและยงคียกทหารมารบก็ให้โจมตีกระหนาบเข้ามาหากัน จับเป็นทหารทั้งสองฝ่ายมาให้ได้ แล้วให้พูดจาปล่อยข่าวว่าถ้าเชลยที่ถูกจับเป็นทหารของโกเตง ขงเบ้งจะปล่อยให้กลับไปเพราะเป็นพวกเดียวกัน แต่ถ้าเป็นทหารของยงคิจะถูกสังหารชีวิต

ฝ่ายยงคิรู้แผนยกทหารออกไปทำรบกับขงเบ้งถนัดสามวันแล้ว เห็นทหารเมืองเสฉวนไม่ยกออกมารบก็สงสัย จึงแสร้งลงใจให้ทหารไปนัดโกเตงว่าในวันพรุ่งนี้ให้ยกกองทัพไปตีกองทัพเมืองเสฉวน ยงคิจะยกกองทัพอีกกองหนึ่งเข้าตีพร้อมกัน โกเตงไม่มีความนัยก็รับคำตามทีนัด

พอวันรุ่งขึ้นโกเตงและยงคิต่างคุมทหารเป็นสองสายยกตรงมาที่กองทัพของเมืองเสฉวน แต่พันทัดชุมกลางทางประมาณแสนเศษก็ปะทะกับทหารของอุยเอี้ยนซึ่งขงเบ้งใช้ให้ยกมาตั้งรับ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันอย่างดุเดือด ครู่หนึ่งโกเตงและยงคิได้ยินเสียงประดังสัญญาณจากทางด้านหลัง ทหารเมืองเสฉวนซึ่งชุมอยู่ได้ยกออกมาโจมตีกระหนาบพร้อมกัน ทหารของโกเตงและยงคิถูกตีกระหนาบหน้าหลังซ้ำซ้ำโดยไม่ทันรู้สึกตัวก็แตกตื่นตกใจ จึงถูกทหารเมืองเสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารเมืองเสฉวนได้รบบอกต่อๆ กันว่า อย่าฆ่าทหารของโกเตง ให้ฆ่าแต่ทหารของยงคิเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อุบาย ปั่นหัวจิ้งหรีด (ตอนที่487)

ขงเบ้งยาดราห์มาถึงเมืองเองเจียง ฝ่ายขบถได้จัดกองทัพเป็นสามสายออกมามารับ ขงเบ้งจึงทำอุบายให้ทหารบอกต่อๆ กันว่าถ้าหากเป็นทหารโกเตงอย่าให้ฆ่าเพราะเป็นพวกเดียวกัน แต่ถ้าเป็นทหารของยงคิให้ฆ่าเสียให้สิ้น

ทหารของโกเตงและยงคิพอเสียที่จะถูกสังหารก็ร้องบอกทหารเมืองเสฉวนว่า เราเป็นทหารของโกเตง ทหารเมืองเสฉวนก็ไว้ชีวิตและจับเป็นเชลย ในขณะที่ด้วยคิและโกเตงพาทหารคนสนิทตีฝ่าหนีรอดจากวงล้อมไปได้ ทหารเมืองเสฉวนไล่ตามตีไประยะหนึ่งก็ยกกลับ แล้วพาเชลยศึกไปรวมไว้ที่หน้าค่าย และรายงานความให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความแล้วก็มีควมยินดี จึงพาทหารองครักษ์ไปที่พลับพลาราชการของค่ายหลวง แล้วสั่งให้ทหารคุมตัวเชลยศึกที่เป็นพวกของยงคิเข้ามาก่อน

ขงเบ้งได้ถามเชลยเหล่านั้นว่า พวกเจ้าเป็นทหารของใคร เชลยศึกที่เป็นทหารของยงคิเกรงว่าจะถูกขงเบ้งประหารชีวิต จึงตอบว่าพวกเราเป็นทหารของโกเตง ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้แก้มัดเชลยศึกเหล่านั้น แล้วว่าเมื่อพวกเจ้าเป็นทหารของ โกเตงเราจะไม่ประหารชีวิต แต่ถ้าหากเป็นทหารของยงคิเราจะประหารชีวิตเสียให้สิ้น

ขงเบ้งกล่าวแล้วให้สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเชลยศึก เสร็จแล้วจึงสั่งให้ปล่อยเชลยศึกเหล่านั้นไปจนหมดสิ้น เมื่อปล่อยเชลยศึกซึ่งเป็นทหารของยงคิแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้คุมตัวเชลยศึกที่เป็นพวกของโกเตงเข้ามา แล้วถามว่าพวกเจ้าเป็นทหารของใคร เชลยศึกนั้นก็ตอบว่าเป็นทหารของโกเตง ขงเบ้งจึงสั่งให้แก้มัดแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยง เสร็จแล้วก็ปล่อยตัวกลับไป และกำชับว่าเราปล่อยตัวกลับไปครั้งนี้แล้วอย่าได้กลับมารบอีก มิฉะนั้นเราจะประหารเสียให้สิ้น

เชลยทั้งนั้นคุกเขาลงคำนับขอบคุณ ขงเบ้งได้ถามว่าผู้ใดเป็นหัวหน้า แล้วเรียกตัวเข้ามากระซิบว่า ยงคิรู้สึกสำนึกตัวกลัวตาย จึงส่งคนมาแจ้งความแก่เราว่า จะตัดศีรษะโกเตงและจูโพนมาให้เราเพื่อเป็นการไถ่โทษ แต่เรานั้นเห็นว่าโกเตงเป็นคนซื่อตรง จึงให้เจ้ากลับไปบอกความให้โกเตงทราบ จะได้เร่งระวังรักษาตัว

นายทหารของโกเตงได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าคำนับขอบคุณขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง แล้วพาเพื่อนเชลยศึกกลับไปหาโกเตง รายงานความซึ่งขงเบ้งกระซิบสั่งมานั้นให้โกเตงทราบทุกประการ

โกเตงทราบความดังนั้นก็ตกใจ ไตรตรองดูแล้วเห็นว่าขงเบ้งทอดไมตรีมาตั้งแต่ต้น หากนิ่งเฉยอยู่ยงคียก็จะมาตัดศีรษะไปไถ่โทษกับขงเบ้ง แต่เพื่อความแน่ใจโกเตงจึงสั่งทหารให้ไปสอดแนมดูลาดเลาตามค่ายทหารของยงคียว่ามีความเคลื่อนไหวประการใด

ส่วนทหารของยงคียนั้นพอกลับมาถึงค่ายก็บอกเล่าความให้เพื่อน ๆ ทหารด้วยกันฟังว่า ขงเบ้งนี้มีน้ำใจงาม ประเสริฐ ไม่ชมเชยเชลยศึก พวกเราได้อาศัยอ้างชื่อของโกเตงจึงได้รอดพ้นจากความตาย ทหารในค่ายของยงคียต่างบอกเล่าต่อๆ กันอึ้งคะเนกันไปทุกค่าย

หน่วยสอดแนมของโกเตงได้ทราบความดังนั้นก็รีบนำความมารายงานให้โกเตงทราบ โกเตงทราบรายงานแล้วก็สงสัย จึงสั่งทหารให้ไปสอดแนมใกล้ๆ กับค่ายทหารเมืองเสฉวนเพื่อฟังความอีกด้านหนึ่งว่าทางฝ่ายยงคียมีการติดต่อกับกองทัพของขงเบ้งประการใดหรือไม่

ฝ่ายขงเบ้งครั้นปล่อยเชลยศึกแล้วได้สั่งทหารลาดตระเวนให้กวาดขันระมัดระวังอย่าได้ประมาท คาดว่าจะมีหน่วยสอดแนมของข้าศึกแอบเข้ามา ให้พยายามจับเป็นให้จงได้ เมื่อได้ตัวแล้วให้มัดตัวมอมแก้เรา และให้ดูว่าเป็นทหารของยงคีย

พอหน่วยสอดแนมของโกเตงแอบเข้ามาใกล้ค่ายทหารเมืองเสฉวนก็ถูกหน่วยลาดตระเวนจับเป็นได้โดยละม่อมแล้วมัดตัวเข้าไปหาขงเบ้ง ระหว่างทางหน่วยลาดตระเวนแสร้งดูว่าพวกเอ็งเป็นทหารของยงคียลอบมาสอดแนมถึงที่นี่ เห็นจะไม่มีชีวิตรอดกลับไป

ทหารสอดแนมของโกเตงได้ยินดังนั้นก็ตอบว่าเราเป็นทหารของโกเตงไม่ใช่ทหารของยงคีย ขงเบ้งจะต้องปล่อยตัวกลับไป แต่หน่วยลาดตระเวนก็แสร้งทำเป็นไม่เชื่อ และแจ้งว่าอย่ามาดูว่าเป็นทหารของโกเตง ครั้นไปถึงค่ายขงเบ้งแล้วหน่วยลาดตระเวนก็คุมเชลยเข้าไปรายงานแก่ขงเบ้งว่า ได้จับตัวทหารยงคียได้

ทหารของโกเตงได้ยินดังนั้นก็ตกใจเกรงว่าจะถูกประหาร จึงบอกขงเบ้งว่าข้าพเจ้าเป็นทหารของโกเตง

ขงเบ้งจึงว่า มีผู้แอบอ้างเป็นทหารของโกเตงเพื่อให้รอดพ้นความตาย แต่ตัวเจ้านี้เรารู้ดีว่าเป็นทหารของยงคีย อย่าได้หลงเราอีกเลย ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้แก้มัดเชลยศึกและบอกว่า เราจะขอยืมปากเจ้ากลับไปบอกยงคียว่าซึ่งยงคียส่งหนังสือกลับมาแจ้งว่าภายในสามวันจะตัดศีรษะโกเตงและจูโฮมาให้นั้น เวลานี้เป็นวันที่สี่แล้ว เฉฉวจึงไม่เอาศีรษะโกเตงและจูโฮมาให้เรา ให้รีบทำการจึงจะพ้นความผิด กล่าวแล้วขงเบ้งจึงมอบหนังสือฉบับหนึ่งให้กับทหารนั้น แล้วบอกว่าจะรีบกลับไปแล้วนำหนังสือนี้ไปมอบแก่ยงคีย

เชลยนั้นพอได้ยินคำว่าขงเบ้งจะปล่อยตัวกลับไปหาขงเบ้งก็แสร้งทำที่รับคำ รับหนังสือแล้วคำนับลาขงเบ้งกลับออกไป ครั้นกลับไปถึงค่ายก็นำความไปรายงานให้โกเตงทราบพร้อมกับมอบหนังสือที่ขงเบ้งมีไปถึงยงคียนั้น

โกเตงทราบรายงานจากทหารแล้วเปิดหนังสือออกอ่านดู เห็นเนื้อความซึ่งขงเบ้งเร่งรัดให้ยงคียรับทำตามสัญญาที่โกเตงยงคีย เรียกกากพินนายทหารเอกมาปรึกษาว่ายงคียคิดแต่จะเอาตัวรอด จึงวางแผนสังหารเราเอาไปไถ่โทษแก่ขงเบ้ง ท่านจะเห็นเป็นประการใด

จากพินนั้นหลังจากถูกขงเบ้งปล่อยกลับมาแล้วก็นึกถึงคุณของขงเบ้ง และเห็นว่าขงเบ้งมีน้ำใจเมตตาแก่ทหาร จึงจึงเอนเอียงไปทางขงเบ้ง ครั้นได้ยินคำโกเตงดังนั้นจึงว่า เราทำการที่ผิดทั้งนี้เพราะยงคียอ้อนวอนว่ากล่าว บัดนี้ขงเบ้งรู้อยู่แล้วจับได้ไม่ช้าเสีย กลับปล่อยมา นับว่ามีคุณต่อเรา ครั้นเราจะทำการผิดไปอีกเล่าก็ไม่ควร นานไปเห็นไม่พ้นความตาย เราจะคิดอ่านตัดเอาศีรษะยงคียไปให้ขงเบ้งจึงจะแก้ความผิดได้

โกเตงได้ยินดังนั้นก็เห็นด้วย จึงปรึกษากากพินว่าจะทำประการใดจึงจะได้ศีรษะยงคียไปไถ่โทษกับขงเบ้ง

จากพินจึงว่า ให้ท่านทำที่เชิญยงคียมากินโต๊ะ ถ้าหากยงคียยังเชื่อตรงต่อท่าน เห็นจะตามคำเชิญ หากยงคียไม่มาเห็นจะคดต่อท่านตามหนังสือของขงเบ้ง ให้ท่านจัดกองทัพเป็นสองกอง ท่านคุมทหารไปกองหนึ่งเข้าตีค่ายยงคียทางด้านหน้า ข้าพเจ้าจะคุมทหารอีกกองหนึ่งเข้าตีทางด้านหลัง จับตัวยงคียได้แล้วตัดศีรษะเอาไปให้กับขงเบ้ง เราก็จะพ้นความผิด

โกเตงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งโต๊ะเตรียมไว้แล้วให้ทหารไปเชิญยงคียมากินโต๊ะ

ฝ่ายยงคิทราบความดังนั้นก็สงสัยว่าเหตุใดเงินอยู่ท่ามกลางการศึกโกเตงจึงมาเชิญไปกินโต๊ะ แต่พอคิดถึงเหตุการณ์วันก่อนที่จากฟันถูกขงเบ้งปล่อยกลับมา ก็เคลงใจว่า อาจเป็นแผนการร้ายของโกเตง จึงแสวงบายเบี่ยงบอกทหารของโกเตงที่มาเชิญว่าห้องเสีย ไปกินโต๊ะด้วยไม่ได้

พอโกเตงทราบความจากทหารที่ใช้ไปเชิญยงคิแล้วก็โกรธ จึงกล่าวกับจากฟันว่ายงคิคิดคดต่อเราเป็นแน่แล้ว คำวันนี้จะยกไปกำจัดยงคิตามแผนการของท่านเถิด จากฟันก็ตกลงรับคำ

ยามแรกของคืนนั้นโกเตงและจากฟันจึงยกทหารออกจากค่ายเป็นสองกอง เข้าโจมตีค่ายของยงคิทั้งด้านหน้าและด้านหลัง โห่ร้องแล้วบอกกันต่อๆ ไปว่าให้จับด้วยดีเอาไปให้ขงเบ้ง

ฝ่ายทหารของยงคิที่รักษาค่าย ครั้นได้ยินว่าโกเตงยกทหารจะมาจับยงคิเอาไปให้ ขงเบ้งก็คิดถึงคุณของโกเตงที่ได้แอบอ้างอาศัยชื่อแล้วรอดตาย ทั้งเห็นว่าซึ่งจะต่อสู้กับขงเบ้งนั้นเกินกำลังนัก จะพากันตายเปล่า จึงพากันแปรพักตร์ไปเข้าด้วยกับทหารของโกเตง เปิดประตูค่ายรับทหารโกเตงเข้ามา

ทหารของโกเตงรุกเข้าไปในค่ายแล้ว นึกเข้าไปฆ่าฟันทหารของยงคิที่ต่อสู้ขัดขืนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ฝ่ายยงคิเห็นโกเตงยกทหารเข้าปล้นค่ายและทหารแปรพักตร์ดังนั้นก็ตกใจ รีบไปขึ้นม้าทางด้านหลังค่ายแล้วขับม้าหนีออกจากค่าย

จากฟันเห็นยงคิขี่ม้าหนีออกจากด้านหลังค่ายจึงขี่ม้าไล่ตามไป ทันทีแล้วจึงเอาทวนแทงถูกยงคิที่ม้าตาย จึงตัดศีรษะยงคิแล้วชวนโกเตงพากันไปหาขงเบ้ง

ขงเบ้งทราบความแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก แต่สั่งทหารร่ายกว่าคนให้เตรียมพร้อมอยู่หน้าประตูค่าย แล้วออกมาต้อนรับโกเตงและจากฟันที่ด้านนอกค่าย โกเตงและจากฟันเห็นขงเบ้งออกมาต้อนรับก็มีความยินดี คุณเขาคำนับแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าสำนึกผิดแล้วจึงตัดศีรษะยงคิมาเป็นเครื่องไถโทษ ขอมหาอุปราขได้โปรดยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง

ขงเบ้งสั่งทำเป็นโกรธแล้วเบือนหน้าหนี ปากก็ออกคำสั่งให้ทหารจับตัวโกเตงและจากฟันมัดไว้ แล้วสั่งว่าให้เอาตัวไปประหารชีวิต

โกเตงได้ยินดังนั้นก็ตกใจ รีบร้องบอกขงเบ้งว่ามหาอุปราขจงหยุดไว้ก่อน ข้าพเจ้าสำนึกผิดแล้วจึงตัดศีรษะยงคิเอามาไถโทษ เจริญมหาอุปราขจึงประหารชีวิตข้าพเจ้าด้วยแล้ว

ขงเบ้งหันหน้ามาทางโกเตงแล้วหัวเราะ พลาบกล่าวว่าจุโพนี่หนังสือลับมาถึงเราว่าท่านกับยงคิกระทำสาบานกันว่าจะรวมเป็นร่วมตายกัน แต่ท่านหักหลังยงคิและยังคิดร้ายต่อเรา ตัวท่านวางแผนจะมาไล่ตัวเราแต่เกรงว่าเราจะไม่สนิทใจ จึงตัดศีรษะยงคิมาให้เรา เพื่อฉวยโอกาสนั้นสังหารเราเสีย จุโพนี่เกรงความผิดจึงมีหนังสือมาแจ้งให้เราทราบ แผนการของท่านครั้งนี้เรารู้ดีอยู่แล้ว คิดว่าจะลงเราได้หรือ ว่าแล้วขงเบ้งจึงโยนหนังสือฉบับหนึ่งไปที่ตรงหน้าของโกเตง

โกเตงรับหนังสือนั้นมาเปิดออกอ่านดู เป็นเนื้อความตามที่ขงเบ้งกล่าวและลงชื่อของจุโพ ก็โกรธจึงมิได้เฉลียวใจว่าเป็นกลอุบายของขงเบ้ง คงสำคัญว่าจุโพหักหลัง โกเตงโกรธจุโพเป็นอันมาก กล่าวกับขงเบ้งว่า ไฉนจุโพนี่หนังสือมาถึงมหาอุปราขทั้งนี้เพราะมีน้ำใจซึ่งคิดหักหลังข้าพเจ้า สั่งให้มหาอุปราขประหารชีวิตข้าพเจ้าเสีย ขอมหาอุปราขอย่าเพ่อเชื่อถือจุโพเลย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ซึ่งท่านขอให้เราเชื่อฟังนั้นจะให้เราเชื่อได้อย่างไร เว้นไว้แต่จะเอาศีรษะจุโพนีมามอบแก่เราก่อนจึงจะเชื่อว่าเป็นจริง

โกเตงจึงว่า ข้าพเจ้าขอโอกาสอาสาสามมหาอุปราขไปตัดศีรษะจุโพนีมาพิสูจน์ความจริงใจของข้าพเจ้า ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าอุบายเพียงเท่านั้นคิดหรือว่าจะหลอกให้เราปล่อยตัวกลับไปได้

โกเตงได้ฟังดังนั้นก็ยกมืออาวระไหวฟ้าดิน แล้วว่าฟ้าดินจงเป็นพยาน ข้าพเจ้าจะอาสาขงเบ้งไปตัดศีรษะจุโพให้จงได้ แม้นผิดคำสาบาน ขอฟ้าดินได้ลงโทษพลาญชีวิตให้แหลกสลาย อย่าได้มีอาการครบสามสิบสองเลย

ขงเบ้งได้ยื่นคำสาบานของโกเตงก็สร้างทำเป็นอึ้ง แล้วกล่าวว่าในเมื่อท่านกล้าสาบานต่อดินฟ้าจะนี้ เราก็
จำจะลองเชื่อสักครั้งหนึ่ง ว่าแล้วขงเบ้งจึงให้ทหารแถมมัดแล้วปล่อยตัวโกเตงและจากพินกลับไปค่าย

โกเตงและจากพินกลับไปถึงค่ายแล้วสั่งระดมพลและยกทหารไปที่ค่ายของจูโป

ฝ่ายจูโปไม่มีความนัย ทราบว่าโกเตงยกทหารมาหาจึงขี่ม้าพาทหารออกไปต้อนรับ แล้วคำนับทักทายตาม
ธรรมเนียม โกเตงไม่รับคำนับตอบแต่กลับกล่าวว่า เหตุใดท่านจึงเขียนหนังสือไปหาขงเบ้งใส่ร้ายป้ายสีเรา
ซึ่งจะยืมมือของเบ้งฆ่าเรานั้นควรแล้วหรือ

จูโปได้ยื่นคำโกเตงตั้งนั้นก็ตกตะลึง ยังไม่ทันที่จะกล่าวความประการใดก็ถูกจากพินซึ่งยืนมาอยู่ด้านหลัง
เอาทวนแทงคมมาตาย

โกเตงตัดศีรษะของจูโปแล้วประกาศแก่ทหารของจูโปว่า จูโปทรยศต่อเราเราจึงฆ่าเสีย ให้ทหารทั้งปวง
สวามิภักดิ์ต่อเราแต่โดยดี จะไว้ชีวิตให้ มิฉะนั้นจะสังหารเสียให้สิ้น

ทหารของจูโปไม่รู้กลนัยประการใด แต่ครั้งเห็นตัวนายถึงแก่ความตายและโกเตงคุมทหารมาเป็นอันมากก็
พากันตกใจ ยอมอ่อนน้อมแก่โกเตงแต่โดยดี

โกเตงจึงคุมทหารทั้งสิ้นพร้อมกับเอาศีรษะของจูโปกลับไปหาขงเบ้ง ขงเบ้งทราบความดังนั้นจึงสั่งให้
ทหารของโกเตงอยู่ภายนอก ให้โกเตงเข้ามาหาแต่ผู้เดียว

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

รดสุแดนคนเกื้อน (ตอนที่488)

ขงเบ้งใช้อุบาย ปั้นหัวจิ้งหรีด ทำให้เกิดความระแวงแคลงใจขึ้นในสามหัวเมืองภายในแดนเมืองจันทก๊ก
กบฏต่อจ๊กก๊ก โกเตงระแวงยงคีจึงยกทหารไปโจมตีค่ายของยงคีและสังหารยงคีเสีย จากนั้นขงเบ้งจึงลวง
โกเตงให้ไปสังหารจูโปเสียอีกคนหนึ่ง เมื่อโกเตงสังหารจูโปแล้วจึงนำศีรษะจูโปมาหาขงเบ้งถึงค่าย

ขงเบ้งออกมาต้อนรับโกเตงถึงนอกค่าย พลาท้าวเราะแล้วกล่าวว่าเราได้เห็นน้ำใจจริงของท่านว่าซื่อตรง
ต่อจ๊กก๊กแล้ว ซึ่งท่านกำจัดยงคีและจูโปผู้กบฏเสียนั้นเป็นความชอบใหญ่หลวง

ว่าแล้วขงเบ้งจึงเชิญโกเตงเข้าไปสนทนากันภายในค่าย สรรเสริญความซื่อสัตย์จงรักภักดีของโกเตงต่อจ๊ก
ก๊กเป็นอันมาก แล้วแต่งตั้งให้โกเตงเป็นขุนนางในสังกัดของแคว้นเสฉวน ปกครองสามหัวเมือง และให้
จากพินเป็นปลัดเมืองของทั้งสามเมือง คอยช่วยเหลือโกเตงในการดูแลความปลอดภัยของบ้านเมืองและ
ทุกข์สุขของราษฎร

โกเตงและจากพินได้รับความไว้วางใจและมอบตำแหน่งสำคัญดังนั้นก็มีความยินดี คำนับขอบคุณขงเบ้ง
แล้วให้สัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อแคว้นจ๊กจนกว่าชีวิตจะหาไม่ หากมีศึกเหนือเสียได้ประการใดก็จะร่วมรบ
เคียงบ่าเคียงไหล่สู้ตายไม่เห็นแก่ชีวิต

ครั้นจัดแจงหัวเมืองทั้งสามสงบราบคาบเป็นปกติแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้ยกทัพไปที่เมืองเองเจียงเพื่อ
ปราบปรามเบ้งเฮ็กต่อไป

ฝ่ายเบ้งเฮ็กซึ่งยกกองทัพมาล้อมเมืองเองเจียงอยู่นั้น ครั้นได้ทราบข่าวว่าขงเบ้งยกกองทัพมาปราบปราม
หัวเมืองฝ่ายใต้ซึ่งร่วมคิดก่อการกบฏสงบราบคาบแล้วก็ตกใจ เพราะขาดกำลังหนุนจากด้านเหนือ เมื่อได้
ทราบว่าขงเบ้งยกกองทัพมาที่เมืองเองเจียง เบ้งเฮ็กจึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมือง

ฝ่ายอองคางซึ่งเป็นเจ้าเมืองเองเจียง พอได้ทราบข่าวว่าขงเบ้งยกกองทัพมาช่วยและเบ้งเฮ็กเลิกทัพ
กลับไปแล้ว จึงพาขุนนางออกไปหาขงเบ้งที่ค่าย แล้วเชิญขงเบ้งเข้าไปในเมือง

เมื่อขงเบ้งไปถึงที่ว่าการเมืองแล้ว อองคางจึงให้ขุนนางทั้งปวงคำนับขงเบ้งตามประเพณีแล้วรายงาน
สภาพความเป็นไปของบ้านเมืองให้ขงเบ้งทราบทุกประการ พร้อมกับแนะนำลี้ซึ่งเป็นที่ปรึกษาให้ขงเบ้ง
ได้รู้จัก

ขงเบ้งจึงปรารภว่า เรากรีথাทัพลงใต้ในครั้งนี้หวังจะปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินให้ราบคาบ ไม่เป็นที่
ห่วงหน้าพะวงหลังอีกต่อไป บัดนี้หัวเมืองทั้งปวงก็ราบคาบสิ้นแล้ว คงเหลือแต่พวกคนป่าเถื่อนในแดน

พุกามที่ฉวยโอกาสก่อวรุกราน อุปมาดั่งเสี้ยนหนามฝังอยู่ในเท้า หากไม่ถอนออกตราบดีก็จะปวดแปลบเท้าทุกอย่างก้าวตราบนั้น เราจึงคิดที่จะปราบปรามเมืองหมั่นอ่องให้ราบคาบเสียในครั้งนี้ แต่วิตกด้วยภูมิประเทศและเส้นทางเดินทัพซึ่งยังไม่กระจ่าง

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงถามลี้คีว่าท่านรู้จักสภาพและภูมิประเทศที่จะไปยังเมืองหมั่นอ่องหรือไม่ประการใด ลี้คีจึงตอบว่า ทางไปเมืองหมั่นอ่องนั้นข้าพเจ้าได้เคยไปมาอยู่ ที่จะขัดสนน้ำท่านนั้นข้าพเจ้ารู้อยู่

ลี้คีก้าวแล้วก็สั่งเจ้าหน้าที่ให้เอาแผนที่แดนพุกามออกมาให้ขงเบ้งดู ขงเบ้งดูแผนที่และเส้นทางที่จะเดินทัพไปยังเมืองหมั่นอ่องแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก จึงสั่ง ลี้คีให้ไปในกองทัพและตั้งให้เป็นทีปรึกษาของกองทัพด้วย

ในขณะที่ขงเบ้งกำลังจัดแจงกองทัพจะยกไปเมืองหมั่นอ่องนั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนโปรดให้ม้าเจ็กคุมเสบียงอาหารและสิ่งของมาจากเมืองเสฉวนเพื่อพระราชทานแก่เหล่าทัพทั้งปวง

ขงเบ้งทราบรายงานแล้วมีความยินดี สั่งให้เชิญม้าเจ็กเข้ามาหาในค่าย หลังจากคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วขงเบ้งสังเกตเห็นม้าเจ็กแต่งชุดไว้ทุกข์ก็ประหลาดใจ จึงถามว่าท่านไว้ทุกข์ให้แก่ผู้ใดหรือ

ม้าเจ็กจึงว่า ม้าเสี้ยนซึ่งเป็นพี่ชายข้าพเจ้าป่วยเป็นไข้ถึงแก่ความตายแล้ว ข้าพเจ้าจึงไว้ทุกข์ให้ตามธรรมเนียม แล้วกล่าวสืบทอดว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงรำลึกถึงท่าน จึงตรัสสั่งให้ข้าพเจ้าเชิญเสบียงและสิ่งของพระราชทานนำมามอบแก่ท่าน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงรำพึงว่า เสียตายม้าเสี้ยนนัก เมืองเสฉวนขาดคนสำคัญไปคนหนึ่งแล้ว จากนั้นจึงคำนับรับของพระราชทานแล้ว สั่งทหารให้จัดแจงแบ่งของพระราชทานนั้นแก่เหล่าทหารถ้วนหน้ากัน ยกเว้นเสบียงให้นำไปรวมไว้ในคลังเสบียงหลวงของกองทัพ

ขงเบ้งสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงม้าเจ็กและปรารภกับม้าเจ็กว่า เราจะยกกองทัพไปปราบปรามคนป่าเถื่อนในพุกามประเทศให้สงบราบคาบ ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ม้าเจ็กจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าชาวเมืองหมั่นอ่องนั้นเป็นคนน้ำใจแข็งกระด้างนัก ไม่รู้จักเจ็บจักตาย ถึงมาตรว่าจะตีแตกไป ตีรายมันก็จะยกมาใหม่ ถ้ามีทันรู้ คิดแต่ว่าชนะมันแล้วจะกลับไปรบพระเจ้าโจผี ข้างนี้มันก็จะยกไปตีเอาเมืองเรา จำจะต้องสาหัส ให้มันเกรงกลัวจนหนักก่อนจึงจะกลับไปได้

ขงเบ้งจึงว่า เราก็คิดไว้เหมือนกับความคิดท่าน ดังนั้นเมื่อท่านล่วงมาไกลถึงชายแดนแล้วอย่าเพิ่งกลับไปเลย จงตามเราไปในกองทัพ ช่วยกันคิดอ่านปราบปรามเมืองหมั่นอ่องให้ราบคาบเถิด

ม้าเจ็กได้ยินดังนั้นจึงคำนับรับคำสั่งของขงเบ้ง ครั้นกองทัพทั้งปวงพร้อมแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองเองเฉียง รุดหน้าไปจนถึงแนวชายแดนเมืองหมั่นอ่องซึ่งอยู่ในพุกามประเทศ

ฝ่ายขงเบ้งได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า ขงเบ้งยกกองทัพติดตามมา จึงเชิญหัวหน้าชนเผ่ากลุ่มน้อยในแดนพุกามประเทศซึ่งเป็นพันธมิตรใกล้ชิดและเป็นเจ้าเมืองที่มีเขตแดนติดต่อกันคือ กิมห้วน เจ้าเมืองสาเก็ก สุนาเจ้าเมืองมิตอง และห้วยหล่าเจ้าเมืองไหอ้า มาปรึกษาหารือว่าจะรับมือกับกองทัพเมืองเสฉวนประการใด

ครั้นปรึกษาหารือกันแล้ว สี่เจ้าเมืองมีความเห็นตรงกันว่ากองทัพจีนยกมาในครั้งนี้ แม้ว่าจะยกมาตีเมืองหมั่นอ่องแต่จะเกิดผลกระทบคุกคามต่อเมืองสาเก็ก เมืองมิตอง และเมืองไหอ้าด้วย จำจะต้องร่วมมือกันตีโต้กองทัพเมืองเสฉวนให้ถอยกลับแผ่นดินจีนให้จงได้ จึงตกลงให้กิมห้วนคุมทหารห้าหมื่นยกตรงเข้าเผชิญหน้ากับกองทัพของขงเบ้ง ให้สุนาคุมทหารห้าหมื่นยกไปอีกสายหนึ่งตีไปบรรจบกับกองทัพของกิมห้วนทางด้านซ้าย และให้ห้วยหล่าคุมทหารห้าหมื่นยกไปอีกสายหนึ่งไปตั้งสกัดไว้ทางด้านขวา ส่วนขงเบ้งจะคุมทหารเมืองหมั่นอ่องคอยสนับสนุนกองทัพแต่ละสาย หากเพลี่ยงพล้ำทางใดจะได้ยกเข้าช่วยเหลือทางด้านนั้น

ครั้นปรึกษาเสร็จแล้ว กิมห้วน สุนาและห้วยหล่าจึงจัดแจงทหารยกออกไปพร้อมกัน

ฝ่ายขงเบ้งพอได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าชาวแดนเถื่อนยกกองทัพมาสกัดเป็นสามทาง จึงสั่งให้เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง และตั้งให้องเป้ง ม้าตง เตียวเอ็ก เตียวหวิ้ คุมกองทัพสี่สาย โดยให้เตียวหวิ้และเตียวเอ็กยกกองทัพเข้าตีกิมห้วน ให้ม้าตงคุมทหารไปรบกับห้วยหล่า และให้องเป้ง

คุมทหารยกไปรบกับสุณา กำหนดวันรุ่งขึ้นเป็นวันเคลื่อนกองทัพ ส่วนขงเบ้งจะคุมกองทัพหลวงคอยหนุนช่วยกองทัพแต่ละสาย

สैनายทหารรับคำสั่งของขงเบ้งแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ พอนายทหารทั้งสี่คนออกไปแล้ว จูล่งและอุยเอี้ยนเห็นขงเบ้งมิได้มอบหมายหน้าที่ประการใดให้ จึงเข้าไปคำนับถามขงเบ้งว่าเหตุใดจนมหาอุปราชาจึงไม่มอบหมายหน้าที่ให้กับข้าพเจ้า แต่กลับให้นายทหารระดับรองยกไปดังนี้

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ อมยิ้มอยู่ในที่แล้วกล่าวว่า เหตุที่ไม่มอบหมายให้ท่านทั้งสองยกกองทัพไปก็เพราะว่าท่านทั้งสองยังไม่รู้ภูมิประเทศ เกรงว่าจะเสียทีแก่ข้าศึก

จูล่งและอุยเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ไม่รู้กลของเบ้ง จึงคำนับลาขงเบ้งกลับออกไป และปรึกษากันว่าเราสองคนเป็นนายทหารผู้ใหญ่ จะนั่งเฉยอยู่ไม่สมควร ชอบที่จะแต่งหน่วยสอดแนมออกไปจัดแจงสืบข่าวคราวและจับชาวบ้านซึ่งรู้เส้นทางให้มานำทางและยกไปตีข้าศึกเสียก่อน

เมื่อปรึกษากันดังนั้นแล้ว จูล่งและอุยเอี้ยนจึงชวนกันขี่ม้าลอบออกจากค่าย ลาดตระเวนไปเป็นระยะทางห้าสิบเส้น ได้ยินเสียงทหารฮวนประมาณยี่สิบคนกำลังเดินลาดตระเวนอยู่บนเนินเขา จูล่งและอุยเอี้ยนจึงขี่ม้าไปที่ทหารหน่วยนั้น แล้วไล่จับตัวได้ห้าคน เอาเชือกมัดตัวไว้พากลับมาที่ค่าย

ครั้นได้สวนไต่ถามว่าเป็นทหารลาดตระเวนของเบ้งเอี๊ยบ จึงรู้ว่าเมื่อตัวตกเป็นเชลยของเราแล้ว ชอบที่เราจะประหารเสียให้สิ้น แต่เอ็นดูด้วยเป็นทหารผู้น้อย ไม่ได้ร่วมก่อการกบฏด้วย จึงไม่เอาโทษตาย แต่จะให้ทำคุณไถ่โทษนำเราไปที่กองทัพของกิมห้วน สุณาและห้วยหล้า หากทำได้ดังนี้ก็จะปล่อยตัวกลับไป

เชลยทั้งห้าคนเกรงกลัวต่อความตายจึงรับคำที่จะนำทางไปที่กองทัพของกิมห้วนสุณา และห้วยหล้า จูล่งจึงถามว่ากองทัพสามหัวเมืองนี้ตั้งอยู่ที่ตำบลใด และจะยกไปโดยทางใด

เชลยเหล่านั้นได้ตอบพร้อมกันว่า กองทัพของกิมห้วนตั้งอยู่กลางทางระหว่างชอกเขา มีทางเดินไปทางด้านตะวันตกถึงหลังค่ายของห้วยหล้า และมีทางเดินไปทางด้านตะวันออกถึงหลังค่ายของสุณา

จูล่งและอุยเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จัดทหารเป็นสองกองกองละห้าพัน จูล่งคุมกองหนึ่ง อุยเอี้ยนคุมอีกกองหนึ่ง ครั้นค่ำลงจูล่งและอุยเอี้ยนจึงให้เชลยคิกนำทางแล้วยกทหารทั้งสองกองไปที่ค่ายของกิมห้วนถึงที่หมายเป็นเวลาใกล้สว่าง ทหารในค่ายของกิมห้วนกำลังหุงข้าวเช้า โดยมีหันทันได้ระมัดระวังตัวว่าข้าศึกจะยกมา

จูล่งเห็นเป็นที่จึงสั่งทหารให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น แล้วรุกเข้าตีค่ายของกิมห้วนพร้อมกัน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่าทหารของกิมห้วนเพิ่งตื่นขึ้นหุงข้าว ครั้นเห็นข้าศึกโห่ร้องเข้ามาดังนั้นก็ตกใจ มีหันทันจัดแจงก็แตกกันไป

กิมห้วนเห็นทหารในค่ายแตกหนีก็ตกใจ รีบกระโดดขึ้นม้าควมหนีออกจากค่ายจูล่งเห็นกิมห้วนขับม้าหนีจึงขี่ม้าไล่ตามไป กิมห้วนเห็นจวนตัวจึงชักม้ากลับเข้ารบกับจูล่ง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันไม่ถึงสามเพลงจูล่งก็เอาทวนแทงกิมห้วนตกม้าตาย แล้วตัดศีรษะของกิมห้วนผูกไว้กับหนังกาคาตาม้า

เมื่อค่ายของกิมห้วนแตกแล้วจูล่งจึงให้อุยเอี้ยนคุมทหารยกเข้าตีทางด้านหลังค่ายของสุณาทางทิศตะวันออก ตัวจูล่งคุมทหารเข้าตีทางด้านหลังค่ายของห้วยหล้าทางทิศตะวันตก

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากจูล่งและอุยเอี้ยนกลับออกไปแล้ว ได้กระซิบสั่งทหารให้ติดตามความเคลื่อนไหวของจูล่งและอุยเอี้ยน ครั้นได้ทราบว่าจูล่งและอุยเอี้ยนจับเชลยได้และยกทหารออกไปดังนั้นก็มีความยินดี จึงเรียกสैनายทัพที่จะให้ยกไปในวันรุ่งขึ้นเข้ามาหาตั้งแต่คืนนั้น แล้วว่าบัดนี้จูล่งและอุยเอี้ยนยกทหารออกไปตีค่ายกิมห้วนแล้ว จึงให้อองเป้งและมาตงเร่งยกทหารหนุนไปช่วยจูล่ง ช่วยตีค่ายสุณาและห้วยหล้าต่อไป และสั่งเสียหวังว่า เมื่อกองทัพสุณาแตกแล้วเห็นจะหนีไปตามชอกเขาทางด้านทิศตะวันออก

ขงเบ้งเอาแผนที่มากางแล้วสั่งเสียหวังว่า ให้ท่านยกทหารไปตั้งอยู่ที่ชอกเขาด้านตะวันออก เมื่อสุณานี้ไปก็ให้จับตัวสุณาให้ได้ และสั่งเสียหวังว่าห้วยหล้าจะแตกหนีไปทางชอกเขาทางทิศตะวันตก ให้คุมทหารไปซุ่มอยู่ในชอกเขาแล้วจับตัวห้วยหล้าให้ได้

สैनายทหารรับคำสั่งแล้วคำนับลาขงเบ้งยกกองทัพตามจูล่งและอุยเอี้ยนไป

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม**อุบายจับเป็นเบ้งเฮ็กครั้งที่หนึ่ง (ตอนที่489)**

พระพุทศานุยาบาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา ปลายเดือนหก จุกัดเหลียง-ขงเบ้งมหาอุปราชแห่งแคว้นจ๊กกรีธาทัพยกข้ามพรมแดนจีนเข้าสู่แดนพุกามประเทศอันเป็นถิ่นของชนป่าเถื่อน ซึ่งประกอบด้วยชนกลุ่มน้อยหลายเผ่าเพื่อปราบปรามเบ้งเฮ็กหัวหน้าเผ่าพม่าให้ราบคาบ และกำหนดแผนการให้ทหารเมืองเสฉวนเข้าตีกองทัพสามสายของชนกลุ่มน้อย

เมื่อสิ้นยุทธการออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้กวนสกุมาทหารเป็นกองหนุนยกตามไป นักช่างไหนให้หนุนช่วยช่างนั้น

ฝ่ายอุยเอี้ยนยกทหารไปถึงหลังค่ายของสุนา ก็เป็นเวลาสว่างแล้ว จึงสั่งทหารให้เร่งโจมตี บรรดาทหารของอุยเอี้ยนได้โห่ร้องขึ้นพร้อมกัน แล้วกรูกันหักเข้าตีค่ายของสุนา สุนา ก็ขับทหารป้องกันรักษาค่ายเป็นสามารถ

ในขณะเดียวกันนั้นเองเป้งยกทหารมาทางด้านหน้าตามคำสั่งของขงเบ้ง ได้ยินเสียงการโห่ร้องต่อสู้ทางด้านหลังค่าย จึงสั่งทหารให้รุกเข้าตีค่ายทางด้านหน้า

ทหารเมืองเสฉวนเข้าฟันทหารของสุนาบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สุนาเห็นเป็นศึกกระหนาบหน้าหลัง และกำลังข้าศึกหนุนเนื่องไม่ขาดสายเกรงว่าจะรักษาค่ายไว้ไม่ได้ จึงขี่ม้าพาทหารหนีออกจากค่ายทางด้านตะวันออก

ทางด้านจูล่งยกทหารไปถึงด้านหลังค่ายของห้วยหล่าในเวลาเช้ามืด จึงสั่งทหารให้หักเข้าตีค่าย ฝ่ายห้วยหล่ารู้ว่าข้าศึกยกมาตีค่ายจึงยกทหารออกนอกค่ายเพื่อจะเข้ารบกับทหารเมืองเสฉวน ในขณะเดียวกันนั้นม้ามองรับคำสั่งของขงเบ้งยกทหารมาถึงหน้าค่ายของห้วยหล่า ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องต่อสู้กันด้านหลังก็รู้ว่าเป็นจูล่งยกเข้าตีค่าย จึงสั่งทหารให้ยกเข้าตีค่ายห้วยหล่าพร้อมกัน

ทหารในค่ายของห้วยหล่าเหลืออยู่น้อยตัว จึงถูกม้ามองตีหักเข้าไปในค่ายได้ และฆ่าฟันทหารที่รักษาค่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก แล้วยกทหารออกนอกค่ายตีกระหนาบหลังห้วยหล่าซึ่งยกทหารออกไปสู้รบกับทหารของจูล่ง

ห้วยหล่าเห็นข้าศึกตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองด้านและค่ายถูกข้าศึกยึดไปได้แล้วก็ตกใจ จึงพาทหารหนีไปตามซอกเขาทางทิศตะวันตก

ทั้งจูล่งและอุยเอี้ยนคุมทหารไล่ตามตีข้าศึกอยู่พักใหญ่แต่เส้นทางทุรกันดารเป็นที่เดือดร้อนแก่ทหาร ทั้งเห็นว่าข้าศึกหนีไปไกลแล้ว จึงพากันยกทัพกลับไปหาขงเบ้ง

สุนาและห้วยหล่าต่างพาทหารหนีไปตามซอกเขาคนละทิศคนละทาง ทั้งด้านตะวันออกและด้านตะวันตก แต่พอไปถึงจุดซุ่มก็ถูกทหารของเตียวหวิงและเตียวเอ็กซึ่งขงเบ้งใช้ให้มาดักรุมล้อมจับกุมตัวได้โดยละม่อม แล้วมัดตัวพากลับไปหาขงเบ้ง ณ ค่าย

ฝ่ายจูล่งและอุยเอี้ยนเมื่อยยกกลับมาถึงค่ายก็นำศีรษะของกิมห้วนไปมอบแก่ขงเบ้ง และรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วว่าสุนาและห้วยหล่านั้นหนีไปได้

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่าสุนาและห้วยหล่านั้นเราให้ทหารไปดักรุมจับตัวไว้ได้แล้ว จูล่งและอุยเอี้ยนได้ฟังคำของเบ้งก็ประหลาดใจ ทว่าสุนาและห้วยหล่าเพิ่งหนีไปเมื่อเช้านี้ ข้าพเจ้าไล่ตามตีไม่ทันจึงพากันกลับมา ไฉนมหาอุปราชจึงว่าจับตัวไว้ได้แล้วเล่า

ขงเบ้งยังไม่ทันตอบคำ เตียวหวิงและเตียวเอ็กก็มัดเอาตัวสุนาและห้วยหล่าเข้ามามอบแก่ขงเบ้ง จูล่งและอุยเอี้ยนเห็นดังนั้นก็ตกใจ และพากันสรรเสริญสติปัญญาของขงเบ้งเป็นอันมาก

ขงเบ้งเห็นจูล่งและอุยเอี้ยนยังคลงใจจึงไขว่ว่า เราไตร่ตรองคิดการแจ้งในแผนที่แล้ว เห็นว่ามันจะหนีไปทางนั้นจึงแกล้งทำเป็นไม่ใช่ท่าน หวังจะให้ท่านทั้งสองมานะไปทำการเอง แล้วกลับใช้นายทหารทั้งสี่ยกไปสกัดอยู่ จึงจับสุนา ห้วยหล่าได้

กล่าวแล้วขงเบ้งก็หันมาทางสนาและห้วยหล้า พลองกล่าวว่าขอภัยพวกท่านที่ทำรุนแรงไปบ้าง ว่าแล้วขงเบ้งก็ลุกออกมาแก้มัดสนาและห้วยหล้า สั่งทหารให้เอาเสื้อผ้ามามอบให้สนาและห้วยหล้าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวที่สกปรกมอมแมมเสียใหม่ แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงอย่างเป็นทางการ

ขงเบ้งกล่าวกับสนาและห้วยหล้าว่า ซึ่งท่านยกมาสกัดกองทัพของเราทั้งนี้เรามีได้ถือโทษเพราะความผิดมิได้เกิดแต่ตัวท่าน หากเป็นเพราะพวกท่านเกรงกลัวเบ้งเฮ็ก จึงจำใจตามกันไป เมื่อพวกท่านไม่มีความผิด เราก็จะปล่อยตัวท่านกลับไปหาครอบครัวลูกเมีย แต่เมื่อรู้จักกันแล้วก็จงกินดื่มให้อิ่มหนำสำราญก่อน ต่อแต่นี้ไปอย่าได้เชื่อฟังคำเบ้งเฮ็กยกมารบกวนเราอีกเลย

สนาและห้วยหล้าตั้งแต่ถูกจับได้ต่างท้ออาลัยตายอยาก สำคัญว่าจะต้องถูกประหารชีวิตตามประเพณีการศึกที่ชนกลุ่มน้อยได้กระทำต่อกัน ต่างคนต่างวิตกทุกข์ร้อนถึงครอบครัวบุตรภรรยา ครั้นได้ยินคำขงเบ้งว่าจะปล่อยตัวกลับไปก็มีความยินดีน้ำตาไหลพราก ลุกจากที่นั่งคุกเข่าลงคำนับขงเบ้งแล้วว่า ท่านโปรดไว้ชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าไม่มารบกวนท่านอีกเลย

ขงเบ้งได้ฟังคำสนาและห้วยหล้าดังนั้นก็มีความยินดี อวยชัยให้พรแก่สนาและห้วยหล้าให้มีความสุขความเจริญ ปกครองราษฎรด้วยความเอื้ออาทรเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขสืบไป ครั้นเสร็จงานเลี้ยงแล้วขงเบ้งจึงเดินออกมาส่งสนาและห้วยหล้าและสั่งทหารให้จัดม้ามอบแก่สนาและห้วยหล้าขี่คนละตัว

สองเชลยศึกคำนับลาขงเบ้งแล้วขี่ม้ากลับไป

ขงเบ้งเอาแผนที่พิกัดประเทศมาพิจารณาไตร่ตรองเส้นทางเดินทัพจากเมืองหมันอ่องมาจนถึงแนวหน้าไคร้ครวญอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน แล้วกล่าวว่าเมื่อเบ้งเฮ็กทราบว่ามีห้วยหล้า สนาและห้วยหล้าพาแม่ทัพเราแล้ว ในวันพรุ่งนี้เห็นจะยกกองทัพมา พลองชี้มือให้แม่ทัพนายกองดูแผนที่เส้นทางเดินทัพ

แล้วขงเบ้งจึงว่าที่เขากิมไตในแผนที่นี้เป็นที่ชอบกล หากล่อเบ้งเฮ็กเข้ามาอยู่ในช่องเขานี้ได้แล้วเห็นจะจับตัวได้โดยง่าย บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบพร้อมกัน

ขงเบ้งจึงสั่งให้องเป้งและกวนสกุคุมทหารสามพันเป็นกองล่อยกไปสกัดกองทัพเบ้งเฮ็ก ห้างหน้าเขากิมไตห้าสิบเส้น แล้วให้ทำเป็นเสียที่ล่าถอยเข้ามาในช่องเขา เมื่อกองทัพเบ้งเฮ็กล่วงเข้ามาในช่องเขาแล้วจะจุดประทัดเป็นสัญญาณขึ้น ให้องเป้งคุมทหารกลับเข้าตี

แล้วสั่งให้ลู่ล่งคุมทหารห้าพันไปชุมนุมอยู่ในป่าหน้าช่องเขา ให้อูยเอียนคุมทหารห้าพันไปชุมนุมอยู่ในป่าปลายช่องเขา ให้เตียวเอ็กและเตียวหงีคุมทหารคนละสามพันชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางในช่องเขานี้

ขงเบ้งได้กำชับต่อไปว่า เมื่อกองทัพของเบ้งเฮ็กเข้ามาอยู่ในช่องเขาและได้ยินเสียงประทัดสัญญาณแล้วให้ทหารทุกหน่วยรุกรบตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน จับเบ้งเฮ็กมาให้จงได้ ทหารทั้งปวงรับคำขงเบ้งแล้วออกไปจัดแจงทหารยกไปตั้งชุมนุมตามแผนการของขงเบ้งแต่พลานั้น

ฝ่ายเบ้งเฮ็กหลังจากจัดแจงให้กิมห้วน สนา และห้วยหล้า ยกกองทัพเป็นสามสายไปสกัดกองทัพของขงเบ้งแล้ว ก็ให้หน่วยสอดแนมลาดตระเวนติดตามข่าวสารมิได้ประมาท พอได้ทราบว่ากองทัพทั้งสามเสียที่แก่ขงเบ้งแล้วก็โกรธ สั่งจัดแจงกองทัพให้พร้อม พอรุ่งขึ้นก็เคลื่อนทัพตรงไปที่กองทัพของขงเบ้ง

กองทัพของเบ้งเฮ็กเผชิญหน้ากับกองทัพของอองเป้งและกวนสกุซึ่งขงเบ้งให้ยกมาสอบรบ เบ้งเฮ็กเห็นอองเป้งและกวนสกุยืนม้าถือง้าวอยู่หน้าทหาร แต่ทหารทั้งปวงกลับไม่เป็นขบวนแถว ดูสับสนอลหม่านก็หัวเราะ ประารกับทหารทั้งปวงว่า เขาถือว่าขงเบ้งนั้นมีสติปัญญา เหตุใดจึงจัดแจงทหารให้ยกมาไม่เป็นกระบวน เห็นไม่สมกับคนเลื่องลือเลย แม้รู้ความคิดขงเบ้งเช่นนี้ ไหนเราจะนั่งช้างถึงเพียงนี้ จะไปตีเมืองเสฉวนมิได้แล้วหรือ

เมื่อเบ้งเฮ็กหมั่นความคิดของขงเบ้งจะนั้นแล้ว จึงถามทหารทั้งปวงว่าผู้ใดจะอาสาออกไปฆ่าทหารเมืองเสฉวนสองคนนี้

ฝ่ายเจียมเตียงซึ่งเป็นนายทหารเอกได้ยินคำเบ้งเฮ็กก็อาสา แล้วกระด้นม้าถือง้าวขึ้นเข้ารบกับอองเป้ง อองเป้งทำเป็นสู้ไม่ได้ กวนสกุก็เข้าช่วยรบ ไม่ถึงห้าเพลงทั้งอองเป้งและกวนสกุก็ชักม้าหนีออกจากลานรบ

เบ้งเอ็กเห็นได้ทีก็ขับทหารเข้าตีทหารขององเป้งและกวนสก ทหารเมืองเสฉวนรบพลางถอยพลางไปตามเส้นทางที่จะไปสู่ของเขากิมได้ เบ้งเอ็กไม่รู้กลก็คุมทหารไล่ตามตีจนกองทัพของเบ้งเอ็กทั้งสิ้นล่วงเข้าไปอยู่ในขอกเขากิมได้ ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังสนั่นก้องลั่นทั้งหุบเขา เบ้งเอ็กและทหารพากันตกตะลึงงัน

กองทัพเมืองเสฉวนทั้งหัวเขาย้ายเขาและทั้งสองข้างทางพร้อมกับกองทัพของ องเป้งและกวนสก ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณแล้วต่างโหมโจมตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทุกด้าน สงเสียงโห่ร้องก้องสนั่นทั้งขอกเขา แล้วฆ่าฟันทหารของเบ้งเอ็กบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารของเบ้งเอ็กวิ่งเร่ถอยร่นเข้ามาจุกอยู่กลางขอกเขา เบ้งเอ็กเห็นเหตุการณ์ คับขันจึงขี่ม้าคุมทหารตีฝ่าออกไปทางด้านหัวเขากิมได้ ทหารเมืองเสฉวนเห็นเบ้งเอ็กตีฝ่าหนีไปดังนั้นก็ไล่ตามตี

เบ้งเอ็กขี่ม้าพาทหารมาใกล้หัวเขาก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้น ทหารเมืองเสฉวนภายใต้การบังคับบัญชาของจูสงได้โห่ร้องขึ้นพร้อมกันแล้วยกออกมาสกัดเบ้งเอ็กไว้

เบ้งเอ็กเห็นจูสงยืนม้าถือทวนอยู่หน้าทหาร สวมเกราะเงินดูสง่าน่าเกรงขามยิ่งนักก็คร้ามเกรง จึงพาทหารตีฝ่าย้อนกลับไปทางด้านท้ายเขา จูสงเห็นได้ทีก็ขับทหารไล่ตามตี จับทหารเบ้งเอ็กเป็นเชลยได้จำนวนมาก

เบ้งเอ็กพาทหารซึ่งสนิททำสืบนคนตีฝ่าผ่านแนวล้อมของทหารเมืองเสฉวนออกไปทางด้านท้ายเขาได้ แต่ทางนั้นแคบและทุรกันดารไม่สามารถขี่ม้าผ่านไปได้ เบ้งเอ็กจึงสั่งให้ทหารทั้งมาแล้วพากันเดินลัดเลาะไปตามขอกเขา

พอใกล้จะถึงท้ายเขาก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นอีก ทหารเมืองเสฉวนเป็นอันมากได้ยกออกมาจากราวป่าสกัดขวางทางไว้ เบ้งเอ็กเห็นจะฝ่าออกไปไม่ได้จึงสั่งทหารให้ปีนเขาเพื่อจะหนีให้พ้นจากทหารเมืองเสฉวน

ฝ่ายอุยเอียนตั้งกองบัญชาการอยู่บนเนินเขา เห็นเบ้งเอ็กพาทหารปีนขึ้นเขามาดังนั้นจึงสั่งทหารให้ล้อมเบ้งเอ็กและทหารไว้และจับตัวเบ้งเอ็กได้ ให้ทหารมัดไว้แล้วพากันกลับไปค่าย

ขงเบ้งได้ทราบความจากหน่วยสอดแนมว่า ทหารเมืองเสฉวนได้ชัยชนะแก่กองทัพของเบ้งเอ็กและอุยเอียนจับเบ้งเอ็กได้ก็มีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้แต่งโต๊ะพร้อมจัดหาสุราเป็นอันมากคอยทำไว้ และให้ทหารใส่เสื้อเกราะพร้อมอาวุธยืนรายเรียงอยู่สองข้างทางตลอดทางที่จะมายังค่ายหลวง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าขงเบ้งได้เตรียมการข่มขวัญเบ้งเอ็กด้วยการ จัดแจงที่ทางค่ายคู ให้ทหารยืนถืออาวุธเจ็ดชั้น ทำให้เป็นสง่า แล้วขงเบ้งขึ้นนั่งที่สมควร

ครั้นขงเบ้งได้รับรายงานว่าทหารเมืองเสฉวนได้ควบคุมตัวเชลยศึกมาถึงแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้นาคูเชลยศึกชั้นผู้น้อยเข้ามาก่อน ทหารเมืองเสฉวนก็คุมทหารของเบ้งเอ็กเข้ามาหาขงเบ้ง

เมื่อคุมเชลยศึกเข้ามาสิ้นแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้แก้มัดเชลยศึกนั้น แล้วกล่าวว่า คนทั้งปวงเป็นแต่ไพร่พลเมือง เบ้งเอ็กเกณฑ์เอาตัวมารบ ขัดเขามิได้ก็จำเป็นจำมา ครั้นเราจับไว้ได้ละนี้ ฝ่ายลูกเมียพี่น้องอยู่ข้างหลังก็คอยหา ครั้นไม่เห็นกลับไปก็จะร้องไห้เป็นทุกข์ถึง เราคิดเอ็นดูคนทั้งปวงไม่ฆ่าเสียแล้วจะปล่อยไปอาบุญ

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

แม่น้ำพิษ (ตอนที่490)

ขงเบ้งวางกลดักไขจับปลาล่อเบ้งเอ็กเข้าไปในขอกเขากิมได้ และให้ทหารเมืองเสฉวนล้อมกระหนาบโจมตีเข้ามาทุกด้าน จนกระทั่งเบ้งเอ็กต้องทั้งมาและไพร่พลปีนเขาหนีแต่ถูกอุยเอียนจับเป็นได้ ขงเบ้งได้แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาเชลยศึกที่เป็นทหารของเบ้งเอ็กแล้วประกาศปล่อยตัวกลับไปหาลูกเมียและครอบครัว

ทหารของเบ้งเอ็กได้ยินว่าขงเบ้งจะปล่อยตัวกลับไปหาลูกเมียและครอบครัวก็มีความยินดี พากันคุกเข่าคำนับขอบคุณขงเบ้ง ขงเบ้งจึงกำชับว่าแผ่นดินทั้งปวงต้องการความสงบสุขร่มเย็น แต่เบ้งเอ็กไม่คิดถึงทุกข์สุขของราษฎร ทำสงครามรุกรานบ้านเมืองเรา เราจึงจำต้องยกมาปราบปราม คนทั้งปวงจึงได้

ยากลำบากขณะนี้ เมื่อพวกท่านกลับไปหาครอบครัวแล้ว ต่อไปเบื้องหน้าอย่าได้มารบกวนเราอีกเลย หากพลาดพลั้งเสียทีบาดเจ็บล้มตาย ครอบครัวข้างหลังจะเป็นทุกข์ร้อนลำบาก

ทหารของเบ้งเอ็กได้ฟังดังนั้นก็รับคำ ขงเบ้งจึงให้เฉลยศึกเหล่านั้นกินโต๊ะเลี้ยงสุราจนอิ่มเอมเปรมปรีดิ์ทั่วหน้ากัน แล้วปล่อยเฉลยศึกเหล่านั้นกลับไปบ้านเมือง

เมื่อปล่อยเฉลยศึกแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้คุมตัวเบ้งเอ็กเข้ามาหา เบ้งเอ็กเห็นขงเบ้งก็ขัดขืนไม่ค่านับ ทหารซึ่งคุมตัวเบ้งเอ็กเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงเจื้อยค้ำทวนจะฟาดน้องเบ้งเอ็กแต่ขงเบ้งได้ห้ามปรามไว้ แล้วถามว่าชายแดนภาคใต้เมืองเสฉวนสงบร่มเย็นมาช้านาน ไฉนท่านจึงละทิ้งสันติเสียแล้วยกไปรุกรานตีเมืองเราเล่า

เบ้งเอ็กจึงว่า เมืองเองเฉียนนั้นมิใช่ของท่าน เมืองของผู้เฒ่าต่างหาก แต่ท่านกล้าแข็งก็ไปหักหาญชิงเอาของเขาไว้ แล้วยกมาตีเมืองหมันอ๋องข่มเหงเราอีก กลับว่าเราดูหมิ่นเล่า

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็แหงนหน้าหัวเราะ แล้วกล่าวว่าตัวท่านตกอยู่ในเงื้อมมือเราดังนี้ ไม่คิดเกรงกลัวเราบ้างหรือ

เบ้งเอ็กจึงว่า จะเกรงกลัวท่านไปใยกัน เหตุที่ท่านจับเราได้ก็เพราะเราหนีไปทางซอกเขาอันเป็นที่แคบ ถ้าหากเราหนีไปทางอื่น ไหนเลยท่านจะจับเราได้

ขงเบ้งหัวเราะแล้วถามว่า จะให้เราทำประการใดท่านจึงจะยำเกรงต่อเรา

เบ้งเอ็กหัวเราะบ้างแล้วว่า จะต้องรบกันให้เห็นฝีมือก่อน ถ้าหากท่านปล่อยเราไป ให้คุมทหารมารบกันใหม่ หากพ่ายแพ้เสียทีก็จะยำเกรงท่านสืบไป

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า เมื่อท่านปรารถนาจะสู้กันให้ลั่นฝีมือเราก็ไม่ขัด ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้แก้มัดเบ้งเอ็ก แล้วให้ทหารเอาเสื้อผ้ามาให้เบ้งเอ็กเปลี่ยน และเชิญเบ้งเอ็กกินโต๊ะเสพสุรา

เบ้งเอ็กขัดมิได้ก็กินโต๊ะเสพสุราไปตามธรรมเนียม แต่ไม่ยอมเอ่ยปากเจรจาประการใดกับขงเบ้ง ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วขงเบ้งจึงเดินมาส่งเบ้งเอ็กถึงหน้าค่าย พร้อมกับจัดม้าให้เบ้งเอ็กตัวหนึ่งขี่กลับไปเมือง

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นขงเบ้งปล่อยเบ้งเอ็กกลับไปดังนั้นจึงเข้ามาถาม ขงเบ้งว่า เรายกทัพมาแสนไกล จับตัวศัตรูได้แล้ว ไฉนมหาอุปราชาจึงปล่อยกลับไปเสียเล่า

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า คนทั้งปวงอย่าสงสัยเลย ท่าไม้กับจะจับตัวเบ้งเอ็ก เหมือนหนึ่งไขกุญแจไขหีบเอาทอง แต่หากเราจะทำให้มันเกรงจนมาก

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ไม่คลายความสงสัย แต่มั่นใจในสติปัญญาของขงเบ้งว่าย่อมมีความนัยอันลึกซึ้ง จึงพากันลาขงเบ้งกลับไปค่าย

ฝ่ายเบ้งเอ็กขี่ม้ากลับไปเมือง ระหว่างทางผ่านแม่น้ำลกซุย พบกับทหารซึ่งแตกหนีเป็นจำนวนมากก็มีความยินดี จึงเข้าไปเกลี้ยกล่อมเอาใจ ทหารทั้งนั้นเห็นเบ้งเอ็กก็ประหลาดใจว่าไฉนถูกจับได้แล้วไม่ถูกประหารชีวิต จึงถามเบ้งเอ็กว่าท่านถูกทหารเมืองเสฉวนจับตัวได้ เหตุใดท่านจึงกลับมาดังนี้

เบ้งเอ็กได้ยินคำถามก็ละอายใจ ไม่กล้าบอกความจริง เกรงว่าทหารทั้งนั้นจะดูหมิ่นเหยียดหยาม จึงแสร้งกล่าวว่าเมื่อเราถูกจับตัวได้ ขงเบ้งให้ทหารสิบคนควบคุมตัวเราไว้ในค่าย พอตอนดึกเราลอบฆ่าทหารผู้คุมตายเสียสิ้นแล้วจึงหนีมา พบกับกองลาดตระเวนจึงสังหารพวกกองลาดตระเวนเสีย ขิงเอามาขี่มาถึงแม่น้ำลกซุยนี้

ทหารของเบ้งเอ็กได้ฟังดังนั้นก็พากันดีใจ สำคัญว่าผู้เป็นนายทัพมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ ถึงถูกจับตัวได้แล้วยังสามารถหนีมาได้โดยสะดวก เบ้งเอ็กเห็นทหารเป็นปกติแล้วจึงพาทหารเหล่านั้นลงเรือข้ามแม่น้ำลกซุยไปตั้งอยู่ฝั่งตรงกันข้าม แล้วตั้งกองเกลี้ยกล่อมทหารเมืองหมันอ๋องที่แตกหนีกระแสน้ำขึ้นอยู่ในอาณาบริเวณนั้น และสั่งทหารให้ไประดมทหารจากบรรดาหัวเมืองซึ่งขึ้นกับเมืองหมันอ๋องมารวมพลพร้อมกันที่ปากแม่น้ำลกซุย

วันหนึ่งเบ้งเอ็กทราบข่าวว่าสุนาและห้วยหล่าพาทหารกลับไปเมืองแล้ว จึงให้ม้าเร็วไปเชิญสุนาและห้วยหล่ามาพบ สุนาและห้วยหล่ากลัวเบ้งเอ็กจึงมาตามคำเชิญ

เมื่อสุณาและห้วยหล้ารวมทั้งบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองหมันอ่องมาพร้อมกันแล้ว เบ้งเฮ็กจึงปรึกษาว่า ขงเบ้งยกมารบเราครั้งนี้เป็นเทศกาลร้อน ทหารไม่มีที่อาศัย เราจะตั้งทัพมั่นอยู่พักข้างนี้ดู ท่วงทีก่อน ให้ไปเกณฑ์เอาเรือแพพักข้างโน้นมาไว้พักข้างนี้ให้สิ้น อย่าให้ข้าศึกข้ามมาได้ แล้วให้ขุดดินพูนขึ้นเป็นกำแพงบัง ตั้งป้อมรายไปตามริมน้ำ ให้มีทหารถือเกาทัณฑ์รักษาค่ายยิงอย่าให้ศัตรูข้ามมาได้ ซึ่งเสบียงอาหารนั้นเราเกณฑ์เอาทุกหัวเมืองให้มาส่ง แล้วเราตั้งมั่นอยู่อย่าออกรบ ดูขงเบ้งคิดอ่านเป็นประการใด

เบ้งเฮ็กกำหนดยุทธศาสตร์เป็นฝ่ายตั้งรับ เพราะเล็งเห็นว่าขงเบ้งเดินทัพมาแต่ทางไกล ทหารเมืองเสฉวนได้ความยากลำบากด้วยเรื่องเสบียงอาหารและเทศกาลหน้าร้อน หวังเอาแม่น้ำลกซุยเป็นปราการด่านรับศึก โดยขุดสนามเพลาะตลอดแนวแม่น้ำก่อเป็นกำแพงตั้งป้อมค่าย ให้ทหารเตรียมเกาทัณฑ์ไว้ระดมยิงหากกองทัพเมืองเสฉวนจะยกข้ามแม่น้ำมา และเพื่อตัดหนทางข้ามแม่น้ำ ก็ให้เกณฑ์เอาเรือตลอดทั้งสายน้ำเอามาไว้พักข้างค่ายของเบ้งเฮ็กจงสิ้น หากสามารถตั้งรับเช่นนี้ได้ ขงเบ้งคงจะต้องเลิกทัพกลับไปเอง

ฝ่ายขงเบ้งครั้นปล่อยเบ้งเฮ็กกลับไปแล้ว จึงสั่งให้เคลื่อนทัพตามเบ้งเฮ็กมาจนกระทั่งถึงริมแม่น้ำลกซุย ก็ออกสำรวจตรวจตราภูมิประเทศทั้งปวง เห็นน้ำไหลเชี่ยวแรงนัก เรือแพก็ไม่มี แลไปพักข้างโน้นเห็นเนินดินสูงเป็นกำแพงเรียงรายไป มีทหารรักษาอยู่

ขงเบ้งเห็นสภาพดังนั้นก็แจ้งในยุทธศาสตร์ของเบ้งเฮ็ก จึงเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า เบ้งเฮ็กเปลี่ยนยุทธศาสตร์เป็นตั้งรับ เห็นจะไม่ยกรุกข้ามแม่น้ำมา จำเราจะคิดแผนการรุกบดทอนทัพเบ้งเฮ็กและจับตัวเบ้งเฮ็กให้จงได้

ขงเบ้งจึงสั่งให้ลิฉี่ซึ่งชำนาญภูมิประเทศแถบนี้เป็นผู้กำหนดภูมิประเทศในการตั้งค่ายเรียงรายไปตามริมแม่น้ำจำนวนสี่ค่าย ให้อองเป้ง กวนสกก เตียวเอ็ก เตียวหงี รักษาค่ายคนละค่าย และให้เกี้ยวหม่ามุงเป็นหลังค่ายเพื่อให้ทหารได้หลบความร้อน

ลิฉี่และทหารทั้งปวงรับคำสั่งของเบ้งแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ

ฝ่ายเจียวฮ้วนซึ่งเป็นปลัดทัพ เห็นลิฉี่ตั้งค่ายเรียงรายตามริมแม่น้ำดังนั้นจึงเข้ามาท้วงกับขงเบ้งว่า ซึ่งท่านให้ตั้งค่ายเรียงตามริมแม่น้ำเช่นนี้ เห็นจะเหมือนเมื่อครั้งพระเจ้าเล่าปี่ยกไปตีเมืองก่งตั้ง แล้วถูกลกซุนเผากองทัพพระเจ้าเล่าปี่จนแตกพ่ายยับเยิน จึงเกรงว่าหากเบ้งเฮ็กลอบยกทหารมาเผาค่าย ก็จะทำให้เสียเหมือนกับพระเจ้าเล่าปี่ ขอท่านได้ใคร่ครวญให้จงดี

ขงเบ้งได้ฟังคำเจียวฮ้วนก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าเราคิดการทั้งนี้ถี่ถ้วนดีแล้วจึงทำการ ท่านอย่าได้วิตกไปเลย คอยดูการข้างหน้าเถิด เจียวฮ้วนได้ฟังคำของเบ้งดังนั้นก็ยังไม่คลายใจ แต่คิดว่าขงเบ้งมีสติปัญญาในการสงคราม คงคิดอ่านแผนการแยบยลกลฉวยที่ไม่อาจแจ้งให้ทราบล่วงหน้าได้ จึงคำนับลาของเบ้งกลับไป

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยน ครั้นถึงเทศกาลหน้าร้อนก็ทรงรำลึกถึงขงเบ้งว่าจะได้ยากลำบาก จึงตรัสสั่งให้ม้าเต๋ายคุมทหารสามพันคุมเสบียงซึ่งล้วนเป็นของกินแก่ร้อนเอามามอบให้แก่ขงเบ้ง ครั้นขงเบ้งทราบความจึงออกมาต้อนรับม้าเต๋าย และคุกเข่าผินหน้าไปทางทิศเหนืออันเป็นที่ตั้งเมืองเสฉวน ถวายบังคมพระเจ้าเล่าเสี้ยน แล้วสั่งให้เอาของพระราชทานเหล่านั้นแจกจ่ายทหารถ้วนหน้ากัน

ขงเบ้งกล่าวกับม้าเต๋ายว่าท่านมาแต่หนทางไกล อย่าเพิ่งกลับไปเลย ให้อยู่ช่วยเรารบเบ้งเฮ็กก่อน ม้าเต๋ายก็กล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นข้าแผ่นดิน มหาอุปราชมีกริ้วจะใช้สอยข้าพเจ้าก็พร้อมจะรับบัญชาโดยไม่เห็นแก่ชีวิต

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี แล้วกล่าวว่าเบ้งเฮ็กคิดจะตั้งรับหวังให้เราล้นกำลังแล้วเลิกทัพกลับไป แต่เบ้งเฮ็กเองก็ยกทัพมาไกลเช่นเดียวกัน หากมันตัดเสบียงเบ้งเฮ็กเสียได้ก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย ทางทิศใต้ของค่ายเราพันห้าร้อยเส้น น้ำในแม่น้ำลกซุยตื้นเขิน ท่านจงคุมทหารยกไปข้ามแม่น้ำลกซุย ณ ที่นั้นคอยรอฟังตัดเสบียงอย่าให้ส่งถึงค่ายของเบ้งเฮ็กได้ และให้ปล่อยข่าวลวงว่าซึ่งเราปล่อยสุณาและห้วยหล้ากลับไปนั้นเพื่อหวังให้เป็นไส้ศึกคอยช่วยเหลือกองทัพเมืองเสฉวน

ม้าเต๋ายรับคำสั่งของเบ้งแล้วคำนับลา พาทหารออกไปดำเนินการตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ

พอม้าเต๋ายคุมทหารไปถึงริมแม่น้ำลกซุย ก็ให้ทหารตัดไม้ผูกแพจะข้ามแม่น้ำ ทหารของม้าเต๋ายร้อนนักก็พากันลงอาบน้ำในแม่น้ำ แต่พอขึ้นมาถึงฝั่งก็ล้มลง มีโลหิตไหลออกจากจมูกและปากถึงแก่ความตาย

ประมาณพันห้าร้อยคน ม้าตายเหินดังนั้นก็ตกใจ รีบพาทหารกลับมาหาของเบ้งตั้งแต่คืนนั้น แล้วรายงานความทั้งปวงให้ของเบ้งทราบ

ของเบ้งทราบความก็ตกใจ จึงให้ทหารไปจับตัวชาวบ้านมาสอบถามต้นสายปลายเหตุ ชาวบ้านทั้งนั้นได้แจ้งแก่ของเบ้งตามความจริงว่า แม่น้ำนี้มีพิษร้ายนัก เทศกาลนี้ใครอาบแลกกินกลางวันแล้วก็ตาย ถ้าจะอาบกินได้แต่เวลากลางคืนก็เสี่ยง

ของเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดทหารให้กับม้าตายอีกห้าร้อยรวมเป็นสองพันและให้ชาวบ้านนำทางม้าตายไปด้วย ครั้นไปถึงแม่น้ำลกซุยเป็นเวลาเที่ยงคืน ชาวบ้านก็นำทางข้ามแม่น้ำลกซุยไปโดยสะดวกจนไปถึงซอกเขาซึ่งเป็นเส้นทางล่อลวงเสบียงอาหารมาส่งกองทัพของเบ้งเสีย

ม้าตายสอบถามเส้นทางภูมิประเทศโดยละเอียดแล้วจึงสั่งให้ทหารเข้าไปชุมนุมอยู่ในราวป่าในซอกเขา

วันรุ่งขึ้นหน่วยล่าลวงเสบียงอาหารของเบ้งเสียก็ล่าลวงเสบียงอาหารมาส่งตามปกติ ครั้นมาถึงจุดชุมม้าตายจึงสั่งทหารให้รุกเข้าตีทหารล่าลวงเสบียงอาหารของเบ้งเสียบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก พวกที่รอดตายก็แตกหนีไปสิ้น ม้าตายยึดเสบียงอาหารได้กว่าร้อยเล่มเกวียน จึงสั่งให้ตั้งค่ายควบคุมเส้นทางล่าลวงไว้

ฝ่ายเบ้งเสียหลังจากจัดแจงแต่งค่ายคู้ตั้งรับกองทัพเมืองเสฉวนแล้วก็มีความมั่นใจว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะไม่สามารถยกข้ามแม่น้ำลกซุยมาได้ ดังนั้นแต่ละวันจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทหารและร้องรำทำเพลงตามประเพณีของชนเผ่ากลุ่มน้อยแห่งทุกภาคประเทศ พลองโอ้อวดคอยดูอีกไม่นานของเบ้งก็จะล่าถอยกลับไปเราจะยกตามตี เห็นจะจับตัวของเบ้งได้โดยง่าย กล่าวแล้วเบ้งเสียก็หัวเราะเยาะ

ทหารรักษาการณ์คนหนึ่งได้ยินเบ้งเสียคึกคักนอนปรามาสข้าศึกดังนั้นก็ท้วงว่า ท่านอย่าเพ่อประมาทแก่ข้าศึกว่าจะข้ามแม่น้ำมาได้ ด้วยข้าศึกได้พันห้าร้อยเส้น แม่น้ำลกซุยตื้นเขิน ข้าศึกอาจข้ามแม่น้ำมาได้ ขอบที่ท่านจะแต่งทหารออกไปตั้งสกัดกองทัพเมืองเสฉวนไว้ที่นั่นสักกองหนึ่ง

เบ้งเสียได้ยินก็หัวเราะแล้วว่า ถ้าของเบ้งยกทหารไปข้ามแม่น้ำตรงจุดนั้นจะเป็นการดี เจ้าไม่รู้หรือว่าแม่น้ำลกซุยมีพิษร้ายนัก หากกองทัพเมืองเสฉวนยกไปข้ามน้ำ เห็นจะลงอาบน้ำด้วยเป็นเทศกาลหน้าร้อนคงจะพากันตายสิ้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

จับเป็นเบ้งเสียครั้งที่สอง (ตอนที่491)

พระพุทธรูปกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา เดือนเจ็ด ของเบ้งจับเบ้งเสียหัวหน้าเผ่าพม่าได้ แต่เบ้งเสียไม่ยอมแพ้ด้วยใจ ของเบ้งจึงปล่อยให้กลับไปเตรียมทหารมาต่อสู้กันใหม่ เบ้งเสียของสมุททหารและตั้งรับกองทัพเมืองเสฉวนที่ริมแม่น้ำลกซุย ของเบ้งใช้อุบายให้ม้าตายลอบข้ามแม่น้ำทางด้านทิศใต้ไปตัดเส้นทางเสบียง และยึดเสบียงไว้ได้เป็นจำนวนมาก

เบ้งเสียหัวเราะเยาะของเบ้งว่าไม่อาจยกกองทัพข้ามแม่น้ำมาได้ ยังไม่ทันสิ้นเสียง ทหารซึ่งคุมกองเสบียงและแตกหนีมาได้เข้ามาหาเบ้งเสียและรายงาน ว่า ของเบ้งให้ม้าตายคุมทหารยกข้ามแม่น้ำมาตีชิงเอาเสบียงอาหารไปหมดสิ้นแล้ว และได้ฆ่าทหารของเรบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

เบ้งเสียได้ฟังรายงานก็ยังคงหัวเราะ พลองว่าเราได้เกณฑ์เรือมาไว้ที่ปากน้ำจนหมดสิ้นแล้ว ทหารซึ่งของเบ้งใช้มาตีเสบียงจึงได้แต่อาศัยแพและยกข้ามแม่น้ำมาได้ไม่มากนัก เราจะทำลายกองทหารของเมืองเสฉวนหน่วยนี้เสียให้สิ้น ว่าแล้วจึงสั่งเจียมเตียงให้คุมทหารสามพันยกไปรบกับม้าตาย

เจียมเตียงรับคำสั่งของเบ้งเสียแล้ว คุมทหารตรงไปที่ค่ายของม้าตาย ฝ่ายหน่วยสอดแนมของม้าตายเห็นทหารของเบ้งเสียยกมาจึงรายงานความให้ม้าตายทราบ ม้าตายทราบดังนั้นก็คุมทหารออกไปรบกับเจียมเตียง

ม้าย้ายเข้ามาเข้ากับเจียมเตียงได้ไม่ถึงสองเพลงก็เอาง้าวฟันเจียมเตียงคมม้าย้าย ทหารของเจียมเตียงเห็นตัวนายถึงแก่ความตายก็ตกใจแตกหนี ม้าย้ายจึงขับทหารไล่ตามตีทหารของเจียมเตียงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทหารของเจียมเตียงกลับไปถึงค่ายเบ้งเฮ็กก็รายงานความให้เบ้งเฮ็กทราบ เบ้งเฮ็กจึงสั่งให้สุนาคุมทหารสามพันยกไปรบกับม้าย้าย

พอสุนายยกทหารไปแล้วเบ้งเฮ็กจึงปรารภแก่ทหารทั้งปวงว่า เราคิดว่าแม่น้ำที่นี่ร้าย ข้าศึกจะข้ามมาได้ มันกลับข้ามมารบตัดเอาเสบียงอาหารเราไปได้ดังนี้ จ้าจะให้ไปตั้งทัพไว้ที่นั่นกองหนึ่ง

กล่าวแล้วเบ้งเฮ็กจึงสั่งให้ห้วยหล้าคุมทหารสามพันยกไปตั้งค่ายคุมจุดยุทธศาสตร์สำคัญไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำลกซุยตรงจุดที่น้ำตื้นขึ้นนั้น กำชับให้รักษาค่ายยุทธศาสตร์นี้ไว้ให้มั่นคง อย่าให้ขงเบ้งยกกองทัพข้ามแม่น้ำนี้มาได้

ห้วยหล้ารับคำสั่งเบ้งเฮ็กแล้วคุมทหารยกไปตั้งค่ายตามคำสั่ง

ฝ่ายสุนาเมื่อยกทหารไปใกล้ค่ายของม้าย้ายก็ให้ทหารตั้งค่ายไว้ หน่วยสอดแนมของม้าย้ายทราบความจึงรายงานให้ม้าย้ายทราบ ม้าย้ายจึงยกทหารออกไปทำรบ สุนาได้ยินคำทำก็โกรธ ยกทหารออกมาจะรบกับม้าย้าย

ฝ่ายทหารเมืองเสฉวนซึ่งไปกับม้าย้ายเห็นสุนาทำได้ว่าเคยเป็นเขลยศึกที่ขงเบ้งปล่อยตัวกลับมา จึงรายงานความให้ม้าย้ายทราบ ม้าย้ายทราบความดังนั้นก็ดีใจ ชี้นำเข้าไปใกล้สุนาแล้วร้องถามว่าอ้ายคนเนรคุณ นายกูจับมึงได้แล้วเอ็นดูไว้ชีวิตไม่ฆ่าเสีย มึงรับปากว่าจะไม่ยกมารบอีก บัดนี้ใจนิจึงระบัดสัตย์ไม่ละอายต่อเทพยดาฟ้าดินดอกหรือ

สุนามั่วว่าจะเป็นคนป่าเถื่อน แต่ยึดมั่นในความสัตย์และความกตัญญู ครั้นได้ยินคำม้าย้ายก็ละอายแก่ใจ เหลียวหน้ามองหลังไม่กล้าที่จะยกเข้ารบกับม้าย้าย

ทหารของสุนาเคยถูกขงเบ้งปล่อยตัวกลับมา ไม่อยากจะสู้รบ พวกกันเหลียวซ้ายแลขวาว่าเพื่อนจะสู้หรือถอย ม้าย้ายเห็นทหารสุนาวิ่งหนีเข้าตี ทหารของสุนาเห็นทหารเมืองเสฉวนรุกรบเข้ามาก็พากันหนีเข้าป่า สุนาเห็นทหารหนีทัพเป็นจำนวนมากก็ชี้นำหนีกลับมาหาเบ้งเฮ็ก แล้วรายงานว่าการเมืองเสฉวนเข้มแข็งนัก สู้ไม่ได้ สุดแท้แต่จะลงโทษประการใด

เบ้งเฮ็กได้ฟังรายงานก็โกรธ สั่งทหารให้คุมตัวสุนาเอาไปประหารชีวิต บรรดาหัวหน้าเผ่าต่างๆ เห็นดังนั้นก็พร้อมกันร้องขอต่อเบ้งเฮ็กให้เว้นโทษตายแก่สุนา เบ้งเฮ็กขัดคำขอไม่ได้จึงอภัยโทษ แต่ให้โบยสุนาร้อยทีเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ทหารทั้งปวง

สุนาถูกโบยได้รับบาดเจ็บเป็นสาหัส เดินกลับไปค่ายเองไม่ได้ บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาต้องช่วยกันพยุงกลับไปค่าย ฝ่ายทหารของสุนาและห้วยหล้าซึ่งเคยถูกขงเบ้งจับได้แล้วปล่อยตัวกลับมา ทราบข่าวว่าสุนาถูกโบยเป็นสาหัส จึงพากันมาเยี่ยมเยียน เห็นสุนาบาดเจ็บสาหัสก็พากันทอดถอนใจใหญ่ แล้วกล่าวว่า แต่ก่อนมามีได้มีศึกมาถึงเมือง ครั้นนี้เพราะเบ้งเฮ็กยกไปตีเมืองเองเจียงจึงพาศึกมาตีเมืองให้เราได้รับความเดือดร้อน ขงเบ้งคนนี้เขาเลื่องลือว่ามีสติปัญญามากนัก พระเจ้าซุนกวน พระเจ้าโจผียังกลัวความคิด ครั้นนี้ขงเบ้งยกมารบจับเราไปได้ไม่ฆ่าเสียปล่อยมา บุญคุณอยู่กับเรามากนัก แล้วพิเคราะห์ดูทหารเมืองเราเล่าก็ไม่เห็นผู้ใดที่จะออกไปต่อสู้ได้ เห็นจะเสียเมืองหมั่นอ่องเป็นมั่นคง ครั้นจะนั่งอยู่เล่า เบ้งเฮ็กก็จะเกณฑ์เอาเราออกไปรบ ชัดมิได้ก็จะตายเสียเปล่า เราชวนกันจับเอาตัวเบ้งเฮ็กให้ขงเบ้งเห็นจะได้ความชอบ

ทหารเหล่านั้นกล่าวแล้วก็คุกเข่าอ้อนวอนให้สุนาเป็นหัวหน้านำทหารไปจับตัวเบ้งเฮ็กไปมอบให้ขงเบ้ง สุนาเห็นทหารพร้อมเพรียงกันเสนอดังนั้น เห็นเป็นทางแก้แค้นเบ้งเฮ็กก็มีความยินดี จึงว่าเมื่อท่านทั้งปวงพร้อมใจกันจะขึ้นแล้ว ก็จงทำตามความเห็นท่านทั้งปวงเถิด เมื่อใดที่เบ้งเฮ็กเมาสุราไม่ได้สติแล้ว ให้รับมารายงานแก่เรา เราจะคุมทหารไปจับตัวเบ้งเฮ็กเอง

ทหารเหล่านั้นได้ฟังคำสุนาก็มีความยินดี แล้วแยกย้ายกลับไปค่ายคอยสังเกตความเคลื่อนไหวของเบ้งเฮ็ก

ฝ่ายเบ้งเฮ็กหลังจากจัดแจงแต่งกองทัพไปคุมจุดยุทธศาสตร์ที่จะข้ามแม่น้ำลกซุยแล้ว ก็นึกประมาทว่าทหารเมืองเสฉวนจะไม่สามารถยกข้ามแม่น้ำมาได้ อีกไม่ช้านานขงเบ้งก็ต้องล่าทัพกลับไป เมื่อนึก

ประมาทเช่นนั้นบังเอิญก็จัดงานเลี้ยงฉลองภายในค่าย เลี้ยงสุรากันเป็นที่เอิกเกริก จนบังเอิญเองเมาสุรา มอยหลับไปในค่าย

ฝ่ายทหารของสุนาที่สังเกตการณ์ทราบความดังนั้นก็ลอบส่งข่าวให้สุนาทราบ สุนาทราบความแล้วก็มีความยินดี ถือดาบคมทหารมาที่ค่ายของบังเอิญ แล้วกรูกันเข้าไปในค่าย ช่วยกันจับตัวบังเอิญมัดไว้ แล้วคุมตัวลงเรือข้ามแม่น้ำลวกขุยไปที่ค่ายของขงเบ้ง

หน่วยลาดตระเวนของเมืองเสฉวนทราบความจากสุนาแล้วจึงรายงานความให้ขงเบ้งทราบ ขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารแต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธเต็มอัตราศึก เพื่อจะข่มขวัญบังเอิญให้ระยอทอดถอนตัวทุกค่าย แล้วสั่งให้คุมตัวบังเอิญไว้ด้านนอกก่อน และให้พาตัวสุนาเข้ามาหา

สุนาพาทหารซึ่งสนิทเข้าไปในค่ายของขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งเป็นสง่าอยู่ท่ามกลางแม่ทัพนายกองทั้งปวงก็คุกเขาลงคำนับ แล้วกล่าวว่าพวกข้าพเจ้าคิดถึงคุณมหาอุปราชาที่จับตัวพวกข้าพเจ้าได้แล้วปล่อยกลับไป จึงวางแผนจับตัวบังเอิญมามอบแก่ท่าน

ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งพวกท่านรู้คุณเราแล้วคิดอ่านจับตัวบังเอิญมาให้นั้นขอบใจนัก ว่าแล้วก็สั่งทหารให้เบิกเสื้อผ้าและข้าวของมาปูนบำเหน็จแก่สุนาและทหารเป็นอันมาก สุนาและทหารได้รับบำเหน็จแล้วจึงคำนับลาขงเบ้งยกทหารกลับไป

ขงเบ้งสั่งให้คุมตัวบังเอิญเข้ามา บังเอิญฮึดฮัดด้วยความไม่พอใจ และไม่ยอมคารวะขงเบ้งตามธรรมเนียม ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วถามว่า ท่านสัญญาว่าจะไปรวบรวมทหารยกมารบกับเรา หากพ่ายแพ้แล้วก็จะยอมแพ้ บัดนี้ท่านตกเป็นเชลยของเราอีกครั้งหนึ่ง จะคิดอ่านประการใด

บังเอิญจึงว่า ซึ่งเรตกเป็นเชลยของท่านครั้งนี้ใช้ว่าจะพ่ายแพ้ด้วยฝีมือรบก็หาไม่ เป็นแต่ทหารของเรามันชั่วเอง คิดหักหลังแล้วจับเราในยามเพลอ การตกเป็นเชลยในลักษณะนี้เราไม่อาจยอมรับความพ่ายแพ้ได้

ขงเบ้งจึงว่า ในเมื่อท่านยังไม่ยอมพ่ายแพ้แล้วจะให้ทำประการใด

บังเอิญจึงว่า ถึงเราอยู่เมืองบ้านนอกก็ดี การศึกเพียงนี้พอจะสู้ท่านได้อยู่ ถ้าปล่อยให้ไปเมืองแล้ว จะจัดแจงทหารคุมมารบท่านอีก ถ้าแพ้ที่นี่เราจึงจะกลัวเกรงท่าน

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่าเมื่อท่านมีความปรารถนาจะรบกับเราให้ประจักษ์ในฝีมือจึงจะยอมรับความพ่ายแพ้ด้วยใจ เรายินยอมรับคำท้าทาย ปล่อยท่านกลับไปอีกครั้งหนึ่ง กล่าวแล้วขงเบ้งก็สั่งทหารให้แก้มัดบังเอิญ แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยง

บังเอิญค่อยมีท่าทีอ่อนลง แต่ยังคงไม่ยอมพูดจาใดๆ ขงเบ้งเห็นบังเอิญยังแข็งกร้าวนักจึงว่า เราทำการศึกมาหนักหนา แต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ยกไปตีแห่งใดตำบลใด มีแต่ชัยชนะยังหาแพ้ผู้ใดไม่ ท่านเป็นแต่เจ้าเมืองน้อยเท่านั้น เหตุไรจึงไม่เกรงกลัวเรา

บังเอิญแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน คงตั้งหน้าตั้งตากินโต๊ะต่อไป ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วขงเบ้งจึงว่า ก่อนที่ท่านจะกลับไปเราขอเชิญท่านออกไปตรวจตราดูค่ายคูหอรบของเราแลเสบียงอาหารทั้งปวงให้เป็นขวัญตา ก่อนว่าแล้วขงเบ้งจึงให้แต่งม้าสองตัวให้บังเอิญขี่ตัวหนึ่ง ขงเบ้งขี่ตัวหนึ่ง แล้วพร้อมด้วยทหารติดตามพาบังเอิญออกไปดูตามค่ายต่างๆ ตลอดจนถึงเก็บเสบียงและอาวุธ

บังเอิญเห็นการตั้งค่ายของขงเบ้งเป็นสง่าน่าเกรงขาม มีลักษณะรุกรบที่ทรงพลัง สรรพอาวุธทั้งปวงพร้อมอยู่ทุกค่าย และเสบียงนั้นเต็มไปทั่วทุกยั้งก็รู้สึกครั่นคร้ามแต่แสร้งทำเป็นปกติ เมินหน้ามองทิวทัศน์ที่ไกลออกไป

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงถามบังเอิญว่า ซึ่งทหารและอาวุธตลอดจนเสบียงของเราพร้อมพร้อมดังนี้ ท่านคิดหรือว่าจะต่อสู้ด้วยเราได้ตลอด ท่านจงมาเข้าสวามิภักดิ์ต่อเราเสียโดยดี เราจะทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ตั้งท่านเป็นเจ้าเมืองครองอำนาจดังแต่ก่อน จะได้เป็นสุขสืบไปชั่วหลานเหลน

บังเอิญจึงว่า แคว้นพุกามนั้นกว้างใหญ่ไพศาล ประกอบด้วยหัวเมืองและไพร่พลเป็นจำนวนมาก แม้ตัวเราคนเดียวจะยอมสวามิภักดิ์ต่อท่าน หากคนทั้งปวงไม่ยอมพร้อมใจด้วยแล้วก็ปวยการเปล่า เราจะกลับไปปรึกษาหารือกันดูก่อน หากเห็นพ้องต้องกันก็จะกลับมาหาท่าน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ ขี้มาพาเบ้งเอื้กกลับมาที่ค่ายแล้วกล่าวว่า บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ท่านจงกลับไปจัดแจงทหารให้พร้อมเพรียง แล้วยกมารบกับเราใหม่ กล่าวแล้วขงเบ้งจึงให้ทหารจัดเรือส่งเบ้งเอื้กข้ามไปอีกฟากหนึ่ง

เมื่อปล่อยเบ้งเอื้กกลับไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งทหารให้ไปแจ้งแก่ม้าเต๋ายให้เลิกทัพยกทหารกลับมาพร้อมกับค่ายหลวง ม้าเต๋ายทราบคำสั่งแล้วจึงสำเลียงเสบียงอาหารที่ยึดมาได้ข้ามแม่น้ำลกซุ่ยในเวลาเที่ยงคืนของวันนั้น แล้วกลับมาที่ค่ายหลวงรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ฝ่ายเบ้งเอื้กเมื่อกลับมาถึงค่ายก็คิดค้นพยาบาทสนาที่ลอบจับตัวเอาไปมอบแก่ขงเบ้ง ทั้งระแวงห้วยหล่าว่ามีความสนิทสนมกับสนา หากไม่กำจัดเสียแล้วสืบไปภายหน้าก็จะคิดอ่านเป็นไส้ศึกให้กับขงเบ้งต่อไป คิดดังนั้นแล้วเบ้งเอื้กจึงสั่งทหารให้ไปเชิญสนาและห้วยหล่ามาที่ค่าย และลวงว่าขงเบ้งใช้คนมาหา ขณะนี้กำลังรออยู่ที่ค่ายของเบ้งเอื้ก แล้วสั่งให้จัดแจงทหารถืออาวุธครบมือซุ่มไว้ภายนอกค่าย ถ้าสนาและห้วยหล่ามาที่ค่ายแล้วก็ให้ล้อมจับตัวไว้ให้ได้

ฝ่ายสนาและห้วยหล่าครั้นทราบความจากทหารของเบ้งเอื้กว่าขงเบ้งส่งทหารมาหาที่สำคัญว่าเป็นความจริง จึงพากันมาที่ค่ายของเบ้งเอื้ก พอมาถึงค่ายก็ลงจากหลังม้าจะเดินเข้าไปในค่าย ทหารของเบ้งเอื้กจึงเข้าล้อมจับตัวสนาและห้วยหล่า แล้วมัดเอาไปมอบแก่เบ้งเอื้ก

เบ้งเอื้กเห็นทหารจับสนาและห้วยหล่าได้ก็มีความยินดี หัวเราะเสียงดังลั่นแล้วกล่าวว่าพวกมึงคิดคดทรยศต่อมิตร อย่มีชีวิตอยู่ให้รกแผ่นดินสืบไปเลย กล่าวแล้วก็สั่งทหารให้คุมตัวสนาและห้วยหล่าไปประหารชีวิต แล้วโยนศพไว้ในคลองเพื่อไม่ให้ทหารเอาเป็นเยี่ยงอย่างสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทยาคม

จับเบ้งเอื้กครั้งที่สาม (ตอนที่492)

เบ้งเอื้กไม่พอใจที่สนาเสียที่แก่ม้าเต๋าย จึงสั่งให้ลงโทษนโยบายหนึ่งร้อยที่ สนาและทหารที่เคยได้รับอภัยโทษจากขงเบ้งจึงคิดอ่านจับกุมตัวเบ้งเอื้กไปมอบแก่ขงเบ้ง แต่เมื่อเบ้งเอื้กยังไม่ยอมแพ้ด้วยใจ ขงเบ้งจึงปล่อยให้กลับไปจัดแจงกองทัพมาต่อสู้กันใหม่ เบ้งเอื้กกลับไปแล้วผูกพยาบาทสนาและระแวงห้วยหล่าจึงวางแผนสังหารสนาและห้วยหล่าแล้วโยนศพทิ้งไว้ในคลอง มิให้คนทั้งปวงเอาเยี่ยงอย่าง

เมื่อประหารสนาและห้วยหล่าแล้วเบ้งเอื้กจึงจัดแจงทหารจะยกไปรบกับม้าเต๋ายที่ช่องเขา แต่พอยกไปถึงกลับพบแต่พื้นที่ว่างเปล่าก็สงสัย จึงให้ทหารจับตัวชาวบ้านมาสอบถามว่าทหารเมืองเสฉวนไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหน ชาวบ้านก็แจ้งความไปตามจริงว่าทหารเมืองเสฉวนได้ขนเสบียงข้ามแม่น้ำกลับไปยังฟากฝั่งโน้นตั้งแต่เมื่อเที่ยงคืนก่อนแล้ว

เบ้งเอื้กได้ฟังดังนั้นก็ยกทหารกลับไปเมืองหมันอ๋อง โดยทิ้งค่ายเก่าไว้ตามเดิม พอถึงเมืองชายแดนเมืองหมันอ๋อง เบ้งเอื้กซึ่งเป็นผู้น้องของเบ้งเอื้กทราบข่าวว่าพี่ชายเลิกทัพกลับมาเมืองจึงคุมทหารออกมาต้อนรับแล้วเชิญเข้าไปในเมือง และถามความศึกกับเบ้งเอื้ก

เบ้งเอื้กได้เล่าความศึกให้เบ้งเอื้กทราบความทุกประการ แล้วว่าขงเบ้งตั้งค่ายคูหอรบแน่นหนายากที่จะเข้าตีซึ่งหน้า จ่าจะคิดเป็นอุบายจึงจะจับขงเบ้งได้โดยง่าย

เบ้งเอื้กจึงถามเบ้งเอื้กว่า ท่านพี่จะคิดอ่านประการใด

เบ้งเอื้กจึงว่า เราได้ลวงขงเบ้งว่าจะกลับมาเมืองแล้วถามความเห็นผู้คนทั้งปวงว่าจะยอมสวามิภักดิ์ต่อขงเบ้งหรือไม่ ดังนั้นจะให้เจ้าพาทหารฝีมือดีร้อยคนคุมเอาหนองเครื่องทองเงินและของบรรณาการมีค่าไปหาขงเบ้งที่ค่าย ลวงให้ขงเบ้งวางใจ ตัวเราจะยกกองทัพตามไปข้างหลัง ให้เจ้าคอยสังเกตการณ์ ถ้าเห็นมีการสู้รบเกิดขึ้นทางด้านนอก เจ้าจงคุมทหารก่อการจลาจลขึ้นในค่ายของขงเบ้ง เห็นขงเบ้งจะละล้าละลังคงจะจับตัวได้โดยง่าย

เบ้งเอื้กได้ฟังแผนการของเบ้งเอื้กดังนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญสติปัญญาของเบ้งเอื้กเป็นอันมาก เบ้งเอื้กได้ยินคำชมของผู้น้องก็ล้าพองใจว่าแผนการอันแยบยลจะเป็นผลให้จับเบ้งเอื้กได้โดยสะดวก จึงจัดแจงของบรรณาการตามแผนการและให้เบ้งเอื้กคุมทหารและของบรรณาการนั้นล่วงหน้าไปก่อน ส่วนเบ้งเอื้กจัดแจงกองทัพลอบยกตามไปในเวลากลางคืน ข้ามแม่น้ำลกซุ่ยตรงจุดที่ดินเขิน เตรียมพร้อมที่จะตีค่ายของขงเบ้ง

ฝ่ายเบ้งฮิวเมื่อพาทหารคุมของบรรณาการข้ามแม่น้ำลกซุยแล้ว พบกับหน่วยลาดตระเวนของม้าดำย จึงแจ้งความว่าเบ้งเฮ็กสั่งให้คุมของบรรณาการมามอบแก่ขงเบ้งเพื่อจะยอมอ่อนน้อมตามที่ได้ตกลงไว้กับขงเบ้งนั้น

ม้าดำยจึงให้ทหารควบคุมเบ้งฮิวและทหารไว้ด้านนอก แล้วรายงานความให้ขงเบ้งทราบ ในขณะนั้นเป็นเวลาบ่าย ขงเบ้งนั่งปรึกษาราชการสงครามอยู่กับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ครั้นได้ทราบความจากม้าดำยขงเบ้งก็หัวเราะ แล้วถามม้าเจ็กว่าซึ่งเบ้งฮิวควบคุมของบรรณาการมาครั้งนี้ท่านเห็นว่าเป็นประการใด

ม้าเจ็กได้ยินคำของขงเบ้งก็อมยิ้ม แล้วให้ทหารหยิบเอาหมึกและฟู่กันมาเขียนหนังสือ และส่งให้แก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งรับหนังสือของม้าเจ็กมาอ่านดูก็หัวเราะ แล้วว่าความเห็นของท่านต้องด้วยความคิดของเรา กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้อุยเอียน อองเป้ง ม่าตง และกวนสกก ให้ยกทหารไปชุมนุมอยู่ในป่านอกค่าย ถ้าหากเบ้งเฮ็กยกมากับพลอยให้เข้ามาถึงค่าย แล้วช่วยกันรบตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน เห็นจะจับตัวเบ้งเฮ็กได้โดยง่าย ถึงมาตรนั้นจะจับตัวไม่ได้ เบ้งเฮ็กคงจะหนีไปทางแม่น้ำลกซุยเพื่อจะข้ามไปยังอีกฟากหนึ่ง ให้ม้าดำยคุมทหารปลอมเป็นทหารของเบ้งเฮ็กแจวเรือข้ามฟากคอยท่าอยู่ ถ้าเบ้งเฮ็กแตกไปถึงก็ให้รับเบ้งเฮ็กลงเรือแล้วช่วยกันจับเบ้งเฮ็กให้จงได้

นายทหารเหล่านั้นรับคำสั่งขงเบ้งแล้วค้ำบ้นลาออกไปจัดแจงตามที่ขงเบ้งได้สั่งการทุกประการ พอทหารทั้งนั้นออกไปแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ลิฉีเต๋งโต๊ะเตรียมสุราไว้ให้พร้อม และสั่งลิฉีเต๋งว่าเมื่อเบ้งฮิวเข้ามาถึงเราจะแต่งโต๊ะเลี้ยง ท่านจงเอายาเบื่อเมาผสมไว้ในสุราให้เบ้งฮิวและทหารทั้งปวงกิน เมื่อเมาสิ้นสติสมประดีแล้วให้มัดตัวไว้ ลิฉีเต๋งรับคำสั่งขงเบ้งแล้วก็ออกไปเตรียมการตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ

เมื่อจัดแจงการทั้งปวงพร้อมแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้เชิญเบ้งฮิวเข้ามาหา แต่ทหารที่ติดตามเบ้งฮิวนั้นให้รออยู่ด้านนอก ยกเว้นเฉพาะพวกชนของบรรณาการให้ยกข้าวของตามเบ้งฮิวเข้าไปได้ เบ้งฮิวเห็นขงเบ้งนั่งเป็นสง่าก็มีความยำเกรง คุกเข่าลงคำนับขงเบ้งตามประเพณี แล้วว่าเบ้งเฮ็กพี่ชายของข้าพเจ้าสำนักในพระคุณของมหาอุปราชที่ไว้ชีวิตแล้วปล่อยตัวกลับไป จึงให้ข้าพเจ้าคุมของบรรณาการมาตอบแทนเป็นสินน้ำใจ ส่วนเบ้งเฮ็กกำลังรวบรวมของมีค่าแล้วจะตามมานอนน้อมต่อภายหลัง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ทำที่เป็นยินดี แล้วถามว่าท่านเดินทางมาแต่ไกลในครั้งนี้มีทหารติดตามมาด้วยหรือไม่ เป็นจำนวนเท่าใด เบ้งฮิวจึงว่า ทหารซึ่งมาด้วยข้าพเจ้านั้นมีจำนวนแต่น้อย นอกนั้นเป็นชาวบ้านช่วยขนส่งของและแจวเรือข้ามแม่น้ำ มีจำนวนรวมกันประมาณร้อยคนเศษ

ขงเบ้งกล่าวขบใจเบ้งเฮ็กแล้วว่า ท่านเดินทางไกลเอาของมามอบแก่เราครั้งนี้ขบใจนักหนา เมื่อมาถึงแล้วเราจะเลี้ยงโต๊ะรับรองเพื่อความสัมพันธ์อันดีสืบไป ว่าแล้วขงเบ้งจึงให้ทหารไปเชิญทหารของเบ้งฮิวที่ด้านนอกไปที่ค่ายบัญชาการซึ่งได้เตรียมโต๊ะไว้พร้อมเสร็จแล้ว และชวนเบ้งฮิวไปที่ค่ายบัญชาการพร้อมกัน

ขงเบ้งสังเกตเห็นทหารซึ่งมาด้วยเบ้งฮิวนั้น รูปร่างทหารเห็นใหญ่โต บ้างหน้าดำตาเขียว หน้าขาวตาแดง หนองเหลืองแดงต่างๆ กัน ก็เข้าใจว่าแกล้งจัดสรรกันมา

ขงเบ้งเชิญเบ้งฮิวและทหารทั้งปวงเข้าประจำโต๊ะแล้วกล่าวขบใจเบ้งฮิวที่อุตสาหะฟันฝ่าหนทางไกลมาด้วยความยากลำบาก เพื่อตอบแทนน้ำใจท่านทั้งปวงเราจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงให้เป็นไมตรีไว้ในครั้งนี้ แล้วขงเบ้งจึงเชิญทหารทั้งปวงกินโต๊ะ

เบ้งฮิวเห็นขงเบ้งวางใจเป็นอันดีดังนั้นก็ให้สายดาเป็นสัญญาณแก่ทหารคนสนิท ทหารคนสนิทของเบ้งฮิวเห็นสัญญาณก็ทราบความนัย จึงแกล้งออกไปตระด้านนอกค่ายและบอกให้พรรคพวกซึ่งวางกำลังอยู่นอกค่ายสองสามคนรีบกลับไปรายงานความให้เบ้งเฮ็กทราบ

เบ้งเฮ็กทราบรายงานก็มีความยินดี สั่งให้เคลื่อนพลสามหมื่นตรงมาที่ค่ายของขงเบ้งเป็นสามสาย กะเดินทัพให้ถึงค่ายขงเบ้งในเวลากลางคืน และให้ถือสัญญาณไฟเป็นสัญญาณรุกเข้าโจมตีพร้อมกัน

เบ้งฮิวและทหารกินโต๊ะที่ขงเบ้งจัดเลี้ยงรับรองจนถึงเวลาค่ำก็เมาสลบสิ้นสติสมประดี ขงเบ้งจึงให้ทหารมัดเบ้งฮิวและทหารทั้งปวงไว้ แล้วพาทหารออกไปชุมนุมอยู่ด้านนอกค่าย

เบ้งเฮ็กยกทหารสามหมื่นมาถึงค่ายของขงเบ้งเป็นเวลายามเศษ เห็นค่ายนั้นมืดเงียบอยู่ไม่เห็นผู้คนที่ประหลาดใจ จึงขี่ม้าพาทหารตระเวนดูตามริมค่าย ก็ไม่เห็นผู้ใด เบ้งเฮ็กจึงพาทหารคนสนิทสองร้อยคน

ตรงไปที่ค่ายของขงเบ้ง เห็นประตูค่ายเปิดอยู่ก็พากันเข้าไปในค่าย ไม่พบขงเบ้งและทหารเมืองเสฉวน เห็นแต่เบ้งฮิวและทหารซึ่งติดตามนอนสลบไม่ได้สติสมประดี และถูกเชือดมัดไว้ทุกคนก็ยิ่งประหลาดใจ เห็นทหารคนหนึ่งฟื้นคืนสติเบ้งเอ็กจึงถามว่า เหตุไฉนจึงถูกมัดนอนทิ้งอยู่ที่นี่

ทหารนั้นรู้สึกแต่พูดจาไม่ได้ด้วยแรงพิษยาเบื่อ ได้ยินคำเบ้งเอ็กก็เอามือชี้ที่ปาก เบ้งเอ็กเห็นอาการดังนั้น ก็ทราบว่าเป็นเพราะถูกยาเบื่อเมา จึงให้ทหารเอายาแก้เบ้เมากรอกเข้าที่ปากและแก้มัดทหารทั้งนั้น เบ้งฮิวและทหารพอได้สติก็ยังงัวเงียเดินไม่ได้ เบ้งเอ็กจึงให้ทหารช่วยกันพยุงเบ้งฮิวและทหารซึ่งเมานั้นจะพาออกไปนอกค่าย

ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากแนวป่าทั้งสี่ด้าน จูล่ง อู๋เอี้ยน ม้าตง อองเป้ง กวนสก คุม ทหารโห่ร้องตีระฆฆาบเข้ามาจากทุกด้าน เบ้งเอ็กรู้ว่าต้องกลของขงเบ้งก็ตกใจ พาทหารตีฝ่าไปทางด้านแม่น้ำลกซุย ทหารเมืองเสฉวนได้เข้าฟันทหารของเบ้งเอ็กบาดเจ็บล้มตายและจับเป็นเชลยได้จำนวนมาก ส่วนเบ้งฮิวนั้นถูกจูล่งจับตัวไว้ได้ และให้ทหารมัดตัวเบ้งฮิวไว้

เบ้งเอ็กพาทหารตีฝ่าแนวล้อมออกไปได้ แต่ถูกทหารเมืองเสฉวนไล่ตามตีแตกหนีกระจัดกระจาย ต่างคนต่างพลัดกัน เบ้งเอ็กตกใจเป็นอันมาก พาทหารซึ่งติดตามไม่กี่คนไปถึงฝั่งแม่น้ำลกซุย เห็นเรือสำหนึ่งจอดอยู่ที่ชายฝั่ง มีทหารเมืองหมันอ่องอยู่ในเรือกำลังจะออกเรือก็ร้องเรียกแล้วรีบลงไปเรือ และสั่งให้ถอยเรือออกจากฝั่ง

พอเรือออกจากฝั่งม้าตายซึ่งคุมทหารปลอมตัวคอยที่อยู่ในเรือก็ช่วยกันจับเบ้งเอ็กได้โดยละม่อม แล้วมัดตัวพาไปหาขงเบ้งที่ค่าย

ฝ่ายขงเบ้งเมื่อเห็นเบ้งเอ็กแตกไปแล้วก็พาทหารกลับเข้าไปในค่ายดังเก่า

ทางด้านจูล่ง ม้าตายและแม่ทัพนายกองทั้งปวง เมื่อพาเบ้งฮิวและเชลยศึกมาถึงค่ายแล้ว จึงให้ทหารควบคุมเชลยศึกอยู่นอกค่ายแล้วเข้าไปรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความแล้วจึงสั่งให้คุมเชลยศึกทั้งนั้นเข้ามาข้างในค่าย สั่งให้แก้มัดออกแล้วกล่าวกับเชลยศึกว่า เอ็งทั้งปวงขัดเขามาได้ จำใจมารบ จะเย็นยับเสียเปล่าเหมือนหญ้าแพรก ฝ่ายลูกเมียซึ่งอยู่ข้างหลังเล่ารู้ว่าเราจับได้แล้ว ก็ร้องให้ทุกชีโสภถึงนักร เราจะปล่อยไปอาบุญ แต่ว่าที่นี้อย่ามารบเราอีก

ทหารของเบ้งเอ็กได้ยินว่าขงเบ้งจะปล่อยตัวกลับไปหาครอบครัวบุตรภรรยาที่สำนักในบุญคุณของขงเบ้ง ตกใจคำนับขอบคุณแล้วว่าพระคุณของมหาอุปราชที่ไว้ชีวิตในครั้งนี้ พวกข้าพเจ้าจะไม่ลืมเลือนและจะไม่กลับมารบกับท่านอีก กล่าวแล้วก็ลาขงเบ้งกลับไปเมือง

ขงเบ้งเรียกจูล่ง อู๋เอี้ยนและม้าตายมาสั่งว่า ท่านจงคุมทหารยกไปตั้งอยู่ที่ค่ายเก่าของเบ้งเอ็กให้เสร็จสิ้นตั้งแต่วินาทีนี้ แล้วจัดทหารตั้งเรียงรายเป็นสามกอง เมื่อเบ้งเอ็กไปถึงก็ให้ปรัมก่าขับอย่าให้ยกมารบอีก มิฉะนั้นก็จะประหารชีวิตเสียให้สิ้น

สามนายทหารเอกรับคำสั่งขงเบ้งแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปตามคำสั่งของขงเบ้ง

เมื่อจัดแจงทหารเสร็จแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้คุมตัวเบ้งเอ็กเข้ามาหา แล้วหัวเราะเยาะพลางกล่าวว่า ท่านทำกลอุบายใช้ให้น้องเฒ่าของมาล่อลวงให้เราวางใจ และยกกองทัพตามมาตีเราในภายหลัง คิดหรือว่าอุบายเพียงเท่านี้จะลวงเราได้ เราแจ้งในกลอุบายของท่านจึงซ่อนกลจับกุมตัวท่านได้ดังนี้ ท่านจะยอมแพ้ด้วยใจแล้วหรือหาไม่

เบ้งเอ็กได้ยินจึงว่า ซึ่งเสียที่แก่ท่านครั้งนี้เป็นเพราะเบ้งฮิวน้องของเราเห็นแก่กิน จึงหลงถูกยาเบื่อของท่านแล้วเสียการไป หากเบ้งฮิวไม่เห็นแก่กินแล้ว ไหนเลยท่านจะมีชัยชนะแก่เราได้

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นจึงว่า ถึงบัดนี้เราจับตัวท่านได้ถึงสามครั้ง จะปล่อยท่านกลับไปจัดแจงทหารยกมารบกันใหม่ ท่านจะคิดอ่านประการใด

เบ้งเอ็กได้ยินดังนั้นก็ก้มหน้านิ่ง ขงเบ้งจึงส่ายหัวว่าเราจะปล่อยตัวท่านกลับไปเป็นหนที่สาม ท่านจงกลับไปเตรียมทหารยกมารบกันใหม่เถิด

เบ้งเอ็กได้ยินดังนั้นก็ตั้งใจ จึงว่าถ้าท่านปล่อยตัวเราไปครั้งนี้แล้ว เราจะไประดมทหารให้สิ้นทั้งเมือง แล้วจะยกมารบกับท่าน หากท่านจับตัวเราได้อีกครั้งหนึ่งเราก็จะยอมแพ้ไม่คิดสู้รบอีกเลย

ขงเบ้งจึงว่า ถ้าเช่นนั้นท่านจงกลับไปเล่าเรียนวิทยาการสงครามให้เป็นที่พอใจก่อนแล้วค่อยยกมารบกับเรา หากเราจับท่านได้จะไม่ปล่อยท่านกลับไปอีก ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้แก้มัดเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิว และสั่งทหารให้พาเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวข้ามแม่น้ำลกซุยไปส่งที่อีกฟากหนึ่ง

เบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวครั้งถูกปล่อยตัวเป็นหนที่สามใจก็ค่อยอ่อนลง คำนับขงเบ้งแล้วผลุนผลันเดินออกไปโดยไม่พูดจาประการใด ทหารของขงเบ้งจึงนำเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวลงเรือข้ามแม่น้ำลกซุยไปส่งที่อีกฟากหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

ศึกริมแม่น้ำเซียงหยี (ตอนที่493)

เบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวสองพี่น้องวางอุบายจะหลอกขงเบ้งให้ตายใจ แล้วจะยกกองทัพตามมาจู่โจมจับตัวขงเบ้ง แต่ขงเบ้งรู้ทันในกลอุบาย จึงซ่อนกลจับเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวได้เป็นหนที่สาม แต่เมื่อหัวหน้าเผ่าคนป่าเถื่อนไม่ยอมรับความพ่ายแพ้โดยสมัครใจ ขงเบ้งจึงปล่อยตัวให้กลับไปจัดแจงทหารมารบกันใหม่

เบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวพอขึ้นฝั่งเห็นม้าตายจัดแจงทหารลาดตระเวนอยู่ก็แปลกใจ พอตีม้าตายเห็นเบ้งเฮ็กก็เอาดาบขึ้นหน้าเบ้งเฮ็กแล้วทวาดว่า หากครั้งหน้าถูกจับตัวได้เราจะฆ่าท่านเสีย เบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวได้ยินคำม้ายัดยั้งนั้นก็ไม่ต้องตอบคำ คงเดินหน้าต่อไป

ครั้งเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวเดินทางไปถึงจะถึงค่ายเก่า ก็เห็นจุล่งคุมทหารขวางหน้าอยู่ จุล่งพอเห็นเบ้งเฮ็กก็ร้องด่าว่า เจ้าคนป่าเถื่อน มหาอุปราษทำคุณแก่ท่านเป็นหนักหนา จับได้แล้วไม่ฆ่าถึงสามครั้ง ยังไม่สำนึกตัวอีกเล่า หากคราวหน้ากลับมาต่อสู้อีกแล้วถูกจับตัวได้อีกเราจะฆ่าเจ้าเสีย

เบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวมีรู้ที่จะตอบคำจุล่งประการใด ได้แต่ก้มหน้าเดินผ่านค่ายเก่าไปทางซอกเขา แต่พอถึงปากซอกเขาเห็นอุยเอียนคุมทหารขวางทางอยู่ก็คิดว่าอุยเอียนจะมาจับตัวเอาไปมอบให้แก่ขงเบ้งก็ตกใจ

อุยเอียนขี่ม้าพาทหารตรงมาที่เบ้งเฮ็ก แล้วกล่าวว่า บัดนี้เราก็จับฆ่าฟากรุกที่แดนเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว ท่านยังจะโง่ไปถึงไหนจึงจะมารบอีกเล่า ถ้าเราจับได้ทีนี้จะฟันให้ได้ร้อยท่อน

เบ้งเฮ็กเห็นอุยเอียนกล่าวความแล้วยังคงยืนม้านิ่งอยู่ในที่เดิม จึงเดินทางอ้อมกองทหารของอุยเอียนรุดหน้าต่อไปเพื่อจะกลับไปเมือง

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากปล่อยเบ้งเฮ็กหนที่สามแล้ว ได้สั่งให้เคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำลกซุยยกมาตั้งอยู่ที่ค่ายเก่าของเบ้งเฮ็กแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงฉลองชัยแก่บรรดาทหารทั้งปวง

ในท่ามกลางงานเลี้ยงฉลองชัยนั้น ขงเบ้งได้กล่าวปราศรัยว่า เราคิดจะบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เป็นสุขสืบไปจึงทำการทั้งนี้ ท่านทั้งปวงซึ่งรบเหน็ดเหนื่อยมิรู้ก็จะน้อยใจว่าจับเบ้งเฮ็กได้แล้วปล่อยไปแล้วเพราะเราเห็นเหตุว่าเบ้งเฮ็กนี้เป็นเจ้าเมืองบ้านนอก น่าใจกระต้างนักผิดคนเมืองเรา จนได้ตัวมาแล้วมันยังไม่สำราญแพะที่เดียว ซึ่งปล่อยมันไปนั้น เราคิดจะให้มันกลัวเกรงทั้งภายนอกภายในให้จงหนักก่อนจึงจะกลับไปได้ ถ้าจะเอาแต่พอชนะร่อนๆ แล้วกลับไปเมือง จะยกไปทำการด้วยพระเจ้าโจผีเล่า ดีร้ายเบ้งเฮ็กจะยกไปตีเมืองเรา ท่านทั้งปวงจงอุตส่าห์รบให้เบ้งเฮ็กยับแพ้แล้ว ก็จะได้เป็นสุขด้วยกัน

บรรดาทหารซึ่งยังคลางแคลงใจว่าเหตุใดขงเบ้งปล่อยตัวกลับไปถึงสามหน ครั้นได้ฟังคำอธิบายอย่างจะแจ้งแสดงเหตุผลกลบายทางการเมืองระหว่างรัฐที่ต้องการศานติทางภาคใต้ อย่างยั่งยืนเพื่อจะได้ทำการกับพระเจ้าโจผีให้ถนัดมือ จึงจำต้องสยบเบ้งเฮ็กให้ได้ทั้งกายและใจ ก็เข้าใจความเมืองกระจ่าง นึกสรรเสริญความคิดของขงเบ้งเป็นอันมาก และกล่าวพร้อมกันว่าความคิดของมหาอุปราษลึกลับซึ่งนัก พวกข้าพเจ้าพร้อมจะอาสาทำสงครามตามมหาอุปราษไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต

หลังจากวันนั้นแล้วความรู้สึกนึกคิดและความเข้าใจในภาระหน้าที่ของเหล่าทหารในกองทัพเมืองเสฉวนก็เป็นเอกภาพ ต่างมีความมานะมุ่งมั่นที่จะทำการให้ได้ชัยชนะแก่เบ้งเฮ็กทั้งกายและใจตามแนวทางซึ่งขงเบ้งได้วางไว้ทุกประการ

ฝ่ายเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวสองพี่น้อง ครั้นเดินทางกลับไปเมืองจินแซซึ่งเป็นเมืองหลวงของเมืองหมันอ่องแล้วให้รู้สึกอัปยศอดสูใจและโกรธแค้นขงเบ้งเป็นอันมาก เบ้งเฮ็กจึงสั่งให้เกณฑ์ทหารจากบรรดาหัวเมืองขึ้น

ทั้งเก้าสิบสามหัวเมืองเข้ามาพร้อมกันเป็นกำลังพลห้าสิบหมื่น แล้วเคลื่อนทัพออกจากเมืองจีนแยกมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำเชียงหยี เตรียมที่จะทำสงครามใหญ่กับขงเบ้งซึ่งตั้งทัพอยู่ที่ริมแม่น้ำลกซุย

ครั้นขงเบ้งได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าเบ้งเฮ็กยกกองทัพใหญ่มาตั้งนั้นจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาปรารภความให้ทราบ แล้วกล่าวว่าเบ้งเฮ็กยกกองทัพใหญ่มาครั้งนี้เป็นผลดีแก่เมืองเรา เพราะหากเบ้งเฮ็กปราชัย กิตติศัพท์ก็จะเลื่องลือไปไกลทั่วทุกภาคประเทศให้เกิดความขาดกลัวไม่กล้ารุกรานเมืองเราสืบไป เบ้งเฮ็กแม้ยกกองทัพใหญ่มาก็หาใช่เรื่องที่ต้องวิตกแต่ประการใด เราจะคิดอ่านจับเป็นเบ้งเฮ็กให้จงได้

ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปถึงริมแม่น้ำเชียงหยี เห็นแม่น้ำนั้นกว้าง ไม่มีเรือที่จะข้ามทหารไปได้ ขงเบ้งจึงเรียกลิฉุยถามว่า ซึ่งจะข้ามแม่น้ำเชียงหยีนั้น ท่านจะคิดอ่านประการใด

ลิฉุยจึงว่า บนภูเขาซึ่งไม่ไกลจากที่นี่นักเป็นป่าไม้ไผ่กว้างใหญ่ เห็นพอจะตัดทำเป็นสะพานข้ามแม่น้ำไปได้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้จัดทหารสามหมื่นไปตัดไม้ไผ่มาผูกเป็นแพ กว้างพละหนึ่งเส้น แล้วเอาแพไม้ไผ่นั้นมาต่อกันเป็นสะพาน เสร็จแล้วจึงให้ทหารข้ามสะพานไม้ไผ่ไปยังอีกฝั่งหนึ่ง

ครั้นขงเบ้งล่ำเลียงทหารข้ามแม่น้ำเชียงหยีเสร็จสิ้นแล้ว จึงสั่งให้ตั้งค่ายใหญ่สามค่ายเรียงรายตามริมแม่น้ำ และทำประตูค่ายตรงกับสะพานข้ามแม่น้ำ

ฝ่ายเบ้งเฮ็กตั้งค่ายอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำเชียงหยี พอได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าขงเบ้งยกทหารข้ามแม่น้ำมาตั้งค่ายอยู่ปากเดียวกัน จึงคุมทหารสิบหมื่นหวังจะยกมาตีค่ายขงเบ้งมิให้ทันตั้งตัว

พอดีขณะนั้นกองทัพเมืองเสฉวนตั้งค่ายเสร็จสิ้น ทหารทั้งปวงพากันเข้าไปอยู่ในค่ายหมดแล้ว ขงเบ้งทราบว่เบ้งเฮ็กยกทหารจะมาโจมตีจึงสั่งให้ปิดประตูค่าย แล้วสังเกตความเคลื่อนไหวของทหารเบ้งเฮ็กอยู่บนเนินสูงภายในค่าย เห็นเบ้งเฮ็ก ห่มเสื้อหนังแรด ใส่หมวกแดง ชีกระบือแดง มือซ้ายถือเชน มือขวาถือดาบคุมทหารยกมา

ขงเบ้งสังเกตเห็นทหารของเบ้งเฮ็กยกมาไม่เป็นขบวน ก็ต้องการดูท่วงทีศึกให้กระจ่าง จึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย เบ้งเฮ็กคุมทหารมาถึงค่ายของขงเบ้งก็ร้องทำให้ยกทหารออกไปรบกัน ครั้นเห็นทหารเมืองเสฉวนไม่ยกออกไปรบก็ร้องดำว่าเป็นหยาบคาย

ทหารเมืองเสฉวนได้ฟังคำด่าก็โกรธ พากันเข้าไปหาขงเบ้งแล้วขออาสายกออกไปรบ

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่า เบ้งเฮ็กเป็นข้าศึกต่างประเทศ ท่วงทีก็หยาบช่าหาเป็นกระบวนเหมือนเราไม่ เราตั้งมั่นฟังกำลังดูก่อน เมื่อเห็นได้ทีประการใดแล้วจึงจะคิดกลอุบายเอาชัยชนะให้จงได้ ท่านทั้งปวงอย่าเพอดูหมิ่นแก่ข้าศึก จงช่วยกันป้องกันรักษาค่าย ตั้งใจให้มันคงเกิด

ทหารเมืองเสฉวนได้ฟังคำอธิบายของขงเบ้งดังนั้นก็ค่านับลาขงเบ้งกลับออกไป ในขณะที่เบ้งเฮ็กก็ยกทหารมาร้องดำท้าทายถึงสามวันติดต่อกัน เห็นทหารเมืองเสฉวนไม่ยกออกไปรบก็โกรธ แต่ไม่รู้ที่จะทำประการใดได้ พอเย็นลงก็ยกทหารกลับไปค่าย

ในตอนกลางคืนวันที่สาม ขงเบ้งเรียกจู่งและอุยเอี้ยนมาสั่งว่า ให้จู่งคุมทหารข้ามแม่น้ำ ไปตั้งชุมอยู่ในป่าฝั่งตรงกันข้ามกับค่ายของเบ้งเฮ็ก ให้ตั้งค่ายไว้ในป่าแล้วปักธงทิวไว้เป็นอันมาก เมื่อใดที่เห็นเบ้งเฮ็กยกกองทัพมาตีค่ายเราแล้ว ก็ให้ยกทหารลอบข้ามแม่น้ำไปยึดค่ายเบ้งเฮ็กเสีย ส่วนอุยเอี้ยนนั้นให้ยกทหารไปตั้งชุมอยู่ในป่าที่ชายเขาข้างทิศตะวันออกของค่ายเรา ให้ชุดหลุมไว้จำนวนมาก แต่ให้เอาใบไม้ปิดปากหลุมไว้อย่าให้เป็นที่สังเกตแก่ข้าศึก เมื่อเบ้งเฮ็กไปถึงจุดชุมก็ให้จับตัวเบ้งเฮ็กไว้ให้จงได้

จู่งและอุยเอี้ยนรับคำสั่งแล้วค่านับลาขงเบ้งออกไปจัดแจงตามคำสั่งทุกประการ พอจู่งและอุยเอี้ยนออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกม้าตายให้คุมทหารทำพลอลอยตามแม่น้ำไปในเวลากลางคืน แล้วยกทหารขึ้นจากแพไปชุมอยู่ข้างทิศตะวันตกของค่ายเบ้งเฮ็ก ม้าตายรับคำสั่งขงเบ้งแล้วก็ค่านับลาขงเบ้งออกไป

พอม้าตายกลับออกไปแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้จุดไฟสว่างไสวทั้งสามค่าย และให้เดี่ยวเอ็กคุมทหารยกออกไปชุมอยู่ข้างนอกค่ายทางทิศเหนือ ส่วนขงเบ้งยกทหารออกจากค่ายขึ้นไปอยู่บนเนินเขาคอยสังเกตการณ์

ฝ่ายเบ้งเฮ็กครั้นทราบขงเบ้งถึงสามวันแล้วทหารเมืองเสฉวนก็ยังไม่ยอมออกมารบ ในคืนวันนั้นเบ้งเฮ็กจึงคิดว่าทหารเมืองเสฉวนคิดแต่จะตั้งมั่นอยู่ภายในค่าย หากเรายกไปปล้นค่ายไม่ให้ทันตั้งตัวเสียแต่ในคืน

วันนี้เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย เบ้งเอ็กคิดดังนั้นแล้วจึงเกณฑ์ทหารเกือบหมดทั้งค่ายยกมาที่ค่ายของขงเบ้ง

พอกองทัพหน้าของเบ้งเอ็กเข้ามาใกล้เห็นในค่ายขงเบ้งสว่างไสวคล้ายกับทหารยังไม่หลับนอน จึงคุมเชิงอยู่จนพ่ายสอง ไฟในค่ายของขงเบ้งก็ยิ่งสว่างไสวอยู่ดังเดิม ก็เกรงว่าทหารเมืองเสฉวนระวังตัวจึงพะว้าพะวังร้องร่ำอยู่ไม่กล้ายกเข้าตี จนกระทั่งฟ้าสว่างกองทัพหลวงของเบ้งเอ็กก็ตามมาถึง ทหารในกองทัพหน้าจึงรายงานความทั้งปวงให้เบ้งเอ็กทราบ

เบ้งเอ็กทราบรายงานแล้วก็หัวเราะ กล่าวว่าขงเบ้งเกรงกองทัพเราจึงเลิกทัพกลับไปเมือง แล้วแสร้งทำอุบายโดยจุดไฟสว่างไว้ในค่ายหวังจะลวงเราให้สงสัยไม่กล้าโจมตี กล่าวแล้วเบ้งเอ็กจึงพาทหารเข้าไปใกล้ค่ายของขงเบ้ง เห็นค่ายทั้งสามเรียบสงบมิได้มีทหารลาดตระเวนหรือรักษาการณ์ตามปกติ

เบ้งเอ็กจึงกล่าวกับทหารซึ่งติดตามนั้นว่า ขงเบ้งเลิกทัพกลับไปเมืองดังที่เราได้คาดการณ์ไว้ ค่ายจึงเรียบร้างว่างเปล่าอยู่ดังนี้ แต่ชะรอยขงเบ้งจะเลิกทัพกลับไปเป็นการด่วน ดังนั้นย่อมต้องทิ้งเสบียงอาหารเป็นจำนวนมากไว้ข้างหลัง ขอบที่จะยึดเสบียงนั้นไว้เป็นสิทธิแก่เรา

เบ้งฮิวผู้น้องเบ้งเอ็กเห็นผู้ประมาณการความคิดของขงเบ้งจึงท้วงว่า ซึ่งค่ายของเบ้งเรียบร้างว่างเปล่าอยู่นี้จะ เป็นเรื่องที่ขงเบ้งหนีกลับไปเมืองหรือคิดอ่านเป็นอุบายยังไม่แจ้ง ท่านพี่จงระมัดระวังตัวให้จงดีจะได้ไม่เสียที่แก่ข้าศึก

เบ้งเอ็กจึงว่า ก็แลเห็นกันอยู่ว่าค่ายทั้งนี้ร้างเปล่าไม่มีทหารเมืองเสฉวนแล้ว การที่ขงเบ้งต้องทิ้งค่ายเป็นการด่วน หรือชะรอยจะเกิดศึกทางพระเจ้าโจผีหรือทางพระเจ้าซุนกวน ขงเบ้งจึงจำเป็นต้องเลิกทัพกลับไปเป็นการด่วน จึงแสร้งทำอุบายถ่วงเวลาไม่ให้เรายกไล่ตามไปดี กระนั้นเลยเราจะรีบยกกองทัพไล่ตามไปเห็นจะทันและจะจับตัวขงเบ้งได้โดยง่าย

เบ้งเอ็กกล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งให้ทหารกองหนึ่งเข้าไปชนเสบียงในค่ายของขงเบ้งเพื่อจะนำกลับไปค่าย ตัวเบ้งเอ็กคุมทหารเลียบไปตามริมฝั่งแม่น้ำเพื่อจะตามจับขงเบ้ง แต่พอแลข้ามปากไปเห็นค่ายกลซึ่งจุล่งตั้งลวงไว้ตามคำสั่งของขงเบ้งปักธงทิวอยู่ที่อีกปากหนึ่งของแม่น้ำเป็นจำนวนมาก ก็สำคัญว่าขงเบ้งยกทหารข้ามแม่น้ำหนีไปพักตั้งค่ายอยู่ จึงเกณฑ์ทหารไปตัดไม้หวังจะผูกแพข้ามแม่น้ำตามขงเบ้งไป

ในขณะที่ทหารเบ้งเอ็กกำลังทำแพนั้น บังเกิดลมพายุพัดแรงกล้า ขงเบ้งจึงสั่งทหารให้จุดพลสัญญาณขึ้นไปบนฟ้า ทหารเมืองเสฉวนซึ่งชุมนุมอยู่ทั้งสามด้านก็จุดประทัดสัญญาณขึ้นพร้อมกัน แล้วพากันโห่ร้องตีฆ้องกลองกองตรงเข้ามาที่กองทัพของเบ้งเอ็ก

เบ้งเอ็กรู้ว่าต้องกลของเบ้งก็ตกใจ รีบขึ้นกระปือพาทหารตีฝ่าวงล้อมหวังจะกลับไปเข้าค่าย แต่พอเข้าไปใกล้เห็นจุล่งคุมทหารจำนวนมากออกมาสกัดขวางทางไว้

ความจริงจุล่งซึ่งรับคำสั่งของขงเบ้งพาทหารข้ามปากไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าตรงข้ามกับค่ายของเบ้งเอ็ก แล้วได้ให้ทหารติดตามสอดแนมความเคลื่อนไหวของเบ้งเอ็ก พอทราบเบ้งเอ็กยกทหารออกจากค่ายแต่เวลากลางคืนจะไปปล้นค่ายของเบ้ง จึงคุมทหารยกข้ามแม่น้ำจู่โจมเข้ายึดค่ายเบ้งเอ็กได้โดยสะดวก ครั้นจุล่งทราบเบ้งเอ็กพาทหารแตกหนีกลับมาจึงคุมทหารออกไปสกัดอยู่นอกค่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

แผนสารพัดพิษ (ตอนที่ 494)

ขงเบ้งวางอุบายเผด็จศึกริมแม่น้ำเชียงหยี่ ลวงให้เบ้งเอ็กยกกองทัพมาปล้นค่ายแล้วให้จุล่งลอบยกเข้ายึดค่ายของเบ้งเอ็ก ครั้นเบ้งเอ็กแตกพ่ายกลับไปค่ายจึงถูกจุล่งคุมทหารสกัดไว้ เบ้งเอ็กเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจและตกใจ แต่เห็นจุล่งคุมกำลังตั้งมั่นไม่อาจหักเข้ายึดค่ายกลับคืนได้ จึงขี่ม้าพาทหารหนีไปทางทิศตะวันตก

เบ้งเอ็กพาทหารหนีไปถึงจุดที่ม้าตายคุมทหารชุมนุมอยู่ตามคำสั่งของขงเบ้ง ก็ถูกม้าตายคุมทหารออกมาสกัดขวางทางไว้ เบ้งเอ็กหวังจะตีหักออกไปจึงเข้ารบกับม้าตาย แต่พอรบกันได้แก่เพลงทหารเมืองเสฉวนก็หนุนเนื่องเข้ามา เบ้งเอ็กเห็นเกินกำลังนักจึงพา ทหารหนีไปทางทิศเหนือ ก็เผชิญหน้ากับเดี่ยวเอ็กซึ่งขงเบ้งใช้ให้คุมทหารมาตั้งคอยสกัดไว้

เบ้งเฮ็กเกิดมานะจึงขับทหารเข้ารบกับเตียวเอ็ก แต่ทหารเมืองเสฉวนมีจำนวนมากกว่า เบ้งเฮ็กจึงจำเป็นต้องขี่ม้าพาทหารหนีไปทางด้านตะวันออก แต่เบ้งฮิวนั้นไม่อาจตีฝ่าวงล้อมออกไปได้ จึงถูกทหารเตียวเอ็กจับมัดตัวเป็นเชลย

เบ้งเฮ็กขี่ม้าพาทหารไปถึงป่าทึบจะเลี้ยวกลับเนินเขาซึ่งเป็นจุดที่อุยเอียนคุมทหารมาขุดหลุมดักรอไว้ตามคำสั่งของขงเบ้ง ก็เห็นขงเบ้งขี่เกวียนน้อย มีทหารสี่ห้าสิบคนล้อมเกวียนสกัดขวางทางไว้แต่ไกล ก็โกรธขงเบ้งเป็นอันมาก

ขงเบ้งเห็นเบ้งเฮ็กตั้งนั้นก็หัวเราะเยาะ แล้วกล่าวว่าวันนี้เบ้งเฮ็กท่านเสียทีแก่เราอีกครั้งหนึ่งแล้ว จะหนีไปไหนพัน เรามาคอยที่ท่านอยู่ช้านานแล้ว จงยอมให้จับกุมเสียแต่โดยดี

เบ้งเฮ็กเห็นขงเบ้งมีทหารอยู่ไม่กี่คน ประกอบทั้งมีความโกรธแค้นที่ขงเบ้งเยาะเย้ยให้ได้อายุจึงล่อโกโทะสะกล่าวกับทหารด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายคนนี้นั่นทำกลลวงให้เราเสียที ได้ความแค้นถึงสามครั้ง ให้เร่งเข้ารบพันให้ละเอียดเสียจงได้

เบ้งเฮ็กกล่าวแล้วก็ขี่กระบือออกหน้าทหาร และสั่งทหารให้รุกจู่โจมเข้าจับกุมตัวขงเบ้งให้จงได้ เบ้งเฮ็กและทหารรุกเข้าจู่โจมอย่างรวดเร็วโดยไม่ทันระวังตัวจึงพลัดตกลงไปในหลุมที่อุยเอียนขุดดักไว้

ขงเบ้งเห็นแผนการสมฤทธิ์ผล จึงพาทหารรีบกลับมาค่าย ปล่อยให้อุยเอียนซึ่งคุมทหารชุมคอยที่อยูยกทหารออกจากที่ชุมเข้าจับกุมตัวเบ้งเฮ็กและทหารกลับมาค่าย

เมื่อขงเบ้งกลับมาถึงค่ายก็เห็นทหารเมืองเสฉวนคุมตัวเชลยศึกซึ่งเป็นทหารของเบ้งเฮ็กไว้ได้เป็นจำนวนมาก จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเชลยศึกเหล่านั้นแล้วกล่าวว่าพวกท่านเป็นไพร่บ้านพลเมืองถูกเกณฑ์มารบศึกโดยไม่เต็มใจ เราจะไม่เอาโทษ ส่วนจะอยู่ท่าราชการด้วยเราหรือจะกลับไปบ้านเมืองก็สุดแท้แต่ใจ

เชลยศึกเหล่านั้นพากันคุกเข่ากราบขอบคุณขงเบ้ง แล้วว่าพระคุณที่ไว้ชีวิตล้นฟ้าแผ่นดิน จะไม่ลืมเลย แต่พวกข้าพเจ้าเป็นคนต่างเผ่าผิดภาษา กับท่าน ซึ่งจะรับราชการอยู่ด้วยท่านนั้นไม่ควร จะขอกลับไปทำมาหากินกับลูกเมียครอบครัว

ขงเบ้งจึงสั่งให้ปล่อยทหารเหล่านั้นกลับไปบ้านเมือง

หลังจากนั้นเตียวเอ็กได้มัดตัวเบ้งฮิวพาเข้ามาหาขงเบ้ง ขงเบ้งเห็นเบ้งฮิวก็ยิ้มให้ แล้วกล่าวว่าเราจับตัวท่านได้อีกแล้ว พี่ชายของท่านกระทำผิดต่อเรา เราจับได้ถึงสามครั้งก็ไม่เอาโทษ ควรที่ท่านจะได้ว่ากล่าวตักเตือนให้เห็นผิดชอบชั่วดี แต่ใจนจึงคบคิดกันยกมาทำศึกด้วยเราอีก บัดนี้เราจับได้ท่านจะไม่รู้สึกละอายใจบ้างดอกหรือ หรือว่าจะคิดอ่านประการใด

เบ้งฮิวคุกเข่าลงคำนับขงเบ้งแล้วว่า โทษข้าพเจ้าครั้งนี้ก็ถึงสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจงโปรดให้ชีวิตข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่งเถิด

ขงเบ้งจึงว่า ชีวิตท่านอยู่ในเงื้อมมือเรา จะฆ่าท่านในวันนี้หรือวันหน้าก็ไม่ต่างอะไรกัน แต่เอาเถิดเมื่อท่านขอให้เราไว้ชีวิตในวันนี้ เราก้จะไว้ชีวิตให้ แล้วจงกลับไปปรึกษากับพี่ชายให้จงดีว่าสิ่งใดผิดและชอบ กล่าวแล้วขงเบ้งก็สั่งให้ปล่อยตัวเบ้งฮิวกลับไป

เบ้งฮิวคำนับลาขงเบ้งแล้วเดินกลับออกไป ก็สวนกับอุยเอียนซึ่งมัดตัวเบ้งเฮ็กคุมเข้ามาหาขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นเบ้งเฮ็กก็ทำที่เป็นโทษ แล้วว่าเราปล่อยตัวท่านกลับไปสามครั้งสามคราแล้ว แต่ท่านไม่รู้คุณเรา กลับยกทหารมาทำศึกด้วยเราอีก เราจับท่านได้เป็นครั้งที่สี่แล้ว ท่านจะคิดอ่านประการใดเล่า หรือว่าจะยอมพ่ายแพ้แต่โดยดี เพื่อความสงบสุขของบ้านเมืองและราษฎรทั้งปวง

เบ้งเฮ็กจึงว่า ท่านจับตัวเราได้ทั้งสี่ครั้งก็เพราะได้ใช้กลอุบายหลอกลวงเราต่างๆ นานา หาใช่เราได้ชัยชนะเพราะรบกันด้วยฝีมือไม่ ถึงแม้ท่านจะฆ่าเราเสีย ใจเราก้หาได้ยอมแพ้แก่ท่านไม่ กลับคิดเสียตายชีวิตว่าเกิดมายังทำการกับท่านไม่เต็มฝีมือก็ถูกท่านประหารชีวิตเสียก่อน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็แกล้งสั่งทหารให้เอาตัวเบ้งเฮ็กไปประหารชีวิต เบ้งเฮ็กถูกควบคุมตัวแล้วก็ยังไม่ระย่อทอดถอนใจตาย คงเข็ดหลาบอย่างองอาจ ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็คิดว่าเบ้งเฮ็กผู้นี้มีน้ำใจเด็ดเดี่ยวทงนนัก หากมันเราฆ่าเสียก็จะเกิดผู้นำใหม่มาชาวเมืองมาต่อสู้กับเรากอีก การศึกก็ไม่เสร็จสิ้น ชอบที่จะปราบเบ้งเฮ็กให้ราบคาบด้วยกายและใจตามความคิดเดิม

ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้นำตัวเบ้งเฮ็กกลับคืนมาสั่งให้แก้มัดแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงสุราเบ้งเฮ็ก

ในระหว่างกินโต๊ะขงเบ้งได้กล่าวกับเบ้งเฮ็กว่าในเมื่อท่านไม่ยอมพ่ายแพ้ด้วยใจ เราก็จะปล่อยท่านกลับไปอีกครั้งหนึ่ง ให้ท่านจัดแจงทหารมารบกับเราให้สิ้นฝีมือเถิด ท่านพอใจจะรบเราก็จะรบกับท่าน ท่านพอใจจะเป็นไมตรีเราก็ยินดีเป็นไมตรีกับท่าน สุดแต่ใจท่านจะเห็นข้างการไมตรีหรือข้างการสงคราม

เบ้งเฮ็กได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า เรากับท่านเป็นคนละชาติคนละภาษา ต่างผิวต่างแดนต่างวัฒนธรรม ซึ่งจะยอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ต่อท่านนั้นไม่สมควร ตัวท่านชำนาญแต่การอุบายเล่ห์กล ยังไม่ปรากฏว่าชนะเราด้วยกำลังฝีมือ ซึ่งจะให้อยอมแพ้ด้วยใจนั้นพันวิสัยที่เป็นไปได้

ขงเบ้งจึงว่า ถ้าเช่นนั้นเราจะปล่อยตัวท่านกลับไปอีกครั้งหนึ่ง และอยากจะทราบว่ามีเมื่อปล่อยท่านกลับไปแล้วท่านจะยกกองทัพมารบกับเราอีกหรือไม่

เบ้งเฮ็กจึงว่า แม้ข้าพเจ้าจะไม่อ่อนน้อมต่อท่าน แต่เมื่อท่านแผ่พระคุณมากครั้งหลายหนดังนี้ ข้าพเจ้าก็จะไม่ยกกองทัพมารบกับท่านอีกต่อไป

ขงเบ้งจึงว่า ถ้าเช่นนั้นท่านจงกลับไปเถิด จงคิดอ่านปกครองบ้านเมืองให้ร่มเย็นเป็นสุข อย่าให้ราษฎรต้องเดือดร้อนเพราะท่านอีก เบ้งเฮ็กได้ฟังดังนั้นก็ลาขงเบ้งออกมาที่ทหารซึ่งถูกจับเป็นเชลยประมาณพันคน และขงเบ้งปล่อยตัวกลับไปด้วยกัน

เบ้งเฮ็กพาทหารเดินออกจากค่ายของขงเบ้งจะกลับไปเมืองจันท์สว่างก็สวนทางกับเบ้งฮิวคุมทหารยกสวนมาเป็นอันมาก เบ้งฮิวเห็นเบ้งเฮ็กพาทหารเดินมาแต่ไกล ก็ลงจากหลังม้าเข้าไปคำนับเบ้งเฮ็ก ละล่ำละลักกล่าวด้วยความดีใจว่า ข้าพเจ้าคิดว่าขงเบ้งฆ่าพี่เสียแล้ว ข้าพเจ้าจึงซ่องสุมได้ทหารเป็นอันมาก ยกกลับมาหวังจะแก้แค้นขงเบ้ง

เบ้งเฮ็กเห็นอาการของน้องชายดังนั้นก็รู้สึกสลดใจ ประกอบกับในใจก็มีความระยอทอดถอยเพราะทั้งคร้ามเกรงขงเบ้ง และรู้สึกนึกถึงคุณที่ถูกจับได้แล้วไม่ฆ่าปล่อยกลับมาถึงสักครั้ง อันเป็นการนอกเหนือความรู้สึกนึกคิดของคนทั้งปวง เบ้งเฮ็กซึ่งแม้ว่าจะเป็นคนแกร่งกร้าวฮึกห้าวนัก แต่ในใจก็รู้สึกผิดชอบชั่วดี รู้สึกสำนึกดังนั้นก็ร้องไห้ น้อยใจตัวเอง ตรงเข้ากอดเบ้งฮิวแล้วว่า เราทำศึกกับขงเบ้งมาสี่ครั้งพ่ายแพ้ถูกจับได้ทั้งสี่ครั้ง ลินกำลังฝีมือและความคิดแล้ว จะยอมอ่อนน้อมก็ไม่ควร เจ้าจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

เบ้งฮิวจึงว่า พี่เขานิมนต์ลงสันมีถ้าอยู่ภายในกว้างขวางใหญ่โต เป็นที่ตั้งของชนเผ่ากลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่ง มีไต้ส่วไต้ฮ้องเป็นหัวหน้าเผ่า ทำเลภูมิประเทศภูมิฐานชอบกล มีเทือกเขาเป็นปราการขวางกัน ในเทือกเขานั้นล้วนเป็นถ้ำที่อาศัยของชาวเผ่า อาภาศเยือกเย็น ชอบที่พี่จะยกทหารเข้าไปขออาศัยไต้ส่วไต้ฮ้อง เห็นว่าไต้ส่วไต้ฮ้องจะเอื้ออาทรเพราะมีความสนิทสนมกับข้าพเจ้าเป็นอันดีมาช้านาน เมื่อพี่ท่านตั้งมั่นอยู่ที่เขานิมนต์ลงสันนั้น ขงเบ้งเห็นพี่ไม่ยกออกไปรบก็จะยกทหารตามมา คงจะเสียที่แก่ไต้ส่วไต้ฮ้องเป็นมั่นคง

เบ้งเฮ็กได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงพาทหารไปที่เขานิมนต์ลงสัน และให้เบ้งฮิวซึ่งสนิทสนมกับไต้ส่วไต้ฮ้องเดินทางล่วงหน้าไปเจรจาความกับไต้ส่วไต้ฮ้อง ส่วนเบ้งเฮ็กคุมทหารคอยฟังข่าวอยู่ที่ด่านนอกเทือกเขา

ไต้ส่วไต้ฮ้องเห็นเบ้งฮิวสหายเก่ามาเยือนก็มีความยินดี ออกมาต้อนรับขับสู้ด้วยไมตรี ครั้นทราบความปรารถนาของเบ้งฮิวแล้วจึงพาทหารออกมาต้อนรับเบ้งเฮ็ก แล้วเชิญเข้าไปในเขตเทือกเขา หลังจากหักทนายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้วเบ้งเฮ็กจึงเล่าความเดือดร้อนและการสงครามให้ไต้ส่วไต้ฮ้องฟังทุกประการ

ไต้ส่วไต้ฮ้องได้ฟังความตลอดแล้วจึงว่า ท่านอย่าได้ประมาทเลย พวกเราเป็นชนเผ่าอยู่ในแดนเดียวกัน ทุกข์ของท่านก็เหมือนทุกข์ของเรา ขงเบ้งคุมทหารจันยกมาครั้งนี้ถือเป็นการรุกรานชนเผ่าของเราด้วย และคราวนี้ชาวจันจะต้องได้รับบทเรียนจากพวกเรา ด้วยสภาพทำเลภูมิประเทศแห่งนี้เป็นชัยภูมิอันเลิศทหารจันจะไม่มีวันรอดชีวิตกลับไปได้แม้แต่คนเดียว แม้ตัวขงเบ้งก็ต้องตายอยู่ในดินแดนแห่งนี้

กล่าวแล้วไต้ส่วไต้ฮ้องก็หัวเราะอย่างล่ำพอง เบ้งเฮ็กได้ฟังดังนั้นก็คลายใจและมีความยินดีเป็นอันมาก แต่ก็ไม่วายมีท่าทีสงสัยว่าภูมิประเทศเป็นประการใด จึงจะสามารถเอาชนะแก่กองทัพจันได้

ไต้ส่วไต้ฮ้องเห็นเบ้งเฮ็กยังลังเลสงสัย จึงโอษฐ์พรพคุณของภูมิประเทศว่าเป็นชัยภูมิที่จะทำลายกองทัพขงเบ้งได้ ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า เขานิมนต์ลงสันนี้มีทางจำเพาะเข้ามาได้ทางทิศตะวันออก ซึ่งท่านมานั้นราบคาบ น้ำกินก็บริบูรณ์ แต่เป็นทางแคบ ล้วนก้อนศิลาแลงต้นไม้ใหญ่ ข้าพเจ้าจะลั่นต้นไม้ชนก้อนศิลาทับเสียมิให้ขงเบ้งยกขึ้นมาได้ แม้จะย้ายไปเดินทางตะวันตกก็เป็นทางกันดารคับ

แคบ ทั้งงูร้ายก็ขม จ่าเพาะเดินได้ต่อเวลาตะวันบ่าย ครั้นเวลาพลบค่ำแล้งงูร้ายก็ออกเที่ยวพละนอยจนเวลาตะวันเที่ยง ทั้งขัดสนด้วยน้ำ จ่าเพาะมีแต่น้ำร้ายสี่ธาร

ธารหนึ่งชื่อว่าแอสวน แม้ผู้ใดไม่ทันรู้ตักมากินก็เป็นไข้ถึงกำหนดเจ็ดวันตาย ธารที่สองชื่อเบียดสวน น้ำในธารนั้นร้อน แม้ลงอาบแลกินก็พุพองเปื่อยพังจนถึงกระดูก ธารสามชื่อเฮดสวนสีน้ำนั้นดำ ถ้าผู้ใดลงอาบกินตัวก็ดำเหมือนไฟไหม้ เจ็บปวดเป็นกำลังจนขาดใจตาย ธารสี่ชื่อยิวสวน น้ำนั้นเย็นสีขาว ถ้าผู้ใดตักอาบมา กินตักถึงคอก็ขาดใจตาย ในธารนั้นก็เจียบสวดจะได้มีสิ่งสัตว์นกหูกหาได้ ต่อพันธารนั้นจึงถึงแดนงูร้าย เมื่อครั้งพระเจ้าฮั่นเบ้งเต้ได้สมบัตินั้น มาอ้วนนายทหารยกกองทัพไปตีเมืองเกาจี มาอ้วนมีสติปัญญาหลักแหลม รู้การทั้งปวง มิได้มีผู้ใดเสมอ จึงพาทหารเดินมาถึงทางนี้ ผู้อื่นนอกกว่ามาอ้วนแล้วมิได้มีผู้ใดเดินทางนี้เป็นอันขาด

ความจริงอดีตพระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นที่เคยส่งทหารเดินทัพมาตามเส้นทางนี้คือพระเจ้าฮั่นกงมู่ฮ่องเต้ในยุคราชวงศ์ฮั่นตะวันออก ไม่ใช่ยุคของพระเจ้าฮั่นเบ้งเต้แต่ประการใด

โตสู้ได้อ่องโอร้องภูมิประเทศให้เบ้งเฮ็กฟังแล้วก็หัวเราะเสียงดังลั่นสนั่นถ้ำ แล้วกล่าวว่าหากขงเบ้งยกกองทัพตามมา เมื่อเดินทัพบุกเข้ามาทางด่านตะวันออกไม่ได้ ก็จะยกทหารอ้อมเข้าตีมาจากด่านตะวันตก มาตามทางอันเป็นแดนสรรพพิษดังที่ได้กล่าวนั้น ดังนั้นขงเบ้งมีทหารร้อยหมื่นยกมาก็จะพากันตายสิ้น ขงเบ้งแม้เรื่องปัญญาภยันตรายก็จะต้องตกตายด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่แห่งธรรมชาติซึ่งสวรรค์ประทานไว้ให้ชาวเผ่าเราเป็นแน่แท้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

เทพารักษ์มาอ้วน (ตอนที่495)

เบ้งเฮ็กถูกขงเบ้งจับตัวเป็นครั้งที่สี่ และได้รับการปล่อยตัวอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้เตรียมกำลังมาต่อสู้กันใหม่ เบ้งเฮ็กเริ่มท้อแท้เพราะสิ้นกำลังความคิด แต่ได้รับการแนะนำจากเบ้งฮิวผู้น้องให้ไปขอความช่วยเหลือจากโตสู้ได้อ่องหัวหน้าเผ่าชนกลุ่มน้อยอีกเผ่าหนึ่ง ซึ่งมีถิ่นฐานอยู่ในภูมิทำเลอันเป็นแดนสารพัดพิษ

เบ้งเฮ็กและเบ้งฮิวได้ฟังสรรพคุณของชัยภูมิแห่งแดนพิษจากโตสู้ได้อ่องแล้ว มีความยินดีเป็นอันมาก และขอบคุณโตสู้ได้อ่องที่ตกลงให้ความช่วยเหลือในครั้งนี้ โตสู้ได้อ่องจึงเชิญสองพี่น้องให้ยกทหารเข้ามาตั้งอยู่ภายในเทือกเขาและแต่งโต๊ะเลี้ยงสุราเฉลิมฉลองกันทุกวัน เพื่อกอยทำขงเบ้งยกกองทัพติดตามมา

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากปล่อยเบ้งเฮ็กกลับไปแล้วเป็นเวลาหลายวัน เห็นเหตุการณ์เรียบสงบ ไม่มีข่าวคราวจากหน่วยสอดแนมว่าเบ้งเฮ็กจะยกกลับมาแต่ประการใด ก็คิดว่าเบ้งเฮ็กคงพาทหารถอยกลับเข้าไปในแดนพม่าแล้ว จึงสั่งให้เคลื่อนทัพติดตามไป ในขณะเดียวกันก็ส่งหน่วยลาดตระเวนระยะไกลออกไปสืบหาข่าวคราวว่าเบ้งเฮ็กพาทหารไปในทิศทางใด

หน่วยสอดแนมได้กลับมารายงานว่า เบ้งเฮ็กได้พาทหารเข้าไปตั้งอยู่ในเขาอิมตองสัน แล้วให้ทหารตัดต้นไม้และเอาก้อนศิลาปิดกั้นทางเข้าไว้หมดสิ้นแล้ว และยังให้ทหารคอยคุ้มกันรักษาเส้นทางไว้เป็นสามารถ หากจะยกตามไปก็จะได้ยากลำบากแก่ทหาร

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้หาลิคี่มาสอบถามว่าเส้นทางเดินทัพเข้าไปยังเทือกเขาอิมตองสันมีทางอื่นนอกจากทางที่ถูกปิดไว้บ้างหรือไม่ ลิคี่ได้ตอบว่าดินแดนแถบนี้ล่องลึกเขามายังทุกภาคประเทศ ข้าพเจ้ายังไม่เคยเดินทางมาถึงเลย สภาพภูมิประเทศเป็นประการใดข้าพเจ้าไม่แจ้ง เคยได้ยินแต่ชาวเผ่าลือว่าเส้นทางเข้าออกเขาอิมตองสันมีอยู่สองทาง แต่ไม่รู้ว่าจะอยู่ทางไหน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนทัพติดตามเบ้งเฮ็กไปที่เขาอิมตองสัน ในขณะนั้นเจียวฮ้วนซึ่งเป็นปลัดทัพได้เข้ามาทักท้วงขงเบ้งว่า มหาอุปราชยกกองทัพมาครั้งนี้จับตัว เบ้งเฮ็กได้ถึงสี่ครั้ง เห็นจะขยายเกรงขาม คงไม่กล้ายกไปรุกรานบ้านเมืองเราอีก ขณะนี้มีรู้ที่เบ้งเฮ็กหลบหนีไปอยู่ที่แห่งใดแน่ชัด ทั้งเป็นฤดูร้อนอากาศร้อนจัด ทหารทั้งปวงได้ยากลำบาก ขอบที่มหาอุปราชจะได้เลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนก่อน ถ้าเมื่อใดเบ้งเฮ็กคิดการกำเริบจึงค่อยยกมาทำการใหม่

ขงเบ้งจึงว่า บัดนี้เบ้งเฮ็กกลัวเราจึงเข้าหนีซ่อนอยู่ในที่กันดาร แม้เรายกกลับไปเบ้งเฮ็กก็จะได้ทียกออกตั้งตัวทำการถนัด จ้าเราจะยกติดตามไปจับเอาตัวให้ได้ในเวลาที่ยังบอบช้ำอยู่ขณะนี้จึงจะชอบ

เจียวฮ้วนได้ฟังดังนั้นก็จ้านต่อถ้อยคำ ขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนทัพและให้องเป้งคุมทหารร้อยคนรีบล่วงหน้าไปตรวจสอบเส้นทาง

อองเป้งคุมทหารลาดตระเวนไปถึงปากทางเข้าเทือกเขาอิมตองสันด้านทิศตะวันตก อากาศร้อนจัด ทหารลาดตระเวนหิวกระหายน้ำเป็นอันมาก จึงพากันหยุดมาแล้วลงไปหาน้ำท่าอาบกินให้เป็นที่ยืนกายสบายใจ

แต่บังเอิญธารน้ำที่ทหารของอองเป้งลงไปอาบกินนั้นคือธารแอสวน ครั้นอาบกินเสร็จจะกลับมามีขึ้นม้าทหารลาดตระเวนเหล่านั้นก็พากันหน้าตาบูดเบี้ยว ดอกอกตกใจ พุดจาประการใดไม่ได้ พากันเป็นไข้ไปทั้งสิ้น

อองเป้งเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักถามทหารว่าประสบเหตุเภทภัยประการใด ทุกคนได้แต่แสดงท่าทางตื่นตระหนกตกใจแต่พูดไม่ได้ อองเป้งจนปัญญาไม่รู้ว่าจะจัดการประการใด จึงรีบพาทหารย้อนกลับมาหาขงเบ้ง แล้วรายงานความให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบรายงานแล้วก็ตกใจ สงสัยว่าเบ้งเฮ็กจะแสวงไสยาเมื่อไว้ในลำธาร จึงขึ้นเกวียนน้อยสำหรับตัว แล้วพาทหารซึ่งสนิทสนมคนให้อองเป้งนำทางไปที่ธารแอสวน

เมื่อไปถึงริมธารแอสวนแล้วขงเบ้งลงจากเกวียนเดินไปที่ริมธาร พิเคราะห์ดูน้ำในลำธารนั้นเห็นใสแจ่มดังดาดีก็แดน แต่ไม่เห็นท้องธาร ก็รู้ว่าบึงนั้นลึก ไม่เห็นสัตว์น้ำว่ายแหวกอยู่ในน้ำแต่ประการใด แม้แมลงบนผิวน้ำก็เจียบสบราวกับว่าเป็นลำธารในภาพวาดฉะนั้น ขงเบ้งทอดสายตาไปตลอดแนวลำธารก็ไม่เห็นสัตว์ป่าลงมาดื่มกินน้ำตามปกติแม้แต่สักตัวเดียวกียิ่งคิดสงสัยว่าในลำธารนี้จึงแปลกประหลาดกว่าลำธารทั่วไป เพราะไม่มีสัตว์ใดอยู่ในลำธารหรืออยู่ในที่ใกล้เคียง

ขงเบ้งทอดสายตาขึ้นไปบนเนินข้างลำธาร เห็นมีต้นไม้ใหญ่ใบหนาครึ้ม ข้างต้นไม้มีศาลเทพารักษ์เก่าชำรุดผุพัง แต่ยังเห็นร่องรอยทรวดทรงสถาปัตยกรรมเป็นแบบจีน มีต้นไม้งอกขึ้นเต็มตามหลังคาราวกับว่าเป็นศาลดึกดำบรรพ์ ก็รู้สึกแปลกประหลาดใจว่าในแดนพุกามจึงมีศาลเทพารักษ์ของจีนสถิตอยู่ ขงเบ้งจึงเดินขึ้นไปบนเนินนั้น ตรงไปที่ศาลเทพารักษ์ แต่บันไดศาลเทพารักษ์นั้นพังสลายสิ้น ขงเบ้งจึงต้องเหนียวเถาวัลย์รั้งตัวขึ้นไปบนศาล

ขงเบ้งทอดสายตาพิเคราะห์ไปทั่วบริเวณ เห็นศาลเทพารักษ์นั้นล้วนทำด้วยแท่งศิลา ดัดเป็นแท่งๆ แล้วเอามาเรียงต่อกัน มีป้ายศิลาเก่าคร่ำคร่าทรุดเยื้องอยู่ที่หน้าประตูศาล จารึกความพออ่านออกได้ความว่าศาลเจ้าม้าอ้วน ขงเบ้งมองเข้าไปข้างในศาลเห็นรูปปั้นเทพารักษ์เก่าคร่ำคร่าองค์หนึ่ง จารึกความไว้ที่แท่นว่า ครึ่งพระเจ้าฮั่นเบ้งได้ราชสมบัติ ม้าอ้วนคนนี้พาทหารมาทางนี้ได้

ขงเบ้งอ่านความจารึกแล้วก็รู้ว่าศาลเทพารักษ์นี้คือศาลเทพารักษ์ม้าอ้วนที่สร้างขึ้นเป็นอนุสรณ์มาตั้งแต่ครั้งแผ่นดินตั้งฮั่น เพื่อสดุดีวีรกรรมของยอดขุนพลม้าอ้วนที่กรีธาทัพจีนยกล่วงเข้ามาถึงแดนพุกาม ขงเบ้งมีความเลื่อมใสศรัทธาในวีรชนผู้นี้ จึงตรงเข้าไปที่รูปปั้นเทพารักษ์คุกเข่าลงกราบรูปปั้นเทพารักษ์นั้น แล้วอธิษฐานต่อเทพารักษ์ม้าอ้วนว่า ตัวข้าพเจ้าขงเบ้งนี้ถือความสัตย์ ตั้งใจจะทำนุบำรุงเชื้อพระวงศ์พระเจ้าฮั่นเบ้งได้ บัดนี้รับสั่งเจ้าข้าพเจ้าซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ให้ข้าพเจ้ามาปราบข้าศึกต่างประเทศ สำเร็จแล้วจึงจะกลับรบเอาเมืองกังตั๋งแลเมืองสุไโต เชื้อเชิญพระวงศ์พระเจ้าฮั่นเบ้งได้ขึ้นครองสมบัติสืบไป ข้าพเจ้ามาถึงตำบลนี้มิได้แจ้งเหตุผลประการใด ทหารลงกินน้ำในธารวิปริตเป็นไข้ไปสิ้น ท่านจงเมตตาข้าพเจ้า คิดถึงคุณพระเจ้าฮั่นเบ้งได้ เชิญช่วยแนะนำให้สติข้าพเจ้าด้วย

ขงเบ้งกล่าวคำอธิษฐานแล้วก็โขกศีรษะกับพื้นเป็นการแสดงความคารวะอย่างสูงสุดต่อเทพารักษ์ม้าอ้วน แล้วเงยหน้ามองรูปปั้นเทพารักษ์ก็รู้สึกว่ามีสีหน้าเปี่ยมด้วยความเมตตาอาทร ขงเบ้งก็รู้สึกชื่นอกชื่นใจ ลูกขึ้นยืนแล้วคำนับแสดงความเคารพอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงหันหลังเดินลงจากศาลเทพารักษ์

พอเท้าเหยียบพื้นสายลมเย็นประหลาดวูบหนึ่งโชยมากระทบใบหน้าเป็นที่ประหลาดนัก ขงเบ้งมองไปข้างหน้าเห็นชายชราผู้หนึ่ง หน้าตาคล้ายกับเทพารักษ์ที่สถิตอยู่ในศาล แต่ประกายตาเจิดจ้าแจ่มใสเต็มไปด้วยความเมตตาอาทร แต่งตัวแบบคนโบราณ ถือไม้เท้าหัวมังกร กำลังเดินมาที่ศาลเทพารักษ์

ขงเบ้งรู้สึกสังหรณ์ใจจึงตรงเข้าไปคำนับทักทาย และถามว่าท่านผู้อาวุโสมีชื่อเสียงเรียงนามใด และมีถิ่นฐานอยู่ที่ใด ชายชรานั้นตอบสั้นๆ แต่เพียงว่า บ้านเดิมของเราอยู่แดนไกล แต่ได้มาอาศัยอยู่ในถิ่นแถบนี้ช้านานแล้ว บัดนี้เราได้ข่าวว่ามหาอุปราชแห่งแผ่นดินฮั่นผู้มีชื่อเสียงเกริกฟากองดินแดนทางมาที่ศาลเทพารักษ์แห่งนี้ เราใครจะได้สนทนากับท่านจึงได้รีบมา

กล่าวแล้วชายชราก็ผายมือเป็นที่เชิญขงเบ้งเข้าไปนั่งสนทนากันที่ตั่งหินโบราณใกล้ๆ กับศาลเทพารักษ์ แล้วเดินนำหน้าขงเบ้งไป ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็เดินตามชายชราไปที่ตั่งหินและนั่งลงสนทนากัน

ขงเบ้งเห็นท่วงท่าของชายชรามีอาการอย่างเดียวกับคนจีน ผิดแผกจากชาวชนกลุ่มน้อยในแถบนี้ ทั้งอาการไปมาก็แปลกประหลาด จึงหลีกใจว่าชะรอยชายชราผู้นี้จะเป็นเทพารักษ์มาอ้วน ซึ่งได้ยีนค่าอธิษฐานรำลึกถึงพระคุณพระเจ้าฮั่นเบ้งเต้แล้วจึงปรากฏกายให้เห็น

ขงเบ้งคิดดังนั้นจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นมหาอุปราษแห่งจ๊กก๊ก ถูกรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยนเชื้อสายของพระเจ้าฮั่นเบ้งเต้ ให้อยากองทัพมาปราบปรามศัตรูผู้รุกราน แต่เมื่อทหารเดินทางมาถึงที่นี่หลงอาบกินน้ำในธารก็พากันเป็นไข้ไปสิ้น มิรู้ต้นสายปลายเหตุประการใด ท่านผู้เฒ่าพอจะทราบความนี้บ้างหรือไม่

ชายชรานั้นฟังคำขงเบ้งตลอดแล้วจึงกล่าวว่า ตัวข้าพเจ้าคนแก่นี้ได้ยีนกิตติศัพท์มาช้านานว่า มหาอุปราษนี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อโอบอ้อมอารีแก่ราษฎร บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นท่านมาก็มีความยินดี จึงมาคำนับท่าน แล้วกล่าวสืบไปว่าลัษณณ์นี้มีชื่อว่าแอสวน น้ำในลำธารเป็นพิษร้าย ใครดื่มกินก็จะเป็นไข้ ล่วงเจ็ดวันก็จะถึงแก่ความตาย ไข้แต่จะมีเพียงเท่านี้ ถัดจากลัษณณ์นี้ไปก็ยังมีลัษณณ์อื่นอีกสามแห่ง แห่งหนึ่งน้ำเย็น ใครอาบกินก็จะขาดใจตาย อีกแห่งหนึ่งน้ำสีด้า ผู้ใดอาบกินก็เจ็บปวดราวไปทั้งตัวจนขาดใจตาย อีกแห่งหนึ่งน้ำร้อน ผู้ใดอาบกินก็จะเปื่อยเน่าพุพองถึงกระดูกจนกระทั่งตาย ลัษณณ์น้ำทั้งสี่แห่งนี้นี้ล้วนมีพิษร้ายแรง ตั้งแต่เวลาเช้าจนถึงเวลาเที่ยงมีหมอกหนาหลอจากลำธาร หากผู้ใดสุดดมหรือสัมผัสกับไอหมอกก็จะป่วยไข้และถึงแก่ความตายในไม่กี่วัน

ขงเบ้งได้ฟังพิษร้ายของลัษณณ์ทั้งสี่ก็ตกใจ กล่าวว่าเดชะบุญที่หน่วยลาดตระเวนส่วนน้อยมาพบกับลัษณณ์พิษเสียก่อน หากกองทัพใหญ่เคลื่อนมาก่อนก็จะพากันตายสิ้น ขงเบ้ง กล่าวแล้วก็ทอดถอนใจใหญ่รำพึงว่า เมื่อภูมิประเทศไม่เป็นใจดังนี้ เห็นจะปราบปรามเบ้งเฮ็กตลอดพระคุณพระเจ้าเล่าปี่ไม่สำเร็จ ทราบใดที่เบ้งเฮ็กยังเป็นศัตรูก่อวุ่นอยู่ดังนี้ ซึ่งเราจะยกกองทัพไปตีเมืองฮูโต๋และเมืองก่งต้งก็จะอับจน ตัวเราเป็นคนอาภัพ มิได้บำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้วก็จะตายเสียดีกว่า

ชายชราได้ฟังคำขงเบ้งเป็นท่านองรำพึงรำพันหมดใจแฝงด้วยความรู้สึกเศร้าสลดหดหู่รู้สึกสะท้อนใจ จ้องมองหน้าขงเบ้งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถอนหายใจพลางกล่าวว่า มหาอุปราษมีความสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินฮั่นดังนี้เรารู้สึกสะท้อนใจยิ่งนัก แต่ก็ภาคภูมิใจว่าวันเวลาแม้ห่างไกลกันช้านาน แต่วีรชนก็มีจิตใจที่มิได้แตกต่างกัน มหาอุปราษขออย่าประมาทเสียเลย เราจะบอกยาแก้เบื่อเมาล้างพิษร้ายของลัษณณ์ทั้งสี่ให้เอง

ขงเบ้งได้ยีนดังนั้นก็มีความยินดีและมั่นใจว่าดีร้ายชายชราผู้นี้คงจะเป็นเทพารักษ์มาอ้วนเป็นมั่นคง จึงกล่าวว่าท่านผู้เฒ่าทรงภูมิปัญญา รักดีต่อแผ่นดิน ย่อมรู้หนทางแก้พิษร้ายเป็นแน่แท้ ขอจงได้เมตตาสอนสั่งแก่ข้าพเจ้าเพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของแผ่นดินและอาณาประชาราษฎรเถิด

ชายชรานั้นจึงว่า ห่างจากเขานิคมตองสันไปทางตะวันตกแปดร้อยเส้นเป็นเขาชื่อซันซก ข้ามเขาไปยี่สิบเส้นก็ถึงแม่น้ำบันอัน มีบ้านหลังหนึ่งปลูกอยู่ริมแม่น้ำมากกว่าสิบปีแล้ว เจ้าของบ้านชื่อเบ้งเจียด ด้านหลังเรือนหลังนี้มีลำธารอีกสายหนึ่งชื่ออันลกจั่ว เป็นลำธารที่แยกมาจากแม่น้ำบันอัน แต่เมื่อไหลมาถึงลำธารนี้แล้วน้ำนั้นก็จะมีสรรพคุณเป็นยาแก้พิษ ที่สามารถแก้พิษร้ายของธรรนำทั้งสี่ได้ และที่หน้าเรือนของเบ้งเจียดมีดงต้นไม้หอมชื่อฮุยเหียบอยู่ดงหนึ่ง ใบของต้นฮุยเหียบมีสรรพคุณกินแก้พิษของธรรนำทั้งสี่ได้ มหาอุปราษจงพาทหารที่ต้องพิษไปอาบกินน้ำและเก็บใบยาสำหรับพกพาเข้าไปในแดนพิษเถิด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คุณเขาลงคำนับชายชรานั้น แล้วกล่าวว่าพระคุณของผู้เฒ่าที่บอกกล่าวความลับทั้งนี้เป็นพระคุณล้นพ้นแก่ทหารฮั่นทั้งปวง แต่ท่านผู้เฒ่ายังมีได้บอกชื่อแซ่ให้ข้าพเจ้าทราบ ขออย่าได้รังเกียจกรุณาบอกชื่อแซ่แก่ข้าพเจ้าด้วย สำเร็จราชการกลับไปเมืองเสฉวนแล้ว จะได้ตอบแทนพระคุณท่านให้ถึงขนาด

ชายชรานั้นไม่ยอมบอกชื่อแซ่ ลูกเดินขึ้นไปบนศาลเทพารักษ์แล้วหายลับตาไปขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มั่นใจว่าชายชราผู้นี้คือเทพารักษ์มาอ้วน จึงคำนับขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นเกวียนพาทหารกลับไปตาย

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงพาองเบ้งและทหารซึ่งเป็นไข้ไปที่บ้านของเบ้งเจียดตามคำบอกเล่าของชายชรา พบกับเบ้งเจียด หม่มเสี่ยวขาว ใส่หมวกसान หมมเหลื่อง ตาแดง เบ้งเจียดเห็นขงเบ้งก็ถามขึ้นก่อนว่า ท่านคือมหาอุปราษเมืองเสฉวนจูกัดเหลียงใช่หรือไม่

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

อำนาจแห่งสัตยาธิษฐาน (ตอนที่496)

หน่วยลาดตระเวนของกองทัพเมืองเสฉวนได้อาบกินน้ำในลำธารแอสวนจึงถูกพิษเป็นไข้ ขงเบ้งสงสัยออกไปหาต้นสายปลายเหตุ จึงได้พบกับชายประหลาดที่ศาลเทพารักษ์มาอ้วน และได้ทราบว่ามีลัษณณ์

พิษถึงสี่แห่ง ชายประหลาดนั้นได้ออกกลวิธีและยาแก้พิษของธรรนำทังสี่ให้แก่ขงเบ้ง ขงเบ้งจึงพาทหารซึ่งเป็นไป๋ไปหาด้วย

ขงเบ้งได้ยินคำถามแบบจุใจมในท่านองรู้ตัวว่าขงเบ้งคือมหาอุปราษแห่งแคว้นจ๊กก็ตกใจ รีบถามกลับไปไหนได้ว่าเหตุไฉนผู้เฒ่าจึงรู้จักข้าพเจ้า

เบ้งเจียดจึงตอบว่า เรารู้มานานแล้ววามหาอุปราษยกกองทัพมารบกับเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิวในแดนเมืองนี้ กล่าวแล้วเบ้งเจียดก็หัวเราะ และเชิญขงเบ้งเข้าไปสนทนากันในเรือน

ขงเบ้งแจ้งแก่เบ้งเจียดว่า ข้าพเจ้าได้รับรับสั่งของพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ยกกองทัพมาปราบปรามเบ้งเฮ็กซึ่งยกทหารไปรุกรานแดนเมืองจีน บัดนี้เบ้งเฮ็กหนีไปอยู่ที่เทือกเขาอิ้มตองสัน ข้าพเจ้ายกทหารตามไปพบธรรนำ ทหารลงตีมันก็ได้รับความเจ็บป่วยเป็นไป๋ มีผู้บอกข้าพเจ้าว่าน่าและยาซึ่งรักษาพิษมีอยู่ที่นี้จึงได้รับมา ขอท่านได้เมตตาแก่ข้าพเจ้าด้วย

เบ้งเจียดจึงว่า ที่แท้เรื่องเพียงเท่านี้เอง ไม่ควรที่มหาอุปราษจะมาหาข้าพเจ้าซึ่งเป็นเพียงคนชาวป่าชาวดอยด้วยตนเอง แค่ให้ทหารเลวมาบอกกล่าวก็จะได้ตั้งประสงค์ทุกประการ น้ำและดวยามีอยู่ที่หน้าบ้านหลังบ้านมากมายนัก มหาอุปราษต้องการสักเท่าใดก็จงเอาไปตามแต่จะพอใจเถิด

ขงเบ้งจึงว่าข้าพเจ้าได้พาทหารซึ่งต้องพิษเป็นไป๋มาด้วยแล้ว และจะขอด้วยาสำหรับป้องกันแก้ไขพิษกลับไปด้วย กล่าวแล้วขงเบ้งก็เข้าไปที่ห้องเพ่งซึ่งคุมทหารลาดตระเวนและต้องพิษให้เบ้งเจียดดู

เบ้งเจียดได้ฟังดังนั้นจึงสั่งเด็กรับใช้ในเรือนพาอองเป้งและทหารไปที่ธรรนำหลังบ้าน ให้คนป่วยอาบกินน้ำในลำธาร ครู่หนึ่งทหารซึ่งป่วยเจ็บก็อาเจียนออกมาเป็นโลหิตสีดำ มีกลิ่นคาวคลั่งคลั่งและมีเสมหะกลั้วเกลือกปนออกมาเป็นอันมาก หลังจากไอสองสามครั้งแล้วทหารทั้งนั้นก็พูดจาหักทลายกันได้เป็นปกติ ต่างพากันดีอกดีใจเป็นอันมาก

อองเป้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงพาทหารซึ่งหายป่วยมาคำนับเบ้งเจียด เบ้งเจียดก็โบกมือเป็นทีว่าเรื่องเพียงเท่านี้อย่าได้ถือสาเป็นพิธีรึตองเลย แล้วเบ้งเจียดจึงกล่าวกับขงเบ้งว่า เส้นทางซึ่งจะเข้าไปยังเทือกเขาอิ้มตองสันนั้นมีธรรนำพิษถึงสี่แห่ง มีหมอกพิษเกือบตลอดทั้งวันและยังมีสัตว์ร้ายนานาชนิด ซึ่งล้วนเป็นอันตรายต่อชีวิตทั้งสิ้น ฉะนั้นท่านจงให้ทหารเก็บใบยาสุยเหียบไปให้จงมาก หากต้องพิษก็ให้ทหารกินยานี้ก็จะหาย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารให้เก็บใบยาเป็นจำนวนมากแล้วกล่าวกับเบ้งเจียดว่า พระคุณท่านครั้งนี้ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมเลือน สำเร็จราชการแล้วจะกลับมาแทนพระคุณท่าน แต่ใครขอทราบนามและแซ่ของผู้เฒ่าจะได้จารึกไว้ในใจ

เบ้งเจียดได้ฟังก็ทอดถอนใจใหญ่ แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะแจ้งชื่อแซ่แก่ท่าน แต่เมื่อท่านถามก็จำใจบอก ข้าพเจ้านี้เป็นพี่น้องกับเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิว มีชื่อว่าเบ้งเจียด ถึงแม้จะเป็นพี่น้องร่วมท้องเดียวกันกับเบ้งเฮ็กและเบ้งฮิว แต่อุปนิสัยใจคอแตกต่างกัน ข้าพเจ้าจึงละความเป็นญาติและอำนาจวาสนาทั้งปวงออกมาอยู่ตามป่าเขาเล่าเนาไพรโดยลำพัง ท่านอย่าได้กินแหนงแคลงใจตั้งความรังเกียจในตัวข้าพเจ้าเลย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เบ้งเจียดเห็นอาการของขงเบ้งจึงว่า มหาอุปราษจงวางใจเถิด เพราะเมื่อน้องข้าพเจ้าจะเป็นคนพาลสันดานหยาบ แต่ข้าพเจ้าก็หาได้กลายเป็นพาลตามน้องไปด้วยไม่ ครั้นนี้น้องข้าพเจ้าทำความผิด จนมหาอุปราษต้องลำบากตรากตรำยกกองทัพมาถึงที่นี่ ความผิดนั้นก็ยอมดกแก่ข้าพเจ้าด้วย ขอได้ให้ความเมตตาอย่าได้ถือสารังเกียจข้าพเจ้า

ขงเบ้งจึงว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นท่านผู้เฒ่าก็อย่าได้วิตก ความผิดชอบชั่วดีที่บุคคลใดทำไว้ย่อมเป็นวิบากตกแก่ผู้นั้น เมื่อท่านผู้เฒ่ามิได้ทำผิดร่วมกับน้อง ท่านผู้เฒ่าก็หาต้องรับผิดชอบแต่ประการใดไม่ มีหน้เล่าท่านผู้เฒ่าได้มีน้ำใจเมตตาเอื้ออาทร สร้างความชอบไว้เป็นอันมาก ข้าพเจ้ากลับถึงเมืองเสฉวนแล้วจะกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งท่านเป็นใหญ่ในแดนนี้

เบ้งเจียดได้ฟังก็ยกมือขึ้นเป็นทีปฏิเสธ แล้วกล่าวว่าน้ำใจมหาอุปราษประเสริฐแท้ แต่ตัวข้าพเจ้าเป็นคนป่าชาวดอย ไม่ปรารถนายศถาบรรดาศักดิ์ รักแต่ความสบาย อย่าได้ยากแค้นมหาอุปราษเลย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็นึกเลื่อมใสผู้เฒ่าเบ้งเจียดที่ไม่โลภโมโทสันในลาภยศ จึงสั่งให้ทหารเอาของขวัญข้าวของเงินทองมามอบแก่เบ้งเจียดเป็นสินน้ำใจ เบ้งเจียดเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่าข้าพเจ้าเป็นคนป่าบ้าน

นอก กินน้อยใช้น้อยแต่พอประทังชีวิต ข้าวของทั้งนี้เกินความจำเป็นสำหรับคนบ้านป่าอย่างข้าพเจ้า ควรที่จะแจกจ่ายให้แก่ทหารจึงจะชอบ กล่าวแล้วเบ้งเจียดก็ให้ทหารขนของเหล่านั้นกลับไป

ขงเบ้งกล่าวขอบคุณเบ้งเจียดแล้วขึ้นเกวียนน้อยพาทหารกลับไปค่าย แล้วออกคำสั่งสนามแจ้งภัยของธารน้ำทั้งสี่และสัตว์ร้ายต่างๆ ในเส้นทางเดินทัพให้ทหารทั้งปวงระมัดระวังตัวอย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาท

ขงเบ้งได้สั่งให้ทหารขุดบ่อน้ำภายในค่ายจำนวนสี่สิบบ่อเพื่อหาน้ำให้ทหารได้อาบกิน แต่ขุดลึกกว่าสิบวา แล้วก็ยังไม่พบน้ำ ขงเบ้งจึงให้ทหารขุดต่อไปอีกจนกระทั่งถึงความลึกระดับสี่สิบวาก็ไม่ปรากฏน้ำแม้แต่สักหยดหนึ่งซึ่งเป็นการผิดปกติ ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ทอดถอนใจ ราพึงว่าธรรมชาติไม่เป็นใจแก่เราเลย แล้วนั่งครุ่นคิดหาหนทางที่จะหาน้ำกินน้ำใช้สำหรับกองทัพ จนกระทั่งเวลาพลบขงเบ้งจึงให้ตั้งการพิธีขึ้นที่ขอบบ่อ มีธวัชฉัตรธงและธงทิวรูปเทียนตามกระบวนพิธีแห่งลัทธิเต๋า

หลังจากจตุรพิธเวียนแล้วขงเบ้งได้รินสุราบูชาเทพยดาฟ้าดิน และเอากระบี่อาญาสิทธิ์มาพนมที่เบื้องหน้าแท่นบูชาขึ้น ตั้งจิตอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าขงเบ้งตั้งใจทำราชการสนองพระคุณพระเจ้าเล่าปี่โดยสุจริต จะยกพระเจ้าเล่าเสี้ยนขึ้นครองราชสมบัติ บำรุงให้ราษฎรเป็นสุขสืบไป บัดนี้พลทหารทั้งปวงขัดสนด้วยน้ำนัก ถ้าบุญพระเจ้าเล่าเสี้ยนจะเป็นใหญ่ ตัวข้าพเจ้าจะได้ช่วยท่านบำรุงอยู่ ขอเทพยดาจงโปรดให้ทานชีวิตสัตว์ทั้งปวงด้วย ถ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนหาบุญไม่แล้ว จงบันดาลให้ข้าพเจ้าขงเบ้งผู้เป็นคนอาภัพนี้ตายเสียเถิด อย่าให้มีชีวิตอยู่ดูหน้าคนสืบไปเลย

ขงเบ้งอธิษฐานเสร็จแล้วเอากระบี่อาญาสิทธิ์กรายรำยรำกวัดแกว่งไปเบื้องบนอากาศ แล้ววาดกระบี่นั้นมาที่พื้น ชีไปทีปอน้ำ แล้วกรายไปยังทิศทางซึ่งขุดบ่อไว้ทั้งสี่สิบบ่อ จากนั้นขงเบ้งจึงยกสุราขึ้นมาอมแล้วพ่นไปที่โคมเทียน เกิดประกายไฟสว่างจ้า ลมพายุพัดมาแต่ไม่แรงนัก พอเปลวเทียนได้ลุกโชติช่วง เสียงใบไม้แกว่งไหวดังซู่ซ่าประหนึ่งเทพยดาได้รับรู้สัจจาธิษฐาน ขงเบ้งเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ยินดี

อันสัจจาธิษฐานนั้นเป็นกระบวนการสร้างพลังอำนาจชนิดหนึ่งที่มีอยู่ในทุกศาสนา ไม่ว่าศาสนาพราหมณ์ ฮินดู คริสต์ พระพุทธศาสนาหรือลัทธิเต๋า นางสีดาเคยตั้งสัตยาธิษฐานอ้างเอาความศักดิ์ต่อพระรามผู้เป็นสามี แล้วใช้ใบหย่าขีดเป็นวงกับพื้น ก็บังเกิดเป็นไฟป้องกันกรรูกของทศกัณฐ์ได้ เจ้าชายสิทธัตถะก่อนที่จะได้ตรัสรู้อนตรสัมโพธิญาณ ก็ได้ตั้งสัตยาธิษฐานลอยถาดทวนกระแสน้ำ ซึ่งตามปกติแล้วจะเป็นสิ่งที่เปื้อนไปไม่ได้ แต่บังเกิดเป็นไปได้ก็ด้วยมีอำนาจเหนืออำนาจมนุษย์อีกอำนาจหนึ่งขึ้นมาเสริม เป็นพลังลึกลับที่อาจดลบันดาลหลายสิ่งหลายอย่างที่เราคิดเหนือคาดให้บังเกิดขึ้นได้ การเรียกลม การเรียกฝน การห้ามน้ำขึ้นลง หรือการเรียกน้ำดังกรณีของขงเบ้งนี้ ย่อมเป็นไปโดยพลังแห่งอำนาจของสัตยาธิษฐาน ดังได้แสดงมานี้ แต่ทว่าพลังอำนาจเช่นนี้ใช้ว่าจะบังเกิดขึ้นโดยทั่วไป จะบังเกิดขึ้นได้ก็แต่ผู้ที่ดำรงตนมั่นคงอยู่ในความสัตย์เท่านั้น จึงเรียกว่าสัตยาธิษฐาน คือการตั้งจิตถือเอาความสัตย์เป็นที่ตั้งแห่งกำลังอำนาจ ขออำนาจพิเศษให้บังเกิดขึ้น หรือขออำนาจพิเศษให้ดลบันดาลสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บังเกิดขึ้น ต่างกับการทำพิธีชุมนุมเทวดาหรือประกาศชุมนุมเทวดาซึ่งเป็นพิธีกรรมทำให้เห็นว่าศักดิ์สิทธิ์ และบังเกิดขึ้นในชั้นหลัง พิธีกรรมนั้นมีเนื้อหาคืออัญเชิญเทวดาต่างๆ มาฟังพระธรรม ซึ่งแต่ละวันก็มีการชุมนุมเทวดากันมากหนามากแห่งมากที่ หากเป็นผลเสมอไปก็เห็นว่าเทวดาจะไม่มีความเป็นปกติสุขเพราะต้องถูกเชิญไปฟังธรรมเหมือนกับนักการเมืองรับเชิญไปเที่ยวเปิดงานสัมมนาไม่หยุดหย่อนฉะนั้น การจะเป็นผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้ประกาศชุมนุมเทวดาว่าเป็นผู้ทรงภูมิธรรมอันประเสริฐถึงระดับขั้นที่จะสื่อสารให้เชื่อถือกันได้หรือไม่ หากเป็นเพียงผู้หลอกลวงที่มีได้มีภูมิธรรม หรือเป็นเพียงพวกเดียรฉัตร หรือนักเลงโลก หรือนักแก๊งกำไรบุญ ถึงจะประกาศชุมนุมเทวดาสักร้อยพันครั้งก็ไม่มีเทวดาหน้าไหนมาร่วมสังฆกรรมด้วย

คำสัตยาธิษฐานของขงเบ้งได้ถือเอาความสัตย์จงรักภักดีต่อพระเจ้าเล่าปี่เป็นที่ตั้ง จึงหวังจะทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนขึ้นเป็นใหญ่ ดังนั้นภารกิจราชการของขงเบ้งในวันนี้แม้ว่าสิ้นพระเจ้าเล่าปี่แล้วแต่สายใยแห่งความภักดีก็ยังคงมั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง หาใช่การอุทิศตนเพื่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนโดยตรงไม่

ในค่ำคืนวันนั้นอากาศเย็นจัด ลมพายุพัดแรงกล้า เสียงฟ้าครั่นฝนคำรามก้องกระหึ่มทั้งคืน สายหมอกบางเบาพลั่วลอยมาไม่ขาดระยะ เสียงใบไม้ต้องลมวิเวกหวีดโหยหวน ดังตลอดทั่วแนวป่าดังแต่ยามสอง จนกระทั่งรุ่งสาง พอสว่างขึ้นทหารรักษาการณ์วิ่งหน้าตาตื่นไปที่หน้าค่ายของขงเบ้ง แล้วเข้าไปรายงานว่า อัจฉรย์ยิ่งนัก บ่อน้ำทั้งสี่สิบบ่อที่แห่งผากแต่วันวานนั้นบัดนี้มีน้ำเต็มทุกบ่อ

ขงเบ้งทราบรายงานก็มีความยินดี เดินออกไปดูที่บ่อน้ำเห็นน้ำเต็มบ่อทุกบ่อตรงตามคำรายงาน จึงประกาศให้ทหารอาบกินตามสบาย แล้วสั่งให้เตรียมเคลื่อนทัพไปที่เขาอิมตองสัน และให้บรรทุกน้ำจากบ่อน้ำนั้นไปในกองทัพด้วย

ฝ่ายเบ้งเอื้กตั้งแตยกทหารมาตั้งมั่นในเทือกเขาอิมตองสันแล้วก็นั่นใจในชัยภูมิอันพิสดารว่าจะเป็นปราการด้านกองทัพของขงเบ้งมิให้สวงล่าเข้ามาได้ ดังนั้นแต่ละวันจึงดื่มสุราเสคอยท่าว่าเมื่อใดกองทัพของเบ้งจะเลิกทัพกลับไป

ป่ายวันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้รายงานความให้เบ้งเอื้กทราบ ว่า บัดนี้กองทัพเมืองเสฉวนได้ยกสวงมายังเทือกเขาอิมตองสันทางทิศตะวันตก กำลังยกตรงเข้ามาแล้ว เบ้งเอื้กได้ฟังก็ตกใจ เข้าไปหาโด้สัวได้้องแล้วแจ้งความให้ทราบ

โด้สัวได้้องแสดงท่าทีแปลกประหลาดใจแล้วว่า เป็นไปได้อย่างไรที่กองทัพของเบ้งจะยกสวงเข้ามาโดยไม่เป็นอันตราย ข้าพเจ้ายังไม่เชื่อถือจะออกไปดูด้วยตาให้ประจักษ์ก่อน กล่าวแล้วโด้สัวได้้องจึงพาทหารขึ้นไปบนยอดเขา มองไปทางช่องเขาด้านทิศตะวันตกก็เห็นกองทัพเมืองเสฉวนกำลังเคลื่อนขบวนยาวเหยียดตรงเข้ามาแต่ไกลๆ และยังมีกองสำเลียงนำติดตามมาเป็นจำนวนมาก

เบ้งเอื้กเห็นโด้สัวได้้องตื่นตะลึงก็ปรารภว่า เหตุใดของเบ้งจึงยกทหารสวงเข้ามาได้ดังนี้ โด้สัวได้้องจึงว่ามีแต่เทพยดาเท่านั้นที่จะรู้หนทางและวิธีแก้พิษร้ายของเทือกเขาอิมตองสันได้ หรือว่าเทพยดาจะบอกความลับให้ขงเบ้งทราบ

เบ้งเอื้กเห็นโด้สัวได้้องกล่าวความแบบคนจนปัญญาจึงกล่าวว่า เส้นทางเข้าเทือกเขาอิมตองสันด้านตะวันออกก็ถูกปิดกันแล้ว เหลือแต่ทางตะวันตกซึ่งขงเบ้งกำลังยกทหารเข้ามา อย่างข้าพเจ้าขึ้นตอนป่ายก็คงจะยกมาถึง จะหนีก็ไม่ได้ จะอยู่ก็ตาย ขอบที่จะสวดอวยมาให้เขาจับให้เป็นที่ยอัยสลับไปเลย พระคุณของท่านที่ให้ที่พำนักหนักหนาแล้ว อย่าให้เป็นที่ยเดือดร้อนแก่ท่านต่อไป ท่านจงอยู่ที่ถ้ำอันเป็นที่พำนักต่อไป ข้าพเจ้าและทหารจะยกออกไปรบกับขงเบ้งเอง

โด้สัวได้้องได้ฟังคำเบ้งเอื้กก็รู้สึกว่ามีท่วงทำนองของการตัดพ้อต่อว่า ประกอบทั้งโด้สัวได้้องก็นำใจเป็นนักรเลง ไม่ถึงเพื่อนในยามยากเหมือนกับพวกวิญญูชนจอมปลอม จึงกล่าวว่าพวกเราบัดนี้เหมือนหนึ่งพี่น้องกัน จะเป็นจะตายก็ต้องเป็นตายด้วยกัน ไหนเลยข้าพเจ้าจะปล่อยให้ท่านไปสู้รบโดยลำพัง และหากท่านปราชัยมีหรือของเบ้งจะไว้ชีวิต กล่าวแล้วโด้สัวได้้องจึงพาเบ้งเอื้กและทหารกลับมาที่ถ้ำ สั่งให้ข้าวกะบือและเบ็กสุรามาเลียงทแกล้วทหารทั้งปวง แล้วว่าพวกเรามาฉลองกันให้อิมหนาสำร่ายแล้ว จะได้ยกไปรบกับขงเบ้งให้รู้แพ้รู้ชนะในวันพรุ่งนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

พระคุณต้องทดแทน (ตอนที่497)

ขงเบ้งแก้พิษของลำธารที่ทำให้ทหารเป็นไข้แล้ว จึงทำการขุดบ่อน้ำให้ทหารอาบกิน แต่ขุดบ่อลึกสี่สิบวา ก็ไม่มีน้ำ ขงเบ้งจึงทำพิธีตั้งสัตยาธิษฐานอ้างเอาความสัจจะรักภักดีต่อพระเจ้าเล่าปี่เป็นที่ตั้ง ขอให้เทพยดาบำรกรักษา รุ่งขึ้นก็บังเกิดน้ำเต็มทั้งสี่สิบบ่อ ขงเบ้งจึงยาดราห์พรตหน้าต่อไป

ในขณะที่โด้สัวได้้องและเบ้งเอื้กสั่งข้าวกะบือเตรียมทำศึกเสี่ยงตายนั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าเอียวหงซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่าชนกลุ่มน้อยแห่งเขาจินตสันได้คุมทหารสามหมื่นจะยกมาช่วย ขณะนี้ให้บุตรอยู่ที่หน้าถ้ำ

โด้สัวได้้องได้ยินดังนั้นก็ดีใจ เดินออกไปต้อนรับทูตของเอียวหง แล้วเชิญให้ เอียวหงยกทหารเข้ามาในเทือกเขาอิมตองสัน หลังจากคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วเอียวหงได้แนะนำบุตรห้าคนซึ่งเป็นทหารมาในกองทัพให้โด้สัวได้้องและเบ้งเอื้กรู้จัก พร้อมกับโอ้อวดบุตรห้าเจ้าทั้งห้าคนนี้มีสติปัญญา และมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ

เบ้งเอื้กและโด้สัวได้้องเห็นบุตรทั้งห้าคนของเอียวหงรูปร่างใหญ่โตแข็งแรงปราดเปรียวดุจดั่งเสือก็ชื่นชมเอียวหงว่านับเป็นบิดาที่ประเสริฐ จึงมีบุตรที่องอาจกล้าหาญและชาญฉลาดเยี่ยงนี้ได้

เอียวหงได้ฟังคำชมก็หัวเราะ แล้วโอ้อวดต่อไปว่าบรรดาทหารของข้าพเจ้าล้วนมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญอาวุธคมกล้า เกราะโลหะหนาหนาทน พร้อมจะฝ่าดงหอกดาบและเกาทัณฑ์โดยไม่เกรงกลัวต่อความตายสำมะหาอะไรกับกองทัพของขงเบ้งเพียงเท่านี้ ต่อให้ยกมาเป็นร้อยหมื่นก็ถูกฆ่าตายสิ้น

โด้สัวได้้องและเบ้งเอื้กได้ฟังคำเอียวหงก็ใจชื้น เห็นว่าพอจะรับมือกับกองทัพของขงเบ้งได้โดยไม่ขัดสน จึงให้ทหารยกสุราและอาหารมาเลี้ยงดูเอียวหงและบุตร

ในระหว่างกินโต๊ะเสฟสุรานั้น เอียวหองได้แสดงท่าทีที่ประหลาดพิกล ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า เอียวหองแก่งทำเมาสาแดงฤทธิ์ต่าง ๆ ราเพลงโล่ เพลงทวนโลดโผนทำสง่าว่าถ้าขงเบ้งมาเราจะตัดศีรษะด้วยเพลงอาวุธอันนี้

โตสู้ได้อ่องและเบ้งเฮ็กแม้จะเห็นถึงความประหลาดพิกลแต่ก็ได้สงสัย ด้วยเห็นว่าเป็นชนเผ่ากลุ่มน้อยในแดนพุกามด้วยกัน ดังนั้นจึงพากันชื่นชมยินดี เอียวหองเห็นดังนั้นก็หัวเราะด้วยความล้าพองใจแล้วปรบมือเรียกหญิงสิบคนซึ่งแต่งตัวด้วยหนังสัตว์พอกปิดส่วนนูนส่วนเว้าอันองงามเย้ายวนของสตรี สยายผมยาวถึงเอว ให้เข้ามาในที่เลี้ยงรับรอง นางทั้งสิบได้เยื้องกรายเข้ามาอย่างเย้ายวน สองมือปรบเป็นจังหวะเพลงของชนเผ่า แล้วเข้ามาร่ายรำในที่ใกล้โตสู้ได้อ่องและเบ้งเฮ็ก

เอียวหองได้สั่งให้บุตรชายทั้งห้าคนถือจอกสุราคนละจอกเข้าไปคำนับและสั่งให้กับเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว และโตสู้ได้อ่อง ประหนึ่งว่าผู้น้อยดื่มอวยพรแสดงความคารวะแก่ผู้ใหญ่ เบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว และโตสู้ได้อ่อง ก็รับจอกสุรามาแทนหน้าขึ้นดื่ม

ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเอียวหองร้องดังก้องถ้ำว่าลงมือได้ บุตรชายของเอียวหองทั้งห้าคนก็ช่วยกันจับตัวเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว และโตสู้ได้อ่อง หญิงซึ่งร่ายรำเป็นกลอุบายก็ดึงสายรัดเอวออกมามัดเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว และโตสู้ได้อ่องไว้โดยละม่อม ในท่ามกลางการตื่นตะลึงตกใจของบรรดาคนทั้งปวงที่อยู่ภายในถ้ำนั้น

เอียวหองสั่งให้จุดพลุสัญญาณยิงออกไปข้างนอกถ้ำ ครู่หนึ่งทหารของเอียวหองก็เข้ามาคุมสถานการณ์ในถ้ำไว้โดยง่ายดาย ทหารของโตสู้ได้อ่องและเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว ไม่ทันระวังตัวก็ถูกทหารของเอียวหองควบคุมตัวไว้ได้จนหมดสิ้น

เบ้งเฮ็กเห็นดังนั้นจึงต่อว่าเอียวหองว่า เรากับท่านมิได้มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดชนแค้นเคืองใจเป็นพยานต่อกัน ไฉนท่านจึงจับกุมเราดังนี้เล่า

เอียวหองจึงว่า เรากับท่านไม่ได้มีความพิพาทบาดหมางนั้นก็จริงอยู่ แต่ท่านไม่คิดถึงความสะดวกสบายของบ้านเมืองและราษฎร ยกกองทัพไปรุกรานแผ่นดินจีน เป็นเหตุให้มหาอุปราชาจุกัดเหลี่ยมยกกองทัพมาระบับเกยภัย แลขงเบ้งนั้นมิสนใจเอื้ออาทรต่อราษฎรทั้งปวง จับทหารลูกหลานของเราได้แล้วไม่ฆ่า ปล่อยกลับมาเป็นปกติตั้งเก่า แต่พวกท่านไม่สำนึก ยังเกณฑ์ไพร่พลเมืองคิดจะทำสงครามกับขงเบ้งอีกเป็นการเนรคุณ เราตระหนักในคุณของขงเบ้งจึงคิดอ่านอุบายมาจับตัวท่าน เพื่อให้บ้านเมืองและราษฎรเป็นสุขสืบไป

เอียวหองกล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งบรรดาทหารรองให้ออกไปป่าวประกาศแก่ทหารของโตสู้ได้อ่องและเบ้งเฮ็กว่า คนทั้งปวงไม่ได้เกี่ยวข้องในการทำความผิด ให้แยกย้ายกันกลับไปหาครอบครัวลูกเมียตามเดิม ทหารของโตสู้ได้อ่องและเบ้งเฮ็กได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี พากันแยกย้ายกันกลับไปภูมิลำเนาเดิม

เอียวหองจัดแจงสถานการณ์ในเทือกเขาฉิมตองสันเป็นปกติแล้ว จึงให้ทหารคุมตัวโตสู้ได้อ่อง เบ้งเฮ็ก และเบ้งฮิว ออกไปหาขงเบ้ง และให้ม้าเร็วล่วงหน้าไปแจ้งความให้ขงเบ้งทราบก่อน

ขงเบ้งทราบความแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก ให้ทหารออกไปต้อนรับเอียวหองเข้ามาพบ เมื่อได้คำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วเอียวหองจึงกล่าวกับขงเบ้งว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่บ้านอยู่ ณ เขาจินตีสัน คิดถึงคุณมหาอุปราชซึ่งไว้ชีวิตปล่อยลูกหลานข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจึงคิดกลอุบายจับเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิวมาแทนคุณท่าน

ขงเบ้งจึงว่า เราจำเป็นต้องยกกองทัพล่วงมาในพุกามประเทศก็เพราะเหตุที่เบ้งเฮ็กยกกองทัพไปรุกรานบ้านเมืองเราก่อน ทำให้ราษฎรทั้งปวงเดือดร้อนทุกข์เข็ญ แต่เรานั้นไม่อาฆาตพยาบาทผู้ใด จับเชลยได้แล้วก็หวั่นไหวว่าบุตรภรรยาอยู่ข้างหลังจะทุกข์ร้อนจึงปล่อยตัวกลับมา ซึ่งท่านทำการดังนี้เป็นที่นับถือแก่ข้าพเจ้านัก กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เบิกข้าวของเงินทองมามอบแก่เอียวหองเป็นบำเหน็จ และสั่งให้ทหารคุมตัวเบ้งเฮ็กเข้ามาหา

พอเห็นเบ้งเฮ็กขงเบ้งก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าเราจับท่านได้เป็นครั้งที่ห้าแล้ว จะยอมแพ้แก่เราโดยดีหรือหาไม่

เบ้งเฮ็กสะบัดหน้าหนี แล้วกล่าวว่า ซึ่งท่านจะให้เราอ่อนน้อมต่อท่านนั้นไม่ชอบ เพราะเรามีได้ฝ่ามือท่าน บัดนี้เอียวหองเพื่อนเราทำกลอุบายให้เราไว้ใจ จึงจับเรามาได้ ถึงท่านจะฆ่าเสียก็ตามเถิด เรามีได้อ่อนน้อมต่อเป็นอันขาด

ขงเบ้งได้ฟังจึงว่า ตัวท่านรบพุ่งกับเราจนสิ้นปัญญาและฝีมือแล้ว จึงคิดอาศัยภูมิประเทศอันก่อปรด้วยธารน้ำพิษและสัตว์ร้ายนานาชนิดหวังจะพิชิตกองทัพเรา แต่ด้วยอำนาจแห่งความสัจดี เทพดาอารักษ์จึงพิทักษ์ปกป้องกองทัพเรามีให้เป็นอันตราย แม้ชนชาวเผ่าต่างๆ ก็มีน้ำใจเป็นไมตรีทั่วถ้วน ทั้งมนุษย์และเทพดาต่างประจักษ์น้ำใจเรา แล้วโจนเจ้าจึงยังมีที่ลี้มนะดังต้นไม้ยอมแพ้อีกแล้ว

เบ้งเฮ็กได้ฟังดังนั้นก็ค่อยอ่อนลง กล่าวด้วยน้ำเสียงท้อแท้ว่า เดิมเราอยู่เมืองจินแซ ภูมิฐานกำแพงหอรบมั่นคง แม้ท่านจับเราได้ในเมืองนั้นเราก็อ่อนน้อมต่อท่านชั่วลูกหลาน นี่เราออกจากเมืองเราดอก ท่านจึงลวงจับตัวเราได้

ขงเบ้งได้ฟังคำเบ้งเฮ็กก็รู้ว่ายังไม่ยอมแพ้แก่ใจ จ่าจะทรมานให้สิ้นมานะจึงจะสามารถยกกองทัพกลับไปทำการกับเมืองสุโตได้โดยสะดวก

คิดดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงกล่าวว่า เมื่อท่านยังไม่ยอมแพ้ด้วยใจ เราก็จะปล่อยท่านกลับไปอีกครั้งหนึ่ง จงไปซ่อมสมท่านบำรุงทหารให้พร้อมพร้อม เราจะยกไปรบกับท่านให้รู้แพ้ชนะ ถ้าหากมันเราจับท่านได้อีกและยังต้องรันพุดจาจะนี้ เราก็จะจำฆ่าเสียให้สิ้นทั้งโคตร

ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้แก้มัดเบ้งเฮ็ก แล้วกล่าวว่าท่านจงกลับไปเถิด เบ้งเฮ็กได้ยินก็ก้มหน้าคอดกเดินกลับออกไป เห็นทหารเมืองเสฉวนเตรียมม้าไว้ตัวหนึ่งก็ขี่มานั้นควบไปโดยเร็ว

ขงเบ้งให้ทหารคุมตัวเบ้งฮิวและโต๋สัวได้อ่องเข้ามา แล้วให้แก้มัดทั้งสองคน จากนั้นจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงสุรา แล้วกล่าวว่าเบ้งเฮ็กยังไม่ยอมแพ้เราจึงปล่อยตัวกลับไปให้ซ่อมสมกำลังให้พร้อมแล้วจะรบกันใหม่ กล่าวแล้วขงเบ้งก็ชวนเบ้งฮิวและโต๋สัวได้อ่องดื่มสุราและกินโต๊ะ พออิ่มแล้วขงเบ้งจึงบอกให้เบ้งฮิวและโต๋สัวได้อ่องรีบตามเบ้งเฮ็กไป

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งประกาศแต่งตั้งให้เอียวหองเป็นขุนนางผู้ใหญ่แห่งแคว้นจ๊ก และให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารและหญิงสืบนของเอียวหองเป็นอันมาก พร้อมกับกำชับว่าท่านจงปกครองราษฎรให้เป็นสุขเถิด ครั้นได้เวลาเอียวหองจึงพาทหารกลับไป

ฝ่ายเบ้งเฮ็กขี่ม้าออกจากค่ายของขงเบ้งแล้วก็ชะลอฝีเท้ามาไว้ ด้วยคิดว่าอีกไม่นานขงเบ้งคงจะปล่อยเบ้งฮิวและโต๋สัวได้อ่องกลับมา หลังจากนั้นอีกสองชั่วยามเบ้งฮิวและโต๋สัวได้อ่องก็ขี่มาตามมาทัน และชวนกันกลับไปเมืองจินแซ

เบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว และโต๋สัวได้อ่อง ขี่มาเดินทางตลอดทั้งวันทั้งคืนก็ล่องเขตเมืองสาหัสซึ่งเป็นหัวเมืองในแดนเมืองจินแซ มีแม่น้ำล้อมสามด้าน นอกนั้นออกไปฝ่ายข้างทิศเหนือเป็นที่ราบกว้างสี่ร้อยเส้น มีผลไม้ต่างๆ เป็นอันมาก ข้างทิศตะวันตกสองร้อยเส้นเป็นนาเกลือ ฝ่ายทิศใต้ใกล้เมืองสามร้อยเส้นถึงเมืองลงต่อตอง แล้วจึงถึงเมืองหลวงมีเขาล้อมรอบ ในเมืองมีเขาใหญ่อันหนึ่งชื่อจินแซ บนยอดเขานั้นมีปราสาทชื่อ กังเตียนเล่าคย เป็นที่อยู่เจ้ามันอ่อง ริมปราสาทนั้นมีศาลเจ้าสำหรับแผ่นดินเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ ชาวเมืองทั้งปวงนับถือแต่งเครื่องไปเซ่นเจ้าแก่คยที่ศาลนั้นปีละสี่ครั้ง ผู้สำหรับปรนนิบัติรับเครื่องเซ่นนั้นชื่อปุกย แล้วชาวเมืองทั้งปวงต้องไปจับคนในแดนเมืองเสฉวนมาเซ่นทุกปีมิได้ขาด ถ้าหาไม่ได้ก็เผอิญให้ใช้จับเป็นโรคต่าง ๆ ประการหนึ่งในเมืองจินแซนั้นมีได้มีกฎหมายเป็นอย่างธรรมเนียมเหมือนหัวเมืองทั้งปวง ถ้ากระทำให้เจ้าเมืองขัดเคืองแล้วก็ให้เอาตัวไปฆ่าเสีย ถึงมาตราว่าหญิงชายในเมืองนั้นจะทำละเมิดนอกค่าบิดามารดามีก็ได้มิได้โทษ อนึ่งถ้าฝนตกไม่บริบูรณ์ ขัดสนด้วยข้าวปลาอาหาร ชาวเมืองทั้งปวงก็เอาเนื้อแลข้างกินเลี้ยงชีวิต

สภาพของเมืองจินแซดังพรรณนามานี้เป็นสภาพที่เป็นอยู่ในปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบแปด อาณาเขตภูมิประเทศ วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ดูจะคล้ายคลึงกับดินแดนที่เรียกว่าเมืองตองอูในปัจจุบันนี้ และพิธีการแห่งความเชื่อที่กระทำถึงปีละสี่ครั้งนั้นล้วนเป็นพิธีเซ่นไหว้ผี ซึ่งแสดงว่าพระพุทธศาสนายังไม่ได้เข้ามาถึงดินแดนแถบนี้

เบ้งเฮ็ก เบ้งฮิวและโต๋สัวได้อ่องกลับมาถึงเมืองจินแซแล้ว จึงปรึกษากับบรรดาญาติพี่น้องหัวหน้าเผ่าต่างๆ ว่าเราทำศึกกับขงเบ้งทุกครั้งก็พ่ายทุกครั้ง ได้รับความอับอายเป็นอันมาก ที่ว่าจะยกไปรบกับขงเบ้งใหม่นั้นนั้นแท้จริงแล้วยังมองไม่เห็นว่าจะเอาชนะขงเบ้งได้อย่างไร ช่วยกันคิดอ่านผ่อนปรนให้พ้นคำนิทาเถิด

ฝ่ายตัวไหลซึ่งเป็นน้องภรรยาของเบ้งเฮ็กได้ฟังปรารภดังนั้นจึงว่า เมืองเราอยู่ลึกเข้ามาไกลจากแดนแผ่นดินจีนมากนัก หากขงเบ้งยกล่องมาทหาก็จะอ่อนล้าอดโรย เห็นจะเสียทีแก่เรา ข้าพเจ้าจะขออาสาพาทหารยกไปรบกับขงเบ้งแก้แค้นให้กับท่านเอง

เบ้งเอ็กได้ยินก็ประหลาดใจจึงถามว่า เจ้าจะคิดอ่านประการใดจึงจะเอาชัยชนะของเบ้งได้

ตัวไหลจึงว่า เจ้าเมืองปัดหลังต้องข้างทิศตะวันตกของเมืองจินแฮมเจ้าเมืองซื่อบลกก็ได้เองเป็นผู้เรืองวิชาอาคม สามารถร่ายมนต์เรียกลมฝนพายุและอาวุธเข้าทำร้ายข้าศึกได้ หรือจะเรียกสัตว์ร้ายนานาชนิดให้ทำร้ายข้าศึกก็ได้ตั้งใจ นอกจากนี้ยังสามารถเรียกภูตผีปีศาจมาใช้ในการดุดังบริวารที่ซื่อสัตย์ จึงขอให้พี่ท่านแต่งหนังสือฉบับหนึ่งพร้อมข้าวของบรรณาการจำนวนมากถึงบลกได้อเอง ข้าพเจ้าจะอาสาเป็นทูตไปเจรจาเกลี้ยกล่อมให้บลกได้อเองยกทหารมาช่วยท่านรบกับของเบ้ง

เบ้งเอ็กได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือถึงบลกได้อเองตามคำของตัวไหลและมอบหนังสือนั้นพร้อมข้าวของเงินทองจำนวนมากให้ตัวไหลคุมไปมอบเป็นบรรณาการแก่บลกได้อเอง

เบ้งเอ็กเห็นโตสูได้เองมีอาการซึมเศร้าจึงให้โตสูได้เองและไพร่พลไปอยู่ที่เมืองสาเก้งเพื่อฟื้นฟูสภาพชีวิตจิตใจ และช่วยป้องกันรักษาเมืองสาเก้งหากว่ากองทัพจีนจะยกติดตามมา

ฝ่ายของเบ้งครั้งนี้ได้ปล่อยตัวเบ้งเอ็กกลับไปแล้ว ได้พักกองทัพอยู่ที่เขาอิมตองสันสามสัวัน แล้วสั่งให้เคลื่อนทัพไปที่เมืองสาเก้งซึ่งเป็นปลายแดนของเมืองหมั่นอ่อง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรืองวิทย์าคม

วิชาสังกระสุน (ตอนที่498)

เบ้งเอ็กหวังจะอาศัยภูมิประเทศอันเดิมไปด้วยพิษร้ายของเทือกเขาอิมตองสันตั้งรับกองทัพเมืองเสฉวน แต่เสียของหัวหน้าชนกลุ่มน้อยอีกเผ่าหนึ่งคิดถึงคุณของของเบ้งที่ปล่อยตัวลูกหลานกลับคืนครอบครัว ได้คิดกลอุบายจับตัวเบ้งเอ็กและสมัครพรรคพวกไปมอบแก่ของเบ้ง แต่เบ้งเอ็กไม่ยอมแพ้โดยสมัครใจ ของเบ้งจึงปล่อยตัวเบ้งเอ็กเป็นครั้งที่ห้า และยกกองทัพตามเบ้งเอ็กไปถึงปลายแดนเมืองหมั่นอ่อง

ของเบ้งให้ตั้งค่ายประชิดเมืองสาเก้งแล้ว สั่งให้ยุยงและจู่โจมทหารหักเข้าตีเมืองทางทิศเหนือ

ฝ่ายโตสูได้เองซึ่งได้รับคำสั่งจากเบ้งเอ็กให้อยู่รักษาเมืองสาเก้ง ทราบความศึกจึงให้ทหารขึ้นรักษากำแพงเชิงเทิน ป้องกันเมืองไว้เป็นสามารภ พอจู่โจมและยุยงยกทหารเข้าใกล้กำแพงเมือง ทหารซึ่งรักษาเมืองก็ใช้หน้าไม้อาบยาพิษยิงสกัดทหารของจู่โจม ทหารเมืองเสฉวนถูกหน้าไม้อาบยาพิษบาดเจ็บล้มตายเป็นหลายคน พวกที่ได้รับบาดเจ็บเนื้อหนึ่งก็ฝุ่ย่อยอย่างรวดเร็ว

จู่โจมเห็นจะหักเข้าเมืองไม่ได้จึงพาทหารถอยกลับมาที่ค่ายแล้วรายงานความให้ของเบ้งทราบว่าจะใช้หน้าไม้อาบยาพิษเป็นอาวุธ ทหารได้รับบาดเจ็บเป็นที่น่าเวทนา ของเบ้งจึงออกไปเยี่ยมทหารซึ่งป่วยเจ็บนั้นและมอบยารักษาพิษให้กินและทา พิษร้ายก็หายไป

ครั้นเวลาบ่ายของเบ้งจึงขึ้นเกวียนคุมทหารออกไปสำรวจภูมิประเทศ เห็นกำแพงสูงใหญ่มั่นคงและมีทหารป้องกันรักษากำแพงเมือง ค่ายคูและหอรบอย่างแน่นหนา ก็คิดว่าหากจะหักเข้าตีเมืองซึ่งหน้า แม้ได้ชัยชนะทหารก็จะบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จ้าจะคิดกลอุบายเข้าตีเมืองโดยมิให้ได้ยากลำบากแก่ทหาร

พอค่ำลงของเบ้งจึงสั่งให้กองทัพออกไปตั้งค่ายห่างจากตัวเมืองหลืบเส้น

รุ่งขึ้นเช้าทหารข้างในเมืองทราบว่าการกองทัพเมืองเสฉวนถอยทัพไปแล้ว ก็สำคัญว่า ของเบ้งเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวน ต่างคนจึงต่างประมาท มิได้ระแวงระวังรักษาการตามหน้าที่ ด้วยคิดว่ากองทัพเมืองเสฉวนยกมาแต่ทางไกล เห็นกำแพงเมืองสูงใหญ่เข้าตีไม่ได้ก็ถอยแล้วเลิกทัพกลับไปเมือง

หลังจากนั้นห้าวันของเบ้งนั่งปรึกษาการสงครามอยู่กับบรรดาแม่ทัพนายกอง บังเกิดสายลมเย็นสายหนึ่งพัดแรงมาแต่ทิศเหนือไปทางทิศใต้ ธงชัยประจำกองทัพพลั่วสะบัดดุสง่างามยิ่งนัก ของเบ้งเห็นนิมิตดังนั้นก็จับยามดูตามตำราที่รู้ว่าเป็นเวลาอันควรที่จะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก

ของเบ้งรู้ดังนั้นก็สั่งทหารให้ตัดชายเสื้อกว้างสองคืบยาวสองคืบทุกคน และให้ทหารเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพในยามแรกขของคืนนี้ และให้เตรียมเศษเสื้อที่ตัดไว้จ่งพร้อมกันทุกคน ทหารทั้งปวงได้ฟังคำสั่งของเบ้งโดยไม่รู้เหตุผลในก็พากันแปลกประหลาดใจ

ครั้นค่าลงขงเบ้งจึงสั่งทหารให้เอาเศษเสื้อที่ตัดไว้้นห่อก่อนดินคนละห่อ แล้วสั่งว่าเมื่อยกกองทัพเข้าประชิดเมืองสาส์ก ให้เอาก่อนดินซึ่งห่อผ้าไว้้นถมเป็นทางขึ้นไปบนกำแพงเมืองจงพร้อมกัน แล้วหักเข้าตีเมืองให้ได้ในคำวันนี้ หากผู้ใดล่าถอยก็จะตัดศีรษะเสียตามพระอัยการศึก

กองทัพเมืองเสฉวนได้เคลื่อนออกจากที่ตั้งท่ามกลางความมืดแล้วรุกเข้าประชิดกำแพงเมือง และเอาก่อนดินซึ่งห่อเสื้อไว้้นถมทับเป็นทางขึ้นไปจนสูงถึงใบเสมากำแพงเมือง ชั่วพริบตาเดียวถนนดินก็ทอดจากพื้นขึ้นถึงใบเสมากำแพงเมืองสาส์กอย่างง่ายดาย

ฝ่ายทหารที่รักษาเมืองคิดประมาทว่ากองทัพขงเบ้งล่าถอยไปแล้วจึงพากันไปเที่ยวเล่น เหลือรักษาหน้าที่อยู่ไม่กี่คน พอรู้ตัวว่าทหารเมืองเสฉวนถมถนนเป็นทางทอดขึ้นมาจนถึงใบเสมากำแพงเมืองก็ตกใจ พากันร้องเรียกพวกให้มาช่วยกันสกัดข้าศึก แต่ทหารเมืองเสฉวนซึ่งคุมเชิงอยู่เบื้องล่างได้ใช้เกาทัณฑ์ยิงทหารซึ่งรักษาเมืองบาดเจ็บล้มตายลง พวกที่เหลือเห็นข้าศึกกระดมยิงเกาทัณฑ์เป็นอันมากก็พากันร่กตัวกลัวตายวิ่งหนีเอาตัวรอด

ทหารเมืองเสฉวนได้กรูกันวิ่งไปตามถนนขึ้นไปบนกำแพงเมือง แล้วไล่ฆ่าฟันทหารเมืองสาส์กจนแตกหนีไปสิ้น ทหารเมืองเสฉวนพวกหนึ่งได้พากันไปที่ประตูเมือง แล้วเปิดประตูเมืองรับทหารเมืองเสฉวนเข้ามาข้างใน

จุล่งชี้นำหน้าทหารรุกเข้าไปในเมืองอย่างรวดเร็ว เห็นโด้สูได้้องซึ่งเพิ่งทราบความขี้นำพาทหารจะตรงมาที่ประตูเมืองจึงตรงเข้าสกัดไว้ โด้สูได้้องเห็นจุล่งชี้นำพาเข้ามาอย่างรวดเร็วก็ตกตะลึงคิดจะชักม้าหนี แต่ไม่ทันที่ม้าจะกลับตัวจุล่งชี้นำพาเข้าไปใกล้แล้วเอาทวนแทงถูกโด้สูได้้องตกม้าตาย ทหารซึ่งรักษาเมืองเห็นโด้สูได้้องตายแล้วส่วนหนึ่งก็แตกหนีกระจัดกระจายไป พวกที่หนีไม่ทันก็ยอมจำนน

ขงเบ้งได้นำกองทัพเมืองเสฉวนยกเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองสาส์ก จัดแจงกำลังพร้อมแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำเพื่อจะยกเข้าประชิดเมืองจินแฉ

ฝ่ายเบ้งเฮ็กครั้นได้ทราบข่าวว่าขงเบ้งได้เมืองสาส์กแล้ว และกำลังยกกองทัพข้าม แม่น้ำจะมาที่เมืองจินแฉก็ตกใจ

ในทันใดนั้นได้ยินเสียงสตรีนางหนึ่งกล่าวขึ้นว่า จะเกรงกลัวขงเบ้งไปไยกัน ตัวเราก็มีวิชาความรู้ สามารถร่ายมนตร์โยนอาวุธขึ้นไปบนอากาศแล้วร่ายมนตร์สั่งให้อาวุธนั้นเข้าทำร้ายข้าศึกได้ดั่งใจปรารถนา ข้าพเจ้าจะขออาสาไปจับตัวขงเบ้งเอง

เบ้งเฮ็กได้ยินเสียงสตรีนั้นก็รู้ว่าเป็นเสียงของนางจกหยงผู้เป็นศรีภรรยา ซึ่งได้ร่ำเรียนวิชาอาคมจากอาจารย์ผู้เรืองเวทย์ สามารถสั่งอาวุธให้ทำลายข้าศึกได้ดั่งใจกระลึกได้ จึงค่อยคลายใจ หันมาทางนางจกหยงแล้วกล่าวว่า ตัวเราแม้แต่กังวลด้วยศึกสงคราม จึงลืมนวิชาความรู้ของเจ้าไป มานึกขึ้นได้ก็กว้างใจว่าด้วยวิทยาาคมที่เจ้าร่ำเรียนมาแต่สำนักของอาจารย์ จะสามารถจับตัวขงเบ้งได้เป็นมั่นคง

เบ้งเฮ็กกล่าวแล้วก็หัวเราะ ด้วยลำพองใจว่าอำนาจแห่งเวทย์มนตร์สั่งอาวุธให้ทำร้ายข้าศึกของนางจกหยงนี้จะสามารถได้ชัยชนะแก่ขงเบ้งโดยง่าย หัวเราะพลางเดินเข้ามาสวมกอดผู้เป็นศรีภรรยาอย่างชื่นชม

อันวิชาชนิดนี้เป็นศาสตร์ลับแขนงหนึ่งแห่งไสยเวทย์ ที่มีแพร่หลายอยู่ในแดนสุวรรณภูมิและพุกามประเทศมาแต่ดึกดำบรรพ์ เป็นวิชาที่ใช้อำนาจมนตร์และพลังจิตกำหนดให้อาวุธนั้นเคลื่อนไหวไปทำลายศัตรูได้ดั่งปรารถนา แต่วันเวลาที่ผ่านพ้นไปได้ทำให้วิชาเหล่านี้สูญหายไปจนเกือบหมดสิ้น ยังดกทอดถึงปัจจุบันเพียงบางส่วนเท่านั้น ในภาคใต้ของประเทศไทยก็มีผู้รูวิชานี้แต่ได้แปลงเปลี่ยนเรียกว่าวิชาสังกระสุน มีการใช้ธนูเป็นอาวุธแล้วยิงไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง โดยกำหนดให้กระสุนนั้นไปถูกคนหรือสัตว์ได้ดั่งใจ ช่วงหลังถึงพุทธกาลก็ยังพอมีวิชานี้ให้เห็นอยู่ในภาคใต้

การที่นางจกหยงเรียนรูวิชาสังกระสุนหรือสั่งอาวุธ ย่อมเป็นหลักฐานประการหนึ่งซึ่งแสดงว่าเมืองหมันอ่องคือดินแดนหนึ่งของพุกามประเทศ ซึ่งเป็นประเทศพม่าในปัจจุบันนี้

เบ้งเฮ็กจึงตั้งให้นางจกหยงเป็นแม่ทัพคุมทหารเอกร้อยคนและพลทหารอีกห้าหมื่นยกไปรบกับขงเบ้ง

นางจกหยงคุมทหารออกจากประตูเมืองไม่ทันนานก็เผชิญหน้ากับกองทัพหน้าซึ่งเดียวหนึ่และมาดั่งกำลังยกตรงมาที่เมืองจินแฉ นางจกหยงจึงสั่งให้ทหารตั้งขบวนเตรียมรับมือกับข้าศึก ตัวนางจกหยงขี่ม้าถือหอกใหญ่ยาวสามวา และเหน็บกระบี่ห้าเล่มไว้ที่ด้านหลัง ยืนมาอยู่หน้าขบวนทหาร

ครั้นนางจกหยงเห็นเดียวหงีและม้ายดงยกทหารเข้ามาใกล้และตั้งขบวนแถวทหารตามประเพณีการสงครามแล้ว จึงขี่ม้ากรายหอกออกไปที่ลานรบ เดียวหงีเห็นนายทัพข้าศึกออกมาทำารบดังนั้นก็ขี่ม้าพุ่งออกไป

ทั้งสองฝ่ายรบกันได้แก่เพลง นางจกหยงทำเป็นสู้ไม่ได้ชักม้าหนีออกจากลานรบ เดียวหงีไม่รู้กลของนางผู้เป็นภรรยาบังเอิญจึงขี่ม้าไล่ตามไป นางจกหยงขี่ม้าหนีหน้าเดียวหงีไปได้ไม่ถึงเส้น ก็ถึงกระบี่จากด้านหลัง ร่ายมนตร์แล้วโยนขึ้นไปบนอากาศ กระบี่นั้นก็ร่อนถลาดตรงไปหาเดียวหงีราวกับมีเครื่องกลวิเศษบังคับอย่างแม่นยำ

เดียวหงีเห็นกระบี่พุ่งเข้ามาตรงหน้าก็ตกใจ หลบกระบี่ไปทางด้านข้างกระบี่นั้นก็แล่นวกกลับมาสกัดไว้ เดียวหงีตกใจดีดตัวกลับไปทางด้านขวาเสียหลักพลัดตกลงจากหลังม้า ทหารของนางจกหยงจึงเข้าล้อมจับตัวเดียวหงีได้ และมัดตัวกลับเข้าไปในกองทหาร

ฝ่ายม้ายดงเห็นเดียวหงีเสียที่แก่ข้าศึกก็ขี่ม้าตรงเข้ารบกับนางจกหยง นางจกหยงก็เอากระบี่โยนขึ้นไปบนอากาศ ร่ายมนตร์แล้วกระบี่นั้นก็ร่อนไปฟันเท้าม้าของม้ายดง ม้าที่ม้ายดงขี่เสียหลักล้มลง ม้ายดงพลัดตกลงจากหลังม้า นางจกหยงจึงให้ทหารล้อมจับมัดตัวแล้วพากลับเข้าไปในเมือง

ทหารในกองทัพหน้าของเมืองเสฉวนเห็นนายทัพเสียที่แก่ข้าศึกถูกจับเป็นในชั่วพริบตา ก็พากันตกใจ พากันล่าถอยกลับไปทีกองทัพหลวง แล้วรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ฝ่ายนางจกหยงเมื่อกลับเข้าไปถึงเมืองก็คุมตัวเชลยศึกพาไปหาขงเบ้ง แล้วรายงานความที่ได้สู้รบกันนั้นให้ขงเบ้งทราบทุกประการ พร้อมกับออกคำสั่งให้นายตัวเดียวหงีและม้ายดงไปประหารชีวิตเสีย

ขงเบ้งทราบความดีก็ดีใจ แต่พอได้ยินนางจกหยงสั่งให้เอาตัวเดียวหงีและม้ายดงไปประหารชีวิตก็รีบโบกมือห้าม และกล่าวว่าซึ่งจะสั่งประหารชีวิตนายทหารเมืองเสฉวนนั้นไม่ชอบ

นางจกหยงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดใจว่าโจนขงเบ้งจึงเปลี่ยนแปลงไปและทำผิดประเพณีการสงครามในดินแดนนี้ เพราะเมื่อมีการจับเชลยศึกได้ก็ต้องประหารชีวิตเพื่อมิให้เป็นเลืยนนามและกำลังข้าศึกสืบไป

ขงเบ้งเห็นนางจกหยงมีสีหน้าสงสัยจึงกล่าวว่าตัวเราถูกขงเบ้งจับเป็นเชลยถึงห้าครั้ง ก็ไว้ชีวิตเราปล่อยกลับมาทุกครั้ง จึงได้มีเวลาเห็นหน้าเจ้าในวันนี้ พวกเราแม้จะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนป่าเถื่อนแต่ก็ถือมั่นในความกตัญญู หากจะประหารทหารของขงเบ้งก็จะถูกติฉินนินทาว่าไม่รู้จักรักคุณคน ควรจะดไว้จนกว่าจะจับตัวขงเบ้งได้แล้วค่อยว่ากันใหม่

นางจกหยงเห็นขงเบ้งซึ่งขงเบ้งจริงใจจริง จึงสั่งให้คุมตัวเดียวหงีและม้ายดงไปขังไว้

ขงเบ้งเมื่อทราบความจากทหารซึ่งหนีกลับมาแล้ว จึงขึ้นเกวียนน้อยพาทหารออกไปตรวจตราภูมิประเทศจนถึงเวลาเย็นจึงกลับค่าย แล้วเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาประชุม และปรารภความดีให้ทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้กล่าวว่านางจกหยงผู้เป็นภรรยาของขงเบ้งผู้ที่มีวิทยาอาคม จำจะต้องจับนางจกหยงเสียก่อนจึงจะได้เมือง ในวันพรุ่งนี้ให้ม้ายดงคุมทหารสามพันยกไปซุ่มในซอกเขา และให้จูล่งกับอุยเอี้ยนพาทหารยกไปทำารบกับนางจกหยง แล้วทำที่เป็นหนีมาทางจุดซุ่ม เมื่อนางจกหยงไล่ตามมาก็ให้ม้ายดงเอาเชือกขวางเท้าม้าแล้วจับตัวนางจกหยงให้จงได้

ครั้นสั่งการแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เลิกการประชุม ส่วนจูล่ง อุยเอี้ยนและม้ายดงก็ออกไปจัดแจงทหารตามคำสั่งของขงเบ้ง

วันรุ่งขึ้นจูล่งและอุยเอี้ยนคุมทหารไปที่ประตูเมืองจินชแแล้วทำให้นางจกหยงออกมารบกันอีกครั้งหนึ่ง นางจกหยงกำลังล้าพองใจที่ได้ชัยชนะแก่ข้าศึกเมื่อวันวาน จึงอาสาขงเบ้งคุมทหารจะออกไปจับตัวนายทหารเมืองเสฉวนให้จงได้ ขงเบ้งกำลังล้าพองใจเช่นเดียวกัน เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่ายจึงให้นางจกหยงยกทหารออกไปรบ

จูล่งเข้ารบกับนางจกหยงได้แก่เพลงก็ทำเป็นชักม้าหนี นางจกหยงเกรงว่าจะเป็นกลอุบายจึงขี่ม้ากลับมาที่กองทหาร อุยเอี้ยนเห็นจะเสียการจึงขี่ม้าตรงเข้าไปทำารบกับนางจกหยงอีก

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม**ยุทธแห่งไสยเวทย์ (ตอนที่499)**

ขงเบ้งได้เมืองสาเก๋งแล้วจึงเคลื่อนกองทัพเข้าประชิดเมืองจินแซซึ่งเป็นเมืองหลวงของเมืองหมันอ่อง นางจกหยงผู้เป็นศรีภรรยาของเบ้งเฮ็กซึ่งเรียนรูวิชาสังกระสุนได้ใช้เวทย์มนตร์สั่งอาวุธเข้าต่อสู้และจับตัวเดียวหวีกับม้ายางได้ ขงเบ้งจึงคิดกลอุบายให้จูลงและอุยเอี้ยนไปทำรบกับนางจกหยง

อุยเอี้ยนต่อสู้กับนางจกหยงได้ทำเพลงก็แกล้งชักม้าหนี นางจกหยงก็รู้ที่จึงขี่ม้ากลับมาที่กองทหาร และพักทหารอยู่นอกเมือง ในขณะที่จูลงและอุยเอี้ยนได้ยกทหารกลับไปค่าย แล้วรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งจึงว่า นางจกหยงผู้นี้ไม่เพียงแต่รู้วิชาอาคมยังมีความเฉลียวฉลาดเป็นอันมาก ซึ่งจะทำการแล้วเสร็จทำให้เป็นลาหนีเห็นจะลงนางจกหยงไม่ได้ กล่าวแล้วขงเบ้งก็ทำเป็นครุ่นคิดในขณะที่ในมือก็ถือพัดขนนกโบกไปมา

จูลงและอุยเอี้ยนเห็นดังนั้นก็นิ่งตั้งใจฟังว่าขงเบ้งจะคิดอ่านประการใด ครู่หนึ่งขงเบ้งจึงกล่าวว่า อันความเฉลียวฉลาดของคนเรานั้นจะสาแดงอานุภาพได้ก็แต่ในยามที่มีสติตั้งมั่น เมื่อใดที่สติพลอยเรอ ความเฉลียวฉลาดก็จะถูกบดบังหลงลืมไป ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ให้อุยเอี้ยนด่าว่าปราชญ์นางจกหยงให้หยาบคายเป็นสาหัส ยั่วให้นางโกรธคุมสติไม่ได้ เห็นจะไล่ตามไปที่จุดชุมเป็นมั่นคง

เมื่อปรึกษาแผนการรบเสร็จแล้ว จูลงและอุยเอี้ยนจึงคำนับลาขงเบ้ง ครั้นรุ่งขึ้นจึงคุมทหารยกออกไปทำรบที่หน้ากองทหารของนางจกหยง

นางจกหยงเห็นจูลงขี่ม้าออกมาทำรบก็ขี่ม้าเข้ารบกับจูลง พอเห็นจูลงชักม้าหนีนางจกหยงก็ขี่ม้ากลับมาที่กองทหาร อุยเอี้ยนเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าเข้าไปใกล้นางจกหยง แล้วกล่าวว่าดูที่ท่านางผู้นี้ตั้งแต่งแปลงปลงนักตัวเรามาจากแดนไกลให้รู้สึกเหงาและว้าเหว อยากจะเชื้อเชิญเจ้าไปหลบนอนค้างคืนสักคืนหนึ่ง

นางจกหยงได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขี่ม้าเข้ารบกับอุยเอี้ยน อุยเอี้ยนเห็นสีหน้านางจกหยงแดงกล้าด้วยความโกรธก็รู้ว่าอุบายของขงเบ้งที่ยั่วให้โกรธเริ่มบังเกิดผล จึงกล่าวยั่วนางจกหยงต่อไปว่า ตัวเจ้าเป็นชาวคนป่าเถื่อน เคยเสพสุขอยู่กับพวกชาวป่าชาวเขา ไม่เคยได้ลิ้มรสชาวเมืองอันประณีต ตัวเราจะบำรุงบำเรอความสุขให้เจ้า แล้วจะลืมนความหลังทั้งปวง

นางจกหยงได้ยินคำดูหมิ่นปราชญ์ผิดประเพณีอย่างรุนแรงดังนั้นก็โกรธ ขี่ม้าเข้าโจมตีอุยเอี้ยนด้วยแรงแห่งโทสะ อุยเอี้ยนเห็นได้ทีก็ยั่วสืบไปว่า ตัวเราแม้เคยสตรีมานับไม่ถ้วน แต่ยังไม่เคยลิ้มลองรสคนป่าเถื่อนเลย เป็นบุญเรายิ่งนักที่จะได้ลิ้มรสของเจ้าในครั้งนี้

นางจกหยงได้ฟังก็ยิ่งโกรธ ฟาดฟันอุยเอี้ยนอย่างหนักหน่วง อุยเอี้ยนทำเป็นสู้ไม่ได้แล้วชักม้าหนี หนีไปพลางปากก็ยั่วไปพลาง ล้วนเป็นทำนองสัมพันธ์ฉันท์ขลุ่ยสาวทั้งสิน นางจกหยงก็โกรธจนลืมตัวขี่ม้าไล่ตามอุยเอี้ยนไปจนถึงจุดชุม

ในทันใดนั้นม้านางจกหยงก็สะดุดกับเชือกซึ่งม้าด้ายซึงดักไว้ นางจกหยงเสียหลักพลัดตกลงจากหลังม้า ม้าด้ายจึงคุมตัวนางจกหยงมัดตัวแล้วนำกลับมาหาขงเบ้ง ในขณะที่อีกด้านหนึ่งจูลงเห็นนางจกหยงขี่ม้าไล่ตามอุยเอี้ยนเข้าขอเขาไปแล้ว จึงสั่งทหารให้เข้าตีทหารเมืองจิมแซอย่างฉับพลัน

ทหารเมืองจิมแซถูกจูโจมโดยไม่ทันรู้เนื้อตัวรู้ก็แตกหนีกระจัดกระจายไป และถูกทหารเมืองเสฉวนฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จากนั้นจูลงจึงพาทหารกลับไปหา ขงเบ้ง

ขงเบ้งทราบวาม้าด้ายจับนางจกหยงได้ก็มีความยินดี สั่งให้เตรียมโต๊ะเลี้ยงดูอย่างสมเกียรติแล้วออกไปรับนางจกหยงที่หน้าค่าย เห็นนางจกหยงถูกมัดตัวมาอย่างแน่นหนาขงเบ้งจึงเข้าไปแก้มัดให้ แล้วกล่าวว่าท่านเป็นภรรยาของเบ้งเฮ็กก็เหมือนคนรู้จักกัน เราจับตัวเบ้งเฮ็กได้แล้วปล่อยกลับมาถึงห้าครั้งหวังมีไมตรีกันไว้สืบไปเมื่อหน้า แต่เบ้งเฮ็กไม่เห็นแก่ไมตรีของเรา ยังคงคิดสู้รบกับเราอีก เราจับตัวท่านในครั้งนี้ก็จะปล่อยกลับไป เพื่อให้วากล่าวกับเบ้งเฮ็กให้รู้สึกสำนึกในบุญคุณเรา

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงเชิญนางจกหยงไปเลี้ยงโต๊ะเสพสุรา และให้ทหารไปแจ้งแก่เบ้งเฮ็กว่าบัดนี้ขงเบ้งจับตัวนางจกหยงได้ จะปล่อยตัวนางจกหยงกลับคืนและให้เบ้งเฮ็กปล่อยตัวเดียวหวีและม้ายางกลับมาก่อน

เบ้งเอื้กทราบความจากทหารซึ่งแตกหนีกลับเข้าเมืองมาก่อนแล้วให้วัดกังวลคิดถึงผู้เป็นภรรยาเป็นอันมาก ครั้นทราบความจากทหารของขงเบ้งก็เชื่อถือว่าขงเบ้งจะปล่อยนางจกหยง จึงสั่งทหารให้เบิกตัวเดียวหวีและมัดงออกจากที่คุมขังแล้วปล่อยตัวกลับไป พร้อมกับทหารนั้น

เดียวหวีและมัดงกลับไปถึงค่ายของขงเบ้งก็คำนับขอบคุณและรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ ขงเบ้งเห็นเดียวหวีและมัดงกลับมาก็ดีใจ จึงกล่าวกับนางจกหยงว่าเบ้งเอื้กเชื่อใจเราจึงปล่อยตัวเดียวหวีและมัดงกลับมาก่อนดังนี้ไมตรียอมก่อเกิดขึ้นแล้ว วานท่านได้กลับไปว่ากล่าวกับเบ้งเอื้กให้ยอมแพ้แก่เราแต่โดยดี อย่าให้ได้ยากแก่ทหารและราษฎรอีกเลย

นางจกหยงคำนับขอบคุณขงเบ้งแล้ว ขงเบ้งจึงออกมาส่งนางจกหยงถึงนอกค่าย จัดม้าให้นางจกหยงขี่กลับเข้าไปในเมือง

เบ้งเอื้กทราบว่าภรรยากลับมาดีมีความยินดี ออกมาต้อนรับถึงประตูเมือง นาง จกหยงกลับสู่อ้อมอกของเบ้งเอื้กก็มีความยินดี พลาบกล่าวว่าขงเบ้งนี้มีน้ำใจเอื้ออาทร มิได้ผูกพยาบาท หาดูที่เราจะสู้รบกับขงเบ้งต่อไปไม่

เบ้งเอื้กได้ยินคำศรัทธาภรรยาก็ยิ่ง พอดิขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้บกลกได้อ่องได้ยกกองทัพมาถึงแล้ว เบ้งเอื้กทราบความว่าบกลกได้อ่องยกกองทัพมาช่วยตามที่ได้ขอรับรองก็มีความยินดี จึงพาทหารออกไปตั้งขบวนกองเกียรติยศต้อนรับถึงนอกเมือง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาเกี่ยวกับบกลกได้อ่องว่า เห็นบกลกได้อ่องใส่เสื้อพื้นทองประดับพลอย เหน็บดาบใหญ่สองเล่ม ขี่ช้างเผือกยืนอยู่กับทหารซึ่งเป็นความสำหรับชีสัตว์ร้ายนั้นพวกหนึ่ง

ถ้อยคำซึ่งแปลมาจากภาษาจีนแบบคำต่อคำนี้ เป็นไปตามทัศนะของฝ่ายจีนที่เห็นว่าขงเบ้งนั้นเป็นสัตว์ร้ายความจริงขงเบ้งเป็นสัตว์ป่าที่อาจฝึกให้เชื่อใจได้ หาใช่สัตว์ร้ายเหมือนกับเสือหรือจะเข้แต่ประการใดไม่ เพราะเสือและจะเข้เป็นสัตว์ร้ายโดยธรรมชาติ มีความร้ายกาจแต่กำเนิด ส่วนขงเบ้งนั้นเป็นสัตว์ป่าที่มีความร้ายก็เฉพาะในยามที่คงความเป็นสัตว์ป่าตามสัญชาตญาณแห่งป่าเท่านั้น หากได้ฝึกฝนเป็นอันดีแล้ว ก็สามารถใช้สอยได้ดียิ่งกว่าคนพาลบางจำพวก ที่ไม่ว่าจะสั่งสอนอบรมทำบุญคุณไว้กับใจสักเพียงไหนก็ไม่อาจเลี้ยงให้เชื่อใจได้ คอยแวงกัศทำร้ายผู้มีพระคุณทุกวันเวลา และบรรดาชนชาติทั้งหลายในเอเชียันั้น มีหลายประเทศที่ใช้ช้างได้อย่างสัตว์เลี้ยง เช่น อินเดีย พม่า มอญและไทย เมื่อพิจารณาการแต่งกายและอาวุธของบกลกได้อ่องแล้ว ปรากฏว่าขี่ช้างเผือก ใส่เสื้อพื้นทองประดับพลอย และถือดาบใหญ่สองเล่ม ลักษณะที่กล่าวนี้เป็นลักษณะของผู้นำชนเผ่ามอญ เพราะมีคตินิยมเกี่ยวกับช้างเผือกประการหนึ่งว่าเป็นช้างคู่บารมีของผู้นำ การแต่งตัวใส่เสื้อพื้นทองประดับพลอยจะเป็นเรื่องแปลกสักหน่อยหนึ่งเพราะการแต่งตัวของชนเผ่ามอญในยุคนั้นยังไม่รู้จักใส่เสื้อ และเมื่อพิจารณาจากดาบคู่แล้วก็ยิ่งทำให้แน่ชัดขึ้นว่าบกลกได้อ่องผู้นี้จะเป็นผู้นำชนเผ่ามอญเป็นแน่แท้ แต่ที่ยังหาเหตุผลไม่ได้ก็คือเหตุไฉนจึงใส่เสื้อพื้นทองประดับพลอย แต่ก็เป็นไปได้ว่าเผ่ามอญในสมัยนั้นอาจมีความก้าวหน้าถึงขั้นมีเสื้อใส่และได้นิยมใช้สีเหลืองเป็นสีของพระเจ้าแผ่นดินอยู่แล้วก็เป็นได้

เบ้งเอื้กเห็นบกลกได้อ่องยกทหารพร้อมธงทิวเป็นสง่ามาเกรงขามก็มีความยินดี จึงเข้าไปคำนับทักทายตามธรรมเนียม แล้วแจ้งความศึกให้บกลกได้อ่องฟังว่า ขงเบ้งนำกองทัพจันทรุกรานมาถึงแดนใต้ ทำลายความสงบสันติของชนเผ่าต่าง ๆ ในพุกามประเทศจนหมดสิ้น แต่กองทัพจันเข้มแข็งเกรียงไกรยิ่งนักจึงจำต้องรบกวนขอพึ่งบารมีท่าน

บกลกได้อ่องผู้เฒ่าหนวดของบรรณาการที่เบ้งเอื้กส่งไปติดสินบนบ่าเรอถวายได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ซึ่งขงเบ้งทำให้ท่านได้ความอัปยศนั้นเราจะรับเป็นธุระช่วยแก้แค้นเอง

เบ้งเอื้กจึงเชื่อเชิญให้บกลกได้อ่องยกทหารเข้าไปในเมืองจิมแซแต่งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับอย่างยิ่งใหญ่ เอ็กเกริกทั้งตัวนายและไพร่พล

ครั้นวันรุ่งขึ้นบกลกได้อ่องจึงขี่ช้างคุมทหารยกออกจากเมืองตรงไปที่ค่ายทหารเมืองเสฉวน ขงเบ้งทราบข่าวศึกยกมาจึงให้จูลงและอุยเอี้ยนยกทหารออกไปสกัด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาเกี่ยวกับบกลกได้อ่องเพิ่มเติมว่ากองทัพของบกลกได้อ่องนั้น เห็นธงกระบวณศึกทั้งปวงแล้วเห็นทหารเกณท์รบนั้นมิได้ใส่เสื้อเกราะ หน้าตาที่ผิดจืดคน แล้วก็มิได้ตีกลองแลม้ล่อ ตีแต่ฆ้องเรียกคนเป็นสำคัญ แลเห็นบกลกได้อ่องแต่งตัวเป็นกษัตริย์ ขี่ช้างเผือก เหน็บดาบใหญ่สองเล่ม มีทหารถือธงใหญ่แห่หน้าข้างคนหนึ่ง

ลักษณะที่ว่าเป็นคล้ายคลึงกับกองทัพของพระเจ้าราชาธิราชกษัตริย์มอญ เมื่อครั้งทำศึกกับพระเจ้าฝรั่งมังฆ้องในวรรณคดีเรื่องราชาธิราชยังนัก จึงยังชี้ชัดว่าบทกลกได้อ่องก็คือหัวหน้าชนเผ่ามอญเป็นแน่แท้ และได้เห็นถึงธรรมเนียมการมีธงชัยประจำพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นธงเดียวผืนใหญ่ว่ามีมาแต่ยุคสมัยนั้นแล้ว

จุล่งเห็นขบวนศึกผิดประหลาดกว่าที่เคยเห็นมาแต่ก่อน จึงกล่าวกับอุยเอียนว่ากระบวนศึกครั้งนี้ประหลาดพิกลนัก ซึ่งนายทัพข้าศึกชี้ข้างเผือกแทนม้าดูได้เปรียบแก่ฝ่ายเรา ทำไฉนจึงจะเอาชนะชนะแก่ข้าศึกได้

อุยเอียนยังไม่ทันกล่าวความประการใด ก็ได้ยินเสียงระฆังดังแห่งห่างมาจากหลังข้างของบทกลกได้อ่อง จุล่งและอุยเอียนได้ยินเสียงประหลาดเช่นนั้นจึงหันไปจ้องมองดู เห็นบทกลกได้อ่องพนมมือรำมนตรอยู่บนหลังช้าง ครู่หนึ่งทองฟ้าก็มีดครึ้ม พายุพัดกล้ามาเป็นระลอก ๆ และรุนแรงขึ้นทุกที อึดใจหนึ่งก็มีก้อนศิลาปลิวมากับสายลม

ทหารเมืองเสฉวนเห็นความวุ่นเรปร่วนวิปริตดังนั้นก็พากันตกใจ จุล่งจึงออกคำสั่งให้ทหารทั้งปวงคุมกำลังตั้งมั่นอย่าได้ประมาท ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงบทกลกได้อ่องเป่าแตรเขาควย แล้วสัตว์ร้ายนานาชนิดทั้งช้าง เสือ กระบือป่า เป็นจำนวนมากได้วิ่งตรงเข้ามาที่กองทัพของจุล่ง

จุล่งเห็นเหตุการณ์อาเพศวิปริตผิดปกติก็ตกใจ สั่งให้ทหารถอยทัพกลับค่ายแล้วรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วขอให้ขงเบ้งยกโทษที่ไม่สามารถตีทัพข้าศึกให้แตกถอยกลับไปได้

ขงเบ้งจึงว่า บทกลกได้อ่องทำวิชาเหนือสามัญมนุษย์ จะเอาผิดท่านนั้นไม่ชอบ แต่อย่าได้ประมาทเลย เราจะทำอันใดเอาชนะชนะบทกลกได้อ่องให้จงได้ แล้วขงเบ้งจึงว่าเรายกกองทัพลงใต้ในครั้งนี้รู้ดีอยู่แต่ก่อนแล้วว่า จะต้องพบพานเผชิญหน้ากับวิชาเช่นว่านี้ จึงได้เตรียมการรับมือไว้พร้อมสรรพ

จุล่งจึงถามว่า มหาอุปราชเตรียมการประการใดหรือ ขงเบ้งจึงว่าเราแต่งเกวียนไว้สิบเอ็ดเล่ม ภายในเกวียนมีรูปสัตว์ร้ายต่างๆ ร้อยหนึ่งทำด้วยไม้ เขียนลายเหมือนรูปสัตว์ ข้างในใส่ดินประสิวและลูกพลไฟ มีล้อสำหรับล้อเกวียน สามารถระเบิดเผาทำลายวิชาของข้าศึกได้

พอตะวันตกบ่าย ขงเบ้งจึงสั่งให้เบิกเอาเกวียนซึ่งจัดเตรียมไว้นั้นมาตรวจตราความพร้อมสมบูรณ์ เห็นบรรดาสัตว์ที่เตรียมไว้พร้อมใช้ทำการขงเบ้งก็มีความยินดี สั่งให้คัดเลือกทหารที่แข็งแรงจำนวนหนึ่งพันหนึ่งร้อยคน ให้แบ่งเป็นสิบเอ็ดหมู่ หมู่ละร้อยคน สำหรับขึ้นเกวียนซึ่งเตรียมมานั้นและให้ทหารเตรียมตัวให้พร้อม

สามก๊กฉบับคนขายชาด:เรื่องวิทย์าคม

ศึกสองจอมขมังเวทย์ (ตอนที่500)

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา เดือนเก้า ข้างแรม บทกลกได้อ่องหัวหน้าชนกลุ่มน้อยอีกเผ่าหนึ่งซึ่งเป็นผู้เรืองวิชาอาคม ได้ยกกองทัพมาช่วยเบ้งเฮ็กและใช้เวทย์มนตร์เรียกสัตว์ร้ายมาจู่โจมกองทัพของจุล่งจนต้องถอยกลับ ขงเบ้งจึงจัดเอาเครื่องมือกลสำหรับกำราบสัตว์ร้ายมาเตรียมการไว้

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนพลพร้อมกับขบวนเกวียนกลซึ่งเตรียมการไว้พร้อมแล้วออกไปทำรบกับเบ้งเฮ็ก โดยขงเบ้งชี้เกวียนน้อยคุมกองทัพไปด้วยตนเอง

ฝ่ายบทกลกได้อ่องหลังจากได้รับชัยชนะแล้ว เบ้งเฮ็กได้จัดเลี้ยงฉลองชัยชนะเป็นการเอิกเกริก ด้วยความมั่นใจว่าเวทย์มนตร์ของบทกลกได้อ่องจะสามารถกำราบกองทัพเมืองเสฉวนให้พ่ายแพ้ได้

พอวันรุ่งขึ้นเมื่อเบ้งเฮ็กทราบข่าวขงเบ้งยกกองทัพมาทำรบ จึงเชิญบทกลกได้อ่องมาปรึกษา บทกลกได้อ่องทราบความแล้วโอ้อ่า ขงเบ้งยังไม่เข็ดฝีมือเราหรือ จึงยกทหารเข้ามาอีกเล่า กล่าวแล้วก็ชวนเบ้งเฮ็กออกมาจัดแจงกองทัพยกออกไปนอกประตูเมือง

กองทหารของทั้งสองฝ่ายตั้งขบวนเผชิญหน้ากัน แต่บทกลกได้อ่องไม่เคยรู้จักตัว ขงเบ้งจึงถามเบ้งเฮ็กว่า ทหารเมืองเสฉวนในขบวนนี้คนไหนคือขงเบ้ง เบ้งเฮ็กจึงชี้มือไปที่ขงเบ้งแล้วบอกว่า ซึ่งใส่หมวกแต่งตัวอย่างมหาอุปราช ถือพัดนั่งอยู่บนเกวียนน้อยนั้นคือขงเบ้ง แม้เราจับตัวได้แล้วแผ่นดินเราก็เป็นสุข

บกลกได้อ่องได้ฟังดังนั้นจึงใส่ข้างออกไปกลางลานรบ พนมมือรำยมนตร์แล้วสิ้นระฆัง ในทันใดนั้นก็บังเกิดพายุพัดมา ท้องฟ้าก็มืดครึ้ม ก่อนศิลาปลิวพัดว่อนมา ตามกระแสลมตรงไปที่กองทัพเมืองเสฉวน ขงเบ้งได้เตรียมการมาเป็นอย่างดีแล้ว จึงสั่งทหารเมืองเสฉวนให้สงบจิตสงบใจ ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวด้วยมายาแห่งไสยเวทย์นั้น

ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงแตรเขาวายดังขึ้นจากบนหลังช้างเผือก บรรดาสิงสาราสัตว์เป็นอันมากได้ส่งเสียงคำรามคำรนลั่น มีทีท่าจะตรงมาที่กองทัพของขงเบ้ง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายความการรบของขงเบ้งว่า ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็รำยมนตร์โบกพัด ลมพายุก็พัดกลับไป สัตว์ร้ายก็หยุดอยู่ ในขณะที่สามก๊กฉบับสมบุรณ์ระบุความเป็นท่านองเดียวกันว่า ขงเบ้งใช้พัดขนนกโบกไปที่เดียว ลมพายุก็หวนพัดไปทางขบวนข้าศึก สัตว์ร้ายทั้งปวงก็หยุดชะงักอยู่กับที่

ทหารเมืองเสฉวนเห็นมหาอุปราชจุดเพลิงขมึงเวทย์มิได้ด้อยไปกว่าบกลกได้อ่องก็มีความชื่นชมยินดีพากันโห่ร้องดังกึกก้องไปทั้งกองทัพ ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้เข็นเกวียนกลแล้วชนเอาสัตว์กลทั้งหลายซึ่งเตรียมไว้ออกมา จุดเพลิงเข้าที่ขบวนแล้วเข็นให้เดินไปยังสัตว์ร้ายของบกลกได้อ่อง

สัตว์กลจากเกวียนทั้งสิบเอ็ดเล่มมีเพลิงลุกโชติช่วง พุ่งตรงเข้าหาสัตว์ร้ายอย่างรวดเร็ว สามก๊กฉบับสมบุรณ์ระบุว่า สัตว์ตัวมหึมาฝ่ายเสฉวนที่ปากต่างฟันไฟแดงฉาน ที่จมูกมีควันดำลอยออกมา เสียงกระดิ่งทองแดงตามตัวดังลั่น อ้าเขี้ยวราเล็บเข้าต่อสู้ บรรดาสัตว์ร้ายต่างมึนงงหน้า พากันหลบหนีเข้าถ้ำ

ในขณะที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายว่า ขงเบ้งก็ให้เอาเพลิงจุดเลือกสัตว์กลนั้นเข้าไปในกองทัพเบ้งเฮ็ก แล้วให้ตีม้าล่อช่องกลองยกทหารล้อมเข้าไป สัตว์ร้ายซึ่งบกลกได้อ่องเรียกมานั้นถูกลูกพลูและประทัดเจี๊ยบปูดเป็นสาหัส ก็ตื่นกันวิ่งวนวายไป ทหารทั้งปวงก็แตกตื่นกันอื้ออึงขึ้น

กองทัพของเบ้งเฮ็กถูกแกลลไสยและถูกจุ่มโหมรอบเข้ามาทุกทิศทางก็พากันแตกตื่น ทหารเมืองเสฉวนซึ่งเป็นทหารที่ทำการรบแบบแผนและมีระเบียบวินัยทัพยิ่งกว่าทหารเมืองหมั่นอ่อง และทหารชนกลุ่มน้อย ได้รุกเข้าโจมตีกองทัพเมืองหมั่นอ่องและพันธมิตรอย่างดุเดือด ข่าพินทหารเมืองหมั่นอ่องและทหารพันธมิตรบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ทหารรักษาเท้าข้างของบกลกได้อ่องถูกเกาทัณฑ์ของทหารเมืองเสฉวนถึงแก่ความตาย

ข้างศึกของบกลกได้อ่องเห็นเพลิงและควันคละคลุ้งก็แตกตื่น ความคุมทิศทางไม่ได้ จึงรวนเรไม่เป็นขบวน อยุ่เยียนเห็นดังนั้นจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่บกลกได้อ่อง ถูกบกลกได้อ่องพลัดตกจากหลังช้างถึงแก่ความตาย

ทหารเมืองเสฉวนได้รุกไล่โจมตีอย่างรวดเร็ว เบ้งเฮ็กเห็นจะต่อสู้ไม่ได้ ก็พาสมัครพรรคพวกถอยหนีจะกลับเข้าเมือง แต่ถูกทหารเมืองเสฉวนไล่ตามอย่างกระชั้นชิดไม่สามารถเข้าเมืองได้ จึงพาทหารหนีเสี่ยงเมืองไป

ขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารไล่ตามเบ้งเฮ็ก ตัวขงเบ้งคุมทหารเข้ายึดเมืองจินชวี่ไว้ได้ แล้วให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารเป็นอันมาก

เบ้งเฮ็กพาสมัครพรรคพวกหนีไปได้ร่อยกว่าเส้นเป็นป่าเขาทุรกันดาร และไม่มีที่ทางซึ่งจะหนีไปแน่นอน ตัวไหลซึ่งเป็นน้องภรรยาเบ้งเฮ็กเห็นสภาพดังนั้นก็คิดว่าซึ่งจะหลบหนีต่อไปก็จะได้รับความยากลำบาก ขอบที่จะคิดกลอุบายใช้สถานการณ์ที่พ่ายแพ้ให้เป็นประโยชน์ จึงกล่าวกับเบ้งเฮ็กว่าซึ่งเราจะหนีต่อไปนั้น เห็นจะไม่พ้นความตาย ด้วยเป็นป่าทุรกันดาร เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายมีพิษต่างๆ นานา ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายสังหารขงเบ้งให้จงได้ เราจึงจะไม่เป็นอันตรรายสืบไป

เบ้งเฮ็กกำลังอับจนปัญญา ครั้นได้ฟังตัวไหลเสนอว่ามีแผนอุบายที่จะสังหารขงเบ้งได้ จึงถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด

ตัวไหลจึงว่า ข้าพเจ้าขออาสาเอาทหารฝีมือดีร้อยคนซ่อนอาวุธไว้ในเสือ แล้วมัดตัวท่านกับเบ้งเฮ็กพร้อมพี่สาวของข้าพเจ้า ทำที่ไปอ่อนน้อมกับขงเบ้งว่าแผ่นดินเดือดร้อนก็เพราะพวกท่านเป็นเหตุ ข้าพเจ้าจึงจับพวกท่านมามอบแก่ขงเบ้ง เมื่อขงเบ้งทราบความก็จะประมาท ออกมาต้อนรับและข้าพเจ้าจะถือโอกาสนั้นจับตัวขงเบ้งฆ่าเสีย

เบ้งเอ็กได้ฟังกลอุบายของตัวไหลแล้วได้ตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงกล่าวว่าขงเบ้งเป็นผู้มีเล่ห์เหลี่ยมจัดจ้าน แต่อุบายของน้องท่านลึกลับยิ่งนัก ขงเบ้งคงคิดไม่ถึงแล้วเห็นจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง

เมื่อปรึกษาพร้อมกันดังนั้นแล้วตัวไหลจึงให้ทหารมัดตัวเบ้งเอ็ก เบ้งฮิวและนางจกหยงและจัดการฝีมือดีร้อยคนซ่อนอาวุธอาญาพิชไว้ในเรืออย่างมิดชิด แล้วคุมตัวกลับมาที่กองทัพของขงเบ้ง

ตัวไหลยกพลมาถึงกลางทางก็สวนทางกับทหารของขงเบ้งซึ่งไล่ติดตาม ตัวไหลจึงแจ้งแก่ทหารเมืองเสฉวนว่า ข้าพเจ้าห้ามปรามเบ้งเอ็กให้อ่อนน้อมต่อมหาอุปราชเถิดก็ไม่ฟัง ชื่นสู้รบจนไพร่พลได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจึงจับตัวเบ้งเอ็ก เบ้งฮิว กับภรรยาพาไปหาอุปราช

ตัวไหลกล่าวพลางก็ขี่มือไปเบ้งเอ็ก เบ้งฮิวและนางจกหยง ทหารเมืองเสฉวนเห็นดังนั้นก็มีความยินดี ไม่มีความสงสัยใด ๆ ให้ทหารควบคุมตัวเฉลยศึกพากลับมาที่เมือง เงินขนแล้วนำความไปรายงานให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความแล้วก็แจ้งในกลอุบายของตัวไหล จึงเรียกเดียวหงีและมาตมาสั่งว่า ให้จัดแจงทหารคนละพัน ยืนเรียงรายสองข้างทางที่จะมายังศาลาว่าราชการเมืองเงินแข เมื่อตัวไหลพาเบ้งเอ็กกับพวกมาถึงก็ให้จับกุมแล้วมัดตัวไว้ทั้งสิ้น จากนั้นจึงคอยคุมตัวมาให้เรา

เดียวหงีและมาตมารับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงคำนับลาไปจัดแจงตามคำสั่ง ขงเบ้งจึงใช้ทหารให้ไปพาตัวไหลมาที่ศาลาว่าราชการเมืองเงินแข พอตัวไหลและพรรคพวกมาถึงก็ถูกเดียวหงีกับมาตคุมทหารเข้าจับกุมตัวมัดไว้จนหมดสิ้น แล้วคุมตัวไว้ที่หน้าศาลาว่าราชการ และให้ทหารเข้าไปรายงานให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความแล้วจึงสั่งให้ทหารออกไปพาตัวตัวไหล เบ้งเอ็ก เบ้งฮิวและนางจกหยงพร้อมกับทหารเข้ามาในศาลาว่าราชการ

พอขงเบ้งเห็นเบ้งเอ็กก็หัวเราะเยาะ และกล่าวว่า เมื่อครั้งก่อนนั้นเอียวหองเพื่อนของท่านเห็นว่าท่านทำผิดก็จับตัวมาให้เรา เราก็มองชีวิตปล่อยเสียมิได้เอาโทษ มาบัดนี้เล่าตัวไหลน้องภรรยาจับตัวมาให้เรา หวังจะคิดกลอุบายฆ่าเราเสียเรารู้ถึง

ขงเบ้งกล่าวสาทิสไปว่า ตัวไหลหมิ่นสติปัญญาเราจึงคิดอ่านอุบายแต่ต้น ๆ มาลองเรา กล่าวแล้วก็สั่งทหารให้ค้นตัวทหารของเบ้งเอ็ก พบอาวุธที่ซุกซ่อนอยู่เป็นจำนวนมาก ขงเบ้งขึ้นไปท้าวซึ่งค้นได้นั้นแล้วกล่าวกับตัวไหลว่า ซึ่งกลอุบายท่านคิดทำนี้เราคิดเล่นลืมเสียก็ดีกว่า บัดนี้ตัวก็สิ้นความคิดอยู่แล้ว หรือจะว่าประการใดต่อไปบ้าง

ตัวไหลถูกจับกลอุบายได้คาหนังคาเขาก็อึ้งสลดใจ ก้มหน้านิ่ง แต่เบ้งเอ็กนั้นก็กลับฮึดฮัดแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าถูกท่านจับตัวทั้งนี้ไซ้ว่าจะพ่ายแพ้แก่ฝีมือก็หาไม่ หากเป็นเพราะข้าพเจ้าคิดผิดจึงหลงเข้ามาติดบ่วงของท่านเอง ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าก็ฆ่าเถิด แต่จะให้อยอมพ่ายแพ้ด้วยความยินยอมพร้อมใจนั้นข้าพเจ้าไม่ยินยอมโดยเด็ดขาด

ขงเบ้งจึงว่า เราจับท่านได้หกครั้งแล้วท่านยังเจรบบายเบี่ยงไม่ยอมแพ้ จะให้เราจับตัวท่านอีกสักกี่ครั้งเล่า จึงจะยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี

เบ้งเอ็กจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอกลับไปของสมผู้คนยกมารบกับท่านอีกครั้งหนึ่ง หากครั้งนี้พ่ายแพ้แล้วก็จะยอมอ่อนน้อมต่อท่านตลอดชั่วลูกหลาน หากมันท่านไม่เชื่อคำข้าพเจ้าก็จะกระทำความสัดยเป็นสำคัญไว้ต่อหน้าท่าน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่าเบ้งเอ็กเริ่มใจอ่อนลงเป็นอันมากแล้ว จึงกล่าวว่าเมื่อท่านปรารถนาจะต่อสู้กันอีกครั้งหนึ่งให้ประจักษ์แก่ฝีมือ โดยจะกระทำความสัดยไว้ต่อเราเรายินดี ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งทหารให้แก้มัดเบ้งเอ็ก เบ้งฮิว ตัวไหลและนางจกหยงพร้อมทหารทั้งร้อยคนนั้น แล้วกล่าวว่าเราจะเชื่อคำพูดท่านอีกครั้งหนึ่ง และจะปล่อยตัวพวกท่านกลับไป

เบ้งเอ็กจึงคุกเข่าคำนับฟ้าดิน แล้วปฎิญาณว่าจะกลับไปรวบรวมไพร่พลยกกลับมารบกับขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง หากครั้งนี้เสียที่ถูกจับได้อีกก็จะยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีตลอดไป หากไม่ทำตามคำสัดยนี้ขอให้เจ้าป่าเจ้าเขาและเทวดาทั้งหลายได้ลงโทษให้ประสพภัยพิบัตินานาประการ

ขงเบ้งจึงว่า ท่านจงพาพรรคพวกกลับไปเถิด คราวหน้าถ้ามันเราจับตัวท่านได้และท่านดระบัดสัดยเสียเราก็คะประหารชีวิตท่านถึงเจ็ดชั่วโคตร เบ้งเอ็กได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาขงเบ้งแล้วพาสมัครพรรคพวกกลับ

ออกไปจากเมือง เดินทางไปทางด้านตะวันออก ขงเบ้งได้เดินออกมาส่งเบ้งเฮ็กถึงหน้าประตูศาลาว่า
ราชการแล้วยืนดูเบ้งเฮ็กและพรรคพวกเดินกลับออกไปจนลับตา

เบ้งเฮ็กพาพรรคพวกออกจากประตูเมืองแล้วจึงปรารภว่าเมืองจินแฮของเราก็เสียแก่ขงเบ้งแล้ว จึงลั่นที่
อาศัยตั้งหลักปักฐานทำการสู้รบกับขงเบ้ง จะคิดอ่านประการใดดี

ตัวไหลจึงว่า ทางด้านตะวันออกของเมืองจินแฮเจ็ดพันเส้นเป็นเมืองออโกก๊ก ซึ่ง ลุดดัดกุดเป็นเจ้าของ มี
ทหารเป็นอันมาก ถ้าหากเราไปขอให้ลุดดัดกุดยกกองทัพมาช่วยเห็นจะได้ชัยชนะแก่ขงเบ้ง ตัวลุดดัดกุด
นั้นเล่าก็มีกำลังกล้าแข็งยิ่งนัก สูงวาสามศอก กินแต่เนื้อสัตว์เป็นแลผลไม้น่าอาหาร แล้วก็มีวิชาคงทน
สารพัดอาวุธ ทหารซึ่งจะเข้าสู่สงครามนั้นก็เข้มแข็งสามารถ เอาหยาบเข่น้ำมันหกเดือนมาถักทำเป็นเกราะ
แม้ถึงทางกันดารจะข้ามน้ำก็ลอยตัวข้ามปากไปได้ ถึงถูกอาวุธธนูเกาทัณฑ์ก็มิได้เข้าเป็นอันตราย จึงเรียก
ทหารเหล่านั้นชื่อว่าดินกะเป้งหรือกองทัพเกราะหยาบ

เบ้งเฮ็กได้ฟังสรรพคุณของกองทัพลุดดัดกุดก็มีความชื่นชมยินดีเป็นอันมาก จึงถามว่าทำไมลุดดัดกุดจึง
จะยกมาช่วยเรา ตัวไหลจึงว่าข้าพเจ้าพอมีไมตรีกับลุดดัดกุดมาแต่ก่อน จะอาสาทางพี่ท่านไปเมืองออ
โกก๊กเชิญลุดดัดกุดมาช่วยตีเอาเมืองจินแฮกลับคืนให้จงได้

เบ้งเฮ็กได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนไปที่เมืองออโกก๊ก ครั้นถึงเมืองก็
เข้าไปหาลุดดัดกุด หลังจากคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วเบ้งเฮ็กจึงปรารภความซึ่งกองทัพจินยก
มารุกรานเมืองจินแฮให้ลุดดัดกุดฟังทุกประการ และขอให้ลุดดัดกุดยกกองทัพไปช่วยตีเอาเมืองจินแฮกลับ
คืน สำเร็จแล้วจะแบ่งดินแดนเมืองหมิ่นอ๋องให้แก่ลุดดัดกุดครึ่งหนึ่ง